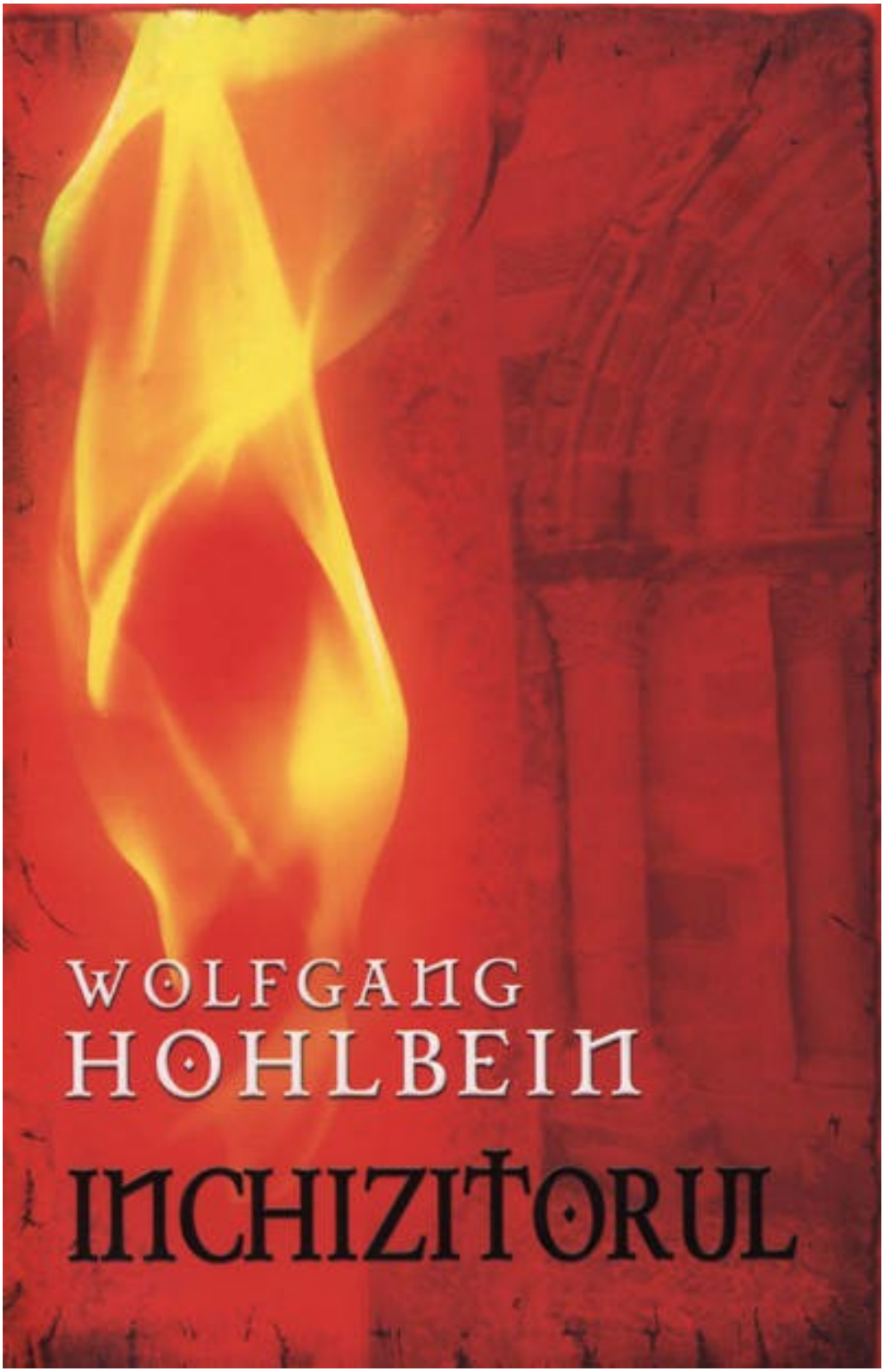
WOLFGANG
HOHLBEIN
INCHIZITORUL

Capitolul 1

Îi trebuiseră trei zile să ajungă de la Lübeck la Buchenfeld – cu două mai puţin decât crezuse iniţial, pentru că întâlnise din loc în loc oameni cumsecade, care îl luaseră cu ei câte o bucată de drum; ba cu câte o căruţă, ba pe bancheta tapisată a vreunei trăsuri – o dată chiar călare pe un bou, care-l măsurase sceptic cu ochii săi întunecaţi pe bărbatul în rasă călugărească. Lui Tobias nu-i plăceau arătările încornorate şi, fiind un bărbat cult, încercase, de când se ştia, să se convingă că această aversiune nu este altceva decât o superstiţie, dar nu reuşise. Dimpotrivă, ea se agrava pe măsură ce îmbătrânea. Câteodată se trezea încetinind pasul instinctiv, numai la vederea vreunei capre sau a vreunei vite inofensive.

Însă boul nici nu-l azvârlise la pământ, nici nu-l omorâse strivindu-l cu copitele şi nici nu-l spintecase cu coarnele lui lungi şi încovoiate, ba chiar Tobias înaintase într-un mod destul de confortabil încă o bucată de drum.

Părintele Tobias nu avea, în general, de ce să se plângă de soarta sa după ce ieşise pe poarta mănăstirii dominicane de lângă Lübeck.

O luase pe Heerstrasse, unde întâlnise o mulţime de oameni şi nu fusese pus în situaţia de a dormi sub cerul liber nici măcar o noapte. O singură dată îl luase prin surprindere vremea rea, dar chiar şi atunci găsise adăpost la nişte oameni simpli, dar ospitalieri, înainte ca ploaia torenţială să-i fi udat de tot straiele.

Din fericire, fusese ferit şi de hoţi şi tâlhari. E adevărat că îşi ajutase şi el soarta, evitând anumite locuri şi neluând în seamă câte o privire sau o alta, sau grăbind pasul la apariţia vreunei arătări în straie jerpelite. Blestemul nerostit al rasei călugăreşti, a cărei apariţie îi făcea pe oameni să-şi amintească de toată durerea şi de toate nedreptăţile îndurate, îl ocolise în *această* călătorie. Odată făcuse o exorcizare, dar posedatul nu fusese un caz grav: un prunc, al cărui suflet avea nevoie doar de apărare, nu cineva posedat *cu adevărat* de diavol.

Doar o singură dată îi fusese frică – nu când mergea pe stradă, ci pe o potecă prin pădurea de stejari. Tobias auzise o mulţime de lucruri despre pădurea aceasta, care începea undeva mai la sud de Lüneburg. Se spunea că era locuită de demoni, că în ea îşi făceau veacul vrăjitoare şi că lumini

înşelătoare îi purtau pe călătorii neatenţi în cerc, până când aceştia se prăbuşeau de osteneală. Credea câte puţin din toate acestea. Aşa că, îndată ce părăsi forfota Lüneburgului, îşi luă inima-n dinţi şi, din pură curiozitate, o luă drept prin pădure.

Nu trecu mult şi regretă amarnic această nesăbuinţă. Părintele Tobias nu credea în demoni şi în draci – oricum, nu în felul în care o făceau oamenii de rând. Dar în această pădure îi descoperi. Sub coroanele stejarilor străvechi – unii dintre ei erau pesemne mai bătrâni decât oraşul dintre zidurile căruia plecase în urmă cu trei zile – nu se făcea niciodată ziuă, aşa că nu creştea cine ştie ce: câteva ferigi, muşchi palizi şi ciuperci, pe care ochiul său ager le recunoscu îndată ca fiind aproape toate otrăvitoare. Aşa cum sperase, înainta prin pădure mai repede şi mai uşor decât pe drum. Calea croită de o mână de om prin codru îi deschise drum şi forţei dătătoare de viaţă a soarelui, aşa că dreapta şi stânga drumului erau năpădite de buruieni şi de scaieţi, iar vrejuri verzi se întindeau adesea ca nişte capcane peste urmele lăsate de paşi, ceea ce îl obliga să înainteze aproape tot timpul cu capul plecat pentru a nu se împiedica. În afară de asta, în pădurea deasă soarele nu dogorea cu atâta putere ca sub cerul liber.

Şi cu toate acestea...

La început nu fusese decât un sentiment, o nelinişte greu explicabilă, ca atingerea unei mâini străine, neplăcută, fără să poţi spune de ce. Era răcoare în pădure. Eterna penumbră şi liniştea adâncă, trunchiurile stejarilor străvechi, unele atât de masive, că trei bărbaţi cu braţele desfăcute n-ar fi putut să le cuprindă, şi coroanele lor ample, care se reuneau deasupra capului său într-un acoperiş – totul îl făcea să simtă cât de frumoasă şi în acelaşi timp misterioasă era creaţia lui Dumnezeu.

Dintr-un motiv pe care nu-l putea explica, această lume liniştită şi mare îi amintea de o catedrală şi, dintr-un motiv pe care-l înţelegea şi mai puţin, îl înspăimânta. Nu era un loc al pioşeniei. Nu era un loc al rugăciunii, ci un imperiu al frigului veşnic şi al întunericului, în care creşteau ciuperci otrăvitoare şi unde mişunau lighioane periculoase, şerpi, poate păianjeni sau alte creaturi fără nume. Arătări cu coarne.

Şi, Dumnezeu ştie – un asemenea loc trebuia să fie bântuit şi de demoni.

Abia mai târziu, după ceasuri întregi, când ud de sudoare şi tremurând (de frig, aşa se amăgea el însuşi, în realitate însă

de spaimă) reuşi în sfârşit să iasă din pădure când soarele cobora încet la orizont, înţelesese că ei îi tăiaseră calea în infinitatea mută a pădurii de stejar. Erau peste tot. Şuşoteau în freamătul frunzelor deasupra capului lui, chicoteau în scrâşnetul paşilor săi pe pământ, îi hărţuiau gândurile şi începeau să-i vâre în cap lucruri care nu există. O, da, înţelese de ce oamenii se tem de această pădure. Începuse şi el să se teamă şi această teamă se transformase într-o groază sălbatică, în panică, în momentul în care găsise cercul vrăjitoarelor.

Nu era primul cerc de felul acesta pe care-l vedea părintele Tobias. Nu era nici măcar cel mai mare. Dar ceva la el era... înfiorător. Altfel decât toate celelalte care-i trecuseră pe dinaintea ochilor – şi pe care adesea le şi distrusese.

Era de mai bine de două ceasuri pe drum şi neliniştea i se transformase de mult într-o spaimă care îl măcina şi pe care nici rugăciunile pe care le murmura întruna, şoptit, nu mai puteau să o ţină în frâu. La tremurul provocat de penumbră şi de frig se mai adăugase şi spaima firească, lumească, de a se rătăci, deoarece pădurea devenea tot mai deasă şi adesea soarele nu mai izbutea să pătrundă, aşa că nu mai putea fi sigur dacă se mai afla sau nu pe drumul cel bun. Astfel era de la sine înţeles că grăbi pasul, până desluşi în sfârşit un petic verde-deschis în depărtare, pe cerul întunecat de frunze de culoarea smaraldului.

Nu era marginea pădurii, aşa cum sperase în sinea lui, ci, pesemne, un luminiş. Cu mult înainte de a ajunge acolo, simţi un val de aer mai cald. Inima îi tresări de bucurie. Se îndreptă cu paşi repezi, aproape că alergă – şi rămase locului ţintuit de spaimă.

Luminişul era împrejmuit de un zid aproape de nepătruns de tufişuri, de buruieni şi de flori sălbatice, care se îngrămădeau la marginea peticului de pământ însorit ca animalele însetate la marginea unui lac. Zidul însă nu era înalt; abia dacă-i ajungea lui Tobias până la şold, aşa încât putea să privească cu uşurinţă pe deasupra lui. Şi dincolo de el nu era pământ roditor şi verde de pădure, ci pământ sterp, negru şi puturos, plin de bulgări urâţi de noroi; o imagine care îl făcu pe părintele Tobias să se gândească la sânge vărsat. Singura formă de viaţă din acest cerc de pământ negru de vreo cincizeci de paşi erau ciupercile de un alb lăptos, care creşteau în cercuri concentrice, tot mai mici şi în acelaşi timp

tot mai dese. Erau acolo ciuperci de toate soiurile, multe dintre ele cu totul necunoscute părintelui Tobias. Dar *acelea* pe care le recunoştea – şi probabil şi acelea pe care nu le ştia – erau toate otrăvitoare. În centrul acestei insule se afla un cerc de pământ care nu părea să mai aibă niciun fel de culoare.

Mâinile lui Tobias începură să tremure, cu toate că le ţinea atât de strâns în rugăciune, încât aproape că îl dureau, iar inima îi bătea repede şi cu putere. Deodată simţi pe obraz căldura soarelui ce pătrundea prin spărtura din acoperişul pădurii aflate deasupra sa, simţi vântul cald răvăşindu-i părul şi îi ajunse la nări mirosul florilor sălbatice şi al ierburilor din faţa lui, dar în acelaşi timp simţea ca şi cum un val de frig ucigaş îi cuprindea sufletul. Acest loc era… *malefic.*

Buzele lui Tobias se mişcară într-o rugăciune fără glas, dar nici măcar familiarele vorbe latineşti nu izbuteau să-i aducă liniştea. Se dădu un pas înapoi, simţi cum se întoarce în imperiul întunericului şi al spaimei şi rămase iarăşi locului. Se simţea prizonier, la cheremul forţelor care locuiau în inima acestui loc în aşteptarea drumeţului neştiutor care avea să se apropie şi dintr-odată i se făcu frică, aşa o frică cum nu mai simţise până atunci decât o singură dată în viaţă.

Părintele Tobias nu era un bărbat superstiţios. Printre toate păcatele şi slăbiciunile sale omeneşti – şi nu erau puţine! – nu se afla şi *superstiţia.* Dimpotrivă, o viaţă întreagă fusese mândru de cultura sa, iar poveştile cu vrăjitoare care călăreau noaptea pe mături şi se înhăitau cu dracii nu reuşeau să-i smulgă decât un zâmbet condescendent. Asemenea poveşti nu făceau decât să zdruncine credinţa şi prin aceasta să netezească drumul *adevăratului* rău. Dar să nu crezi în demoni şi în vrăjitorie nu însemna să negi existenţa diavolului. O, nu. Lucifer umbla printre oameni, era ager şi viclean şi ştia să ia forma lucrurilor care păreau inofensive.

Acest loc însă era orice altceva, numai inofensiv nu. Imaginea sa îi stârnea lui Tobias dispreţ şi dezgust. Cercul de noroi întărit emana un pericol ca un glas neauzit, care îi striga să fugă, să nu se mai încreadă în braţul ocrotitor al lui Dumnezeu căruia îi încredinţase întreaga sa viaţă.

Tobias înţelese în ultima clipă ispita vicleană care se ascundea în această nălucă şi îşi făcu repede semnul crucii. Închise ochii, se rugă mai tare şi îşi struni din răsputeri glasul să nu tremure, până când vorbele îi răsunară limpede şi străbătură întreg luminişul; poate singura lui armă împotriva

forţelor diavoleşti care locuiau aici. Rămase mult timp pe loc rostind o rugăciune după alta, azvârlind în faţa demonilor cele mai cumplite anateme pe care le învăţase vreodată.

Efortul său se dovedi zadarnic.

O simţea. Cuvintele păreau să se transforme în... *lucruri* în timp ce-i ieşeau de pe buze şi să-şi piardă, odată cu imaterialitatea, şi forţa, aşa încât nu mai aveau puterea de a mişca acel ceva întunecat din inima luminişului. Ceea ce se întoarse nu era ecoul, ci un râs batjocoritor ca un behăit, iar spaima i se întinse ca o mână rece peste măruntaie. Se întoarse cu un strigăt şi începu să gonească pentru ca, ceasuri întregi mai târziu, să se regăsească pe drum.

Cu toate că ziua nu era încă pe sfârşite, întrebă de mâncare şi de adăpost pentru noapte la prima colibă care îi ieşi în cale. Familia cărbunarului care acceptă să-l găzduiască, se trezi adăpostind în această noapte un dominican foarte tăcut. Aproape împotriva voinţei sale şi cu mare dificultate se convinse să rostească şi rugăciunea de noapte, iar când a doua zi porni la drum la revărsatul zorilor, văzu pe chipul lor o expresie care îl duru: păreau să se teamă de el, omul lui Dumnezeu, simţeau cel puţin un disconfort în prezenţa lui şi se bucurau că pleacă. Contrar obiceiurilor sale, îşi vârî mâna sub straiele călugăreşti şi scoase o mică monedă, ca să le plătească oamenilor pentru adăpost şi hrană. Nu ştia exact de ce făcea gestul acesta. Poate pentru că, pe lângă mâncare şi locul cel mai cald de dormit, simţea că le răpise şi puţin din nădejdea în atotputernicia Domnului.

Tobias încercă să alunge amintirea acelor clipe de groază de la cercul vrăjitoarelor, dar nu reuşi. Poate nu va mai izbuti niciodată să uite cu totul acea întâlnire înspăimântătoare cu forţele întunericului. În acel luminiş al pădurii simţise nu doar suflul diavolului. Părintele Tobias fusese confruntat cu cea mai puternică armă a Satanei: îndoiala. Ce bine i-ar fi prins acum să se poată spovedi, fiindcă nu numai că simţise atingerea diavolului, ci şi păcătuise, îndoindu-se de forţa ocrotitoare a lui Dumnezeu în acele momente, când stătuse la marginea pădurii privind semnele acelea înfricoşătoare. Dar această consolare se va lăsa aşteptată mult şi bine, ca şi multe alte lucruri plăcute şi necesare traiului pe care i le oferea viaţa la mănăstirea dominicană de la Lübeck. Buchenfeld era un oraş mic; nu avea nici măcar piaţă proprie şi era aproape sigur că episcopul de Hildesheim nu pusese vreodată piciorul aici. Şi,

cu toate că primise asigurări că misiunea sa acolo nu avea să dureze mult, bănuia totuşi că va mai dura până când va reuşi să se întoarcă în izolarea tăcută a chiliei sale, revenind la acea viaţă pentru care era făcut: să se dedice în totalitate studiului Bibliei şi al scrierilor Sfinţilor Părinţi ai Bisericii – pe lângă alte lucruri, care nu erau, ce-i drept, agreate, dar erau totuşi acceptate tacit de abatele mănăstirii.

Părintele Tobias avea un secret. Împlinise treizeci şi doi de ani şi mai mult de jumătate din aceşti treizeci şi doi de ani studiase şi copiase cărţi. Dar în ultimii ani descoperise scolastica. La început respinsese ferm această învăţătură, ca mulţi dintre confraţii săi şi ca Pretorius, abatele, care nu-şi ascundea scepticismul cu privire la ştiinţele moderne. Apoi însă se dedică totuşi studiului ei, la început, din simplul motiv că voia să afle mai multe despre ceea ce combătea atât de vehement şi să găsească astfel contraargumente mai multe şi mai plauzibile. Dar căzu rapid pradă fascinaţiei pentru această învăţătură, ca mulţi alţii înaintea lui.

Lumea ştiinţei era atât de fascinantă, atât de plină de mistere, minuni şi revelaţii năucitoare, încât din orice taină pe care o descifra se năşteau alte trei. Şi nu era aşa cum pretindeau pripit adversarii ei, că ar fi negat existenţa lui Dumnezeu, dimpotrivă: multe lucruri pe care Tobias nu le înţelesese niciodată acum i se limpeziră, or el prefera să creadă în lucruri pe care le înţelegea, decât să-şi simplifice viaţa explicând tot ce nu pricepea ca fiind mâna lui Dumnezeu sau a diavolului. Nu era o minune mult mai mare să vezi ce mecanism complicat făurise Domnul pentru a ţine în echilibru pământul cu toate plantele şi creaturile sale? Era mândru să se ştie un bărbat al raţiunii, un cleric care-l citise şi-l înţelesese pe Aristotel şi-l cunoştea pe Augustin. Şi îşi asuma chiar şi picătura de cucută care însoţea conştiinţa acestui fapt – anume, că şi această mândrie era în esenţa ei păcătoasă. Ducea o viaţă smerită. Se ţinea departe de plăcerile cărnii – spre deosebire de unii dintre confraţii săi, lui nu-i plăcea să-şi umple stomacul, dar câteodată, rareori, se apropia de vin; *un* mic viciu îşi putea permite.

Cufundat în gânduri cum era, nici nu-şi dădu seama când pădurea începu să se răărească. Dintr-odată i se iviră înaintea ochilor câmpii şi păşuni, ceva mai încolo un râu peste care trecea un pod de piatră. În depărtare, vizibil doar ca o umbră, se afla oraşul.

Tobias rămase locului.

Trebuia să fie Buchenfeld. I se spusese că orăşelul se afla imediat la ieşirea din pădure, de fapt *în* pădure, deoarece pământul pe care călca făcuse parte, într-o altă epocă, din pădurea de stejar, înainte ca aceasta să fie defrişată şi transformată în ogoare şi în păşuni.

Dacă era adevărat, atunci însemna că oamenii de aici făcuseră o treabă foarte bună. Cât putea cuprinde cu ochii nu se vedea niciun copac, tufiş sau plantă care să-i treacă de mijloc. De pe majoritatea ogoarelor se strânsese deja recolta şi ochiul său de cunoscător văzu că ţăranii de aici îşi cunoşteau meseria – în partea stângă se întindea o câmpie largă de alac, care ajungea până lângă pădure; mai în spate, între oraş şi râu, era o păşune, pe care păşteau pesemne vite şi oi, şi de cealaltă parte a drumului se cultivau hamei, fasole şi orz, majoritatea recoltate deja. Oricât de mărunt şi de neînsemnat părea oraşul Buchenfeld în istorisirea lui Pretorius, locuitorii săi cunoşteau se pare avantajele asolamentului trienal, metodă care putea să aducă într-un an bun nu una, ci *două* recolte.

Se încălzi repede. Pădurea păstrase încă răcoarea nopţii, dar aici, în afara ei, simţea puterea soarelui, la început plăcută, apoi deranjantă, în sfârşit, aproape insuportabilă, pentru că se înfierbântase în veşmintele monahale. I se făcu sete. Pentru că mai avea cu siguranţă încă vreo jumătate de oră de mers pe jos până în oraş şi drumul făcea un ocol mare spre pod, părintele Tobias o luă drept peste câmpul pe care fusese recoltat grâul, spre râu, ca să bea apă – şi să se spele, deoarece călătoria sa de trei zile îi lăsase urme, pe veşminte şi pe faţă. Voia să fie curat când ajungea la Buchenfeld. În definitiv, nu era călugăr cerşetor.

Râul nu era adânc. Tobias văzu şi pietrele de pe fundul râului; curenţi aproape că nu erau, aşa că el se hotărî să nu mai facă ocolul peste pod şi s-o ia de-a dreptul prin apă.

Îşi lăsă jos toiagul şi bocceaua cu bunurile sale pământeşti, se descălţă de sandale şi intră în apă. Apa era mai rece decât se aşteptase; în primul moment strânse din dinţi, şi curenţii se dovediră mult mai puternici decât păreau. Dar era o răceală binevenită, reconfortantă, care-i alungă şi ultimul strop de oboseală şi de epuizare acumulat în timpul călătoriei. După câteva clipe savură senzaţia dată de răceala ca de gheaţă care i se strecurase în oase. Apoi intră cu totul în apă.

Rămase sub apă până când plămânii ameninţau să-i

explodeze, apoi se ridică dintr-odată, inspiră şi expiră gâfâind de câteva ori şi se dezbrăcă de rasa călugărească.

Când îşi azvârli şi cămaşa, i se păru că aude o mişcare pe pod. Se opri speriat şi privi bănuitor, cu sprâncenele încruntate, spre zidăria cenuşie. Dar nu văzu nimic. Probabil că se înşelase.

Înmuie cu grijă veşmintele de trei, patru ori adânc, până când stofa aspră se impregnă de tot cu apă, le scutură apoi de câteva ori şi le aruncă din nou la mal. Apoi îngenunche a doua oară, ca să-şi arunce cu amândouă mâinile apă pe faţă şi să se spele. Abia apoi îşi potoli setea.

Apa era nemaipomenită. Era limpede şi rece ca gheaţa şi-i spălă nu numai gustul de vin prost din gură, vin pe care i-l oferise cărbunarul – cu siguranţă o delicatesă pentru buna sa gazdă –, ci şi gândurile rele din minte. Avea un gust atât de minunat, că bău cu sete şi cu lăcomie şi închise în final ochii pentru a savura ultimele înghiţituri.

Când îi deschise din nou, privirea i se opri pe chipul unui copil mort.

Râul îi dusese trupul care se agăţase de o piatră. Copilul mort avea faţa întoarsă spre el, de parcă ar fi vrut să-l privească. Braţele plăpânde, mişcate de curenţii de apă parcă i-ar fi făcut semn.

Tobias ţipă şi alunecă pe mâlul de pe fundul râului pierzându-şi echilibrul. Ajunse pentru o clipă sub apă, se ridică însă repede şi încercă să ajungă la mal. Pentru că înghiţise apă începu să tuşească înecându-se. Se chinui să iasă din apă zguduit de tuse, ajutându-se de mişcări ample, disperate ale mâinilor. Apoi se căţără pe ridicătura de la mal şi abia atunci îşi recăpătă din noul suflul.

Încetase să mai strige, totuşi era îngrozit cum nu mai fusese niciodată. Copilul mort din apă îi făcuse semn cu mâna, *îl atinsese.* Degetele îi atinseseră obrazul şi fusese mai mult decât atingerea cărnii moarte. Îl urmărise nu un copil, ci o *făptură,* care ieşise din cercul întunecat de pământ mort din pădure şi...

Tobias gemu. Se străduia din răsputeri să nu-şi ducă gândul până la capăt. Ştia pur şi simplu că îşi va pierde minţile dacă ar face-o. Dacă nu făcea *ceva* ca să-şi demonstreze sieşi că acest copil nu fusese trimis din iad după el.

Se îndreptă tremurând şi uitându-se în toate părţile se târî în patru labe înapoi la apă. Copilul mort încă se mai afla acolo,

pentru că piciorul i se prinsese sub o piatră, şi braţele firave i se mişcau încă mânate de curenţi. Îi făcea semn cu mâna. *Vino. Sunt al tău. Îţi aparţin. Şi tu mie.*

Tobias închise ochii icnind, strânse pumnii şi îşi presă maxilarele atât de tare unul de altul că începu să îl doară. „Sfinte Dominic, nu e decât un copil mort! se gândi. Nimic altceva! Poate un accident sau mai degrabă o crimă. Nu un sol din iad. Nu apăruse din cercul vrăjitoarelor din pădure, ci din pântecul unei femei care nu dorise să-l aibă.”

Reuşi să se liniştească. Inima îi bătea încă agitată şi toate membrele îi tremurau, dar nebunia se retrase cu încetul din mintea lui. Se ridică încet, coborî din nou în apă şi se forţă să studieze cu mai mare atenţie corpul micuţului mort din râu.

Era un copil foarte mic. Un nou-născut de parte bărbătească. Cu toate că se afla în apă, corpul îi mai era mânjit pe alocuri cu placentă şi din cordonul ombilical – rupt, nu tăiat! – ieşeau dâre rozalii care se împrăştiau în apă. Poate ceva din sângele acesta se aflase şi în apa pe care o…

Tobias alungă şi acest gând, înainte de a i se face rău, şi se aplecă. Luă cu grijă copilul din apă, îl duse la mal şi îl aşeză pe iarbă. Corpul încă mai era cald. La început nu-şi dăduse seama de asta, pentru că răceala apei acoperise orice urmă de căldură a pielii sale, dar acum simţea că sub piele carnea îi era călduţă. Dacă l-ar fi ciupit, ar fi sângerat. Trebuia să se fi născut doar de câteva clipe.

Şi asta însemna că mama trebuia să mai fie prin preajmă!

Dintr-odată îşi aminti de mişcarea pe care i se păruse că o aude pe pod. Nu fusese doar o nălucă. Cineva fusese acolo. Poate mama copilului mort.

Îşi trase cămaşa pe el cât de repede putu şi o luă la fugă. Podul era mai departe decât crezuse. Pentru că alerga de-a lungul râului, ca să se folosească de tufişuri ascunzându-se, să nu fie văzut prea devreme, nu înainta prea repede. Avu nevoie de mult timp ca să ajungă la pod; pe lângă toate acestea, mai şi alunecă pe iarba umedă şi se lovi rău, aşa încât rămase câteva clipe lungit căznindu-se să-şi recapete răsuflarea. Se târî apoi în patru labe pe movila de lângă mal şi se ridică într-un sfârşit gâfâind greu.

Era singur. Podul se dovedi o construcţie surprinzător de masivă, care părea mult prea mare pentru râuleţul îngust, dar din poziţia în care se afla putea privi lejer peste zidul care-i venea cam până la genunchi şi de aici încolo drumul spre

Buchenfeld se desfăşura drept. Nu se vedea nimeni.

Dezamăgit, dar şi puţin uşurat, fără să-şi poată explica lui însuşi în prima clipă de ce, voi să se întoarcă la locul acela de lângă mal unde-şi lăsase straiele, când văzu urmele. Duceau pe cealaltă parte a podului, în josul povârnişului, şi se sfârşeau într-un petic de iarbă călcată în picioare. Merse pe urmele paşilor şi, cu toate că avea puţină experienţă, nu-i veni greu să înţeleagă povestea pe care acestea i-o istoriseau: cineva coborâse nu cu mult timp în urmă aici la malul râului şi se aşezase pe iarbă. Verdeaţa era culcată la pământ pe o distanţă destul de mare, de parcă cineva călcase cu toată puterea pe ea (sau să fi dat din picioare de durere?). Tobias nici nu trebui să caute prea mult, pentru a găsi şi ultimele dovezi că nu ajunsese pe urmele unui călător ostenit, care se oprise, ca şi el, pe malul râului pentru un ultim răgaz de odihnă: doar la câţiva paşi depărtare în aval găsi o legătură de cârpe pline de sânge. O pescui din râu, o desfăcu şi o aruncă îndată scârbit înapoi în apă. De data acesta curenţii o luară şi o duseră repede mai departe. Locul în care coborâse el la râu era ascuns privirii de piciorul podului. De aceea nu o văzuse nici el pe femeie şi nici ea pe el. Nervozitatea sa se transformă într-o furie adâncă, aproape sfântă, când văzu legătura de cârpe desfăcută de curenţi şi târâtă în aval de apă. Acelaşi lucru trebuia să se întâmple şi cu copilul. Dacă el nu ar fi ajuns tocmai în acel moment, crima nu ar fi fost nicicând descoperită.

Iar ucigaşa de copii *trebuia* să mai fie prin preajmă! Drumul până în oraş dura pe puţin o jumătate de ceas, cel puţin pentru o femeie care tocmai născuse şi care sigur nu putea să se mişte prea repede.

Alergă din nou în sus pe mal, privi o ultimă dată spre oraş şi se convinse că între râu şi Buchenfeld nu se afla picior de om. Aşa că nu-i rămase decât cealaltă direcţie, spre pădure.

Tobias cumpăni o clipă, dacă nu ar trebui să se întoarcă şi să-şi ia lucrurile, însă îşi dădu seama că ar pierde prea mult timp cu asta şi o luă la fugă.

După câţiva paşi găsi şi alte urme. Femeia o luase pe drum, probabil pentru că mersul pe acolo era mai puţin anevoios, dar pierduse sânge; pe drumul prăfuit se distingeau petele întunecate. Alergă cât putu de repede înapoi pe drumul pe care venise şi se opri la marginea pădurii gâfâind lac de sudoare. Urma se pierdea aici.

Privi buimac în urmă. Nu credea că femeia avusese cum să pătrundă prea adânc în pădure. Nu era greu să-şi dea seama ce se întâmplase: născuse copilul şi-l înecase şi nu îndrăznise pesemne să se întoarcă imediat la Buchenfeld, ci se târâse în pădure să se ascundă undeva în desiş şi să aştepte până mai prindea puteri. O femeie în starea ei nu avea cum să ajungă prea departe, indiferent dacă-l văzuse sau nu.

Tobias privi în jur. Cărarea care ducea spre pod şi la Buchenfeld dădea după câţiva paşi spre drum şi spre pădure. Ar fi putut să traverseze şi să dispară printre copaci, dar i se păru prea puţin plauzibil: acolo tufele şi vreascurile erau atât de dese, încât şi lui i-ar fi venit greu să pătrundă. Pe femeie ar fi sleit-o de puteri.

Aşa că se întoarse spre stânga. Păşi încet, încercând să nu facă zgomot şi se opri după alţi câţiva paşi să asculte. Lumina pătrundea cu greu aici, la numai câţiva paşi de marginea pădurii, şi el avu din nou sentimentul că păşeşte într-o catedrală umbroasă şi verde, în care trăiau *lucruri,* şi voci povesteau istorii sumbre dintr-o vreme depărtată şi păgână. Pentru o clipă îl cuprinse din nou spaima. Dacă femeia şi copilul nici nu existau, ci amândoi nu erau decât o capcană, o momeală, ca să se întoarcă aici şi demonii să poată desăvârşi ce începuseră cu o zi înainte?

„Prostii!”

Călugărul îşi struni gândurile şi înaintă alţi câţiva paşi.

Văzu mişcarea, însă reacţionă prea târziu. Tobias făcu un pas fatal într-o parte şi ridică stângaci braţele, dar nu putu împiedica arătarea să se lovească de el culcându-l la pământ. Căzu greu, se lovi cu spatele de o piatră şi încercă să-şi elibereze mâinile, ca să-şi ferească faţa. Reuşi doar pentru că celălalt se desprinse de el în acel moment şi se ridică în picioare. Tobias sesiză o mişcare smucită, văzu o umbră gonind şi aplecă instinctiv capul într-o parte. Un obiect dur îi trecu pe lângă braţ lăsând o zgârietură adâncă şi sângerândă şi, o clipă mai târziu, acelaşi obiect se implântă cu un zgomot înfundat în solul pădurii chiar lângă capul său.

Tobias ţipă de spaimă, se întoarse şi dădu, mai degrabă din întâmplare, de nişte mâini şi genunchi, în timp ce atacatorul încerca să smulgă toiagul din pământ. Se chinui să se ridice.

Făptura care-l răsturnase şi aproape că ar fi putut să-l şi ucidă abia dacă îi ajungea până la piept, şi nici el nu era cine ştie ce uriaş!

Era un copil, băiat sau fată, nu reuşi să-şi dea seama, deoarece faţa şi părul îi erau năclăite de murdărie, dar părintele Tobias văzu că nu poate avea mai mult de şase, şapte ani. Abia dacă avea destulă putere să smulgă iarăşi toiagul din pământ.

Tobias îşi dădu seama însă că nu era în afara pericolului, pentru că, dintr-odată, copilul smulse *totuşi* toiagul şi se năpusti ca un animal sălbatic asupra lui. Îi ţinti stomacul, iar Tobias se alese cu încă o rană şi mai adâncă la mână, când se feri în ultimul moment apucând în acelaşi timp toiagul pentru a-l smulge din mâinile micului drăcuşor.

Nu reuşi.

Copilul se încleştase de armă cu toată puterea, astfel încât Tobias îl trase cu tot cu toiag spre el, până ajunse suficient de aproape ca să-l apuce cu mâna stângă de gulerul cămăşii murdare. Acesta lăsă dintr-odată toiagul şi încercă să fugă şi, cum nu reuşi să se elibereze, se întoarse spre Tobias şi începu să-l lovească cu pumnii. Tobias se înfurie. Era furios în primul rând pe sine însuşi, pentru că se lăsase târât într-o asemenea capcană de un copil, dar loviturile pumnilor mici îl dureau şi, de parcă n-ar fi fost destul, micuţul mai începu să dea şi cu picioarele în el, fiind încălţat cu nişte sandale simple, dar cu talpă groasă şi grea din lemn.

Tobias îl apucă şi, cu cealaltă mână, îl ridică de guler şi îl scutură cu putere.

— Încetează! ţipă la el. Încetează odată sau te bat!

Micul sălbatic nu încetă, ci încercă acum să-l zgârie cu unghiile pe ochi. Tobias îşi întoarse furios capul într-o parte, lăsă dintr-odată vietatea agitată jos – şi-i trase o palmă. Copilul căzu la pământ. Dar nu scoase niciun sunet. Nici măcar când Tobias ridică din nou mâna, ameninţător.

— Încetezi o dată? îl întrebă.

Băiatul – cămaşa i se ridicase şi nu avea nimic dedesubt, aşa încât Tobias văzu cel puţin că e băiat – îl sfredeli cu privirea. Ochii i se înroşiră sub murdăria aceea şi i se umplură de lacrimi. Dar nu scoase o vorbă.

Tobias ezită. Pentru o clipă nu ştiu care dintre sentimente domină – furia sau admiraţia pentru tăria acestui copil. Îl lovise mai tare decât intenţionase. Mâna îi ardea, iar copilul clipea des cu ochiul stâng care părea că vrea să se umfle.

Băiatul tăcea în continuare, dar acum îl privea mai degrabă provocator decât înfricoşat. Iar Tobias înţelese într-un

târziu.

— Unde este mama ta? îl întrebă el.

Expresia îngrozită de pe chipul copilului îi dovedi că avusese dreptate cu bănuiala lui. Cu toată tăria lui, copilul nu reuşi să se controleze prea bine şi să-şi interzică privirea aruncată pe furiş spre un loc aflat undeva în spatele lui Tobias.

Fusese acea privire care îi salvă *într-adevăr* viaţa lui Tobias – privirea şi umbra, privirea şi umbra pe care o zări reflectată în ochii copilului. Sări în picioare şi, în acelaşi timp, în spate, făcu şi un pas în lateral ferindu-şi cu o mână obrazul. Piatra cu care femeia îi ţintise faţa îi lovi antebraţul. Tobias îşi reprimă un ţipăt de durere şi apucă fulgerător braţul femeii. Cu cealaltă mână o înşfăcă de păr şi o ţinu cu putere, împingându-i capul pe spate.

Se aşteptase la rezistenţă, însă femeia era atât de slăbită, încât i se prăbuşi în braţe. În loc să o doboare, Tobias se văzu nevoit să facă un pas înainte ca să o sprijine.

Aproape în acelaşi timp se ridică şi băiatul şi se năpusti la picioarele lui Tobias, scuturându-l cu putere ca să-şi piardă echilibrul. Tobias îl împinse enervat, dar băiatul sări din nou în picioare şi apucă băţul ascuţit ca să-l lovească pe Tobias în burtă.

Tobias îl îndepărtă cu o lovitură de picior, dar nici acum băiatul nu rămase la pământ, ci clătină buimăcit din cap, se ţinu cu o mână de coaste, unde fusese lovit cu piciorul – şi atacă din nou!

Tobias o aşeză pe femeia suferindă jos, se întoarse stând pe vine, îl apucă pe băiat cu brutalitate de umeri şi îi aplică două, trei palme răsunătoare. Şi de data aceasta îl lovi aşa de tare, încât băiatul se prăbuşi pe spate şi începu să plângă încet.

— Lasă-l în pace!

O mână îl apucă de braţ. Tobias se desprinse dintr-o mişcare, o împinse pe femeie uşor la loc în iarbă şi se duse la băiat.

— Să nu te mişti de-aici! spuse pe un ton exagerat de ameninţător. Şi nu cumva să mă ataci încă o dată că te bat de uiţi şi cum te cheamă, băiete!

De fapt îi părea rău de băiat. El de fapt nu făcuse nimic altceva, decât să-şi apere mama, despre care credea că era ameninţată. Dar asta nu schimba cu nimic faptul că reprezenta un *pericol.* În ciuda celor şase, şapte ani, învăţase deja să se

lupte.

Aruncă o ultimă privire ameninţătoare spre băiat, apoi se întoarse repede la femeie şi îngenunche lângă ea, însă în aşa fel, încât să nu-l scape din ochi nici pe băiat.

Femeia zăcea întinsă pe o parte, cu ochii închişi, dar era conştientă. Nu se simţea bine, după cum o dovedeau respiraţia neregulată şi anevoioasă şi fruntea ei fierbinte. Tobias aruncă o privire rapidă spre băiat – nu se mişcase din loc, îi urmărea însă bănuitor orice mişcare –, apoi se aplecă spre femeie şi o întoarse cu grijă pe spate. Pielea îi era fierbinte şi uscată şi inima îi bătea atât de tare, încât Tobias îi simţi bătăile precipitate prin rochie când o prinse de umeri. Oftă abia auzit şi deschise o clipă pleoapele, dar Tobias nu era sigur dacă îl văzuse. Atacul scurt şi disperat asupra lui părea să-i fi stors şi ultimele puteri.

Văzu cu coada ochiului cum băiatul se ridicase, îşi reluă poziţia cu faţa la el şi îi făcu semn insistent cu mâna să se apropie.

— Ajută-mă!

Băiatul se apropie ezitând, însă părea să priceapă în sfârşit că Tobias nu voia să-i facă rău mamei sale, aşa că după alte câteva clipe îl ajută să o aşeze pe femeia febrilă într-o poziţie mai confortabilă pe iarbă. Tobias regretă acum că nu-şi luase lucrurile. Nu avea nici ce să-i pună sub cap şi cu atât mai puţin ceva care să-i astâmpere durerile.

Şi ce dureri avea! Buzele îi erau vineţii şi îi tremurau şi, în ciuda luminii difuze, Tobias văzu că pielea îi era palidă ca a unei moarte. Obrazul îi era acoperit de perle mici de transpiraţie şi, când privirea îi coborî de-a lungul rochiei, văzu că încă mai sângerează. Se simţi neajutorat. Era preot, nu medic.

— Avem… nevoie de ajutor, bâigui el. Locuieşte cineva pe-aici, prin apropiere, în pădure?

Băiatul scutură din cap şi tăcu.

— Atunci fugi în sat, spuse Tobias. Spune ce s-a întâmplat. Să trimită o căruţă. Aveţi doctor în sat?

Ce întrebare stupidă. Băiatul îl privi într-un fel care-i dădu de înţeles lui Tobias că nici nu ştie ce e acela *doctor.*

— Dar sigur aveţi moaşă, spuse Tobias. Du-te şi adu-o! *Fugi!*

Cu toate că strigase ultimul cuvânt, băiatul nu se clintea din loc. Privirea i se muta într-una de la Tobias la chipul

mamei lui.

— Ce mai aşteptţi? întrebă Tobias aspru. *Du-te odată!*

Pentru prima dată îl auzi pe băiat spunând:

— O veţi omorî.

— Ce prostie! se răsti Tobias la el. Va muri dacă nu facem nimic, înţelege odată!

Băiatul era ca şi încremenit. Numai buzele îi tremurau şi lacrimile care-i curgeau acum pe obraz nu mai erau de la palmele pe care i le dăduse Tobias.

— Lasă-l. Are... dreptate.

Glasul femeii era stins, vorbele îi erau ca un ultim suflu. Tobias îşi ridică instinctiv privirea spre cer şi începu o scurtă rugăciune.

— Lasă-ne în pace. Pleacă, şopti apoi femeia.

Tobias rămase atât de mirat, încât în prima clipă nici nu găsi cuvinte să răspundă. Privirea îi alunecă din nou asupra chipului tinerei femei. Nu era uşor să-i ghicească vârsta, pentru că era cel puţin la fel de murdară şi de zdrenţuroasă ca şi băiatul, dar vocea îi părea tânără, cu toate că febra o făcea să se bâlbâie, iar dinţii îi erau frumoşi şi de un alb aproape impecabil. Nu putea avea mai mult de douăzeci de ani, se gândi îngrozit.

— Pleacă! spuse femeia încă o dată, văzându-l că nu reacţionează. Privirea îi scăpăra. Inspira cu greutate – fiecare gură de aer era însoţită de un fel de horcăit –, şi Tobias văzu cum un spasm rapid şi violent îi scutura trupul sleit de puteri. Încercă să-i estimeze greutatea, dar în acelaşi timp îşi dădu seama că nu ar fi fost în stare să o care până în sat. Nu era un bărbat prea puternic.

— Vrei să mori? o întrebă cu toată seriozitatea. Pentru că asta se va întâmpla dacă nu te ducem la cineva care să te ajute.

— Nu se moare aşa uşor, răspunse femeia. Strânse din dinţi, trase încă o dată adânc aer în piept, încercă apoi din nou să se ridice şi chiar reuşi. Dar căzu imediat înapoi şi se chirci de durere.

— Femeie proastă! spuse Tobias furios. Ar trebui să te las să mori, aşa cum ţi-ai omorât şi tu copilul!

Îşi ridică cu greu capul şi îl privi. Faţa îi era răvăşită de durere, dar ochii îi scăpărau.

— Despre ce vorbeşti? întrebă ea. N-am omorât pe nimeni. Am... am crezut că vrei să ne faci rău. De aceea te-am atacat.

Mi-a fost frică.

— Nu minţi! Tobias arătă spre rochia plină de sânge, apoi în direcţia din care venise. Am găsit copilul. Şi ţi-am văzut băiatul stând de strajă pe pod ca să nu vă vadă nimeni!

Nu era decât o prezumţie, dar se pare că era destul de apropiată de adevăr, pentru că privirea femeii scăpără scurt şi temător. Era privirea păcătoasei dovedite, pe care o văzuse de atâtea ori în viaţa lui. Însă atunci femeia îşi mişcă iarăşi buzele cu îndârjire şi încercă din nou să se ridice. De data aceasta reuşi.

— Şi dacă? se tângui ea. Ce-ţi pasă?

În prima clipă Tobias rămase prea mirat ca să mai poată spune ceva. Dar atunci pricepu că nici ea, nici băiatul nu-l văzuseră cum se apropiase de râu. Probabil că le ieşise prima dată în cale când începuse să-i urmărească pe drumul spre pădure – iar el nu purta decât cămaşa pe care o avusese pe dedesubtul straielor călugăreşti, era desculţ şi ud leoarcă. Cum să fi ştiut cine era?

— Să zicem că mi-ar păsa, spuse el pe ocolite. Fie şi numai pentru că *oricărui* creştin ar trebui să-i pese când o femeie îşi omoară pruncul!

În privirea ei citi înverşunare.

— Nu l-am omorât, pretinse ea. S-a născut mort. Eram... pe drum spre oraş când au început durerile. Întreabă-l pe fiul meu, el poate să confirme. Copilul s-a născut mort.

— Şi atunci te-ai gândit să-l arunci în râu? insistă Tobias. Nu te cred. Şi chiar dacă te-aş crede – să arunci un copil aşa nu e cu mult mai bine ca a-l omorî. Nu te-ai gândit măcar la sufletul lui? Ar fi trebuit îngropat. Ar fi trebuit să capete împărtăşania, ca Domnul să se îndure de sufletul lui.

— Sufletul lui... Glasul femeii trăda amărăciune şi o sclipire necruţătoare şi înfricoşătoare se ivi în privirea ei. Nu avea suflet.

— Nu mai păcătui şi mai mult, femeie, spuse Tobias cu seriozitate. Ştii că poate vei muri. Vrei să-ţi încarci conştiinţa pe lângă crimă şi cu blasfemie?

— Blasfemie? râse într-un fel neruşinat, de parcă ar fi făcut o glumă obscenă. Ce ştii tu despre blasfemie? Ce vrei de la noi? Lasă-ne în pace! Nu e treaba ta!

— Poate totuşi este, răspunse Tobias încet. Cum te cheamă, femeie?

Ea îl privi o clipă iritată, apoi răspunse cu un fel de

îndărătnicie:

— Greta. Acesta e fiul meu Friedrich. De ce întrebi?

— Pentru că vreau să ştiu pentru cine mă rog, Greta, răspunse Tobias. De ce ai omorât copilul? Ştii că e păcat de Dumnezeu să curmi o viaţă de om.

— Eşti... popă? întrebă Greta bănuitoare.

Glasul îi deveni mai ferm, părea să-şi revină văzând cu ochii.

— Şi dacă aş fi? întrebă el.

— Nici asta nu mai schimbă nimic, răspunse ea.

Dintr-odată, glasul îi deveni aspru, duşmănos şi Tobias nu-şi putea explica de ce. Tuşi, dar când întinse mâna spre ea, tânăra îl lovi şi i-o dădu la o parte şi se răsti la el.

— Ai ajuns prea târziu, Sfinţia Ta! spuse ea. Dintr-odată începu să ţipe: Da! Du-mă în sat! Du-mă să mă judece! Să mă azvârle în puşcărie sau să mă spânzure, dar scuteşte-mă de vorbele tale de duh! Eşti inchizitorul care a fost trimis, nu-i aşa? Ce crezi că mai poţi schimba acum? Ai ajuns prea târziu! Ar fi trebuit să vii acum un an ca s-o trimiţi pe vrăjitoare să ardă pe rug. Acum nu mai ai cum să lupţi împotriva puterii diavolului.

Înverşunarea ei teribilă îl surprinse şi îl înfricoşă pe Tobias. Se simţea neajutorat, acuzat de o femeie simplă, în timp ce el ar fi trebuit să fie acuzatorul. Simţea că furia ei era adevărată şi nu doar isteria unei păcătoase muribunde care cerea socoteală destinului dându-şi seama că împărăţia cerului îi va rămâne închisă.

— Ce vrei să spui? întrebă el tulburat.

— Ce vreau să spun? Tuşi din nou, duse mâna la piept şi respiră adânc de câteva ori înainte de a continua. Vorbea acum ceva mai încet, dar numai pentru că respira greu, nu pentru că i s-ar fi risipit furia. Da, am omorât copilul! spuse ea cu îndârjire. Şi l-am aruncat în râu, să putrezească acolo, dacă vrei să ştii! Mă întrebi de sufletul lui? N-avea!

— Taci! porunci Tobias cu asprime. Îşi făcu instinctiv semnul crucii. Nu mai păcătui!

Femeia râse, dar râsul ei sună ca un strigăt.

— N-a avut niciodată suflet, stărui ea, pentru că nu era o creatură a lui Dumnezeu, ci un bastard al diavolului! Aş fi păcătuit dacă l-aş fi lăsat în viaţă. Vrei să-l îngropi în pământ sfânt? Atunci du-te, ia-l şi îngroapă-l şi ai să vezi că pământul se acreşte acolo unde zace el şi plantele putrezesc. Şi nu e

vina mea! O, nu, sigur că nu! Eu le-am prezis. Le-am spus să alunge această făptură diavolească. Luaţi foc şi smoală şi daţi-i foc, le-am spus, dar niciunul nu m-a ascultat!

Tobias deveni dintr-odată atent.

— Despre ce vorbeşti? întrebă el.

— Despre ce vorbesc? Despre vrăjitoare! Despre această femeie trimisă de diavol, care ne-a vrăjit pe toţi! Ne-a stricat pe mine şi pe bărbatul meu şi... pe acest fruct al diavolului pe care l-am scos din pântece! Şi are să-i ducă şi pe ceilalţi la pieire!

Tuşi din nou şi se chirci sub un nou val de durere, iar Tobias înţelese că avea să moară şi că sufletul îi era pierdut. Încercă zadarnic să simtă măcar o urmă de furie. Ce făcuse ea era păcat de moarte, dar nu avea el chemarea să o judece. Nu o mai avea. Femeia urma să stea în curând faţă în faţă cu Creatorul, aşteptând îndurarea Lui. Întinse mâna şi o atinse încet pe umăr. De data aceasta tânăra nu se feri.

— Nu mai vorbi aşa, copila mea, spuse el cu blândeţe. Febra îţi întunecă mintea. Nu mai ştii ce spui. Roagă-te lui Dumnezeu să te ierte. Dacă vrei, adăugă el după o ezitare abia perceptibilă, o fac eu pentru tine.

Voi să-şi împreuneze mâinile pentru rugăciune, dar femeia se ridică brusc încă o dată şi îl prinse cu putere de braţ.

— Nu face asta, spuse ea. Pe mine nu mă mai poate ajuta nimeni. Nu ai face decât să te murdăreşti, dacă încerci. Trebuie să plătesc pentru ceea ce am făcut. E bine aşa. Nici n-aş fi vrut să fie altfel.

Tobias se eliberă cu delicateţe din strânsoarea ei, întinse încă o dată mâna şi atinse cu degetul arătător şi cu mijlociul mâinii sale drepte fruntea femeii.

— *In nomine patris, et fil...*

Femeia scoase un răcnet ca de durere, îi lovi braţul drept îndepărtându-l şi se târî cu spatele câţiva paşi mai departe de el. Faţa îi era schimonosită, de parcă ar fi atins-o cu un fier înroşit în foc.

— *Nu mă atinge*! urlă ea. Sunt blestemată şi toţi care mă ating sunt sortiţi pieirii!

Delira. Tobias îşi dădu seama că acum totul avea să se petreacă foarte repede. Febra şi moartea care se apropia începuseră să-i întunece mintea, aşa că nu mai ştia ce spune sau ce face. Tobias se ridică.

— Mă duc repede în sat să chem un ajutor, spuse el,

adresându-se mai mult băiatului decât Gretei. Dar o să dureze – o oră sigur, dacă nu mai mult. Ai grijă de ea până atunci.

Băiatul dădu din cap surescitat. Ochii îi erau întunecaţi de spaimă când îngenunche lângă mama lui şi îi apucă mâna. Tremura.

— Nu-ţi fie frică, spuse Tobias. Nu va păţi nimic. Fug cât de repede pot!

— Nu!

Vocea Gretei fusese surprinzător de fermă şi, când deschise ochii, privirea îi era din nou limpede. Probabil doar un ultim moment de graţie, îşi spuse Tobias îndurerat. Cu toate că ştia cât de preţioasă ar putea fi fiecare clipă, se lăsă încă odată în genunchi lângă ea şi îi luă cealaltă mână. Poate această atingere era ultima alinare de care avea parte în viaţa pământească.

— Te rog nu pleca, îl imploră Greta.

— Dar nu pot să fac nimic pentru tine, răspunse Tobias cu seriozitate. Vei pierde tot sângele sau vei muri din cauza febrei. Asta vrei?

— Nu mor, răspunse Greta încet. Şi dacă totuşi mor, atunci… atunci e voia lui Dumnezeu.

— Voia lui Dumnezeu nu e să renunţăm, răspunse Tobias. E păcat să nu lupţi pentru viaţă.

— Mă… mă vor omorî, spuse Greta. Au să mă ucidă când vor afla ce am făcut. Ai… ai dreptate. Am omorât copilul. L-am înecat. Dar a trebuit să o fac. A fost… a fost un copil al diavolului, crede-mă, şi eu… eu mai am încă doi copii.

Tobias îl privi surprins pe băiat.

— Băiatul nu e singurul tău copil?

— Mai are… încă o soră, răspunse Greta. Au fost trei, dar… unul a murit acum două ierni. A degerat. Bărbatul meu a fost bolnav şi n-a putut lucra şi nu… nu ni s-a îngăduit să tăiem lemne – contele nu ne-a lăsat – şi atunci a degerat.

Ochii i se umplură de lacrimi şi îl strânse de mână atât de tare, că îl duru.

— Mă vor omorî, dacă-i aduci, spuse încă o dată. Theowulf mă urăşte de ani de zile. Nu… nu aşteaptă decât un prilej să mă judece.

— Nu pot să te las să mori aici, spuse Tobias apăsat. Dar îţi promit că voi avea grijă să fii judecată drept.

Greta nu mai răspunse. Dar îi aruncă o privire pe care Tobias nu reuşi să o înfrunte. Credea că el nu înţelege? Nu era

prima dată când se afla în faţa unei femei care-şi omorâse pruncul din disperare. Viaţa oamenilor simpli era aspră, atât de aspră, încât începea să se întrebe de ce Dumnezeu îngăduie să li se întâmple toate acestea celor care şi aşa sunt sărmani.

Alungă aproape speriat acest gând şi îşi desprinse mâna din strânsoarea ei.

— Cine este acest Theowulf, de care vorbeşti? o întrebă.

— E ţiitoarea lui! rosti Greta plină de ură. El a adus-o pe vrăjitoare în sat! El e vinovat de toate! Înainte de a veni ea, toate erau la locul lor. Dar odată cu ea a venit şi dracul! Ea e vinovată de toate! Ea e de vină că am născut acest copil al Satanei! Dacă vrei să pedepseşti pe cineva, atunci pedepseşte-o pe ea!

— Îţi promit că ţi se va face dreptate, spuse el încă o dată. Ai cuvântul meu. Dacă aici trăieşte cu adevărat o vrăjitoare – şi *dacă* e vinovată de soarta ta, atunci *ea* e cea care va fi pedepsită, nu tu.

Vorbea foarte serios. Nu ştia încă nimic despre Buchenfeld şi despre presupusa vrăjitoare, care de un an de zile îşi făcea de cap în satul acela – şi în sinea lui se şi îndoia de existenţa ei –, dar de femeia din faţa lui îi era milă. Delira, slăbită şi scuturată de spasme şi febră cum era, dar asta nu însemna că *minte.* Poate nu era ucigaşă, ci doar atât de confuză, că nici nu putea fi găsită vinovată pentru ceea ce făcuse.

— Acum mă duc să aduc ajutoare, spuse el. Îi zâmbi încurajator. Mai târziu, când te faci bine şi eşti din nou în puteri, rostim o rugăciune şi vorbim despre toate acestea.

Tobias zâmbi încă o dată şi se aplecă să o mângâie pe obraz, timp în care îl scăpă din ochi pe băiat, care folosi prilejul să pună mâna pe o piatră şi să-l lovească pe Tobias cu toată puterea în tâmplă.

Acesta se prăbuşi cu un icnet la pământ, îşi duse mâinile la cap şi se chirci de durere. Nu-şi pierdu cunoştinţa, dar i se făcu negru înaintea ochilor şi durerea fu atât de puternică, încât i se făcu rău.

Ca din depărtare auzi cum băiatul îi spunea ceva mamei sale, iar ea îi răspundea cu asprime, apoi zgomotele se estompară şi într-un târziu el îşi pierdu totuşi cunoştinţa.

Nu putea să fi zăcut foarte mult timp inconştient, pentru că, trezindu-se, auzi zgomot de paşi care se îndepărtau. Deschise ochii gemând, duse mâna la cap şi simţi sânge cald

pe obraz. Încercă să se îndrepte, reuşi la a doua sau a treia încercare şi îşi trase genunchii pe lângă corp, ca să-şi sprijine pe ei fruntea. Umbrele pădurii începuseră un dans dement în jurul lui şi ameţeala îl copleşi din nou, pentru o clipă, mai rău şi mai chinuitor decât durerea violentă de cap.

Părintele Tobias rămase mult timp în poziţia aceasta şi, când durerea şi ameţeala începuseră să dispară, paşii Gretei şi ai băiatului nu se mai auzeau de mult.

Se ridică cu greutate, se sprijini de trunchiul unui copac şi îşi şterse cu dosul palmei sângele din ochi. Se simţea slăbit. Genunchii îi tremurau şi el simţea că ameţeala s-ar reinstala de îndată ce ar fi făcut vreun efort, aşa că renunţă imediat la gândul de a-i urmări pe cei doi. Nici nu prea avea chef, în starea în care era, să se lupte cu o femeie pe jumătate moartă şi cu un copil posedat de diavol.

Drumul înapoi la râu i se păru mult mai lung decât la venire. Mersul îl obosea. Ţeasta îi vibra la orice pas, de parcă ar fi stat să explodeze. Ochii îi ardeau din cauza luminii, şi sângele de pe obraz începea să i se usuce, aşa că pielea i se întinse stând să crape.

Şi, cu fiecare pas cu care se îndepărta de pădure, devenea tot mai furios.

Mai puţin însă pe această femeie, care poate nu era decât înnebunită de frică sau pe fiul ei, care nu făcuse nimic altceva, decât să-şi apere mama, ci mai mult pe sine însuşi, că se lăsase anihilat în chip atât de jalnic de cei doi.

Împleticindu-se de slăbiciune şi de durere, ajunse la pod, se lăsă neîndemânatic să alunece pe dâmbul care ducea la mal şi intră până la genunchi în apă. Evită să-şi privească chipul reflectat în apă, pentru că presupunea, pe bună dreptate, că nu i s-ar fi oferit o imagine impunătoare, ci se lăsă în genunchi şi îşi cufundă faţa în apă.

Se spălă bine pe faţă şi pe cap şi îşi trecu vârfurile degetelor pe la tâmplă.

Atingerea îl duru, dar îi şi dovedi că nu e decât o rană superficială. Cu toate acestea, o curăţă bine, la fel şi zgârieturile de pe braţ şi nenumăratele julituri de la picioare, pentru că nu voia să se lase cuprins de febra aceea nenorocită şi inutilă pe care i-o declanşase băiatul. Abia când se asigură că făcuse tot ce îi stătea în putinţă, se îndreptă de spate şi se întoarse prin râu până la locul în care îşi lăsase rasa călugărească şi bocceaua cu bunurile sale. Şi copilul mort.

Nu mai era.

În prima clipă fu atât de şocat, încât nu-şi crezu ochilor. Privi surprins în toate părţile, cercetă malul şi povârnişul, privi chiar şi în râu.

Copilul nu mai era. Cineva trebuie să-l fi luat.

Capitolul 2

Se făcuse ora prânzului când ajunse la Buchenfeld. Distanţa de la râu până în oraş se dovedi mult mai mare decât crezuse. În afară de asta se poate să-şi fi supraestimat propriile puteri sau să fi subestimat gravitatea rănii; de vreo patru, cinci ori fusese nevoit să se oprească pe drum, pentru că i se făcuse rău sau ameţise, şi o dată îi fusese atât de rău, încât avu senzaţia că o să vomite.

Tobias se blestemă tacit pentru iresponsabilitatea sa. Furia oarbă cu care îl atacase băiatul ar fi trebuit să-i fie de învăţătură. Când se apropie de oraş, începu să se simtă ceva mai bine. Umbra i se scurtase şi el socoti că trebuie să fi fost aproape vremea prânzului. Aerul scăpăra printre casele sărăcăcioase şi Tobias nu văzu ţipenie de om când intră pe poarta oraşului. Buchenfeld părea un oraş mort. Domnea o linişte pe care avea să o remarce de mai multe ori şi pentru care abia mult, mult mai târziu avea să găsească o explicaţie înfiorătoare.

Momentan doar îl irita.

Buchenfeld era o localitate mică – dar nu *atât* de mică, cum se aşteptase. În spatele valului de pământ întărit cu piloni, care împrejmuia oraşul în locul unui zid, se ridicau cu siguranţă vreo zece duzini de case, majoritatea colibe mici din lemn, cu acoperişuri joase, acoperite cu paie; doar puţine erau construite din piatră. Deasupra lor se ridicau mai multe clădiri cu două etaje, una dintre ele cu un turn impozant, care arăta din depărtare ca o mare Casă a Domnului. Dar nu era biserică. Turnul nu era pentru clopote, ci de apărare, şi, privită mai de aproape, construcţia părea o cetate, construită de cineva căruia fie îi lipsise timpul, fie mijloacele de a o duce la bun sfârşit.

În general, Buchenfeld oferea o privelişte bizară, nu numai pentru că era după toate aparenţele o localitate fără o Casă a Domnului. (Dar unde se rugau atunci oamenii Dumnezeului lor?) Poarta prin care păşi pater Tobias era făcută doar dintr-un cadru, în care rugineau patru balamale de fier. O parte a străzii care ducea pe acolo drept spre turnul de apărare din centrul oraşului era pietruită, cu o măiestrie care îl surprinse pe Tobias, căci ar fi putut trece oricând drept una dintre străzile Lübeckului. Dar o altă parte a drumului era plină de noroi întărit, călcat în picioare şi prăfos, care pe timp de ploaie

pesemne se transforma în mlaştină.

Şi oraşul *duhnea.*

Îl păli un miros de cămine murdare, de dejecţii umane şi animale, de sudoare şi boală. Cunoştea toate acestea. Dacă îi rămăsese ceva în memorie din oraşele în care trăise, atunci acesta era *mirosul.* În prima clipă crezu că e din cauza lui: pentru că stătuse câteva zile sub cerul liber, percepea acum atât de puternic duhoarea oraşului.

Dar nu acesta era adevărul. Nu era pentru prima dată când se întorcea după o călătorie îndelungată într-un oraş – şi Buchenfeld nici măcar nu era un oraş adevărat, ci doar o localitate măruntă, despre care i se spusese că nu are nici o mie de suflete. Într-un oraş precum Lübeckul, în care trăiau laolaltă mult mai mulţi oameni şi îşi deşertau în stradă gunoaiele şi dejecţiile, o asemenea duhoare era explicabilă – dar aici?

Părintele Tobias rămase pe loc şi privi în jur. Un vânt uşor adie pe deasupra zidului jos al oraşului şi îi răvăşi părul; ciudat era că nu îndepărtă mirosul. Lui Tobias i se păru, dimpotrivă, că îl *aduce.*

La aceasta se mai adăuga şi liniştea prevestitoare de rău. Nici măcar vântul, pe care îl simţea pe obraz şi care mirosea a putregai, nu provocase nici cel mai mic zgomot. Era o linişte ca într-un oraş al morţilor. Nimeni nu se arăta printre case, nicio umbră nu apărea la vreo fereastră, nimeni nu veni să-l salute sau măcar să se zgâiască la el din curiozitate, şi asta cu toate că trebuie să-i fi fost remarcată prezenţa, deoarece între râu şi localitate nu era nimic care să-l fi putut ascunde privirilor. Tobias îşi aminti ce spusese Greta despre Buchenfeld şi îl trecu un fior. Poate totuşi nu delirase chiar aşa cum crezuse el.

Porni mai departe, cu reţinere, neştiind încotro s-o apuce. *La asta* nu se gândise – şi în definitiv de ce? Nu venise din proprie iniţiativă, ci pentru că fusese *chemat.* Aşa că ar fi trebuit să fie şi întâmpinat cum se cuvine, la urma urmei era un onorabil călugăr dominican. Nu putea nici măcar să întrebe de primar, nimeni nu era pe stradă şi, dintr-un motiv sau altul, îi displăcea gândul de a fi nevoit să bată la uşa vreunei colibe şi să întrebe de drum.

Aşa că o apucă spre centru. Într-una din clădirile mari de piatră avea să găsească ce căuta.

Capul începu din nou să-l doară, şi lumina soarelui îi ardea

în ochi. Îşi întoarse capul într-o parte, clipind des, şi îşi continuă drumul cu paşi mari.

Dintr-odată, uşa uneia dintre clădirile de piatră se deschise şi un bărbat scund, îmbrăcat cu straie ponosite, păşi afară. Avea o chelie împrejmuită de o coroană subţire şi îmbâcsită de păr cărunt şi soios şi un obraz rotofei, care lucea ca şoriciul de pe slănină. Deasupra ochiului drept avea un neg oribil, plin de sânge uscat, de parcă ar fi încercat să îl rupă sau să îl taie.

Nu ieşise să-l întâmpine pe părintele Tobias, deoarece se oprise din mers când îl observase şi schiţase în prima clipă o strâmbătură de surprindere. Tobias văzu că avea în mâna stângă ceva, ce încerca acum să ascundă repede la spate, şi, preţ de o clipă, păru nehotărât, dacă nu era mai bine să se întoarcă în casă şi să se prefacă a nu-l fi văzut pe vizitatorul neaşteptat. Dar privirile li se intersectaseră deja. Mâna grasului se mai mişcă la spate, de parcă şi-ar fi vârât repede ceva sub curea, apoi se strădui să-şi compună un zâmbet lunecos şi se apropie cu paşi mici şi tropotiţi. Nu spuse nimic, îşi plecă doar capul într-o parte şi îl privi pe Tobias întrebător.

Situaţia i se păru lui Tobias tot mai absurdă. Era atât de confuz şi de neajutorat, încât în primul moment nici nu-şi găsi cuvintele. Nu ştia ce aşteptase – o astfel de întâmpinare, în orice caz, nu. În cele din urmă îşi drese exagerat de mult glasul şi schiţă un gest de salut cu capul – foarte atent, ca să nu provoace un nou atac de durere violentă dinspre tâmplă.

— Ziua bună vă doresc, începu el anevoios.

Grasul îi răspunse tot plecându-şi capul. Cu stânga tot trebăluia pe la spate.

— Părinte?

— Numele meu este Tobias, răspunse el. Părintele Tobias. Primarul oraşului dumneavoastră mă aşteaptă. Am fost trimis de abatele mănăstirii dominicane din Lübeck pentru…

— Aţi venit să ardeţi pe rug vrăjitoarea?

Obrazul grasului se lumină într-un fel care îl îndârji pe Tobias să-l dispreţuiască.

— Sunt inchizitorul după care aţi trimis, răspunse el glacial. Dacă şi cine va fi ars pe rug, se va hotărî după *interrogatio.*

Dacă grăsanul remarcase răceala din vorbele lui Tobias, atunci o ignoră cu măiestrie. Dar îşi pierduse stilul flegmatic – se apropie doi, trei paşi, îşi scoase în sfârşit mâna stângă din pantaloni şi cu cealaltă dădu să apuce bocceaua lui Tobias.

Acesta strânse şi mai tare săculeţul mic de in, iar grăsanul nu îşi continuă mişcarea. Dar văzu zâmbetul subţire şi dispreţuitor care i se aşternu pentru un scurt moment pe buze.

— Cred că sunt aşteptat, răspunse el înţepat. Poate sunteţi aşa de amabil să mă duceţi la primarul vostru.

— Primarul? Grasul râse, de parcă Tobias ar fi spus o glumă bună, şi trase din nou de bocceaua acestuia. N-avem aşa ceva pe aici.

— Dar mi s-a spus...

— Dacă aveţi vreo întrebare sau vreo dorinţă, părinte, puteţi să-mi spuneţi mie liniştit. Mi se spune Bresser.

Tobias se strădui o clipă să-şi amintească. Dar Bresser în mod sigur nu era niciunul dintre numele care-i fuseseră rostite. Şi nici din cele la care se făcuse referire în scrisoare.

— Dar vă rog să intraţi, părinte, continuă Bresser. E greu să porţi o discuţie în stradă. Şi mi se pare că arătaţi... cam obosit, dacă mi se îngăduie să spun. A fost obositoare călătoria?

Tobias murmură un răspuns, pe care el însuşi nu-l înţelese, cu atât mai puţin grasul, şi cedă în sfârşit solicitării degetelor bondoace şi soioase. De fapt, se bucura să scape în sfârşit de povara aceea: sfoara groasă de care era legat sacul care îi atârna pe umăr îi tăiase dureros pielea şi, cu toate că săculeţul de in nu conţinea decât nişte scrieri, o pâine şi câteva lucruri de care avea nevoie pentru îndeplinirea misiunii sale, începuse să-i simtă neplăcut greutatea pe ultima bucată de drum. În timp ce cobora de pe pavajul străzii urmându-l pe Bresser, privirea îi căzu din nou asupra celeilalte clădiri. Acum, de aproape, i se păru şi mai ameninţătoare şi mai inexpugnabilă decât din depărtare. Tobias nu-şi putea explica sentimentul. Era un sentiment asemănător celui pe care-l avusese în pădure. Acesta era un loc malefic, fără Dumnezeu. Un loc de care era mai bine să se ţină departe. Întrebă ezitând:

— Clădirea aceasta – ce e?

Grasul se opri şi îl privi cu ochii săi mici ca de porc.

— E a lui Theowulf. Acolo locuieşte când vine în oraş.

„Theowulf? Acesta era numele, pe care...”

— A contelui, continuă Bresser, când sesiză expresia interogativă de pe chipul lui Tobias. Făcu un gest amplu cu mâna. Contele Theowulf. Lui îi aparţine ţinutul, cât vedeţi cu ochii, şi pădurea prin care aţi trecut.

— Şi oraşul?

— Pământul pe care se află – nu, răspunse Bresser misterios.

Apoi îşi continuă drumul repede, astfel încât Tobias ar fi trebuit să-l strige ca să-i mai pună şi alte întrebări. Păşi aplecat prin uşa joasă, o deschise larg, împingând-o cu cotul, şi dispăru în întunericul din spatele acesteia.

— Veniţi, Sfinţia Voastră. Aici în casă e ceva mai răcoare. Poruncesc să vi se aducă îndată ceva de băut şi de mâncare. Trebuie să fiţi obosit de pe drum.

Înăuntru era într-adevăr mai răcoare decât în arşiţa amiezii. În afară de asta, nu duhnea a putregai, ci mirosea uşor a stătut, ca într-o casă, după o iarnă lungă, înainte de a fi fost încă deschise ferestrele.

Părintele Tobias nu văzu mare lucru; uşa era, ce-i drept, deschisă, dar era aşa de îngustă, încât şi o siluetă subţire ar fi ocupat-o cu totul şi ar fi acoperit puţinele raze de soare care ar fi pătruns prin ea. Oricum, reuşi să vadă că se afla într-un hol mic, care ducea spre alte trei uşi. În partea dreaptă se aflau nişte trepte fără balustradă, înguste şi foarte abrupte, care duceau spre etajul superior. Încăperea era foarte joasă; dacă şi celelalte camere erau la fel, atunci nu se va putea mişca în casa asta decât aplecat. Grinzile de sub tavan nu erau nici îmbrăcate, nici sculptate şi locuitorii acestei case nu-şi dăduseră nici măcar osteneala de a vărui pereţii. Casa părea pustie; nu atât dărăpănată, cât *nelocuită*, de parcă ar fi stat goală multă vreme.

Această impresie se întări când Bresser se grăbi să ajungă înaintea lui Tobias la uşa din fundul holului şi o deschise larg.

În spatele acesteia se afla o cameră surprinzător de mare, dar la fel de joasă. Era invadată de razele luminoase ale soarelui, care pătrundeau prin două ferestre mari, ale căror rame erau acoperite de hârtie galbenă cerată, dar nu dezvăluiau decât pereţi goi de piatră, un tavan grosolan şi podele nefinisate de lemn, care pârâiau şi scârţâiau sub greutatea lui Tobias. Mobilierul era compus doar dintr-o masă, dintr-o bancă netapisată, două scăunele joase şi o ladă uriaşă.

Tobias era nedumerit. Nu ar fi aşteptat sau cerut cine ştie ce lux – dimpotrivă: chilia sa de la mănăstirea din Lübeck era mobilată mult mai spartan decât camera aceasta. De fapt ar fi trebuit, din contră, să se bucure că a întâlnit într-o asemenea clădire un locatar cu un asemenea stil modest de viaţă. Dar numai bucuros nu era. Această casă era... ciudată. O casă

ciudată într-un oraş ciudat; şi cu un locuitor deosebit de ciudat.

Bresser îl conduse la banca de lângă fereastră şi îi aşeză bocceaua pe masă.

— Aşezaţi-vă, părinte, spuse el. Odihniţi-vă puţin să vă mai alungaţi osteneala. Am s-o trimit imediat pe nevastă-mea să vă aducă mâncare şi băutură.

— Nu vă deranjaţi, om bun, spuse Tobias, dar se lăsă recunoscător pe bancă. Nu sunt flămând.

— Nu se poate, îl contrazise Bresser. Sigur că sunteţi flămând. Unde aţi înnoptat, dacă mi-e îngăduită întrebarea?

— În pădure, răspunse Tobias. La un cărbunar şi soţia lui care...

— Îi cunosc pe amândoi, îl întrerupse gazda. Şi cunosc şi drumul de la casa lor până aici.

— Nu sunt decât câteva ceasuri.

— Un marş de o zi bună, vreţi să spuneţi, îl corectă Bresser. *Trebuie* să fiţi flămând.

Tobias oftă – dar nu-l mai contrazise, ci ridică doar resemnat din umeri şi privi cum grasul se întorcea pe picioarele lui scurte şi părăsea încăperea. O secundă mai târziu îl auzi strigând afară, destul de iritat, după o femeie pe nume Maria.

Dominicanii nu dispreţuiau o masă bună. Nimeni nu presupunea în mod serios că un purtător al veşmintelor monahale ar fi într-adevăr nepretenţios. Şi chiar cei mai săraci se coalizau într-o stranie conspiraţie când era vorba de cineva care renunţase la plăcerile lumeşti, pentru a-i furniza totuşi câte una sau alta dintre ele. Lui Tobias chiar nu-i era foame – dar pe de altă parte, îşi spunea că grasul avea într-adevăr dreptate: drumul fusese destul de lung şi trupul său avea nevoie de o revigorare, indiferent dacă îi era foame sau nu.

În timp ce aştepta întoarcerea grasului şi a soţiei acestuia, probabil la fel de grasă şi de slinoasă, privi pe fereastră şi încercă să-şi limpezească sentimentele pe care i le stârnise sosirea la Buchenfeld. Nu era sigur dacă nu era vina lui: în definitiv avea un drum lung în urmă, un eveniment care-i pusese în pericol viaţa, dar măcar fusese o întâmplare palpitantă, era obosit şi epuizat şi, în plus, mai fusese şi rănit. Într-o asemenea stare, poate şi sfânta Romă i s-ar fi părut stranie.

Prin fereastra în faţa căreia stătea putea vedea o parte din

clădirea cu turn învecinată şi din nou îi sări în ochi ce sumbră şi ameninţătoare era. Pietrele erau de fapt nişte stânci imense, care fuseseră cioplite fiecare în parte să se potrivească şi aşezate una peste alta fără mortar; o tehnică ce nu se mai folosea de mult. Multe din lucrurile vechi şi bune se pierduseră. Trăiau vremuri grăbite, gândi Tobias, în care se schimbau multe. Ştiinţele se aflau în plin progres şi nu trecea anul fără vreo invenţie nouă şi uimitoare şi fără vreo descoperire nouă şi surprinzătoare. Câteodată, această schimbare ameţitoare a lumii – şi înainte de toate, a înţelegerii lumii de către *oameni* – îl înfricoşau foarte tare pe părintele Tobias.

Un zgomot dinspre uşă îl readuse la realitate. Tobias îşi ridică privirea şi văzu o femeie de vreo patruzeci de ani, obidită, cu mâini subţiri şi păr cărunt, care apăruse în uşă cu o tavă de lemn. Pe tavă se aflau o carafă de staniu acoperită şi un pahar, o pâine, brânză şi o farfurie curată, pe care se afla o bucată aburindă de carne de porc prăjită. Tobias se întrebă surprins cum reuşise să pregătească mâncarea în timpul atât de scurt de când stătea el acolo. Apoi îşi aminti de mâinile unsuroase ale grasului şi că era tocmai amiaza – pesemne familia se afla în bucătărie la masă când sosise. Nicio vrăjitorie. Doar o coincidenţă.

Mirosul ispititor de carne prăjită îi stârni până la urmă foamea. Zâmbi recunoscător când Maria aşează tava în faţa lui pe masă şi fu nevoit să se abţină, pentru a nu se năpusti hămesit asupra bucatelor.

— Mâncaţi şi potoliţi-vă foamea, Sfinţia Voastră, spuse Bresser în timp ce trecu de el şi se duse la fereastră. Şi nu vă fie ruşine să mai cereţi dacă nu ajunge. Avem destul.

Tobias îşi reprimă un zâmbet. Porţia din faţa lui ar fi fost de ajuns pentru cinci mese. Voia tocmai să facă un comentariu în sensul acesta, când Bresser puse mâna pe fereastra deschisă şi se întoarse spre el.

— Dacă vreţi, închid fereastra până mâncaţi. Ca să nu vă deranjeze aşa de tare duhoarea.

Tobias îl privi surprins şi pentru prima dată zâmbetul bărbatului nu i se mai păru artificial, ci adevărat.

— O, înţeleg, spuse el. Nu aţi spus intenţionat nimic, să nu jigniţi pe nimeni. Dar nu e cazul. Şi nouă putoarea asta ni se pare la fel de greu de suportat, ca şi Sfinţiei Voastre. Chiar dacă ne-am obişnuit poate cu ea – nu că am avea de ales!

adăugă el oftând.

— Dar ce este? se miră Tobias.

— Cloaca, răspunse Bresser. O veţi vedea. Acum mâncaţi deocamdată. Putem vorbi între timp sau după aceea, cum poftiţi.

Nevastă-sa desfăcu capacul carafei şi turnă vin auriu şi limpede în pahar. Tobias rosti o scurtă rugăciune, apoi luă cuţitul şi tăie o bucată straşnică de pâine. Mai era caldă şi mirosea atât de îmbietor, încât trebui să se abţină să nu îşi vâre o bucată întreagă deodată în gură. Bresser se aşează alături de el, iar Maria voi să-şi ia şi ea un scaun, când Bresser o alungă cu o privire poruncitoare din cameră. Preţ de o clipă Tobias se gândi să o cheme înapoi şi să-i spună că poate sta liniştită. Dar pricepu în acelaşi timp că nu-i făcea astfel niciun serviciu.

O vreme tăcură. Foamea lui Tobias se ascuţi, de parcă primele îmbucături abia ar fi stârnit-o, şi el se simţea sătul abia pe jumătate, când isprăvi bucata de carne şi aproape jumătate din pâine. Ar fi putut să mai mănânce uşor încă o bucată, dar simţi tot timpul privirile gazdei aţintite asupra sa şi nu voia să lase impresia că şi-ar găsi desfătarea în îmbuibare, aşa că se mulţumi să mai rupă o bucată de pâine, pe care o înmuie în sucul rămas după friptură în farfurie, după care luă încă o înghiţitură de vin ca să-şi clătească gâtlejul. Apoi îşi trecu mulţumit dosul palmei peste gură şi se lăsă pe spate.

— Mi-a pregătit o masă bună, spuse el. Mulţumesc. Nevasta dumitale e o bucătăreasă nemaipomenită, să-i spui asta din partea mea.

— Eu mulţumesc *Sfinţiei Voastre,* că a primit darul meu modest, răspunse Bresser cu un zâmbet lunecos. Din păcate, nu v-am putut servi cum se cuvine după rangul Sfinţiei Voastre.

Părea să aştepte un anume răspuns, dar Tobias nu avea chef să facă conversaţie. Se lăsă pe spate, închise ochii şi savură pur şi simplu, timp de cinci, şase bătăi de inimă, întunericul şi tăcerea. Apoi se îndreptă din nou şi îl privi pe Bresser.

— Deci, nu e nimeni care răspunde?

— V-am spus deja că am să mă ocup de toate nevoile Sfinţiei Voastre, părinte, şi…

Tobias îl întrerupse cu un gest doar schiţat, dar ferm.

— Dacă nu aveţi primar sau şoltuz, cine a scris scrisoarea prin care am fost chemat aici? întrebă el.

— Verkolt, răspunse Bresser.

Tobias nu ar fi ştiut să spună exact de ce – dar dintr-odată avu senzaţia fără greş că abordase o temă care-i crea grasului disconfort.

— A fost... ca un fel de primar aici.

— A fost *ca un fel de* înseamnă ce, mai exact? insistă Tobias.

Bresser se mişca nervos încoace şi încolo pe scaun.

— A murit, răspunse. El făcea toate muncile pentru conte, dacă înţelegeţi.

Tobias aprobă din cap. *Credea* cel puţin că înţelege. Indiferent cine ar fi fost acest Theowulf, părea să domnească destul de dictatorial asupra oraşului Buchenfeld. După toate aparenţele, nu îngăduia în oraş nici sfat, nici biserică, ceea ce dovedea că e un om lipsit de frica lui Dumnezeu. El, Tobias, venise la Buchenfeld să cerceteze acuzaţiile care i se aduceau unei femei din acest oraş; nu ca să verifice sfatul local. Acesta nu-l privea. Dar îl deranja. Nedreptatea îl deranjase dintotdeauna, cu toate (sau tocmai *pentru?)* că îi era foarte clar că trăia într-o lume, în care cuvântul *dreptate* putea să aibă diferite semnificaţii; ţinea mereu de cine erai şi unde te aflai.

Tobias alungă acest gând. Voi să se ridice, dar în acel moment capul îi fu străbătut de o durere înţepătoare, la care nu se aşteptase, şi nu se putu abţine să nu scoată un geamăt de durere şi să-şi ducă mâna la tâmplă.

— Nu vă simţiţi bine, părinte? întrebă Bresser îngrijorat.

Tobias ezită un moment. Se întreba de ce nu povestise nimic despre femeia din pădure şi fiul ei. Minciuna – care nici nu fusese minciună, ci mai degrabă omisiune – îi trecuse aşa de lin pe buze, că n-o putuse opri. Dar nu se transforma în adevăr dacă o întărea cu altă minciună.

Ezită încă un moment, apoi ridică din umeri şi îi povesti lui Bresser povestea atacului; nu în întregime şi nu cu toate detaliile jenante. Bresser ascultă fără o vorbă, dar cu o expresie tot mai întunecată pe chip.

— Băiatul v-a *doborât?* întrebă el sceptic după ce Tobias termină de povestit.

Tobias dădu din umeri şi zâmbi uşor încurcat.

— Nu a făcut decât să-şi apere mama, spuse el dintr-un

impuls – şi pentru el însuşi destul de inexplicabil – de a-l apăra pe băiat.

Poate nu ţinea aşa de mult de ce se întâmplase, cât ţinea de Bresser. Deja regreta că avusese ideea să-i spună. Bresser nu era omul căruia să i te destăinui. Nu-l agrea şi nici măcar nu se simţea vinovat din cauza asta.

— Dar nu m-a rănit în mod serios, adăugă el.

Bresser făcu un gest agitat cu mâna.

— V-ar fi putut omorî, comentă el.

— Dar nu a făcut-o, răspunse Tobias; mai aspru decât intenţionase. Şi continuă pe acelaşi ton: Nu v-am spus toate acestea ca să vă stârnesc mila. O cunoaşteţi pe această femeie?

Bresser scutură atât de repede din cap, de parcă ar fi aşteptat tocmai această întrebare.

— Nu, spuse apoi. Sunt multe femei în Buchenfeld care aşteaptă copii. Dar niciuna dintre ele nu naşte zilele acestea. Şi nu e niciuna care să aibă un băiat, care să se potrivească cu cel descris de Sfinţia Voastră. Zâmbi nedumerit. Trebuie să vă fi minţit.

— Da, oftă Tobias. Se poate. Sigur că din cauză că se temea foarte tare.

— Pe bună dreptate, spuse Bresser furios. Uciderea pruncilor nu e ceva ce să putem răbda aici. Contele are mare grijă ca legile Bisericii şi ale împăratului să fie respectate. Trimit imediat câţiva oameni în pădure să o caute pe femeie.

„Nu o vor găsi”, gândi Tobias. Spuse cu voce tare:

— Aşa să faceţi. Dar porunciţi-le s-o trateze cu blândeţe. Se ridică. Poate sunteţi acum aşa de amabil să-mi arătaţi unde am să locuiesc, spuse el şi se gândi că undeva, pe acest petic afurisit de pământ, ar trebui totuşi să existe o Casă a Domnului.

Bresser îl privi uşor surprins, şi Tobias se grăbi să adauge:

— Nu e decât amiaza, dar, aţi avut dreptate, drumul a fost istovitor. M-aş odihni vreun ceas, înainte de a începe cercetările.

Bresser se ridică greoi.

— Puteţi să locuiţi aici. Am loc destul. Casa e oricum prea mare pentru mine şi nevasta mea.

Părintele Tobias avu din nou acel sentiment de nelinişte, pe care nu şi-l putea reprima. Gândul de a locui în această casă nu-i plăcea. Era mare şi călduroasă, dar era casa lui

Bresser, şi părintele Tobias pricepuse de mult că era adevărat ce se spunea: că în timp o casă dobândea câte ceva din trăsăturile stăpânului ei, se adapta caracterului acestuia, la fel cum, invers, îi şi schimba pe oamenii care locuiau în ea. Dar nu protestă. Cu puţin noroc n-avea să stea mai mult de câteva zile; poate doar o singură noapte. Să arăţi cu degetul pe cineva şi să strigi: „vrăjitoare!” era una; s-o dovedeşti, era cu totul altceva. Tobias purtase îndelungi discuţii cu abatele înainte s-o pornească la drum şi petrecuse ceasuri întregi studiind rapoarte şi protocoale ale unor cazuri asemănătoare. Multe procese intentate vrăjitoarelor se sfârşeau cu respingerea acuzaţiilor şi nu arareori acuzatorii sfârşeau prin a fi ei înşişi acuzaţi. Date fiind puţinele indicii pe care le avea până în acest moment, acuzaţiile îi păreau prea puţin plauzibile.

Nu, nu credea că va zăbovi mult timp în locul acesta. Aşa că nu protestă, veni aplecat de după masă, îşi luă bocceaua şi se lovi cu capul de tavan când făcu greşeala de a se ridica în picioare.

Bresser îl privi umil, de parcă ar fi vrut să se scuze că această casă e făcută pesemne pentru pitici, dar nu spuse nimic, ci se grăbi să ajungă la uşă – aproape că se împiedică de propriile picioare – pe care o deschise larg. Îl conduse pe Tobias pe scările înguste din hol spre etajul superior, ale cărui camere erau în mod surprinzător cu mult mai înalte decât cele de jos. Aici părintele putea sta drept în picioare şi, cu toate că şi aici totul era pustiu şi prăfuit, cămăruţa în care îl condusese Bresser îi păru mult mai frecventată decât cea de jos.

Era însă aproape goală: sub fereastra îngustă se afla un pat care nu prea arăta a fi confortabil, acoperit cu o pătură mizerabilă, lângă el un scăunel. Nu avea nici masă, nici dulap.

— Aici vă puteţi odihni deocamdată, părinte, spuse Bresser. Mai târziu vă aduc altă pătură. Şi o masă! Cred că aveţi nevoie de masă, nu?

— Poate voi mai avea una-alta de scris, confirmă Tobias. Dar nu vă deranjaţi.

— Nu-i niciun deranj. Dimpotrivă. Bresser îşi afişă din nou rânjetul antipatic. Poate e bine că aşa mă văd nevoit să aranjez măcar o cameră. Făcu un gest explicativ arătând spre camera aproape goală. Pe aici totul e cam neterminat, după cum vedeţi.

Capul lui Tobias vibra şi pe el îl lua cu ameţeală. Nu voia altceva, decât să se aşeze pe patul acela, indiferent cât de

puţin confortabil era, şi să doarmă o oră. Dar Bresser nu i-ar fi dat pace până nu-i povestea toată istoria, care părea să-l intereseze arzător.

— Nu locuieşti de mult timp aici? întrebă el.

Bresser scutură din cap.

— În Buchenfeld da, dar nu în casa aceasta. Abia de câteva săptămâni. După ce termin de recoltat, sper să găsesc timp să mă ocup şi de casă. E păcat să rămână aşa dărăpănată. Dar n-am decât două mâini, şi nu toate lucrurile pot fi făcute de îndată. Râse, îl privea pe Tobias şi se muta umil de pe un picior pe altul.

— Nevastă-mea şi cu mine suntem singuri, să ştiţi, continuă el. Domnul nu s-a îndurat de noi să ne binecuvânteze cu copii.

Tobias se duse la fereastră, o deschise şi privi afară. Cu toate că nu era decât la etaj, vedea aproape întreg oraşul, până la zidul de apărare. Străzile nu mai erau goale: în piaţa mare din faţa celor două clădiri de piatră se hârjoneau nişte copii, ici şi colo se vedea câte un trecător grăbit care se strecura pe strada pe jumătate pietruită, umbre se mişcau pe după uşi. Dar tot mai era linişte. *Auzea* zgomote: voci, râsul copiilor, sunetele estompate de muncă din cele două case... dar toate erau oarecum... estompate. De parcă, se gândi el, întregul oraş s-ar fi obişnuit să şoptească, să nu trezească la viaţă ceva...

Îl cuprinse un sentiment ciudat şi ireal, închise iarăşi fereastra şi îl privi pe Bresser. Grasul îl privi, aşteptând să spună ceva.

— E... o casă frumoasă, spuse Tobias – numai pentru a nu tăcea. De ce fostul proprietar a renunţat la ea?

— A fost a lui Verkolt, răspunse Bresser. A murit, cum v-am spus deja. Nimeni n-a vrut-o. Atunci contele mi-a lăsat-o mie.

Tobias îl privi neîncrezător. O asemenea casă? Cu excepţia casei cu turn, toate celelalte case din oraş păreau nişte grajduri jalnice pe lângă aceste ziduri măreţe.

— E casa vrăjitoarei, răspunse Bresser în urma privirii interogative a lui Tobias. Unii zic că e blestemată. Spun că Verkolt ar fi murit de bubat, sau de altă boală cumplită cu care l-ar fi blestemat. Dar eu nu cred. Cred că i-a pus doar otravă în mâncare, să scape de el.

— Crimă? Fratele Tobias privi neîncrezător spre Bresser.

Despre asta nu se pomenea în scrisoare. Dacă era un simplu caz de crimă, atunci chestiunea era de competenţa autorităţilor lumeşti. Pater Tobias ţinea la aceste deosebiri.

— Crimă... Bresser părea să evite cuvântul. Nu se poate spune aşa. Verkolt era un om bătrân, care trecuse de mult de patruzeci de ani. Era adesea bolnav. Într-o bună zi a murit, pur şi simplu. Dar toţi de aici ştiu că a fost vina vrăjitoarei.

„Da, gândi Tobias furios. Ca şi sărmana femeie din pădure, care şi ea o făcea pe vrăjitoare răspunzătoare de moartea copilului ei.”

— Unde este acum, întrebă el.

— Vrăjitoarea? Bresser arătă cu capul spre fereastră. În carceră, unde e locul vrăjitoarelor. După moartea lui Verkolt, Theowulf a poruncit să-i fie puse cătuşe şi să fie închisă.

— Când a fost asta? se interesă Tobias, care dintr-odată devenise foarte atent.

— Acum câteva săptămâni. Bresser se gândi bine, apoi îşi ţuguie buzele. Trei, poate patru.

Tobias calculă rapid în minte. Scrisoarea de la Buchenfeld fusese expediată în urmă cu cinci săptămâni, deci evident cu câteva zile *înainte* de moartea lui Verkolt. De aceea nu fusese vorba în ea despre asta.

— I-aţi deschis proces pentru crimă? întrebă Tobias. Contele a trimis-o oficial în judecată?

Bresser scutură din cap.

— La ce bun atâta osteneală? Toată lumea ştie că e vrăjitoare. În ceea ce priveşte crima, această faptă de ocară oricum nu poate fi dovedită. Zâmbi obosit. Ştiţi cum sunt ele. Viclene ca diavolul. Verkolt a îmbătrânit şi a murit – dar toată lumea ştie că ea a fost cea care l-a omorât.

— De unde? întrebă Tobias aspru.

Bresser îl privi iritat.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă el.

— De unde ştiţi că vrăjitoarea a fost cea care l-a omorât pe Verkolt? Aţi spus singur – că era *bolnav.*

— Toată lumea ştie, se apără Bresser. Făcu un pas înapoi şi îşi vârî capul între umeri. Zâmbetul îi părea şi mai fals ca înainte. Era nevasta lui. Ea l-a îngrijit când s-a îmbolnăvit. Toată vara.

— Nu prea sună a vrăjitorie, spuse Tobias.

Bresser se înfurie.

— Nu lăsa pe nimeni să se apropie de el, răspunse el

îndârjit. Contele a chemat un medic de la oraş. Seniorul nostru are grijă de noi. El a trimis după doctor şi l-a plătit din visteria sa personală, dar ea nici nu l-a primit în casă. L-a alungat. I-a alungat pe toţi care-au venit. Verkolt era tot mai slăbit şi mai bolnav, dar n-a lăsat pe nimeni să se apropie de el. Pesemne se temea că cineva ar fi putut să-i zădărnicească planul.

— Poate se temea pur şi simplu pentru bărbatul ei, spuse Tobias.

— Se temea! Bresser râse. Toată lumea ştie că e vrăjitoare, spuse el bătăios. Şi toată lumea ştie cât de viclene şi unse cu toate alifiile sunt vrăjitoarele. Oricum aţi bătut atâta drum până aici tocmai ca să o condamnaţi.

— Am fost trimis aici să cercetez anumite acuzaţii, la care s-a făcut referire într-o scrisoare, îl corectă Tobias glacial. Ce am auzit până acum sună mai puţin a vrăjitorie şi mai mult a prostie.

Bresser îl privi buimac. Sublinierea lui Tobias nu lăsase loc de prea multe speculaţii la cine se referea când spusese *prostie.*

Câteva clipe stătură pur şi simplu şi se priviră unul pe celălalt. Tobias se muştruluia în gând pentru vorbele necugetate. Nu era de niciun folos să se certe acum cu acest individ. Ar trebui să-şi păstreze puterile pentru ceva care merita. În mod sigur, se vor ivi probabil mai multe decât şi-ar dori. Era posibil ca în următoarele zile să aibă mai puţin de-a face cu vrăjitoarea, cât cu obtuzitatea localnicilor. Indiferent dacă Bresser era prostul pe care îl credea sau nu – trăia în această casă şi avea putere şi influenţă, fie şi numai pentru că era protejatul contelui. Tobias se întreba ce fel de om putea să fie acest Theowulf, dacă îl pusese pe un individ precum Bresser într-o asemenea poziţie. Era fie un stăpân deosebit de prost, fie unul deosebit de viclean – dar, cu siguranţă, nu avea cum să fie un cetăţean prea agreabil şi cu frică de Dumnezeu.

Tobias aruncă resemnat o ultimă privire cu părere de rău spre pat şi se întoarse oftând din nou spre Bresser.

— Duceţi-mă la ea.

Bresser tresări vizibil.

— La vrăjitoare?

Tobias aprobă.

— Acum? întrebă Bresser încă o dată.

Tobias încuviinţă nerăbdător.

— Există vreun motiv pentru a mai aştepta cu *interrogatio?*

— N-nu, răspunse Bresser poticnindu-se şi se corectă apoi imediat. Sau poate totuşi. E... în turn. E singurul loc sigur de aici.

— Atunci ce mai aşteptăm? vru să ştie Tobias.

Bresser se codi o vreme.

— De fapt n-ar fi nicio problemă, spuse el pe ocolite. Numai că... oamenii se tem de ea. Nimeni n-a vrut să se îngrijească de ea. Chiar dacă e vrăjitoare, are nevoie de mâncare şi apă şi de alte câteva lucruri. Nimeni n-a vrut să preia această corvoadă, aşa că nevastă-mea a fost nevoită s-o facă.

— Şi?

— Nu există decât o cheie de la turn, spuse Bresser. Şi pe aceea o poartă mereu la ea.

— Atunci să mergem şi s-o rugăm să ne-o dea, spuse Tobias.

— E imposibil.

Bresser scutură aproape înfricoşat din cap; mult prea tare pentru ca spusele sale să mai poată păstra o *aparenţă* de adevăr. Era un mincinos jalnic, şi pentru asta Tobias îl dispreţuia şi mai tare. Ura minciuna, dar, dacă tot era minţit, considera o jignire când cineva încerca să-l ducă de nas în mod atât de grosolan.

— Nu e aici, continuă Bresser. Am trimis-o la palat, să-i dea de ştire contelui despre sosirea Sfinţiei Voastre. Drumul e lung. Nu se va întoarce în mai puţin de un ceas.

Îşi trecu nesigur dosul palmei peste buze. Privirea îi scăpăra.

— De ce... nu vă odihniţi timp de un ceas, şi eu vin şi vă trezesc când se întoarce?

— Doar nu vreţi să pretindeţi că nu mai există şi o a doua cheie de la turn, spuse Tobias cu răceală.

— Sigur că mai există, răspunse Bresser hăituit. Contele are cealaltă cheie. Şi Verkolt avea una. Dar toate lucrurile sale au fost duse la palat, imediat după moartea sa.

— De ce?

— Fusese un om bogat, răspunse Bresser. Contele se temea de hoţi – şi că vrăjitoarea ar fi putut lua totul şi să se facă nevăzută. În afară de asta, cred că erau şi dovezi.

— Dovezi? Pentru ce?

— Pentru faptele vrăjitoarei.

Tobias îl sfredeli cu privirea. Deja vorbele lui Bresser nu-l mai enervau, ci îl înfuriau. Nu mai putea să asculte toată această vorbărie despre farmece şi vrăjitorie.

— E vreun fierar în oraş? întrebă el.

Bresser aprobă.

— Sigur.

— Ştie meserie?

— Nu s-a plâns nimeni până acum, spuse Bresser. De ce întrebaţi?

— Atunci să mergem să-l aducem, spuse Tobias şi trecu pe lângă Bresser, îndreptându-se spre uşă. Dacă ştie meserie, aşa cum spui, atunci ar trebui să n-aibă niciun fel de probleme să spargă lacătul de la turn fără să provoace stricăciuni prea mari.

Tobias simţi de-a dreptul cum Bresser pălise. Nu era atât de viclean, încât să-l oprească ţinându-l, dar se strecură cu o mişcare bruscă după el pe uşă, astfel încât Tobias fu nevoit să se oprească, dacă nu voia să-l împingă cu forţa din drum.

— Vă rog, părinte! spuse Bresser disperat. Nu puteţi face una ca asta. Casa e proprietatea contelui. Nu puteţi pune să se spargă lacătul, fără...

— O, sigur că pot, îl întrerupse Tobias neclintit. Nu-ţi fă griji. Îmi voi asuma răspunderea. Şi voi plăti daunele, dacă vor fi. Am o anumită sumă de bani la mine, de care dispun după cum doresc.

Tobias simţea o plăcere teribilă, văzând cum Bresser căuta disperat un alt pretext pentru a-l opri. În final făcu totuşi ceva, ce nu avusese de gând să facă: întinse mâna şi îl împinse pe gnom la o parte.

— Vă rog, părinte – de asta chiar că nu e nevoie! Bresser îl urmă năduşind şi dând din mâini. Fierarul o să aibă nevoie de tot atâta timp să spargă lacătul, cât are şi nevastă-mea să se întoarcă. Şi, credeţi-mă, contele n-are să fie prea încântat dacă-i atacaţi proprietatea.

Tobias se opri pe scări şi se întoarse spre Bresser. *El* nu era foarte încântat să fie ameninţat. Deoarece Bresser se afla în spatele lui, era în clipa de faţă mai înalt decât părintele Tobias. Cu toate acestea, părea să tresară la privirea acestuia.

— Un amărât de lacăt, când e vorba de bunăstarea sufletească a unui oraş întreg? întrebă el zeflemitor. Să fim serioşi!

Bresser îşi compuse o grimasă.

— Mă... mă va trage la răspundere pe mine, părinte, spuse el.

Ca ultimă salvare încerca să apeleze la milostenia lui Tobias. Ce individ jalnic!

— Îi voi spune că eu am insistat, ripostă Tobias. Împotriva voinţei voastre. Şi acum nu-ţi fă griji. Du-te şi adu-l pe fierar – sau şi mai bine: arată-mi drumul. „Ca să nu-ţi vină ideea să-l alungi şi să-mi povesteşti că întâmplător nu e în oraş."

Bresser capitulă. În faţa ochilor lui Tobias se dezumflă ca un balon din care iese aerul.

— Dacă insistaţi...

— Insist, întări Tobias încă o dată.

Coborî repede scările şi făcu un pas la o parte, ca să-i facă loc lui Bresser. Din spatele uneia dintre uşi se auzeau zgomote, şi Tobias înregistră satisfăcut cum Bresser tresări şi îi aruncă pe furiş o privire. Tobias se prefăcu că nu observă – dar atunci, dintr-odată, înţelese cât de copilăreşte se comportase şi se enervă din nou; pe Bresser, dar şi pe el însuşi. În stilul lui tembel şi greoi, Bresser reuşise până la urmă să-l facă pe Tobias să intre în conflict cu un spirit mărunt ca al lui. Numai gândul acesta îl înfurie şi mai tare. În fond, Bresser ar fi meritat să ducă jocul acesta absurd până la capăt şi să-l pună să spargă lacătul, când nevastă-sa se afla zece paşi mai încolo trebăluind prin casă.

Dar cruzimea nu fusese nicicând una dintre trăsăturile de caracter ale lui Tobias. În afară de asta, Bresser nici nu merita rugăciunile pe care ar fi trebuit să le rostească pentru ispăşirea unui asemenea comportament.

— Aşteaptă, spuse el.

Bresser se opri şi se uită agitat în jur.

— Da?

Tobias ridică mâna şi se făcu că ascultă atent, cu toate că zgomotele din spatele uşii încetaseră.

— Nu spuneai că locuieşti doar cu nevasta?

Bresser încuviinţă.

— Mi s-a părut că am auzit ceva, continuă Tobias. Dar poate m-am înşelat. Nevasta dumitale n-are cum să se fi întors deja.

— Nu, răspunse Bresser. Dar şi mie mi se pare că... Aşteptaţi puţin, vă rog.

Schiţă un semn cu mâna şi se înghesui a doua oară pe lângă Tobias. Se strecură rapid prin uşă şi o închise cu grijă în

urma lui. Tobias îl auzi de cealaltă parte a uşii vorbind agitat câteva secunde, apoi se întoarse tot numai zâmbete.

— Ce noroc! spuse el. Muierea asta proastă nici n-a plecat, închipuiţi-vă! I-am spus să se ducă degrabă la conte, dar ştiţi cum sunt muierile astea! A vrut mai întâi să cureţe bucătăria şi să vă aştearnă un cearceaf curat pe pat. Dar n-am s-o pedepsesc pentru neascultare. Oricum…

Tobias îi aruncă o privire de gheaţă şi îl întrerupse:

— Ai cheia?

— Nu, răspunse Bresser. Dar o aduce nevastă-mea. Vine imediat.

„De îndată ce va fi găsit cheia, se gândi Tobias. Pe care probabil ai dosit-o tu pe undeva.” Dar nu se osteni să răspundă, în primul rând de frica de a nu fi nevoit să audă şi alte prostii din gura lui Bresser, şi ieşi din casă fără o vorbă.

Cu toate că duhoarea i se păru din nou în egală măsură scârboasă şi ciudată, răsuflă uşurat când ajunse în stradă, pentru că aici măcar putea sta drept. Clipi. După semiîntunericul din casă, îl dureau pur şi simplu ochii de la soarele amiezii şi simţi dintr-odată cât de cald se făcuse. Printre clădirile sărăcăcioase, aerul părea să vibreze, şi, începu imediat să transpire pe sub straiele sale aspre şi groase. Bresser se grăbea cu paşi mici pe lângă Tobias şi spunea ceva, dar Tobias nu-i auzea vorbele. Pentru o clipă îl luă ameţeala. Totul… se învârtea în jurul lui, şi pentru a doua oară – şi mult mai violent decât mai înainte în mansardă – îl copleşi acel sentiment straniu de ireal. Se simţea ca într-un vis, într-unul dintre acele coşmaruri deosebit de viclene, în care era distorsionată doar o foarte mică parte din realitate; suficient însă, pentru ca răul să se iţească din umbră, fără să-l poţi bănui. Copiii, care încă se mai jucau în faţa casei, i se păreau prea întunecaţi, umbre negre, care doar se prefăceau a fi trupuri, casele, puţin aplecate, de parcă ar fi în realitate animale de pradă ascunse, la pândă, praful, pe care-l ridicau copiii jucându-se, luau forme groteşti, care doar aparent erau întâmplătoare şi…

Sfinte Dominic – ce se întâmpla cu el? Tobias oftă. Făcu un pas clătinat, ridică tremurând mâna la cap şi înghiţi saliva amară care i se adunase sub limbă.

— Ce aveţi?

Vocea lui Bresser îi ajunsese ca de departe la urechi. Imaginea străzii se înmuia sub ochii lui, devenind o imagine

grotescă, de parcă ar fi privit-o printr-o lentilă argintie insuficient şlefuită. Gura i se umplu de fiere mai repede decât o putea înghiţi şi singurul motiv pentru care nu vomită era din cauză că îi era ruşine de Bresser.

— Ce se întâmplă cu Sfinţia Voastră, părinte?

Bresser îl atinse de umăr; în acelaşi timp îl apucă şi cu cealaltă mână de cot, ca să-l sprijine.

Ameţeala dispăru şi părintele Tobias rămase cu un huruit insuportabil între tâmple. Încă nu vedea bine, dar numai durerea îi mai afecta văzul.

Părintele Tobias îşi îngădui alte câteva clipe în care rămase nemişcat, luptându-se cu slăbiciunea propriului său trup, înainte de a se îndrepta icnind, desprinzându-se din strânsoarea lui Bresser.

— Nimic, spuse el. Nu e nimic. Mulţumesc.

Bresser îl privi sceptic. Dintr-odată se făcu linişte deplină. Când se întoarse, Tobias văzu că şi copiii zdrenţuroşi de pe stradă se zgâiau la el cu un amestec de curiozitate şi teamă.

Se întoarse cu o mişcare bruscă spre Bresser.

— Nu e nimic, spuse el încă o dată. Mă doare capul. Cred... cred că am trecut de vârsta la care ar mai trebui să mă bat cu copiii.

Zâmbi slab, şi Bresser îi răspunse la zâmbet din obligaţie. Dar grasul rămase totuşi serios.

— Ascultaţi-mă şi întindeţi-vă un ceas, spuse el. Trimit pe cineva la castel. Contele are o slujnică pricepută la doftorii. E mai bine să vadă ea rana.

— Nu e decât o zgârietură.

— Câteodată ceea ce nu se vede e mai grav, răspunse Bresser serios. Tobias avu impresia că într-adevăr aceste vorbe exprimau grijă pentru sănătatea lui, şi nu gândul de a-l reţine de la intrarea în turn. Dar chiar se simţea mai bine. Poate că într-adevăr era surmenat din cauza călătoriei. E posibil şi ca mirosul pestilenţial să-l fi afectat mai tare decât credea.

Se abţinu în ultimul moment să nu încuviinţeze din cap.

— Mai târziu, spuse. Mai întâi vreau s-o văd pe această vrăjitoare.

Bresser oftă. Dar nu se mai opuse, ci doar scutură mut din cap şi o luă înaintea lui Tobias spre casa de alături.

Tobias cercetă atent clădirea stranie, în timp ce se apropia de ea. Nu pierduse nici acum nimic din strălucirea ei

înfricoşătoare – *era* în mod cert mai veche decât toate celelalte clădiri din Buchenfeld. Probabil întregul oraş crescuse în decursul secolelor în jurul acestor ziduri, de parcă ar fi fost o biserică. Tobias însă nu-şi putea imagina în ruptul capului cine şi-ar construi de bună voie coliba în apropierea *acestei* case. Turnul grosolan şi îndesat nu oferea protecţie. Iradia o forţă întunecată. Crenelurile turnului semănau cu dinţii stricaţi ai unei vrăjitoare; ferestrele erau ascuţite şi mici; niciuna dintre ele nu era suficient de lată, ca să poată trece prin ea un om, fie şi unul slab, şi, cu toate acestea, fiecare în parte era prevăzută cu un grilaj masiv de fier în formă de cruce. Acoperişul era dărăpănat şi coama acoperişului era acoperită cu şindrilă de o formă pătrată ciudată, cum Tobias nu mai văzuse niciodată până atunci. Arăta ca spinarea unui balaur.

Îl urma pe Bresser, încetinindu-şi tot mai mult paşii. În schimb, inima îi bătea tot mai tare. Până şi poarta acestei clădiri îl înspăimânta. Era lată, dar scundă şi masivă. De ambele părţi erau ferestre subţiri, de fapt, doar un fel de ochiuri de tragere, nici cât o palmă de late.

Şi atunci înţelese ce era această clădire cu adevărat.

O fortăreaţă.

Tobias era nedumerit. Ţara era plină de fortăreţe şi de cetăţi, şi unele din cele pe care le văzuse nu erau cu mult mai mari decât această clădire cu turn – dar cine construia o fortăreaţă în mijlocul unui petic de ţară anost şi sterp?

Bresser deschise uşa (merită menţionat că o făcuse fără să fi avut nevoie de vreo cheie; pe cât de masivă era poarta, nu avea lacăt, ci doar un zăvor masiv) şi rămase pe loc, iar Tobias grăbi pasul ca să nu rămână în urmă.

Înăuntru era răcoare, cum se aşteptase, dar şi o lumină surprinzătoare. Întregul parter consta dintr-o singură încăpere mare, cu ferestre mici, dar foarte multe, iar lumina care pătrundea prin ele transforma sala într-un fel de grilaj din alternanţa puternică a zonelor de întuneric şi a celor de lumină. Aşteptase o simplitate precum în casa lui Bresser, în schimb, sala era pavată cu gresie curată în alb şi negru. În faţa unui cămin uriaş, pe peretele sudic, trona o masă de stejar, la care aveau loc cel puţin cincizeci de persoane, dar la care nu se aflau decât vreo jumătate de duzină de scaune. De ambele părţi ale căminului erau atârnate arme pe pereţi – scuturi, săbii, halebarde şi părţi din armuri. Peste tot erau sfeşnice cu lumânări şi lângă uşă se aflau candelabre de fier în care se

puteau pune făclii. Pe peretele din faţa intrării atârna o pictură în ulei de dimensiuni impresionante. Tobias încercă să desluşească persoana pe care o înfăţişa, dar nu reuşi. Pictura era amplasată între două ferestre, astfel încât lumina care se revărsa în interior îi permitea doar să intuiască o siluetă; purpur şi pământiu. Alături, aproape în partea opusă a sălii, o scară ca un melc sculptat ducea şi în sus, şi în jos.

Bresser se îndreptă spre această scară fără să-l aştepte şi Tobias trebui să se grăbească să nu rămână în urmă. Remarcă ce ecou înfricoşător aveau paşii lor în liniştea sălii părăsite. Când se întoarse din mers, văzu norişorii de praf pe care-i ridicaseră el şi Bresser trecând pe acolo. Dansau în razele multicolore ale soarelui ca ceaţa care se ridica din mlaştină.

Spre surprinderea sa, Bresser nu o luă pe scări în jos. Presupusese instinctiv că închisoarea se afla în beciul casei. Dar Bresser urcă treptele gâfâind şi ţinându-se cu mâna stângă de balustrada masivă. La capătul scării exista o trapă – nu o uşă, ci o trapă masivă, întărită cu bare de fier, în care se aflau deschizături înguste, la rândul lor, din bare de fier. Tobias ghici de îndată funcţia acestora. Erau deschizături prin care se putea trage cu puşca sau vârî o suliţă.

Tobias rămase pe loc, în timp ce Bresser se chinui să deschidă trapa cu un lanţ. Se pare că nu mai fusese deschisă de mult; mecanismul ruginise, şi Bresser depuse mare efort ca să-l deschidă destul, încât să poată trece.

Înainte de a se strecura prin ea, Tobias mai aruncă o privire înapoi asupra halei. Gresia în alb şi negru părea să construiască o imagine, pe care el nu o putea vedea în totalitate, dar care îl înspăimântă. Se întoarse înfiorat şi se grăbi să-l urmeze pe Bresser.

Păşi într-o încăpere destul de mare, care însă era împărţită, printr-o aşezare ingenioasă a covoarelor şi a perdelelor, într-o zonă de gătit şi o alta, generoasă, de dormit. Şi aici se aşezase praful peste tot, ca un văl cenuşiu, care se ridica în urma paşilor lor şi-l făcu pe Tobias să tuşească.

Bresser se opri în faţa singurei uşi care mai era în afară de trapa din podea şi se întoarse spre Tobias.

— Ce aştepţi? întrebă Tobias.

— Pe nevastă-mea, părinte, răspunse Bresser. Va veni imediat cu cheia.

— Atunci să sperăm că o va face, spuse Tobias serios. Să nu o fi rătăcit totuşi, şi să fim nevoiţi să chemăm fierarul. Arătă

spre lacătul masiv de lângă mâna dreaptă a lui Bresser (Doamne Dumnezeule, trebuie să fi cântărit jumătate de chintal!) şi îşi sublinie vorbele cu o privire sumbră, care spori nervozitatea lui Bresser. Aceasta este intrarea în carceră?

Bresser încuviinţă.

— E doar o încăpere, pe care am aranjat-o, spuse el. Până acum nu am avut nevoie de puşcărie la Buchenfeld. Dar e cel mai sigur loc din oraş.

„Fără închisoare?" Tobias era surprins. Buchenfeld nu era o localitate chiar aşa de mică, cu ale sale o mie de suflete. Era greu de crezut că nu exista nicio oaie neagră în turma aceasta. Dar tăcu şi se uită de jur-împrejur.

Praful, pe care-l ridicaseră paşii lor, se ridică în valuri în aer, şi Tobias simţi răceala acestor ziduri. Ridică mâna înfiorat şi îşi strânse veşmintele mai tare în jurul gâtului.

— Ce e de fapt locul acesta? întrebă el.

— Această casă? Bresser ridică din umeri şi, când Tobias întări printr-un gest cu capul, făcu un semn delăsător cu mâna.

— E a contelui. Mai demult trăia familia lui aici, înainte de a construi palatul. Dar asta a fost de mult. Stă nelocuită de trei generaţii. Câteodată stă contele cu escorta lui, dar rar.

„Judecând după cum arată, o dată la cincizeci de ani", gândi Tobias sarcastic. Cu voce tare spuse:

— Atunci nu-i păcat să o ţină goală?

— Aveţi dreptate, răspunse Bresser. Dar nimeni nu vrea să trăiască între zidurile acestea. Poate Sfinţia Voastră, părinte?

Tobias scuturăaproape înfricoşat din cap şi Bresser continuă după un zâmbet fugar:

— E prea mare. Iarna nu se poate încălzi, şi nici nu se face niciodată lumină înăuntru. Şi majoritatea oamenilor se tem de întunericul veşnic dintre aceste ziduri. Theowulf preferă să stea la mine, decât în această casă.

Tobias îl înţelegea pe conte. Şi el simţea la fel.

— Majoritatea oamenilor? repetă el. Dumneata, nu?

Bresser zâmbi.

— Nu. Eu nu sunt dintre cei superstiţioşi. Dacă mă întrebaţi, eu nu cred în duhuri şi în demoni care îşi fac veacul între zidurile vechi. Acesta este şi motivul, adăugă el cu nedisimulată mândrie, pentru care contele m-a numit urmaşul lui Verkolt.

„Da, gândi Tobias. Asta şi faptul că eşti stupid, amice." Cu o urmă de ironie dozată cu măiestrie, răspunse:

— Nu crezi în duhuri, dar crezi în vrăjitoare? Cum se împacă una cu alta?

Pentru o clipă, vechea ostilitate scăpără în privirea lui Bresser.

— Foarte bine, părinte, răspunse el cu aroganţă. Uitaţi, aşa văd eu lucrurile: există sigur diavol, la fel cum există Dumnezeu, că la urma urmei Dumnezeu l-a creat pe diavol ca să-i pună pe oameni la cele mai grele încercări. Dar atunci diavolul s-a făcut din ce în ce mai puternic, a dat tot ce era bun la o parte şi s-a făcut prinţul iadului, care a putut să-l ducă chiar şi pe Isus Hristos, pe Mesia, în ispită.

Tobias rămase cu ochii ţintă la el. Îşi reprimă o replică furioasă care-i stătea pe limbă şi-i făcu semn cu mâna să continue.

— Nu cred în duhuri, dar vrăjitoarele nu sunt duhuri, nu-i aşa? Sunt oameni care se ocupă cu meşteşuguri diavoleşti. Toată vorbăria asta despre demoni şi spirite nu are decât un singur scop, anume să ne abată atenţia de la adevărata putere a răului.

Bresser miji ochii şi Tobias bănui că e mai bine să nu se lase târât într-o discuţie teologică; nu cu nătângul acesta şi cu atât mai puţin în locul *acesta.*

Totuşi interveni după o scurtă ezitare:

— Crezi că diavolul este la fel de puternic ca şi Dumnezeu?

— Cu voia Sfinţiei Voastre, părinte. Dacă Dumnezeul creştinilor ar fi mai puternic decât Lucifer şi făpturile iadului, atunci răul nu ar putea arunca decât o umbră jalnică asupra vieţilor noastre. Dar pământul este o vale a plângerii şi atotputernicia lui Dumnezeu, victoria asupra diavolului, nu se face simţită decât în rai.

Asta *era* erezie. Dar Bresser ridică repede mâna şi continuă pe un ton care sugera că bate în retragere:

— Mă iertaţi dacă nu mă exprim aşa de frumos, cum poate un om ca Sfinţia Voastră este obişnuit. Sigur că nu mă îndoiesc de dragostea lui Dumnezeu. El vrea să ne mântuiască pe noi, cei slabi, dar răul e puternic şi sălăşluieşte în toate lucrurile.

„Un om simplu?” se gândi Tobias. Aceasta era ascuţimea şlefuită a limbii unui eretic, vorbe ca nişte şerpi otrăvitori. Era surprins să audă un asemenea mesaj întunecat din gura *acestui* om; a unui om pe care cu o clipă în urmă îl considerase un nătâng – şi care probabil şi era.

— Nu sunt supărat, minţi el. Dimpotrivă. Este... o teorie

interesantă, deşi e destul de sumbră. Ar trebui să discutăm despre asta când vom avea ocazia.

„Şi cine ştie, adăugă el în gând, poate atunci la Buchenfeld inchiziţia va avea totuşi de lucru. Dar altfel decât visezi tu, nebunule.”

— Oricând, răspunse Bresser. Vocea îi avea o rezonanţă uşor triumfătoare. Poate credea cu adevărat că îşi prinsese interlocutorul în mrejele elucubraţiilor minţii lui confuze. Vom avea mult timp ca să discutăm. Serile sunt lungi şi…

Bresser fu întrerupt de paşii care se auziră din direcţia scărilor. Tobias clipi în semiîntuneric şi o recunoscu pe Maria, nevasta lui Bresser, care se apropia de ei cu paşi mici şi adusă de umeri. Oare mişcările ei erau dintotdeauna aşa înfricoşate? cumpăni el. Sau simţea, ca şi el, suflul înspăimântător al acestui loc?

Bresser se duse în întâmpinarea ei şi îi întinse mâna, iar ea îi înmână o cheie. În timp ce Bresser se căznea să deschidă lacătul, Tobias încercă să o privească pe Maria. Ea îi evită privirea, şi dintr-odată lui Tobias i se păru că ştie şi adevărata cauză a acestei spaime: nu voia să mintă un preot.

Lacătul se deschise şi Bresser împinse cu umărul uşa grea, pentru a o deschide cu totul. Întunericul se revărsă ca un val în încăpere, urmat de aer stătut, mirosind a dejecţii umane şi a febră.

Călugărul îi aruncă lui Bresser o privire în egală măsură surprinsă şi furioasă, îl dădu scurt la o parte şi intră pe uşă.

În prima clipă orbi complet. În încăpere întunericul era deplin. Exista o fereastră, dar era bătută în cuie şi blocată cu scânduri şi, după ce ochii i se obişnuiră cu întunericul, văzu că cineva umpluse crăpăturile cu cârpe. Duhnea atât de înfiorător, încât Tobias nu putea să respire şi în acelaşi moment îşi aminti de ceva, ce îi sărise în ochi şi afară, dar nu-i dăduse importanţă. Un strat gros de praf se aşezase pe podea, dar nicăieri nu se vedeau urme. Dacă fusese cineva pe aici, atunci asta trebuie să fi fost cu *săptămâni* întregi în urmă.

Tobias privi insistent în jur, nu desluşi însă decât nişte umbre. Auzi un zgomot, despre care crezu în prima clipă că ar putea fi un vaiet, până înţelese că e respiraţia anevoioasă, şuierată a unui muribund. Sandalele sale se lipiseră, umede, de podea, când se întoarse spre Bresser.

— De cât timp n-a mai fost nimeni aici? întrebă el. Când ai fost ultima oară la ea?

Bresser ezită.

— Când? se răsti Tobias la el.

— Acum… două săptămâni, răspunse Bresser ezitând. Apoi adăugă imediat: Am lăsat pâine şi apă pentru o lună şi…

— Deschide fereastra! îl întrerupse Tobias. Imediat!

— Dar părinte! Contele…

— Deschide fereastra! strigă Tobias. Îţi poruncesc!

Nu-l vedea nici pe Bresser decât ca o umbră, dar nu-i scăpă totuşi faptul că acesta tresărise la cuvintele lui. Alergă cu paşi repezi pe lângă Tobias şi începu să smulgă scândurile de pe ferestrele minuscule.

Până şi lumina care se revărsă în încăpere părea murdară. Tobias clipi în primul moment, privi în jur – şi rămase ca fulgerat.

Făptura aceea semăna mai mult cu un balot de cârpe decât cu un om viu. Nici membrele, nici chipul nu i se vedeau – femeia se ghemuise, îşi trăsese picioarele pe lângă corp şi îşi ţinea genunchii strânşi cu braţele; poziţia unui făt, care caută scut în căldura trupului matern. Rochia trebuie să fi fost cândva albă, acum era de un maroniu palid şi atârna în fâşii care nu fuseseră sfârtecate, ci putreziseră. Duhoarea care-l păli pe părintele Tobias era atât de îngrozitoare, încât i se făcu rău.

Îl privi consternat pe Bresser. Grasul îi ţinu piept privirii aproape cu încăpăţânare, însă ceea ce lui Tobias i se păru iniţial frondă, se dovedi la o a doua privire ca fiind frică – de Tobias sau de conte, pentru că îl adusese pe Tobias aici în ciuda interdicţiei clare primite.

Tobias îşi înghiţi saliva amară, care i se adunase iarăşi în gură, şi, ezitând, făcu încă un pas spre făptura jalnică din colţ, însă fu nevoit să se oprească din nou. I se păru lui însuşi o nebunie – dar îi era frică să meargă mai departe şi să privească chipul care se afla sub claia de păr ros, de un castaniu-cenuşiu incert. Femeia trăia încă, dar pentru o clipă Tobias aproape că şi-ar fi dorit ca ea să fi murit. Doar o minune o mai putea salva. Şi nimeni, indiferent ce ar fi făcut, nu trebuia lăsat să moară în *asemenea* condiţii.

— Adu nişte apă, i se adresă soţiei lui Bresser.

Maria ezită, îi aruncă soţului ei o privire şi se mişcă abia când acesta îşi mişcă aproape imperceptibil capul a încuviinţare. Furia lui Tobias crescu văzând una ca asta. Pentru prima oară în viaţa lui simţi dorinţa de a bate pe

cineva.

Îşi reprimă scârba şi se aplecă spre femeie. Îi era ruşine de sine însuşi, dar mâinile îi tremurau şi îl costă toată puterea să-şi întindă mâinile şi să atingă făptura ghemuită. Dar şi ea, îşi spuse, este o făptură a lui Dumnezeu, poate doar un suflet rătăcit.

Stofa rochiei era umedă şi se deşira sub atingerea lui în fâşii soioase; pielea de sub ea era acoperită cu o crustă întărită de murdărie; iar femeia părea să ardă de febră. „Două săptămâni! se gândi Tobias îngrozit. O închiseseră aici şi nu văzuseră de ea de două săptămâni!”

Îşi ridică ochii, îl scrută pe Bresser mut de furie şi se întoarse căutând ceva din priviri. Într-un colţ se afla ceva, pe care abia la a treia privire îl identifică a fi un morman de pâine verde, mucegăită, putrezită şi transformată parţial într-o masă albicioasă; o pastă puturoasă, care putea ucide dacă era îngurgitată. Alături mucegăiau două degete de apă într-o găleată de staniu. Furia lui Tobias se transformă aproape în ură.

Când o apucă pe femeie mai tare cu mâna şi încercă să o întoarcă se auzi zăngănit de fier.

Tobias închise terifiat ochii. Nu se mulţumiseră să o închidă şi să uite de ea. O legaseră în lanţuri.

— Desfaceţi… lanţurile… spuse el cu limba împleticită.

Îi venea greu să vorbească. În gâtlej i se pusese un nod tare şi amar. Rău, greaţă şi furie se amestecau într-un sentiment pe care nu-l cunoştea şi care-l făcea aproape să se teamă de el însuşi.

— Nu am voie să fac asta, răspunse Bresser. Contele mă va bate cu biciul dacă o fac.

Tobias îşi aţinti privirea asupra lui. Vocea îi era foarte calmă, dar tresărirea grasului trăda faptul că privirea îi reflecta foarte mult din ceea ce simţea cu adevărat.

— Asta nu e nimic, pe lângă ceea ce am să-ţi fac eu, dacă nu faci pe loc ce spun. Ce spui de o acuzaţie de crimă? Ce spui dacă inchiziţia se va ocupa de *dumneata,* Bresser?

Bresser păli. Poate bănuia că Tobias nu emite decât ameninţări goale; dar era limpede că vorbea serios. Şi nu era doar un simplu cleric; era inchizitor. Rasa simplă pe care o purta îi dădea drept de viaţă şi de moarte.

— Părinte, eu…

— *Rupeţi lanţurile!* urlă Tobias.

Bresser înclină umil capul, scoase o cheie din buzunarul hainei şi, cu o silă imposibil de ascuns, coborî în genunchi alături de Tobias. Căutând lanţurile, se strădui să nu atingă deloc făptura tremurândă.

Tobias îl ajută şi el. Mişcările îi erau foarte blânde, pentru că deşi femeia părea să-şi fi pierdut cunoştinţa, bănuia că orice atingere îi provoca dureri insuportabile. O întoarse cu grijă şi îi puse capul în poală, aşteptând ca Bresser să desfacă lanţurile. Îl trecu un nou val de fiori când văzu că la încheieturile mâinilor carnea îi era tăiată aproape până la os; toată era numai rană care puroia şi duhnea.

Bresser îşi muşcă buzele şi privi în altă parte, iar Tobias înţelese că toate reproşurile ar fi fost inutile. Întinse mâna clătinând din cap şi dădu de-o parte părul lipit de pe faţa femeii leşinate – şi se prăbuşi drept în iad.

Porţile iadului se deschiseră pentru el în clipa în care privi chipul ascuns sub mizerie şi puroi, trăsăturile deformate care o făceau de nerecunoscut şi care pentru el erau totuşi atât de *familiare,* când întâlni privirea ochilor deschişi, dar nevăzători. Suflul ei fierbinte îl atinse în timp ce-i privea chipul şi păru să nimicească ceva în sufletul lui când, după o cumplită secundă, realiză: era Katrin a lui.

Capitolul 3

În viaţa fiecărui om există câte un păcat capital. Păcate sunt destule; aproape la fel de multe ca şi prilejurile de a păcătui. Nu trecea zi în care să nu fi făcut unul sau mai multe; păcatele multe se puteau ierta şi se puteau explica – ceea ce nu le făcea însă mai uşoare, deoarece era de datoria sfântă a fiecărui muritor să-şi trăiască viaţa astfel încât să nu greşească faţă de poruncile Bisericii şi ale lui Dumnezeu. Ţinea de convingerea dintotdeauna a părintelui Tobias că nicio făptură omenească, în afară de Fecioara Maria, nu era fără păcat, nici măcar sfinţii; ba poate nici apostolii, cu toate că fuseseră călăuziţi de însuşi Fiul lui Dumnezeu.

Dar dincolo de toate acestea – şi Tobias era ferm convins de asta – fiecare om comite cel puţin *un* păcat fundamental (care nu trebuia să fie întotdeauna unul din cele şapte păcate de moarte!) şi greutatea acestui păcat va hotărî, în cele din urmă, în ce parte se va înclina balanţa dreptăţii: spre rai sau spre iad.

Păcatul de moarte al lui Tobias se numea Katrin.

Doamne Dumnezeule – cât să fi trecut de când o cunoscuse? N-avea idee. Katrin era cu trei ani mai tânără decât el – acum trebuia să aibă douăzeci şi nouă de ani – se întâlneau adesea şi, în puţinul timp în care nu aveau de făcut tot felul de munci prin casă, se jucau cu păpuşa de cârpe pe care le-o făcuse mama vitregă a lui Katrin şi se plimbau împreună prin pădurile nesfârşite şi întunecate. Vara se scăldau împreună în râu, iar iarna se dădeau împreună, râzând, pe gheaţă. Erau prieteni; prieteni inegali, deoarece Katrin era un copil găsit, care nu avea părinţi şi era crescută de o femeie cu suflet bun din satul lor, cu toate că ea însăşi nu prea avea ce mânca, în timp ce Tobias, ca fiu de negustor, crescuse într-o oarecare bunăstare, nu bogat, dar fiind copilul unei familii în care cuvântul foamete era străin. El era băiat, ea fată, dar erau mici – el avea şapte ani, ea patru când se cunoscuseră şi nimeni nu avea nimic împotriva acestei prietenii. Creşteau împreună ca fraţii, satul lor era mic şi despre restul lumii nu aflau decât când mai poposea prin satul lor vreun bard care le povestea despre împărat şi imperiu, lucruri pe care ei însă nu le prea înţelegeau.

Viaţa lui Tobias – şi probabil şi cea a lui Katrin – ar fi decurs cu totul altfel, dacă în anul acela, în care el împlinise

şaisprezece ani, nu ar fi avut loc acel eveniment: apariţia misionarului.

Nu făcuse nicio şcoală. Şcoli erau în marile oraşe episcopale, pentru copiii principilor sau ai înalţilor demnitari. Cititul şi socotitul le învăţase de la tatăl său, cel puţin atât, cât să poată prelua mai târziu prăvălia fără s-o ducă la ruină într-o săptămână. În ceea ce priveşte Sfânta Scriptură, nu exista oricum decât o singură autoritate în sat: preotul, care deţinea o Biblie şi răspunsuri potrivite la toate întrebările. El era şi singurul care privea prietenia dintre Tobias şi Katrin cu reţinere – bănuind că aceştia mai făceau şi altceva în pădure decât să adune mure sau să strângă lemne. Şi tatăl lui Tobias părea să ştie de iubirea lor, dar nu scăpa niciodată vreo vorbă despre asta; era oricum limpede că Tobias avea să se căsătorească cu Katrin şi să preia prăvălia tatălui său.

Dacă nu ar fi venit misionarul.

Tobias nu avea în acea perioadă cine ştie ce preocupări în ceea ce priveşte treburile bisericii. Credea în Dumnezeu şi în diavol şi mergea cu regularitate la biserică, considerând că e de-ajuns pentru a-şi fi făcut datoria de creştin.

Aşa se face că nici el – ca de altfel nici majoritatea celorlalţi săteni – nu luă foarte în serios făptura demnă de milă, în veşminte ponosite, ţinute laolaltă doar cu o sfoară, care apăruse într-o bună zi în piaţa satului şi începu să predice despre focul cel veşnic şi despre Judecata de Apoi. Se oprise şi el şi ascultă o vreme predica, dar ceea ce înţelese i se păru destul de sumbru şi de ciudat. Nu ştia nici măcar căruia dintre nenumăratele ordine de călugări cerşetori îi aparţinea misionarul şi nu avea s-o afle niciodată.

Ceea ce îl fascinase însă pe Tobias fusese felul *cum* vorbise omul acela. Folosea vorbe înflăcărate, însoţite de gesturi cu o uriaşă forţă de iradiere şi sătenii, care se opriseră doar pentru că apariţia călugărului cerşetor aducea o schimbare în monotonia de zi cu zi, rămaseră în scurt timp ca vrăjiţi de cuvintele lui.

La fel se întâmplase şi cu Tobias.

Venise însoţit de Katrin. Era o seară blândă de vară şi soarele avea să apună abia peste două, trei ceasuri. Avuseseră de gând să meargă la râu şi dintr-un motiv sau altul se abătuseră, făcând un ocol prin piaţa satului. Lui Katrin îi plăcea enorm să facă baie, lui Tobias nu. Dar îi plăcea să se uite la ea şi ei îi plăcea ca el să stea pe mal şi s-o privească. O

admira şi Katrin savura sentimentul de a fi admirată. Avea şi motive să fie mândră de ea deoarece, cu toate că în acel an împlinise abia treisprezece ani, avea deja trupul unei femei, foarte delicat şi puţin copilăros, dar poate tocmai de aceea atât de atrăgător – fără sânii grei şi ridaţi ai mamei sale sau picioarele ei îndesate, presărate de vene albastre ca nişte grămezi de viermi. Sânii lui Katrin erau mici şi fermi, cu sfârcuri maronii şi tari, care se strângeau când făcea baie în apa rece.

Da, îi plăcea să o privească cum făcea baie în râu, câteodată ceasuri întregi, în timp ce el şedea pe mal şi avea grijă să nu o surprindă nimeni. Poate era ispita fructului oprit, care făcea totul atât de palpitant, pentru că adesea se petreceau apoi între ei lucruri despre care nu pomenea nimic în casa tatălui său.

Şi călugărul orator vorbise despre aceste lucruri interzise, vorbise despre blestem şi despre poftele cărnii în cuvinte sumbre şi prevestitoare de rău, care însă mai degrabă îl fascinaseră pe Tobias, decât să-l înspăimânte, şi care nu-i dădură nicio clipă vreun sentiment de teamă, aşa cum ar fi trebuit de fapt.

Predicatorul era o apariţie stranie: înalt, *foarte* înalt, cu umeri înguşti aduşi în faţă, de parcă ar fi purtat cu el o povară invizibilă şi mâini osoase, cu degete ca picioarele unor păianjeni de culoarea cărnii, care se mişcau continuu şi agitat în timp ce vorbea. Faţa îi era îngustă şi uscăţivă. Ochii îi erau adânciţi în orbite şi avea cearcăne negre străbătute de riduri. Obrajii îi erau presăraţi cu răni şi la adăpostul bărbii sale lungi se vedeau umbre ca de la o boală prin care tocmai trecuse sau de parcă ar fi zăcut mult timp de vreun beteşug care îi măcina trupul din interior de ani de zile. Vocea, un şuierat nefiresc de înalt, i se ascuţise în timp. Ochii, adăpostiţi sub sprâncene stufoase, priveau omenirea cu o furie neîmblânzită, de parcă tot ce ar vedea l-ar umple de scârbă şi de amărăciune. Şi o bună parte dintre ascultători păreau destul de impresionaţi de ceea ce spunea el, judecând după expresia meditativă de pe chipul lor.

Părintele Hegenwald, preotul, care se amestecase discret printre ascultători, nu era însă prea impresionat, cel puţin aşa i se păru lui Tobias. Mai degrabă furios. Tobias îl studie pe preot o bună bucată de vreme şi nu-i scăpă faptul că expresia feţei acestuia se tot întuneca, pe măsură ce asculta mai mult

lamentaţia bărbatului în rasă de călugăr cerşetor. Şi, cu toate că Hegenwald nu purta nici sutană şi nici nu se legitimase în vreun alt fel, călugărul păru să simtă că avea în faţa lui mai mult decât un curios oarecare, pentru că privirea lui furioasă şi înfocată poposi deseori asupra lui Hegenwald.

Tobias urmări acest duel straniu între cei doi oameni ai lui Dumnezeu cu un amestec de amuzament şi de nedumerire. Nu părăsise niciodată cu adevărat satul până în acel moment şi crezuse dintotdeauna că Biserica este o unică mare comunitate, în care domneşte o armonie deplină. Faptul că nu era aşa – iar asta o dovedeau vorbele călugărului şi privirile cu care Hegenwald îl măsura pe călugăr – îl nedumerea.

Katrin începu să-l tragă nerăbdătoare de mânecă. Voia să meargă la râu. Era evident că predica sumbră a călugărului o plictisea. Dar Tobias scutură vehement din cap. Nu voia să plece încă. Acest străin cu chip suferind şi degete de păianjen îl fascina.

— ...Lepădaţi-vă de bunurile lumeşti, de avere şi de bogăţie, pentru că aceste lucruri sunt ale diavolului! strigă el cu voce înaltă şi pătrunzătoare. Mâinile sale gesticulau de parcă ar fi azvârlit literalmente cu vorbele în jur. Şi eu vă spun: Depărtaţi-vă de toate aceste ispite ale lui Satan şi ale iadului, pentru că doar cine este cu adevărat liber de toate bunurile lumeşti se poate dărui în întregime Domnului. Satana stă însă la pândă peste tot, în toate lucrurile, în toate vorbele, ba chiar în fiecare gând nevinovat.

— Să mergem, spuse Katrin încet.

— Vreau să-l ascult, răspunse Tobias. Încercă să se desprindă de ea, dar Katrin îl trăgea şi mai tare de mânecă.

— Nu-mi place de el, spuse ea. E ciudat şi mi-e frică de el.

Poate pentru că a vorbit aşa de tare, poate însă din pură întâmplare – dar dintr-odată călugărul se întoarse şi-l ţintui pe Tobias cu ochii săi reci şi sfredelitori. Inima băiatului făcu un salt de spaimă, când degetul arătător al predicatorului se ridică şi arătă spre Katrin şi spre el cu un gest acuzator.

— Priviţi aceşti doi copii! strigă el. Făpturi ale Domnului, născuţi din femeie şi nevinovaţi, cum s-ar putea crede! Şi totuşi Satana şi-a întins deja mâna şi după ei, pentru că nu e păcatul poftelor cărnii cel din care s-au născut?

— Vreau să plec, spuse Katrin. Şi Tobias nu se mai opuse. Dintr-odată chiar îi *era* frică.

Privirea acelor ochi întunecaţi îl ardea ca focul şi în clipa

aceea era sigur că poate trece până dincolo de fruntea lui şi-i poate citi cele mai ascunse gânduri. Dădu înfricoşat din cap şi vru să se întoarcă, dar călugărul ridică poruncitor braţul, iar Tobias rămase ca înlemnit.

— Rămâi! tună el. Spune-mi, fiule – eşti neprihănit? Sau te-a stricat Satana şi pe tine, ca pe toţi ceilalţi de aici?

Mai târziu, când se gândea la ziua aceea – şi o făcea, Dumnezeu ştie, destul de des – ajungea mereu la concluzia că omul acela fusese pur şi simplu nebun, un fanatic religios, cum erau atâţia în acele vremuri. Dar atunci fusese ferm convins că predicatorul îi citea gândurile, atât de simplu, de parcă i-ar fi fost scrise pe frunte cu slove de foc. Simţi cum orice urmă de viaţă îi dispare de pe chip, în timp ce o văzu şi pe Katrin cum păleşte.

Fapt care nu-i scăpă nici călugărului. Păşi înainte cu un strigăt triumfal, întinse mâinile, îi apucă pe Tobias şi pe Katrin dintr-o smucitură şi cu o forţă care îi făcu să se strângă de durere. Tobias încercă să se desprindă, însă bărbatul era mult mai puternic decât el.

— Uitaţi-vă la ei! strigă el. Sunt încă copii şi deja au ajuns pe mâna diavolului! Ce aţi făcut? Spuneţi! Mărturisiţi-vă păcatele şi veţi fi iertaţi.

Tobias nu avea de gând să scape nicio vorbă către acest călugăr băgăreţ, însă niciodată până atunci nu simţise vreo spaimă mai adâncă sau vreo ruşine mai mare. Dumnezeu trimisese un semn, un semn pe care-l putea vedea toată lumea: el şi Katrin trăiau în păcat.

— *Pocăiţi-vă!* urlă călugărul. Mărturisiţi-vă păcatele şi smeriţi-vă şi Domnul Dumnezeu vă va ierta!

— Vino-ţi în fire, predicatorule!

Vocea părintelui Hegenwald nu era foarte puternică, dar atât de tăioasă, încât călugărul amuţi preţ de o clipită şi păru să uite de copiii pe care-i ţinea strâns.

— Lasă copiii în pace! se răsti la el Hegenwald. *Acum, pe loc!*

Predicatorul nu reacţionă, ci îşi plecă doar capul într-o parte şi îl privi ţintă pe Hegenwald rostind liniştit:

— Cine eşti tu?

Tobias se zbătu şi se smuci în fel şi chip, dar nu făcu decât să întărâte lucrurile, călugărul îl ţinea acum aşa de strâns, încât abia mai putea respira. Şi Katrin se apăra cu toată puterea. Dar nu încerca să se desprindă din strânsoare, ci îşi

luă un uşor avânt, se întoarse şi îl pocni cu genunchiul între picioare.

Predicatorul gâfâi. Ochii i se dilatară de durere. Se încovoie, îi lăsă pe Tobias şi pe Katrin şi îşi duse mâinile sub pântece. Apoi căzu în genunchi sub valul de râsete batjocoritoare ale privitorilor şi se luptă să ia o gură de aer.

Şi Tobias căzuse când bărbatul îşi luase mâna de pe el. Se depărtă repede în patru labe de arătarea în veşminte murdare, apoi se ridică în picioare şi se uită în jur după Katrin. Era doar la un pas de el, dar nu îl privea pe el, ci pe călugăr – şi Tobias se înfioră pentru o clipă când îi văzu privirea. În ea nu zări nimic din tot ceea ce simţea *el* – nici teamă, nici spaimă, cu atât mai puţin groaza care ar fi trebuit să însoţească gândul de a fi ridicat mâna împotriva unui călugăr. Ochii lui Katrin scăpărau şi expresia lor nu putea însemna decât ură. Tobias era sigur că ea l-ar fi ucis pe acel om, dacă ar fi avut în mână o armă.

El reacţionă în felul instinctiv al copiilor – întinse mâna, o apucă pe Katrin de braţ, se întoarse şi o rupse la fugă trăgând-o pe fată pur şi simplu după el. În prima clipă, aceasta se lăsă dusă. Tobias ajunse în partea opusă a pieţei şi abia atunci se încumetă să arunce o privire în urmă. Călugărul se ridicase, stătea însă în continuare aplecat de durere; părintele Hegenwald păşise în faţa lui şi îi vorbea acum la fel de înflăcărat, cum o făcuse şi predicatorul mai înainte.

Tobias alergă în continuare, goni printre ultimele case ale satului în direcţia pădurii. Se opri în cele din urmă şi Katrin se smulse din mâna lui. Abia respira, iar inima lui Tobias bătea şi ea repede şi cu putere. Privi hăituit în jur şi constată uşurat că nu fuseseră urmăriţi.

Katrin nu părea să se teamă de urmărire. Faţa îi era roşie de la efort şi părul îi atârna în şuviţe umede pe frunte. Privirea cu care îl măsură era de gheaţă.

— A fost cât pe-aci, spuse Tobias. M-am şi gândit că arătarea aia ne face ceva. O fi nebun?

Privirea lui Katrin rămase la fel de glacială, dar Tobias desluşi în ea şi un fel de furie pe care n-o înţelegea. Îşi întinse mâna când trecu pe lângă ea, dar ea îl evită printr-o mişcare dibace şi îl săgetă în continuare din priviri.

— Ai vrut să-i spui.

Tobias nu înţelegea nici măcar la ce se referă.

— Ce?

Însă Katrin nu-şi explică vorbele, ci îşi ridică brusc capul şi trecu în grabă pe lângă el. Tobias privi un moment iritat în urma ei, înainte de a o urma. Încercă să o ajungă din urmă, dar când se apropie la doi paşi de ea, Katrin începu să fugă.

Tobias renunţă. Fata nu voia să vorbească cu el.

Aşa rămase până ajunseră la lac, care se afla la vreo jumătate bună de ceas depărtare de sat: nu vorbea cu el şi nici măcar nu îl privea, ci mergea la doi paşi în faţa lui.

Lacul de fapt nici nu era lac, ci doar o albie lată care se săpase într-o stâncă mai mare. Doar în mijloc era un loc, în care chiar se putea *înota.* Dar se afla în mijlocul pădurii, destul de departe de sat şi – ceea ce poate era şi mai important – era un loc blestemat. Oamenii îl ocoleau. În acel loc pădurea era deosebit de deasă şi neprimitoare şi circulau tot felul de istorii sinistre despre acel lac. Se spunea că, în urmă cu mai mulţi ani, o femeie îşi înecase copilul acolo şi, de atunci plutea un blestem asupra lui. Şi Tobias îl evitase mult timp.

Katrin nu avea asemenea reţineri. Ca şi când ar fi fost de la sine înţeles, într-o bună zi îl adusese pe Tobias şi aici; de fapt, o urmase atunci doar pentru că nu voia să treacă în ochii ei drept un laş. Dar încetul cu încetul înţelese că toate poveştile şi legendele sumbre din jurul acelui loc nu aveau nici măcar un sâmbure de adevăr. Dimpotrivă, locurile iradiau un fel de pace cum rar găseai în altă parte.

În afară de asta, mai erau şi peşti care nu se mai confruntaseră cu pericolul vreunui cârlig de undiţă. De aceea îşi făcuse o obişnuinţă din a căra cu el un cârlig şi o bucată de sfoară, aşa că aducea aproape întotdeauna şi un peşte cu el acasă, pe care mama lui îl prăjea fără să pună întrebări despre proveniența acestui dar nesperat.

Şi – era de la sine înţeles – nu-i deranja nimeni. *Ea* îi arătase locul acela şi, desigur, *nu* doar pentru pescuit.

Cu atât mai surprins fusese Tobias când – tocmai acum – se îndreptau într-acolo. Tot nu înţelegea pricina furiei ei, dar *era* furioasă, mai furioasă ca niciodată până atunci.

Când ajunseră la mal, Katrin se năpusti fără ezitare spre apă şi îşi scoase cu o mişcare rapidă rochia, pe care o aruncă peste cap cu nepăsare. Tobias o prinse din zbor şi o ţinu o clipă nehotărât în mână, privind-o pe Katrin cum aleargă goală mai departe şi se aruncă, în final, cu o mişcare graţioasă, în apă. Preţ de o clipă se gândi să o urmeze. Dar nu o făcu, ci îi puse rochia sub un tufiş, unde o putea găsi când avea să iasă

din apă. Apoi se duse din nou câţiva paşi înapoi în pădure şi căută un loc bun în care să sape după râme. După scurt timp găsise deja trei râme grase pe care le puse pe frunza uscată de fag pregătită special pentru aceasta. Una dispăru până reuşi el să scoată sfoara din buzunar şi să desfacă ghemul. Pe a doua o trase cu grijă peste cârligul de fier, unde aceasta se zbătea şi se agita ca un biet păcătos în flăcările purgatoriului, pe a treia o înfăşură în frunza de fag şi o vârî cu grijă în buzunarul în care ţinuse sfoara.

Băţul pe care-l folosea la undiţă se afla tot în locul în care îl lăsase ultima dată. Era un băţ bun: o creangă de salcie, aproape dreaptă şi cu o palmă mai lungă decât Tobias însuşi, destul de flexibilă pentru a rezista chiar şi la o greutate de cinci livre. Legă cu grijă sfoara de locul pe care-l cioplise la unul dintre capete şi o căută încă o dată din priviri pe Katrin înainte de a arunca undiţa în apă.

Ea încă înota, o umbră zveltă şi cenuşie în albastrul argintat şi sclipitor al lacului, şi era suficient de departe ca să nu existe pericolul de a o răni din greşeală. Tobias văzuse odată ce răni cumplite putea produce un asemenea cârlig minuscul în carnea unui om; priveliştea îl îngrozise atât de tare, încât nu se mai apropiase de undiţă patru săptămâni încheiate.

Bălăceala vioaie a lui Katrin mai avea şi un efect secundar îmbucurător: mişcările ei alungau peştii din mijlocul lacului, aşa că nu aşteptă decât câteva clipe până când creanga de salcie din mâinile lui începu să zvâcnească prima dată. Trase repede peştele din apă şi constată dezamăgit că era doar un mormoloc jalnic cam cât degetul lui de mare. Nu avea rost să-l ia acasă, aşa că se hotărî să-l arunce înapoi în apă.

Ca şi când lacul s-ar fi revoltat că şi-a umilit victima, dură foarte mult până muşcă al doilea peşte. În schimb, de data aceasta prada era cu atât mai mare: undiţa se întinse cu o smucitură care aproape că i-o smulse din mâini. Făcu un pas nesigur, căutând locuri în care să calce, până ajunse cu genunchii în apă, în timp ce undiţa din mâna sa se zbătea cu sălbăticie. Încercă zadarnic să îşi dea seama *ce* peşte turbat prinsese: peste momeală apa bolborosea de parcă ar fi fiert şi nu reuşi să zărească sub oglinda apei decât ici şi colo nişte scânteieri.

Tobias smuci cu toată puterea de undiţă, dar peştele nu se lăsă cu nimic mai prejos, dintr-odată însă îşi pierdu echilibrul

şi scăpă prada.

Privi nedumerit băţul de salcie din mâna lui înainte de a-şi ridica privirea – şi de a scoate un ţipăt de spaimă.

Apa nu mai bolborosea, dintr-odată însă o văzu pe Katrin în faţa lui, ţinând în mâini un biban uriaş ce se zbătea încontinuu. Cu toate că probabil era destul de greu să stăvilească peştele agitat, fata râdea din tot sufletul. Coada peştelui o plesnea tot mereu peste braţul gol, iar Tobias ştia cât de dureroase puteau fi aceste lovituri. Dar ea părea să nu le simtă.

Tobias aruncă rapid undiţa, ajunse prin apă până la ea şi apucă şi el peştele cu ambele mâini. Dar nici în doi nu reuşiră să-l domolească; peştele le alunecă printre degete şi aproape că reuşi să scape. Tobias vru să se întoarcă la mal, să ia o piatră cu care să-l lovească, dar Katrin îl împinse la o parte cu o mişcare hotărâtă, îşi luă avânt – şi azvârli cu o mişcare amplă peştele la mal. Tobias îl auzi căzând undeva într-un tufiş.

Preţ de o clipă o privi pe Katrin aproape terifiat. Aceasta zâmbea triumfătoare. Probabil nu înţelegea deloc de ce era el atât de îngrozit. Dar nici nu-i explică, în schimb, se grăbi spre mal să caute peştele.

Nu-l găsi. Auzea clar bătăile cozii pe pământ, dar desişul era atât de impenetrabil în acel loc, încât nu-l văzu imediat. Îi veni ideea să ia undiţa şi să extragă cu ea peştele din tufe. Luă o piatră şi puse capăt chinurilor peştelui.

Dar dintr-odată se trezi cu Katrin lângă el. Îşi recuperase rochia, dar nu o îmbrăcase, ci o folosea ca să se şteargă cu ea. Ochii îi sclipeau dispreţuitor, în timp ce-şi dădea capul pe spate să-şi usuce părul.

— De ce ai făcut asta? întrebă el cu reproş. Niciun animal nu merită să sufere atât.

Katrin râse; un sunet delicat şi limpede ca un clopot, care părea să aibă un ecou nefiresc de puternic peste lac. E cumva schimbată, se gândi Tobias. Fuseseră adesea la lac şi totuşi avea senzaţia că nu o văzuse niciodată aşa; pielea, acoperită cu un văl de stropi minusculi, sclipea ca mătasea şi chipul îi părea incandescent. Privind-o, se excită şi se ruşină, pentru că încă îi mai bântuiau prin cap vorbele călugărului.

— De ce ai făcut *tu* una ca asta, prostule? întrebă ea, după ce termină de şters părul şi îşi aruncă neglijent rochia pe jos. Uită-te la el cum arată! I-ai făcut capul terci. Scârbos.

Dar vocea nu-i suna a reproş sau a scârbă, ci mai degrabă

dispreţuitor şi sclipirea din ochii ei era…

Tobias nu ştia ce e. Ştia doar că nu îi place. Îşi întoarse rapid privirea spre peştele mort. Katrin avea dreptate – din capul peştelui nu mai rămăsese decât un terci sângeriu. Se ridică, azvârli piatra în apă şi se duse şi el înapoi la lac să-şi cureţe mâinile.

O auzi pe Katrin urmându-l şi în clipa următoare îi văzu chipul reflectându-se în apă lângă el. Dar nu scoase o vorbă, ci îşi spălă neobişnuit de mult şi pe îndelete mâinile, apoi se ridică tot fără să se uite la ea. Ce se întâmplase oare cu Katrin?

Când vru să se întoarcă la mal, Katrin întinse mâna şi-l apucă strâns. Privind-o, observă în ochii ei un luciu nefiresc. Zâmbea, însă într-un fel cum nu o mai făcuse niciodată.

Îi lepădă nesigur mâna, îi răspunse în treacăt la zâmbet şi aproape că o luă la fugă până la mal. Katrin râdea. Dar nu mai încercă să-l prindă, ci doar îl urmă şi privi în tăcere cum desface cârligul de la undiţă. După care degetele i se murdăriseră atât de tare, că fu nevoit să se ducă din nou la apă să se spele.

— Îmi dai o bucată? întrebă Katrin când se întoarse.

Tobias o privi întrebător.

— Din peştele tău, explică ea. Mi-e foame.

Tobias ezită. Avusese de gând să ducă peştele acasă, pentru că era destul de mare ca să se poată pregăti din el cina pentru toată familia. Dar poate că atunci ar fi trebuit să explice şi de ce bietul animal era în halul acela. Aşa că ridică din umeri şi dădu din cap în acelaşi timp.

— E şi al tău, spuse el. L-am prins împreună.

Despică peştele, desfăcu de pe oase o bucată din carnea albă şi se uită la Katrin cum muşcă din ea, îndemnându-l şi pe el din priviri, dar lui nu-i era deloc foame. Dimpotrivă – era sigur că din peştele *acela* nu ar fi reuşit să înghită nicio bucată, indiferent cât de foame i-ar fi fost.

Katrin, în orice caz, nu părea să aibă asemenea reţineri. Mânca repede, aproape hulpav, de parcă ar fi fost înfometată, cu toate că nu trecuseră decât câteva ceasuri de când mâncase pe săturate la prânz împreună cu familia lui Tobias.

După ce termină ea de mâncat, Tobias puse peştele pe o piatră netedă la mal (avea de gând să-l facă uitat acolo, când aveau să pornească spre casă) şi ridică privirea spre cer. Soarele dispăruse deja dincolo de copaci.

— Ce cauţi? întrebă Katrin.

— Nu prea mai avem timp, răspunse Tobias. Ar… trebui să ne îndreptăm acuşi spre casă.

— Sigur. Katrin zâmbi, trecu de el şi se aşeză în iarba moale de la marginea pădurii. Dar să mai stăm puţin. E atât de frumos în seara asta.

Tobias nu o contrazise şi după o scurtă ezitare se aşeză lângă ea. Nu ştia nici el de ce îi pierise brusc cheful să mai stea aici. Nu avea niciun motiv să se grăbească – era vară şi, dacă se gândea la scena care se petrecuse în piaţă, nici nu prea avea motive să-şi dorească să ajungă prea devreme acasă. Probabil ajunsese şi la urechile tatălui său incidentul cu călugărul, şi acesta avea să-l muştruluiască la întoarcere.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Katrin spuse dintr-odată:

— Crezi că e nebun?

— Cine?

— Călugărul. Katrin ridică ochii, privi spre cer şi se propti de umărul lui. Adică felul lui de a vorbi… I-ai văzut ochii?

Expresia lui Tobias deveni rigidă.

— Ce e cu ei?

— Erau înspăimântători, răspunse Katrin. N-am văzut niciodată asemenea ochi. Cred că e nebun.

Se cuibări lângă el şi Tobias o cuprinse cu braţele. Încă mai era udă şi umezeala îi pătrunse lui Tobias prin cămaşă şi îl făcu să tremure. Aici la umbră începuse să se răcorească, lui Katrin trebuie să-i fie frig. Nu înţelegea de ce nu-şi îmbrăcase rochia.

— În afară de asta, am auzit cum tatăl tău vorbea azi dimineaţă cu Bartel. Despre el.

— Despre călugăr? se miră Tobias.

Katrin încuviinţă.

— Spunea că popa e tare furios. Hegenwald îi urăşte pe călugări, care vin ca şi ăsta şi duc oamenii cu vorba.

— Nu a dus pe nimeni cu vorba, spuse Tobias după o scurtă meditaţie.

— Dar îi zăpăceşte pe oameni. Spune că n-au dreptul să fie fericiţi. Asta e rău. Ce rost are o asemenea viaţă. Tot numai cu frică… Ezită. Apoi: I-ai fi spus?

— Ce? întrebă Tobias.

— Că ne iubim deja, chiar dacă…

Tobias îşi ridică surprins capul şi o privi. Katrin vorbea foarte serios. Şi abia acum pricepu. Dintr-odată îi era clar de

ce ea îl privise aşa speriată şi apoi aşa de furioasă. Crezuse cu adevărat că va dezvălui taina lor – unui predicator misionar băgăreţ şi limbut.

— Sigur că nu, răspunse el pe un ton care ar fi trebuit să exprime indignare, dar nu exprima decât faptul că se simţea rănit.

— O clipă am crezut că o s-o faci, spuse ea. Încercă să zâmbească, dar nu reuşi şi dintr-odată se luptă cu lacrimile. Mi-a fost aşa de frică.

— Prostii, spuse Tobias. Nu te-aş fi…

— Cred că m-ar alunga, continuă Katrin încet, cu voce tremurată.

— Prostii! spuse Tobias încă o dată. De ce ar face-o?

— Pentru că ceea ce facem noi aici e păcat, răspunse Katrin foarte serioasă. Ştii bine ce a spus părintele Hegenwald despre plăcerea cărnii. Că e interzisă. Şi că Dumnezeu îi pedepseşte cu blestemul veşnic pe cei care se dedau la ea.

— Dacă se petrece în păcat, răspunse el cu o logică infantilă, dar nu e valabil şi pentru noi. O să ne căsătorim, aşa-i? Adică ne aparţinem unul altuia şi…

Katrin ridică mâna, îi trase capul înspre ea şi îl sărută.

Era ca în atâtea alte dăţi şi totuşi complet diferit. Buzele ei erau calde şi moi ca întotdeauna, dar simţea o nelinişte înlăuntrul lui de parcă ar fi fost prima dată când o atingea şi, când ridică mâna să-i mângâie sânii, tremura tot. Întregul trup îi era străbătut de un tremur, fiecare nerv părea în flăcări şi, din cauza excitaţiei, el simţea sub pântec cum începea să vibreze de durere.

Katrin oftă, închise ochii şi se lăsă pe spate în iarbă, trăgându-l după ea. Degetele îi alunecară pe umerii lui, i se implântară în spate şi-i smulseră cu o mişcare bruscă cămaşa de pe el, în timp ce mâinile lui Tobias treceau cu sfială peste trupul ei, peste pântecul ei ferm şi plat şi mai jos, spre acel triunghi dintre picioare, pe care nu-i îngăduise să-l atingă până atunci.

Astăzi îl lăsă.

Îl dezbrăcă repede şi dibaci de pantaloni şi îl mângâie, mai întâi delicat, apoi tot mai repede şi mai puternic, până când el începu să geamă de excitaţie şi se întoarse şi nu trecură decât câteva clipe până se revărsă pe coapsele ei.

Speriat şi ruşinat se ridică şi o ţintui cu privirea, iar preţ de o clipă păru şi ea la fel de speriată ca şi el. Dar apoi râse şi,

când el încercă să spună ceva, îl trase din nou spre ea şi îi închise gura cu un sărut.

Katrin îl mângâie delicat trecându-şi degetele pe şira spinării lui. Din nou trupul îi fu străbătut de un fior de plăcere. Era fericit. Îşi aparţineau unul altuia. Viaţa pământească nu era făcută doar din efort şi suferinţă, nu, şi în această lume puteai găsi un colţ de rai. Ridică uşor capul, o sărută pe buze şi pe gât. Era ameţit de fericire.

Atunci simţi o lovitură pe spatele gol şi ţipă de durere.

Sări în sus dintr-odată, se întoarse şi căzu imediat înapoi, când primi o a doua lovitură şi mai puternică în faţă. Se împiedică de picioarele lui Katrin, se lovi rău la ceafă de o rădăcină şi rămase pentru o clipă mut şi nemişcat. Gura i se umplu de sânge. Vedea negru înaintea ochilor.

— *Blestemaţilor!* tună un glas care îi păru teribil de cunoscut. *Copii ai diavolului! Îndrăzniţi să curviţi aici şi să-l scuipaţi în faţă pe Domnul Dumnezeu?*

Tobias încercă să se adune, dar nu reuşi. Nu mai avea pic de putere în braţe. Sângele îi curgea din gură şi simţea că aproape înnebuneşte de durere. Ca printr-o ceaţă deasă văzu o făptură uriaşă, întunecată, care răsărise ca un demon din noapte şi se aplecase asupra lui Katrin. Fata se tânguia de frică, se chirci şi îşi ţinea braţul drept ca un scut deasupra feţei, în timp ce cu celălalt încerca să-şi acopere sânii.

— *Curvă!* urlă călugărul. *Focul iadului să se pogoare asupra ta! Îl huliţi pe Dumnezeu! Îndrăzniţi să păşiţi înaintea ochilor mei şi să vă dedaţi poftelor trupului!*

Se aplecă şi o apucă brutal pe Katrin de păr, o ridică şi cu cealaltă mână îi aplică o palmă răsunătoare, care o făcu să se izbească cu capul de un copac. Katrin ţipă şi se prăbuşi, dar călugărul o ridică imediat şi se pregăti să o mai lovească o dată.

— *Las-o în pace!*

Tobias se ridică parcă printr-o minune din nou în picioare. Abia dacă simţea cum se mişca, dar se mişca atât de repede şi de hotărât, încât ajunse la predicator şi se aruncă asupra lui, înainte ca acesta să apuce să lovească din nou.

Atacul lui surprinzător îl dezechilibră pe bărbat. O scăpă din mână pe Katrin, care se prăbuşi văitându-se, încercă să se scuture de Tobias şi începu să dea în el cu pumnul mâinii libere.

Tobias încasă două, trei lovituri, înainte de a-şi pierde

toată puterea. Căzu şi el în genunchi cu un vaiet de durere.

Călugărul dădu cu piciorul după el. Mişcarea fusese prea rapidă şi ţintită prost, astfel încât nu nimeri faţa băiatului, ci doar îi atinse umărul.

Lui Tobias i se făcu rău. Predicatorul răcnea despre iad şi blesteme, dar băiatul nu-i mai înţelegea vorbele; umerii şi capul îl dureau insuportabil de la loviturile primite şi singurul lucru pe care-l mai putea gândi era întrebarea absurdă cum de nu-şi pierduse cunoştinţa sau de ce nu murise încă.

Apoi o auzi pe Katrin strigând şi ţipătul ei îl aduse înapoi la realitate. Se ridică gemând, sprijinindu-se în coate, îşi şterse cu dosul palmei sângele de pe faţă şi încercă să desluşească ceva. Tot ce vedea erau două umbre inegale, una întunecată şi mare, cealaltă luminată şi măruntă, care se luptau. Katrin urla de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

Pipăi cu mâinile pământul şi găsi un lemn. Îl apucă strâns, sări în picioare şi se năpusti încă o dată asupra călugărului. Îl apucă cu forţa disperării, îl trase de lângă Katrin şi îl izbi cu bâta. Se auzi un răcnet asurzitor. Tobias îşi ridică din nou bâta, atinse ceva de o moliciune ciudată, iar răcnetul se repetă, nespus de chinuitor, încât Tobias se sperie şi se dădu un pas înapoi.

Predicatorul se împletici şi căzu pe spate. Îşi dusese mâinile la obraz şi urla: erau nişte răcnete atât de înfiorătoare, cum el, Tobias, nu mai auzise până atunci decât din gâtlejurile animalelor care simţeau cuţitul măcelarului. Printre degetele bărbatului se prelingea sânge vâscos şi roşu.

Tobias privi nedumerit în jos. Stătea ca implântat în pământ, ca un scut în faţa lui Katrin, şi ţinea bâta cu amândouă mâinile. Numai că bâta nu era bâtă, ci era undiţa.

Şi atunci călugărul îşi luă mâinile de pe faţă, iar de data asta Tobias fu cel care slobozi un răcnet sălbatic şi disperat.

Călugărul nu mai avea ochi, ci doar două răni oribile şi sângerânde.

Şi Katrin ţipă şi îşi ascunse îngrozită chipul în palme. Tobias se dădu câţiva paşi mai în spate, se împiedică şi scăpă undiţa mânjită de sânge. Călugărul urla ca un dement; puteau să i se rupă corzile vocale. Împleticindu-se şi lovind orbeşte în jur, trecu pe lângă Tobias, aşa de aproape, că era cât pe-aci să-l atingă, se izbi de un copac şi se prăbuşi. Începu să dea din mâini şi din picioare ca un nebun, smulse rădăcini şi muşchi şi le azvârli cât colo, în timp ce urla şi urla.

Tobias rămase ca paralizat. Nu mai ţipa; nici nu mai *respira*, ci doar privea ţintă acel chip schimonosit, rănile cumplite pe care i le pricinuise acelui om. *Mutilase* un om, îi luase ce avea mai de preţ în afară de mântuirea sufletului: lumina ochilor.

Dar nu a vrut!

Ar fi vrut să strige. Ar fi vrut să se ducă la el, să-l apuce şi să-l scuture, ar fi vrut să-i spună că a fost un accident cumplit, dar nu putea. Membrele nu-l mai ascultau. Abuzase de trupul lui ca să ucidă şi cu asta îşi pierduse dreptul de a-i mai cere trupului său să-l asculte.

Călugărul se ridică urlând. Faţa îi era toată plină de sânge, sângele i se îmbibase în straiele călugăreşti, sângele băltea pe jos unde stătuse, sângele îi înroşise pumnii cu care lovea orbeşte în jur. Se împletici răcnind spre lac şi se prăbuşi când picioarele îi alunecară pe pietrele lucioase de pe fundul lacului. Tobias auzi zgomotul înfiorător cu care îşi izbi ţeasta de o piatră. Fiorul acela îl străbătu până în măduva oaselor şi nu putea să însemne decât un singur lucru: moarte.

Tobias nu se mişca. Se holba ca paralizat la trupul zvelt în straiele pământii, sub al cărui cap apa începuse să se coloreze în vinişoare rozalii.

Mai târziu – după ce cadavrul fusese cercetat şi se constatase fără putinţă de tăgadă că murise de la lovitura la cap şi nu se înecase, chiar şi când se stabilise tot fără putinţă de tăgadă că se petrecuse într-adevăr doar un tragic accident – chiar şi atunci, Tobias încă se mai tortura cu reproşuri. Nu ar fi putut să-l salveze; ceea ce însă avea să nu-şi ierte niciodată, până la sfârşitul zilelor, era faptul că nici măcar nu *încercase.*

Tobias rămăsese pur şi simplu ţintuit locului, strângând-o pe Katrin în braţe şi împreună aşteptară până când mişcările muribundului deveniră tot mai slabe, apoi încetară de tot.

Capitolul 4

Tobias nu îndrăzni să o aducă pe Katrin, muribundă, în camera lui, aşa cum avusese de gând. Era prea slăbită şi avea nevoie de îngrijire la faţa locului. Bresser plecase cândva – probabil pentru a se duce glonţ la conte să se plângă de îndărătnicia acestui inchizitor straniu –, dar nevasta lui rămăsese şi, cu toate că nu scosese o vorbă, iar la întrebările lui Tobias răspundea monosilabic, îl ajută totuşi, după puteri, să se ocupe de muribundă. De fapt, recunoscu în sinea lui Tobias, mai mult *ea* se ocupa de rănile lui Katrin, îi spăla murdăria de pe trup şi îi ridica tot mereu capul şi-i dădea cu grijă înghiţituri mici de apă rece ca gheaţa. Bucăţelele mici de pâine înmuiată în lapte cu care încercaseră să o hrănească, fură vomitate de bolnavă în chinuri groaznice. Până târziu, spre seară, Tobias nu îndrăzni să creadă că va supravieţui.

Nu ştia cum ar fi reacţionat dacă murea. Refuza pur şi simplu să accepte această posibilitate, cu toate că era atât de probabilă. După cât se părea, o soartă crudă îi îngăduise să o regăsească pe Katrin după aproape şaptesprezece ani, numai pentru a deveni martorul cumplitului ei sfârşit.

Sau călăul ei.

Pentru că venise de fapt la Buchenfeld pentru a-şi exercita funcţia de inchizitor. Trebuia să cerceteze indiciile, să înfăptuiască *interrogatio* şi apoi să rostească în numele Domnului sentinţa. Misiunea lui era următoarea: să afle dacă exista sau nu vreo vrăjitoare la Buchenfeld.

O vrăjitoare pe nume Katrin.

Dar alungă de îndată toate aceste gânduri raţionale. De datoria sacră de inchizitor avea să se ocupe la vremea potrivită – când Katrin va fi supravieţuit acestei zile.

Şi minunea, pentru care se rugase ca niciodată până acum, se înfăptui: Katrin rezistă toată ziua; la lăsarea serii, starea ei se ameliorase puţin. Febra scăzuse, pielea încă îi era fierbinte, dar nu mai ardea ca de la un foc interior şi mistuitor, până şi pulsul i se mai liniştise. Poate mai avea o şansă. Poate.

Într-un târziu îndrăzniră să o scoată din turn. Maria făcuse rost de pături şi de o haină călduroasă de lână, în care înveliră făptura tremurândă, şi spaima îi dădu lui Tobias puterea de a purta pe braţe femeia din care nu mai rămăsese decât un schelet descărnat, peste care se întindea pielea arsă de febră şi care, dintr-un motiv sau altul, încă mai trăia.

Tobias o duse în camera, pe care i-o dăduse Bresser, o întinse pe pat şi se aşează pe scaunul incomod de alături. Apoi o instrui pe Maria să nu lase pe nimeni să intre, nici măcar pe soţul ei sau pe conte. Ea promise că va încerca măcar şi asta era, de fapt, mai mult decât îi putea el cere. Tobias înţelegea foarte bine ce îi făcea femeii, obligând-o să-l ajute. Chiar dacă poate nu o va ajunge furia contelui, cu siguranţă cea a bărbatului ei o va face să plătească scump acest ajutor, cel puţin după ce Tobias va fi plecat din oraş. Dar nici măcar conştiinţa acestui fapt nu reuşi să dărâme zidul de furie şi de disperare care se ridicase în jurul capacităţii sale de judecată.

Nu mai exista decât Katrin.

Nu mai avea ochi decât pentru ea şi, indiferent la ce încerca să se gândească, indiferent ce întrebări îl munceau – gândurile i se întorceau mereu la ea. Nu crezuse că avea s-o revadă vreodată; da, în ultimii şaptesprezece ani ai vieţii sale alungase toate gândurile despre ea, mai ales, pentru a se scuti de durerea care le însoţea mereu. Nu dormi deloc în noaptea aceea, ci stătu ceas după ceas pe scăunelul de lângă patul ei, o ţinu de mână şi schimbă din când în când cârpele umede, pe care Maria i le pusese pe coapse şi pe frunte.

Retrăia acum totul, fiecare ceas pe care-l petrecuseră împreună, până la sfârşitul cel cumplit. Până la urmă se întâmplase tocmai ceea ce profeţise Katrin în seara aceea din pădure. O *alungaseră.* Şi îi *pricinuiseră* şi suferinţe mult mai grave.

Când începu să se lumineze de ziuă, Katrin trecu de la inconştienţa scuturată ocazional de spasme la un somn foarte adânc şi lin, iar din experienţa lui cu bolnavii, Tobias ştia că aveau să mai treacă ceasuri bune până se va trezi. Cu toate acestea, rămase lângă patul ei până când afară se lumină cu totul de ziuă. Apoi se ridică şi părăsi încăperea cu paşi obosiţi.

În casă nu mai era linişte. De la parter se auzeau vocile lui Bresser şi ale nevestei sale, care păreau să se certe. Abia acum simţi ce epuizat era. Îl durea spatele, îi ardeau ochii şi în gură îi persista un gust amar. Se clătină puţin în timp ce cobora scările şi pentru o clipă îşi dori să fi fost cât mai departe, în grădinile însorite şi pline de trandafiri ale mănăstirii sale din Lübeck. Ajunse să-şi blesteme până şi funcţia şi să fie măcinat de îndoieli cu privire la Dumnezeu şi la lume.

Bresser şi nevastă-sa se aflau în odaia în care luase el

masa cu o zi înainte. Uşa era deschisă de-o palmă, aşa încât Tobias văzu că cei doi într-adevăr se certau; spre surprinderea sa, Maria se apăra cum putea. Nu înţelegea cuvintele, pentru că era mult prea obosit, ca să se concentreze asupra lor. Cu umerii căzuţi şi paşi târşâiţi merse mai departe, împinse uşa cu degetele şi făcu din cap un semn de salut spre Maria, care se opri din vorbit şi se întoarse spre el.

— Bună dimineaţa, părinte, spuse ea. Cum se simte?

Tobias zâmbi abia schiţat.

— Bine, spuse el. Cred că va supravieţui.

Faţa lui Bresser se întunecă la aceste vorbe şi mai mult, dar se abţinu de la orice comentariu, îl privi doar enervat pe Tobias, după care se întoarse spre fereastră. Afară se vedeau siluete grăbindu-se încoace şi încolo, părând a se topi în umbre înspăimântătoare, în lumina violentă a soarelui dimineţii.

Tobias se scutură de gânduri, se duse la masă şi se lăsă epuizat pe banca tare. Îşi sprijini coatele pe masă, îşi cufundă o clipă faţa în palme şi îşi trecu obosit degetele peste pleoape. Îi ardeau de parcă i-ar fi turnat cineva acid în ochi. Nici el nu înţelegea prea bine de ce era aşa de obosit. Nu era nici pe departe prima noapte în care se priva de somn. Dar se simţea de parcă n-ar fi dormit o săptămână.

— Întindeţi-vă, părinte, spuse Maria. Trebuie să fiţi mort de oboseală. Vă aştern patul nostru.

Tobias îşi îndreptă capul, zâmbi recunoscător şi scutură din cap.

— Eşti foarte amabilă, spuse el, dar nu e nevoie. Adu-mi o gură de apă şi ceva de mâncare, asta-i tot ce am nevoie.

Maria nu insistă, ci se duse să-i îndeplinească dorinţa.

Bresser rămase.

Nu se întoarse spre Tobias, ci stătea drept şi nemişcat la fereastră, cu mâinile la spate. Tobias îl privi mult timp înainte să-şi dreagă vocea.

Bresser se întoarse iritat auzindu-l pe Tobias tuşind uşor şi îl privi.

Încă tăcea.

— Deci ce a spus contele? întrebă Tobias.

Grăsanul clipi şi făcu un gest cu mâna de parcă ar fi alungat o muscă supărătoare.

— Vă rog, Bresser, spuse Tobias obosit. Aţi fost la conte după ce aţi plecat din turn. Ce a spus?

— Nimic, răspunse Bresser. Nu mare lucru, în orice caz.

Dar a fost furios.

— Cred şi eu, răspunse Tobias. Şi-ar fi dorit ca glasul să nu-i reflecte aşa de tare oboseala. Doar şi eu sunt furios. Îndată ce termin de mâncat, mă veţi duce la el. Am să-i spun vreo două stăpânului vostru.

De data aceasta, Bresser se sperie cu adevărat. O clipă îl privi pe Tobias neajutorat, ba chiar *îngrozit,* apoi îngăimă:

— Asta nu se poate.

— De ce nu? se interesă Tobias.

Bresser se codi. Dintr-odată nu mai reuşi să stea liniştit şi începu să se lase când pe un picior, când pe celălalt.

— Pentru că... pentru că... cred că nu e nevoie, se poticni el. Vine el încoace. Pe mine... pe mine m-a pus să vă înştiinţez că mâine, la ceasurile amiezii, va fi aici să vorbească cu Sfinţia Voastră.

— Pot să-l scutesc de drum, spuse Tobias. Du-mă la el. Ai spus ieri că nu e prea departe, nu-i aşa?

— Aşa-i, cu calul, spuse Bresser degrabă. Pe jos e un drum de o zi, dacă nu mai mult.

— Ştiu să călăresc, spuse Tobias liniştit.

— Dar contele e plecat. Adică... sigur a plecat deja, ca să mai poposească pe drum pe la vreo curte sau alta. Am ocoli, credeţi-mă.

Tobias oftă. Bresser era un mincinos mizerabil, lucru care se datora probabil numai prostiei sale. Puţini oameni erau în stare să priceapă că minciuna era o artă în sine şi necesita o doză minimă de isteţime, ca să te poţi folosi de ea. Dacă nu ar fi fost pur şi simplu prea obosit pentru asta, atunci, cel târziu acum, l-ar fi muştruluit straşnic pe Bresser.

— Fie, spuse el şi Bresser răsuflă vizibil uşurat. Atunci nu-mi rămâne decât să-l aştept pe conte aici. Poate e mai bine aşa. Poţi să-mi arăţi oraşul până vine. Şi aş putea vorbi cu oamenii. A, da, adăugă el când Bresser se întoarse şi vru să plece, şi încă ceva.

Bresser rămase locului. Privirea îi redeveni circumspectă.

— Da?

— Am nevoie de un curier.

Bresser plecă capul într-o parte.

— Pentru ce?

— Avem nevoie de un medic, răspunse Tobias. Un medic *adevărat,* nu tămăduitoarea contelui. Starea ei e foarte gravă. Vreau să fiu sigur că supravieţuieşte.

— Vrăjitoarea?

— Katrin Verkolt, răspunse Tobias glacial. Pot să mă bazez că trimiţi pe cineva la Lüneburg?

— Drumul... drumul e foarte lung, spuse Bresser pe ocolite.

Tobias vedea pur şi simplu, dincolo de frunte, cum îi lucrează mintea, căutând un pretext.

— Şi nici nu ştiu exact unde am putea găsi un medic, care...

— De ce nu trimiţi după acelaşi care a fost astă vară aici, să vadă de Verkolt? îl întrerupse Tobias. Nicio grijă, îl plătesc eu.

— Nu e vorba de asta, spuse Bresser repede. Doar că... e un drum de o zi până la Lüneburg, dacă nu mai mult şi e...

— Atunci dă-i curierului un cal, spuse Tobias. Caută un om de încredere. Şi fă-l să priceapă că îl aştept să se şi întoarcă până la lăsarea serii – cu doctor cu tot. Am să te fac personal răspunzător, dacă nu se întoarce până seara.

Bresser înghiţi în sec. Mâinile i se jucau cu nervozitate.

— Iertaţi-mă, Sfinţia Voastră, dar nu vi se pare cam exagerat să faceţi atâta caz? Adică o să moară oricum. Vrăjitoarele sunt arse pe rug.

Tobias îl ţintui cu privirea. Se abţinu din răsputeri să nu înceapă să urle, dar simţea şi el că nu îşi putea controla întru totul mimica. Bresser păli şi se dădu jumătate de pas mai în spate.

Cu tot calmul de care era în stare, părintele Tobias spuse:

— Vrăjitoarele sunt arse, e adevărat, Bresser. *Dacă* sunt vrăjitoare. Dacă se dovedeşte fără putinţă de tăgadă că au făcut legământ cu diavolul. După ce li se face procesul şi sunt analizate toate dovezile pro şi contra, iar inchizitorul răspunzător de caz ajunge la concluzia că sunt vinovate cu *adevărat.* Sunt aici să fac aceste cercetări. Nu pot să judec o moartă, nu-i aşa?

— Nu, părinte, spuse Bresser ţeapăn. Iertaţi-mă. M-am gândit...

— Du-te şi trimite curierul, îl întrerupse Tobias cu voce de gheaţă. Şi stai pe aproape. După ce mănânc şi mă odihnesc puţin, am de gând să vorbesc cu oamenii.

Bresser îl fixă cu privirea timp de încă o secundă, cu o ură abia disimulată, dar nu mai rosti nicio vorbă, ci plecă şi Tobias rămase singur.

Oboseala năvăli asupra lui ca un val; era o oboseală stranie, care nu avea să-l lase să doarmă, dacă se lăsa în voia ei. Ispita de a-şi sprijini fruntea pe braţe şi de a închide măcar o clipă ochii era mare. În acelaşi timp aproape că se temea de ea, deoarece simţea că dincolo de întunericul din spatele pleoapelor mai sălăşluia ceva: un întuneric mai adânc decât orice noapte fără lună.

Ce fel de gânduri erau acestea? Erau cu adevărat ale sale?

Tobias se ridică speriat. Inima îi bătea şi pleoapele îi erau lipite; înţelese îngrozit că adormise totuşi, chiar dacă poate doar câteva clipe. Şi ceva... se schimbase.

Apoi pricepu: Bresser nu închisese fereastra la plecare. Făpturile care se mişcaseră ca nişte umbre în susul şi în josul străzii, stăteau acum pe loc – şi îl priveau prin fereastra deschisă.

Erau trei siluete uriaşe şi înspăimântătoare, ale căror ochi cenuşii erau îndreptaţi acum spre el. Le simţea privirile, de parcă acestea i-ar fi lăsat un semn lipicios pe piele. Numai gândul că stătuse – chiar dacă preţ de doar câteva clipe – neajutorat şi pradă privirilor întunecate îi întări sentimentul de nelinişte.

Tobias alungă gândul, se ridică şi îşi înclină capul în semn de salut pentru cei de afară. Preţ de o clipă nu reacţionară în niciun fel, apoi se întoarseră – unul după altul, ca într-un fel de ceremonie – şi plecară. Straniu, gândi Tobias. Şi înfricoşător.

Îşi impuse să-şi vină în fire. Situaţia era destul de dificilă şi fără ca el să înceapă să vadă fantome. Trebuia să-şi păstreze capul limpede. Lucru mai uşor de zis, decât de făcut. Prea multe se întâmplaseră în puţinele ore de când ajunsese aici, în acest înfricoşător Buchenfeld.

Trecutul îl ajunsese din urmă; tot ce se afla între acea zi teribilă de acum şaptesprezece ani şi ieri fusese şters dintr-o singură mişcare întâmplătoare. Oare care sunt planurile lui Dumnezeu, ale Creatorului său cu el? Pe ce drum straniu îi purta paşii? Tobias încercă să-şi adune cugetul într-o rugăciune, dar deja după primele vorbe simţi cum gândurile îi alunecau în altă parte. Acest loc îl nedumerea, un loc fără biserică; mănăstirea şi episcopul erau departe. Însă atunci îşi aminti prin ce trebuia să fi trecut martirii, asupra cărora păgânii aruncaseră cu pietre, şi că Dumnezeu avea să croiască mereu o cale spre adevăr.

În sfârşit veni Maria şi aduse de mâncare. Fără să

rostească vreo rugăciune de mulţumire, se aplecă asupra bucatelor şi mâncă tot, până la ultima firimitură. Mâncă liniştit. Nu se prea grăbea să vorbească cu oamenii. Poate era mai bine să vorbească întâi cu contele şi *apoi* cu supuşii acestuia.

Dintr-odată se trezi cu Bresser la uşă. Grăsanul se asigură cu o privire că Tobias terminase de mâncat, apoi arătă cu o scurtă mişcare cu capul în spatele lui.

— Am făcut ce mi-aţi poruncit, Sfinţia Voastră. Am trimis un băiat la Lüneburg. Dar nu pot să promit că se va întoarce înainte de lăsarea întunericului. Drumul e lung şi soarele a răsărit deja de două ceasuri.

Tobias se abţinu de la un răspuns. Nu avea chef să se certe din nou cu Bresser. În sinea lui regreta de mult că acceptase să locuiască sub acoperişul acestuia. Însă nu voia nici să-i dea lui Bresser satisfacţia de a fi nevoit să-şi caute alt adăpost.

Aşa că dădu din cap obosit, se săltă cu o mişcare nu prea elegantă de pe scaun, trecu fără o vorbă pe lângă Bresser şi ieşi din încăpere. Afară în hol rămase din nou pe loc.

— Atunci arată-mi puţin locurile, spuse el. Mai avem vreme până când ajunge contele.

— Vreţi… să vorbiţi cu cineva anume? întrebă Bresser.

Tobias negă.

— Arată-mi doar împrejurimile. Am să mă hotărăsc atunci cu cine vorbesc. Nu era prima dată când conducea cercetările într-un proces de vrăjitorie. Ştia din experienţă că e mai bine uneori să nu vorbeşti doar cu martorii, care erau pregătiţi pentru sosirea lui. Şi cărora li se băgase foarte clar în cap ce aveau de spus.

Bresser părea într-adevăr uşor dezamăgit, pentru că ridică doar din umeri.

— Cum doriţi, spuse el scurt şi trecu pe lângă Tobias.

Tobias rămase pe loc când ieşi din casă în urma lui Bresser, clipi orbit în lumina neaşteptat de puternică a soarelui dimineţii şi trase adânc aer în piept. Dar în loc de aerul răcoros şi proaspăt al dimineţii, simţi din nou duhoarea aceea greţoasă. Părea că asupra întregului oraş se strânseseră, ca sub un clopot, duhori respingătoare, atât de puternice, dulcege şi înecăcioase, încât îi pricinuiau o stare de greaţă în stomac.

— Dumnezeule mare! spuse el. Duhneşte îngrozitor!

Bresser aprobă.

— Da. Astăzi e deosebit de grav. Din cauza vântului. De cele mai multe ori împrăştie duhoarea asta straşnică din oraş, dar altădată o şi aduce. Ca astăzi. Se strâmbă scârbit şi îl privi pe Tobias, de parcă ar fi aşteptat o aprobare la ceea ce avea să spună. Slavă Domnului că nu e la fel de grav în fiecare zi. Mă tem că altfel ar trebui, mai devreme sau mai târziu, să plecăm din oraşul acesta. Nimeni nu poate suporta asta multă vreme.

— Dar, pe toţi sfinţii, ce anume pricinuieşte duhoarea aceasta? întrebă Tobias.

— Cloaca, răspunse Bresser.

— Mi-ai mai spus asta, interveni Tobias enervat. Te întreb ce este această cloacă?

Bresser ezită o fracţiune de secundă.

— Poate vreţi să vedeţi şi singur, spuse el atunci. E foarte greu de explicat. Drumul nu e prea lung, adăugă el, când văzu că Tobias ezită. Şi putem s-o ocolim şi să ne apropiem din direcţia din care bate vântul.

— De ce nu? Tobias îşi ridică sprâncenele. Oricât de mult l-ar fi îngreţoşat duhoarea, se tot întreba ce anume putea să o producă. Mirosea ca o gură de iad, în care domnea Lucifer însuşi, sau ca un câmp de bătălie, asupra căruia moartea îşi întinsese braţul necruţător.

— Să mergem!

Spre disperarea lui, Bresser se îndreptă tocmai în direcţia din care bătea vântul, aşa încât mirosul dulceag de putreziciune îi izbea din faţă. Cu fiecare pas duhoarea devenea tot mai puternică. Tobias avea senzaţia că vântul acesta al putreziciunii se vedea cu ochiul liber cum atârna în fâşii late, vâscoase, printre case, învăluind totul cu un văl lipicios.

— Cum rezistaţi? întrebă el îngreţoşat.

Bresser ridică din umeri.

— Nu e întotdeauna aşa de rău, spuse el. Câteodată nici nu-ţi dai seama – şi cu timpul te obişnuieşti.

Tobias se îndoia de asta. Aşa mirosea probabil în infern, unde sufletele pierdute ale oamenilor erau trimise la chinurile veşnice. Dar nu răspunse. Duse o mână la nas şi se strădui să respire doar pe gură. După ce trecură de zidurile oraşului şi ieşiră în afara acestuia, duhoarea se mai domoli. Tobias rosti o scurtă rugăciune de mulţumire, lucru care însă i se păru imediat destul de ridicol. Erau încercări mult mai mari la care l-ar fi putut pune Creatorul.

Bresser se întoarse spre vest, pentru a face un ocol amplu

în jurul oraşului. Se îndreptau spre o pădurice la depărtare de vreo jumătate de ceas de localitate. Trebuie să fi ţinut cândva de pădurea de fag care se întinsese în tot ţinutul, înainte de a se începe, cu câteva secole în urmă, defrişarea ei, pentru dobândirea de noi pământuri pentru agricultură. Mulţi oameni porniseră atunci spre răsărit şi se stabiliseră aici, întemeind oraşe. Câteodată, trubadurii mai povesteau despre asta sau despre pelerinajele în Ţara Sfântă, când Gottfried de Bouillon voise să elibereze Ierusalimul, şi atunci Tobias îşi dorea să se fi născut într-o altă epocă, una mai frământată.

O mişcare a mâinii lui Bresser îl smulse din gândurile sale. Atunci văzu stâncile sparte, ascuţite, înaintea ochilor, înălţându-se din pământ precum scheletele cocoşate ale unor dragoni uriaşi. Însă pădurea cucerise şi această fortăreaţă de stânci; din crăpături creşteau arbuşti şi plante. Stâncile erau năpădite de vegetaţie. Natura îşi dovedea încă o dată supremaţia asupra omului. Abia mai înaintau, pentru că tufele şi crengile erau tot mai dese, ca un zid de mărăcini, în spatele căruia se află o taină. Însă chiar şi prin acest desiş pătrundea duhoarea infernală, care acum se înteţise din nou.

Tobias îl privi pe Bresser interogativ, însă acesta nu-i răspunse decât printr-o ridicare de umeri, fără să spună nimic. Când se apropiară la vreo douăzeci, treizeci de paşi de pădure, dominicanul observă o deschizătură în desiş: o potecă îngustă fusese tăiată în mărăcini, iar Bresser se îndrepta spre ea cu paşi repezi.

Lumina zilei rămase în urma lor. Nu se întunecase cu totul, însă coroanele copacilor străvechi de deasupra capetelor lor erau atât de dese, încât estompau lumina soarelui, transformând-o într-un licăr verde-argintiu. Împrejurimile îi aminteau lui Tobias în mod cât se poate de neplăcut de acel luminiş din pădure în care găsise cercul vrăjitoarelor. Gândul că poate aici lumina de la Dumnezeu nu a mai putut pătrunde de secole, îl făcu să se înfioare. Avea senzaţia că pătrunde într-o lume, în care omul nu are ce căuta. Poate această duhoare bestială era un avertisment de a nu merge mai departe.

Dintr-odată, Bresser se opri şi se întoarse spre el. Nu spuse nicio vorbă, ci arătă doar cu mâna – însă Tobias văzu imediat ce voia să-i arate.

La doar un pas de Bresser, drumul se oprea ca tăiat şi se prăbuşea în adânc.

Sub ei se căsca hăul.

Tobias se apropie de Bresser tremurând de groază şi privi în adânc.

Era un fel de cazan aproape rotund, măsurând vreo douăzeci de paşi, din acelaşi pietriş care se găsea peste tot în pădure. Cu secole în urmă ar fi putut să fie doar un simplu lac, nu prea mare, însă acum nu mai era decât o gură de iad: o zeamă verzuie şi puturoasă, care era acoperită cu un strat de frunze putrezite şi alge pământii. Cu toate că lacul nu avea o sursă vizibilă de acumulare sau deversare, din când în când se încreţeau pe el valuri mărunte şi de fiecare dată se ridica o nouă rafală de duhoare greţoasă. Până şi stâncile păreau, acolo unde coborau până la apă, să fi intrat în putrefacţie. Marginile cazanului de piatră erau acoperite de alge verzui-pământii, ca de o pânză de păianjen; nici nu era nevoie de multă fantezie să-ţi închipui ce creaturi respingătoare ar fi putut să vegeteze în acest cazan de mucegai.

Tobias rămase o bucată de vreme nemişcat privind în jos la zeama aceea cleioasă. Nu era primul lac mort pe care îl vedea – dar nu îşi amintea să fi văzut vreodată ceva mai respingător. Era iadul pe pământ.

— Sfinte Dominic, ce s-a întâmplat aici? şopti el şi ridică ochii spre cer. Întrebarea lui de fapt nu îi era adresată lui Bresser, însă acesta îi răspunse totuşi.

— Din cauza vrăjitoarei.

Tobias se întoarse iritat. Datorită mişcării intempestive îşi pierdu echilibrul pe piatra alunecoasă şi fu nevoit să apuce o creangă ca să-şi redobândească stabilitatea.

— Ce vorbeşti?

— Adevărul, părinte, răspunse Bresser calm. Din glasul lui răzbătea îndărătnicie, dar şi o convingere care-l înspăimântă pe Tobias. Aceasta e făcătura vrăjitoarei. Şi asta nu e tot ce a făcut, dar poate e cel mai rău lucru. De aceea, nu v-am spus nimic la început. Am vrut să vedeţi cu ochii dumneavoastră.

Tobias tăcu. Nu ştia ce să spună. Vorbele lui Bresser erau o prostie, dar, după toate aparenţele, el era convins de adevărul lor.

— A fost un lac absolut normal până vara trecută, continuă Bresser. Apa n-a fost niciodată prea bună. Cam mirosea şi avea gust amar, aşa că nici măcar animalele n-o prea beau. Dar era *apă.* Făcu o scurtă pauză, pentru ca vorbele sale să aibă efect. Atunci a început, anul trecut, să vină în pădure. Venea des şi întotdeauna noaptea. Câteodată se auzeau… zgomote.

— Zgomote?

Bresser ridică din umeri.

— Foşnete, mă rog. Zgomote înfricoşătoare. Urlete, dar nu de animale. Şi lumini.

— Ai văzut toate acestea? întrebă Tobias. Sau ai auzit cu urechile dumitale?

— Eu nu, răspunse Bresser. Alţii. O să vă confirme, dacă-i întrebaţi. Şi, când vrăjitoarea a început să vină aici, apa a început să se strice. Şi la sfârşit s-a făcut aşa cum o vedeţi. Se strâmbă scârbit. Astă iarnă a fugit o oaie de la stână şi s-a rătăcit pe aici. A căzut în mizeria asta. A reuşit să scape şi să iasă şi s-a întors iar la stână. Dar a doua zi dimineaţa au găsit-o moartă. Mai aveţi nevoie de dovezi că e vrăjitoare?

Tobias tăcu. Vorbele lui Bresser nu-l impresionau în niciun fel – omul era nebun şi, chiar dacă într-adevăr, Katrin venea aici, asta nu era nici pe departe o *dovadă* că ea avea ceva de-a face cu transformarea înspăimântătoare a acestui lac. Dimpotrivă, Tobias nu-şi putea imagina ce anume ar trebui să fie un om în stare să facă pentru a transforma un lac absolut normal într-o asemenea cloacă: ceea ce însă îl înfiora era imaginea în sine a lacului. Apa era *otrăvită.* Până şi copacii care creşteau în jurul cazanului de stâncă erau deja bolnavi. În mai puţin de un an aveau să moară. Poate întreaga pădure avea să moară.

Vru să se întoarcă pentru a-i pune lui Bresser o altă întrebare, când i se păru că aude o mişcare pe malul de dincolo. Privi curios şi atent în direcţia aceea – şi îşi reprimă în ultima clipă un ţipăt.

Printre copaci se vedea moartea.

Pentru o fracţiune de secundă, ea se aflase în faţa ochilor lui Tobias, o creatură masivă, uriaşă, îmbrăcată în zdrenţe negre şi cu o coasă în mâna dreaptă, de care se sprijinea. Faţa îi era palidă, o mască albă din oase translucide, care sclipea înfiorător în orbitele goale, nasul – o gaură adâncă, iar gura, o spărtură respingătoare.

Apoi, în clipa următoare, dispăru. Nicio frunză nu se urnise acolo unde o înghiţise desişul.

Tobias îşi făcu şocat semnul crucii şi şopti numele lui Isus Hristos. Bresser îl privi iritat.

— Ce aveţi?

— Nimic, spuse Tobias hăituit. Mi s-a părut... că am văzut o mişcare... pe cineva... ceva... dar... dar e imposibil.

Vocea îi şovăia şi avea o sonoritate isterică. Gândurile i-o luau razna. Fusese moartea, ceea ce văzuse el dincolo, nu avea nicio îndoială. Creatura în negru stătuse acolo şi îl privise, nu pe Bresser, nu pădurea, nu balta, ci pe *el.* Venise să-şi ceară tributul? Doar i-o arătase pe Katrin, ca apoi să-i spună că vremea lui trecuse?

— Ceva? repetă Bresser încreţindu-şi fruntea. Poate un animal? Tresări. Există lupi în aceste păduri. Ies arareori şi nu vin niciodată *aici,* dar poate e...

— Nu era lup, îl întrerupse Tobias. Nu era animal.

— Dar atunci ce?

— Nimic, spuse Tobias. Poate... m-am înşelat. Această... această duhoare îmi întunecă minţile. Se întoarse dintr-odată şi arătă spre drumul de întoarcere.

— Să mergem! Am văzut destul.

Bresser îl mai privi o clipă neîncrezător, însă ridică doar din umeri şi păşi într-o parte, pentru a-l lăsa să treacă.

Şi în spatele acestuia se contură o altă siluetă, mai mare, de un alb irizant sub stâncile întunecate, în a cărei mână sclipea o lamă de oţel, care...

Tobias realiză eroarea sa o fracţiune de secundă, înainte de a-şi pierde definitiv cumpătul şi de a începe să urle.

Creatura din spatele lui Bresser nu era moartea. Nu era îmbrăcată în zdrenţe negre, ci purta o mantie închisă la culoare, care-i ajungea până la glezne, iar pe dedesubt, pantaloni albi de lână, cizme şi o cămaşă de un alb mat cu lanţuri. Albul de pe chip nu era culoarea oaselor moarte, ci culoarea unei căciuli ciudate, şi oţelul sclipitor nu era al unei coase, ci era lama unei spade cu două tăişuri, care atârna, fără teacă, ţinută doar de o sfoară simplă legată de cureaua bărbatului.

Bărbatul – stătea în umbra drumului, aşa încât Tobias nu reuşi să-i vadă chipul – îi măsura pe Bresser şi pe el cu privirea – iar când se întoarse, Bresser tresări şi el la rândul lui; chiar dacă dintr-un motiv cu totul diferit, cum avea să înţeleagă şi Tobias în curând.

— Stăpâne! spuse el.

Schiţă o plecăciune, făcu un pas servil înapoi şi îşi căută cuvintele.

— Stăpâne? Tobias îl privi încreţindu-şi fruntea. Este...?

— Este... este contele, părinte, spuse Bresser emoţionat. Contele Theowulf.

— Şi dumneavoastră sunteţi pater Tobias, presupun, adăugă creatura din umbră.

Pater Tobias confirmă surprins, făcu un pas spre conte şi se opri din nou, ca să arunce o privire înapoi asupra lacului. E posibil ca... nu. E imposibil ca Theowulf să fi stat dincolo de lac, să fi venit de jur-împrejurul lacului ca apoi să apară neobservat în spatele lor – nu în puţinele secunde care trecuseră de atunci.

— N-am fost dincolo, spuse Theowulf.

— Aţi...

— Am auzit cuvintele Sfinţiei Voastre, da, îl întrerupse Theowulf. Nu v-am pândit, dacă asta credeţi. A fost fără intenţie.

Tobias auzi un râset discret şi dispreţuitor.

— Nu sunteţi primul care cade pradă vrăjii întunecate a acestor locuri, părinte. Mulţi văd aici lucruri care nu există. Cred că e din pricina lacului. Dinspre apă se ridică vapori otrăviţi, care întunecă simţurile. Să plecăm de aici. Sunt locuri mai potrivite în care să stăm de vorbă.

Tobias nu ripostă – ceea ce, altminteri, nici n-ar fi fost de vreun folos, pentru că atât Theowulf, cât şi Bresser se întoarseră repede şi o luară pe drumul spre oraş fără să-i aştepte răspunsul.

Tobias răsuflă uşurat când ieşiră din pădure şi ajunseră din nou la lumina soarelui. Duhoarea era şi aici prezentă, dar nu mai era aşa de sufocantă ca lângă lac, iar el simţi abia acum ce răcoare fusese acolo. Tremura. Pe braţe şi pe spinare i se făcuse pielea ca de găină. Îşi frecă braţele zgribulit, îşi dădu capul pe spate şi privi în sus la soare, de parcă ar fi căutat consolare în lumina sa limpede, aproape albă. Abia după o bună bucată de vreme îşi coborî din nou privirea şi se uită spre Theowulf şi Bresser, care se duseseră câţiva paşi mai încolo şi discutau cu voce estompată. Mai precis: Bresser vorbea, şi Theowulf asculta, dând din cap pe alocuri, nescăpându-l însă din ochi pe Tobias.

Contele Theowulf era un bărbat foarte înalt şi masiv, a cărui constituţie robustă şi mâinile puternice îl făceau să pară mai vârstnic decât era. Faţa îi era lată, fără să pară grasă, obrajii îi erau bărbieriţi neted, ceea ce îl surprinse pe Tobias. De sub pălăria aceea stupidă, albă, pe care o purta probabil ca scut împotriva soarelui, ieşea o coamă de păr negru, cum Tobias nu mai văzuse niciodată. Ochii i se ascundeau după o

pereche de sprâncene stufoase.

Erau nişte ochi foarte vigilenţi. Tobias observă imediat când îi întâlni privirea că acestor ochi nu le scăpa nimic şi că îndărătul lor se află o minte cât se poate de ascuţită.

În general, contele nu corespundea deloc imaginii pe care şi-o făcuse despre el. Era încă relativ tânăr, nicio zi mai vârstnic de douăzeci şi cinci de ani şi nu dădea impresia unui tiran plin de sine, care stăpâneşte ţinutul cu mână de fier. Îmbrăcămintea îi era potrivită pentru drum, aproape simplă; singura podoabă era un inel greu cu sigiliu, cu un simbol gravat în aur, la degetul mare al mâinii stângi.

— Mulţumit? întrebă Theowulf dintr-odată.

Tobias rămase atât de surprins, încât în prima clipă nici nu răspunse. Theowulf râse încet, întrerupse fluxul verbal al lui Bresser cu un gest simplu, dar poruncitor şi veni spre el agale.

— Sunteţi mulţumit de ceea ce vedeţi? întrebă el. Presupun că v-aţi făcut o anume idee despre mine, după tot ce aţi văzut şi vi s-a întâmplat până acum. Se potriveşte cu ceea ce vedeţi acum?

Tobias tresări uşor, când îşi dădu seama cât de nepoliticos trebuie să fi fost să se holbeze aşa la Theowulf. Se salvă cu un zâmbet.

— Iertaţi-mă, spuse el. Am fost doar… puţin nedumerit… şi surprins. Bresser spunea că veniţi abia pe la ceasurile amiezii.

— Bresser e un prost, comentă Theowulf amabil. L-am pus să vă roage să luaţi masa de prânz cu mine.

Oftă, îi aruncă grasului o privire dispreţuitoare şi-i făcu semn cu mâna.

— Poţi să pleci, Bresser. Îl însoţesc eu pe părintele Tobias înapoi în oraş. Du-te şi spune-i nevestei tale să pregătească o porţie straşnică din friptura ei nemaipomenită.

Bresser se îndepărtă atât de repede, de parcă ar fi fugit de ceva. Tobias se mira cât de repede poate să alerge pe picioarele sale scurte. Abia când îşi întoarse privirea după Bresser, observă că Theowulf nu venise singur. La o aruncătură de băţ aşteptau doi bărbaţi în mantale negre. Trei cai înşeuaţi cu cioltare şi şei greoaie, din piele, stăteau de o parte.

— Din păcate n-am ştiut că vă întâlnim aici, spuse Theowulf, urmărindu-i privirea. Altminteri aş mai fi adus un cal.

— Drumul nu e lung, răspunse Tobias.

— Şi pe drum se poate vorbi mai bine, adăugă Theowulf. Aveţi dreptate, părinte. Atunci să vorbim. Avem multe de discutat.

Nici acum nu aşteptă vreun răspuns, ci le făcu celor doi bărbaţi un semn să-l urmeze pe el şi pe pater Tobias şi porni spre oraş.

Tobias ezită. Îşi imaginase altfel prima întâlnire cu contele. Cu toate că în sinea lui se bucura că nu ajunseseră să se certe imediat, Theowulf pusese în mod bizar stăpânire pe discuţie. *El* îi dicta lui *Tobias* despre ce se va vorbi, nu invers.

— De unde aţi ştiut că suntem aici? întrebă el, în timp ce se îndreptau agale, unul lângă altul, spre Buchenfeld – nu în linie dreaptă, pentru că asta ar fi însemnat să intre iarăşi în zona bătută de vântul cu iz de putregai.

— La lac? Theowulf ridică din umeri. N-am ştiut. V-am văzut ducându-vă în pădure. Şi m-am gândit că Bresser vă duce să vă arate cloaca. Toţi care vin pentru prima oară aici se duc să vadă cloaca. Sunteţi impresionat?

Tobias făcu o mişcare vagă cu mâna.

— Aş prefera să folosesc alt cuvânt, spuse el.

— Zdruncinat? Theowulf râse.

Bărbatul îl irita pe Tobias tot mai mult. Arăta ca un flăcău mare şi binedispus. Dar, pe de altă parte, paşii săi erau fermi şi siguri şi, când umbla, încheietura mâinii i se odihnea pe mânerul sabiei, iar privirea îi fugea într-o parte şi în alta, cercetând câmpiile. Trupul său stăpâneşte limbajul cavalerilor, gândi Tobias deconcertat.

— Bresser mi-a povestit că până în urmă cu doi ani a fost un lac absolut normal, spuse el, când tăcerea începu să devină apăsătoare.

— Aşa este.

— Ce s-a întâmplat cu el?

Theowulf îl privi şi zâmbi.

— Nu v-a spus Bresser? Vrăjitoarea l-a otrăvit.

— Vă rog! Tobias oftă. De la un om ca Bresser mă aştept la asemenea inepţii. Dar de la Domnia Voastră…

— Mă flataţi, părinte.

Atmosfera începu să se mai destindă. Următorii paşi îi făcură în tăcere. Fiecare părea cufundat în gândurile sale şi în încercarea de a-şi forma o părere despre celălalt. Tobias se gândi că în urmă cu o săptămână se mai afla la cetatea de la Lübeck, la mănăstirea sa dragă, iar acum păşea alături de

acest conte, cel mai ciudat din câţi întâlnise vreodată. Dar cum spune Biblia: nedesluşite sunt căile Domnului.

— Aveţi dreptate, Tobias, reluă Theowulf după ceva vreme discuţia întreruptă. Bresser e un prost. Dar explicaţia lui e la fel de bună ca oricare alta. Adevărul e că nu ştiu ce s-a întâmplat cu lacul. Nimeni nu ştie. Oftă. Să nu credeţi că am ales calea uşoară. Trei exorcişti au văzut deja mlaştina şi au încercat să alunge spiritele, apoi doi alchimişti şi... ezită o fracţiune de secundă, apoi începu să râdă aproape ştrengăreşte şi spuse pe un ton exagerat de confidenţial:... o bătrână vrăjitoare, care vieţuieşte la o depărtare de o zi în inima pădurii şi practică magia neagră.

Tobias se opri surprins.

— Vrăjitorie? exclamă el. Cereţi un inchizitor, să acuze o femeie din oraş de vrăjitorie, şi vă folosiţi voi înşivă de magia neagră?

— Katrin e la fel de puţin vrăjitoare ca şi mine, răspunse Theowulf degajat. Zâmbi constatând că Tobias este surprins de răspunsul lui. Sunteţi interesat de ştiinţă, nu-i aşa, părinte Tobias? Şi sunteţi un om, despre care se spune că îşi cunoaşte meseria şi greutăţile ei şi niciodată nu aduce acuzaţii nejustificate.

— De unde ştiţi asta? întrebă Tobias surprins.

— Am făcut unele cercetări în ceea ce vă priveşte, răspunse Theowulf. Şi dacă sunt adevărate, atunci ar trebui să ştiţi că majoritatea aşa-ziselor practici de magie neagră nu sunt altceva decât ştiinţe aplicate. Nu că ar înţelege ce fac – dar ştiu să o facă. Numai că în cazul acesta n-a folosit la nimic. Lacul e blestemat, nu există nici cea mai mică îndoială.

— Nu prea înţeleg, recunoscu Tobias. Nu credeţi că femeia aceea este vrăjitoare? Atunci de ce m-aţi chemat?

— Nu v-am chemat, răspunse Theowulf. Când am aflat că Verkolt a scris scrisoarea, a fost prea târziu ca s-o mai pot opri. Dar n-am spus nici că o consider nevinovată. Şi-a omorât soţul. Şi poate şi mai mult – asta se va vedea din cercetări.

— Eu sunt inchizitor, nu judecător penal, spuse Tobias enervat. Dacă e vorba de o *crimă,* atunci apelaţi la justiţia lumească.

— *Nu* v-am chemat, îi aminti Theowulf încă o dată. Dar sunteţi aici. Şi cred că sunteţi omul potrivit pentru această misiune. Sigur că puteţi să plecaţi şi să o lăsaţi pe Katrin în seama judecătorului, dar ştiţi la fel de bine ca şi mine că

atunci sentinţa e ca şi dată.

— Numai atunci? întrebă Tobias. Nu o consideraţi şi dumneavoastră deja vinovată?

— Este, confirmă Theowulf. Cel puţin după convingerea mea. Dar nu vreau să mă erijez în stăpân asupra vieţii şi a morţii. Nu, nu – această misiune ingrată o las în seama oamenilor ca Sfinţia Voastră.

Râse, însă râsul său suna rece şi fără inimă.

— Sunteţi deci convins de vinovăţia lui Katrin? începu Tobias din nou.

Theowulf confirmă.

— De ce? Din povestea pe care mi-a spus-o Bresser ieri, reieşea mai degrabă că a fost vorba de o boală grea.

— Sau de o otrăvire lentă, adăugă Theowulf. Verkolt a fost farmacist la Buchenfeld – nu v-a povestit Bresser?

— Nu.

— A fost. Pe vremuri aveam şi medic la Buchenfeld, dar s-a îmbolnăvit şi a murit. Theowulf râse. Nu e ciudat?

— Deloc, răspunse Tobias.

Theowulf ridică din umeri.

— Dacă ştii toată povestea, este, susţinu el. Trebuie să ştiţi că vreme de douăzeci de ani, Buchenfeldul a fost ocolit de toate bolile grave. Nimeni nu s-a îmbolnăvit în mod serios. Câteva femei au murit la naştere – altceva nimic, nici oftică, nici lepră. Nimeni nu s-a *îmbolnăvit,* în afară de medic.

— Nu mi se pare deloc ciudat, stărui Tobias.

Dar Theowulf ignoră tonul de reproş din vocea sa – sau poate chiar nu-l percepu. Râse doar.

— N-aveţi simţul umorului, Tobias, spuse el. Viaţa e aşa de grea, că ar trebui să mai câştigăm câte ceva şi din părţile ei întunecate. Dar să revin: medicul a murit acum cinci ani şi altul n-a venit.

— De ce nu?

— La ce bun? întrebă Theowulf în loc de răspuns. Într-o localitate fără boli, n-ai nevoie de vraci, la fel cum o comunitate cu frica lui Dumnezeu nu are nevoie de preot, pentru ca oamenii să capete mântuirea sufletului.

Tobias tresări. Vorbele contelui erau aspre şi-i puneau într-o lumină proastă credinţa. Acum înţelese cum de nătângul de Bresser reuşise să ajungă la ideile acelea periculoase şi justiţiare.

— N-a rămas decât Verkolt, continuă Theowulf. Era

bătrân, dar şi cu multă experienţă. Se pricepea, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Unii spuneau că se pricepe la fel de bine la ştiinţa vindecării ca un medic adevărat. Nu era nevoie să aducem un doctor la Buchenfeld. Buchenfeld e un oraş sărac. Oamenii de-abia au destul pentru ei şi câteodată nici măcar atât. Dar Verkolt era şi singuratic. Şi era bogat.

— N-aţi spus mai înainte că Buchenfeld e un oraş sărac, întrebă Tobias.

— Farmaciştii ştiu să mânuiască banii, răspunse Theowulf calm. Nu e nicio taină. După moartea lui am poruncit să i se aducă toate bunurile la palat. Puteţi să vă uitaţi la ele odată. Averea lui nu era deloc neînsemnată.

— După părerea Domniei Voastre, Katrin ar fi putut să-l ucidă din *lăcomie?* întrebă Tobias.

Tonul neîncrezător din vocea sa îl făcu pe Theowulf să fie atent.

— O cunoaşteţi pe femeia aceasta, spuse el dintr-odată.

Tobias tăcu. Sigur că ar fi fost inutil să nege – Bresser şi nevastă-sa ar fi trebuit să fie orbi, să *nu* fi văzut că o cunoaşte pe Katrin. Dar sperase să-i poată spune asta contelui cu o ocazie mai potrivită. Dădu aprobator din cap.

— Atâta timp cât nu-mi daţi o explicaţie mai bună, trebuie să cred că acesta era motivul, continuă Theowulf. Verkolt s-a dus la Hamburg, exact în anul când a murit medicul. La întoarcere a adus-o pe Katrin cu el, ca nevastă. Şi tot atunci a început să se îmbolnăvească. Restul poveştii îl ştiţi.

— Dar toate acestea nu dovedesc nimic, spuse Tobias iritat. Chiar Domnia Voastră aţi spus – Verkolt era un om bătrân. Poate călătoria a fost prea lungă pentru el...

— Sau plăcerile căsniciei, da, ştiu, îl întrerupse Theowulf. Credeţi că eu nu m-am gândit până acum la toate acestea? Dar ea n-a lăsat pe nimeni să se apropie de el, nici când boala s-a agravat şi era limpede că nu mai avea mult de trăit. Nu lăsa pe nimeni nici măcar să stea de vorbă cu el în ultimele săptămâni! Şi în noaptea când a murit, au prins-o doi dintre oamenii mei – pe cal, cu bagaje pentru o călătorie lungă şi cu coburul plin de aur. Ce să cred despre comportamentul acesta, decât că avea toate motivele să dispară din oraş cât se poate de repede? Scutură din cap, oftă adânc şi făcu un semn cu mâna când Tobias vru să spună ceva. Când am auzit că veniţi încoace, am pus să se întocmească o dare de seamă, părinte. Puteţi s-o citiţi şi veţi afla totul. Şi puteţi vorbi cu cine vreţi. Şi să nu

credeţi că ţin neapărat să trimit un om nevinovat pe rug. Aş da multe să aflu o explicaţie mai bună pentru moartea lui Verkolt şi pentru toate celelalte lucruri. Dar sunt convins de vinovăţia ei.

— De aceea aţi poruncit să fie lăsată să moară de foame? întrebă Tobias cu asprime.

Tobias scutură trist din cap.

— Nu am făcut asta, Tobias, spuse el. Am dat poruncă să fie închisă şi turnul e singurul loc din Buchenfeld unde ea era cât de cât în siguranţă.

— *Ea?*

— Părinte Tobias, răspunse Theowulf aproape exasperat. Pesemne nu înţelegeţi. Eu nu cred că e vrăjitoare – dar oamenii de aici cred asta. Sunt convinşi de asta. Ar fi spânzurat-o de mult, dacă nu aş fi apărat-o. Oamenii de aici sunt ţărani simpli şi ciobani. Nu aşteaptă întotdeauna un judecător, ci au felul lor de a face dreptate.

— Adăpostul Domniei Voastre era cât pe-aci s-o răpună, spuse Tobias.

— Ştiu, recunoscu Theowulf. Şi îmi pare rău. Femeia aceea proastă nu m-a înţeles – sau nu a vrut să înţeleagă. Am poruncit să nu se apropie nimeni de ea. Dar prin asta am vrut să spun că nimeni să nu-i desfacă lanţurile sau să intre în celula ei cu alt scop decât să-i aducă apă proaspătă şi pâine. I-am spus asta foarte clar lui Bresser.

Asta era o minciună. Tobias o ştia. Îl credea pe Bresser în stare să înţeleagă intenţionat pe dos poruncile stăpânului său – dar îşi amintea şi de groaza din ochii Mariei când aceasta văzuse starea jalnică în care se afla prizoniera.

— Îmi fac reproşuri, continuă Theowulf. Ar fi trebuit să mă conving că poruncile îmi sunt duse la îndeplinire. Va supravieţui?

— Cred că da, răspunse Tobias. Am trimis după un medic.

— Atunci să sperăm că Bresser nu e aşa de prost, încât să fi trimis după un fierar, spuse Theowulf cu un zâmbet fugar. Redeveni serios când văzu privirea de gheaţă a lui Tobias şi adăugă: La mine la palat e o bătrână, care...

— Ştiu, îl întrerupse Tobias. Dar nu e nevoie. A trecut deja de ce era mai greu, sper.

Theowulf insinuă o mişcare dispreţuitoare din cap.

— Înţeleg, spuse el. Preferaţi să evitaţi folosirea magiei negre.

Tobias nu dădu niciun răspuns. Avea sentimentul că Theowulf se juca cu el, la fel cum se juca cu Bresser, cu nevasta acestuia, poate cu întreg oraşul.

Contele păru să simtă disconfortul monahului şi schimbă dintr-odată subiectul.

— Trebuie să mă vizitaţi la palat, pater Tobias, spuse el. Am să vă arăt biblioteca mea. Vă va plăcea. În afară de asta, e mult mai confortabil la mine, decât în casa lui Bresser. E o ruşine cum o lasă să decadă. Dacă vreţi, puteţi locui la mine pe durata cercetărilor.

Tobias scutură din cap.

— E mai bine să rămân în oraş, spuse el. Va trebui să stau de vorbă cu mulţi oameni. Dar sigur am să dau curs invitaţiei Domniei Voastre. Sunt curios să vă văd palatul.

Capitolul 5

Theowulf şi Tobias luară prânzul împreună, apoi stătură încă vreo două ceasuri bune de vorbă – despre imperiu şi împărat, despre Lübeckul cel puternic şi despre dominicani, numai despre Katrin nu. Tobias ignoră cu dibăcie insinuările pe care Theowulf le strecura în discuţie. Voia să vorbească întâi cu Katrin, înainte de a dezvălui câte ceva din povestea lor. În cele din urmă, trupul său îşi ceru drepturile: Tobias intenţionase de fapt să înceapă cercetările la Buchenfeld după plecarea contelui, dar oboseala îl răpuse. Se duse în camera sa şi o eliberă pe Maria, care stătuse de veghe la patul bolnavei.

Adormi de îndată ce aceasta ieşi din cameră şi închise uşa în urma ei.

Când se trezi, soarele apusese deja. Toate lucrurile din cameră erau inundate de o lumină mată, cenuşie, şi se răcorise simţitor.

Katrin era trează.

Ştia, înainte să o privească. Era ca şi când ar fi *simţit* privirea ei ca pe o atingere delicată, de care îi fusese dor, mult prea mult dor. Era conştientă şi privirea din ochii ei, încă înceţoşaţi de febră, alunecă peste chipul, peste mâinile, peste tot trupul lui.

Tobias se simţi gâtuit. Nu reuşi să articuleze nicio vorbă, aproape ca şi când duhurile rele i-ar fi răpit toate cuvintele. Ea era: Katrin a lui. Crezuse într-adevăr că anii trecuţi schimbaseră ceva, că ar fi putut să uite? Nu era adevărat. Durerea îl răscolea, durerea pentru anii care se scurseseră, şi atunci făcu ceva ce ar fi ridicat probabil împotriva lui întreg oraşul: o binecuvântă.

Într-un târziu, Katrin fu cea care rupse tăcerea prelungită şi pătrunzătoare. Vocea îi era subţire şi răguşită şi îi provocă fiori; şi în acelaşi timp îi păru o muzică îngerească.

— Tu eşti cu adevărat? întrebă ea.

Tobias nu putu să răspundă imediat. Zâmbi abia schiţat şi simţi cum ochii i se umplu de lacrimi, iar atunci îşi dădu seama că în tot acest timp nu plânsese niciodată, şi nici nu văzuse pe vreunul dintre confraţii săi plângând. Călugării nu cunoşteau plânsul.

— De cât timp eşti trează? întrebă el.

— De mult, răspunse Katrin. O oră, două, o jumătate… nu ştiu. Destul de mult.

— De ce nu m-ai trezit?

— De ce să te fi trezit? răspunse Katrin. Nu aveam de ce. În afară de asta, voiam să te văd. Te-ai schimbat, şi totuşi te-am recunoscut imediat.

— A trecut mult timp de când…

Katrin tuşi: o tuse seacă şi chinuitoare, iar trupul i se încordă pe sub pătura subţire. Tobias sări rapid şi luă cana cu apă de lângă el, de pe podea, şi turnă într-un pahar. Pielea lui Katrin încă mai era fierbinte de la febră, când puse mâna pe ea să-i ridice capul şi îi duse paharul la buze. Bău cu înghiţituri mari şi lacome. Buzele îi erau uscate şi crăpate. După ce goli paharul, îl rugă pe Tobias să-i mai dea unul. Acesta scutură din cap.

— Mai târziu, spuse el. Nu ai face decât să-l dai afară, dacă bei acum aşa de repede.

— Tu m-ai scos din carceră? întrebă ea.

Tobias dădu din cap afirmativ.

— Atunci totuşi n-a fost vis. Te-am… te-am văzut când mi-ai desfăcut lanţurile şi m-ai spălat. Dar m-am gândit că e doar o nălucă.

— Bresser a desfăcut lanţurile, răspunse Tobias, şi nevastă-sa te-a spălat. Dar eu am fost tot timpul acolo.

Katrin îşi lăsă capul din nou pe pernă şi închise ochii, iar el se temu o clipă că adormise din nou, aşa, dintr-odată, cum se întâmplă uneori cu cei grav bolnavi. Dar ea începu din nou să vorbească şi vocea îi era surprinzător de limpede.

— Nu ştiam că te-ai dus la mănăstire.

— Iar eu nu ştiam că ai devenit nevastă de farmacist.

Apoi se aşternu din nou tăcerea. Pentru o clipă i se păru că sunt singurii oameni de pe pământul lăsat de Dumnezeu, cu toate că din stradă pătrundeau zgomote şi odată se auzi chiar înfundat glasul lui Bresser.

— Cum m-ai găsit? întrebă Katrin într-un târziu. Ţi s-a spus că sunt aici, sau m-ai auzit?

— Auzit?

— Te-am strigat, murmură ea. O, Doamne, de câte ori m-am gândit la tine. Au încercat să şteargă orice amintire despre tine, dar nu le-am îngăduit. Nu te-am uitat niciodată.

Şi dintr-odată ştiu de ce se temea aşa de mult să-şi lase vorbele să curgă, să spună în sfârşit tot ce-şi pregătise în ceasurile nesfârşite ale nopţii trecute. Se simţea mizerabil fiindcă o părăsise şi şi-o scosese din minte.

— Nici eu, minţi el.

— Am ştiut, şopti Katrin. M-ai auzit, nu-i aşa? Nu e adevărat că se poate vorbi cu cineva doar când stai faţă în faţă. Ai auzit cum am strigat după tine.

— Nu, spuse el încet.

Katrin ridică pleoapele şi întoarse capul.

— Atunci e o întâmplare că eşti aici?

Tobias plecă privirea şi spuse încă o dată:

— Nu.

Katrin îl privi o clipă neîncrezătoare – şi atunci apăru o expresie de înţelegere şi consternare în ochii ei. Privirea i se desprinse de pe chipul lui şi îi alunecă peste rasa simplă pe care o purta.

— Tu? şopti ea. Tu eşti… eşti…

— Inchizitorul, da, spuse Tobias. Nu reuşi să o privească în faţă în timp ce spuse asta. Abatele mănăstirii dominicane din Lübeck a primit o scrisoare în care se ridicau nişte acuzaţii la adresa unei vrăjitoare, aici la Buchenfeld. Pe mine m-a ales să cercetez aceste acuzaţii.

Îl durea gâtul la vorbele acestea, de parcă ar fi fost arme mici şi ascuţite, care lăsau răni sângerânde. Mâinile îi tremurau. „O, Doamne, se gândi el, de ce m-ai adus aici?”

Din nou Katrin îl privi clipe nesfârşite consternată şi atunci începu să râdă: un râs gol, ciudat de isteric, care se transformă într-un acces de tuse.

— Ce te amuză aşa? întrebă el.

— O Tobias, nu pricepi ce farsă îşi permite soarta cu noi? Ne revedem, şi tu tot mereu îmi salvezi viaţa – când de fapt te-au trimis să mă arzi pe rug.

— Nu de asta am fost trimis, răspunse el.

— Spun că sunt vrăjitoare, îl contrazise ea aspru. Şi inchiziţia trimite vrăjitoarele să ardă pe rug, nu-i aşa?

— Dacă sunt vrăjitoare, da, admise el.

Preţ de o bătaie de inimă îl privi cu o expresie nedesluşită, însă apoi dădu din cap şi arătă spre pocal.

— Îmi mai dai nişte apă?

Tobias îi îndeplini rugămintea. Katrin goli şi de data aceasta întregul pahar, dar bău mult mai încet, iar apoi se instală din nou tăcerea pentru o bucată de vreme. Afară se risipea şi ultima geană de lumină a zilei, şi Tobias aprinse lumânarea pe care Maria o pusese grijulie pe pervaz. Flacăra scăpără şi umplu încăperea cu o lumină caldă.

— Cum te simţi? întrebă Tobias.

— Nu prea bine, răspunse Katrin. Dar nici aşa de rău ca ieri. Am fost moartă când m-ai scos din carceră.

Pentru o secundă lui Tobias i se ivi imaginea chipului de oase sub gluga închisă la culoare, ascuns printre tufele spinoase.

— Aproape, spuse el încet.

— Aproape. Dar dacă ai fi venit o oră mai târziu...

Sau dacă s-ar fi culcat, cum îi propusese Bresser...

— Dar n-a fost aşa, spuse el.

— *M-ai* auzit, spuse Katrin dintr-odată. Nu e o întâmplare, Tobias. După atâta amar de vreme, ai venit exact la momentul potrivit. Cât a trecut? Cincisprezece ani?

— Şaptesprezece.

— Şaptesprezece ani. Katrin oftă. O jumătate de viaţă de om. Apoi pe chipul ei îşi făcu loc un zâmbet. Ai avut multe femei după mine?

Cuvintele îl loviră ca un cuţit. Nici această rană nu se vindecase, cu toate că nu o mai simţise de un deceniu.

— Nu, spuse el simplu.

Katrin zâmbi şi îi privi din nou straiele.

— Sigur, ai legământ de castitate. Un călugăr renunţă la plăcerile cărnii.

Da, se dusese la Lübeck, la mănăstire, aproape imediat după seara aceea cumplită, dar fusese tânăr şi zilele sale cu Katrin îi arătaseră că există un aspect al vieţii care oferă anumite plăceri – indiferent ce ar fi spus bărbaţii în rasă cenuşie, care îl educau. Nu era un sfânt. Nu putea să spună că nu *dorise* nicio femeie. Însă nu *putuse* fi cu niciuna. Să depună şi să respecte jurământul de castitate îi era deci foarte simplu.

Katrin îl privi cu compasiune.

— Ce au făcut cu tine?

— Ce au făcut? Tobias zâmbi amar. Nimic. Nu se mai putea. După seara aceea...

Ezită, înghiţi nodul care i se ivise în gât şi încercă să râdă, dar nu reuşi să scoată decât un zgomot scrâşnit.

— Ultima noastră seară?

— Dacă vrei s-o numeşti aşa... prima femeie şi primul cadavru – amândouă în acelaşi interval de o oră.

Jos în casă se auzi trântindu-se o uşă şi imediat după aceea auzi o voce şi paşi grei care tropoteau pe scări.

— Cred că e medicul, spuse el şi se ridică.

Katrin ridică speriată mâna.

— Nu mă lăsa singură! spuse ea.

— Nu te las, răspunse Tobias. Mă întorc imediat după ce termină. Dacă vrei, aştept în faţa uşii. Nu-ţi face nimic. Fără să-şi dea seama, îi vorbea pe un ton pe care-l adopta totdeauna în faţa bolnavilor incurabili. Ea nu protestă, ci îl privi doar cu ochi mari, înfricoşaţi.

Tobias se apropie încă o dată de patul ei, se aplecă, îi luă mâna – şi o sărută pe gură.

Pentru o clipă nu mai era om, nici nu mai era în încăperea sărăcăcioasă, ci era tânăr, păsările cântau, undeva, printre copaci apunea soarele, şi în faţa lui stătea întinsă o fată frumoasă, tânăra Katrin. Avea ochii închişi, părul ei lung era ca un văl, iar sărutul ei era infinit de dulce şi de ispititor.

Tobias visa, însă uşa se deschise dintr-odată şi el îşi dădu seama de ceea ce făcuse.

Se îndreptă rapid şi îşi duse speriat mâna stângă la gură, avu însă suficientă prezenţă de spirit să facă cu cealaltă semnul crucii pe fruntea lui Katrin. Ce făcuse? Ce se întâmpla cu el?!

În ciuda furtunii care vuia în capul său, reuşi să se controleze când se întoarse spre Bresser şi spre medic, care intraseră între timp în cameră. Grasul Bresser îl privi nedumerit, dar nu avea cum să fi văzut ceva. În definitiv Tobias fusese cu spatele la uşă. Fără a-l mai învrednici cu vreo privire, Tobias se întoarse spre medic.

Era un bărbat înalt, cu părul negru, cu statură şi mâini de fierar. Trăsăturile sale erau aspre, dar avea ochi treji, cu o privire blajină care nu se prea potrivea cu restul trupului. Îmbrăcămintea îi era plină de praf şi de murdărie, iar sub braţ avea pete mari de transpiraţie. Nu vorbi mai nimic, ci îl salută scurt pe Tobias printr-un gest cu capul şi se interesă apoi de starea bolnavei. Când auzi răspunsul lui Tobias, privirea i se întunecă. Însă nu spuse nici acum nimic, ci luă loc pe scaunul de lângă pat şi îi rugă pe Tobias şi pe Bresser să iasă din cameră şi să o trimită pe Maria.

Bresser ieşi în grabă şi încă de pe scări începu să strige după nevastă-sa, în timp ce Tobias rămase o clipă dezorientat în faţa uşii. Îi promisese lui Katrin că aşteaptă afară. Dar era pe mâini bune. Medicul era un om cumsecade.

Tobias era într-o stare de confuzie ca niciodată până atunci. Se simţea ca pe un strat subţire de gheaţă care era pe

punctul de a ceda, iar el nu ştia exact ce se afla dedesubt: apă rece ca gheaţa sau flăcările iadului. Îşi ridică tremurând mâna şi îşi atinse buzele. Părea să ardă şi simţea încă gustul ispititor de dulce al sărutului. De ce o făcuse? Nu o sărutase aşa cum sărută un preot o bolnavă sau cum un tată îşi sărută fiica. Tremura. Totul se învârtea în jurul lui şi inima îi bătea aşa de tare, încât i se părea că se aude în toată casa. Ceea ce simţise în acel moment fusese *plăcere,* nimic altceva decât plăcere păcătoasă, carnală. Dacă Bresser nu ar fi venit în acel moment... Se feri să-şi ducă gândul până la capăt.

Tobias intră grăbit într-o altă încăpere, se convinse că e singur şi cuprinse cu amândouă mâinile crucea simplă de lemn pe care o purta la gât. Se aşeză în genunchi sub fereastră, închise ochii şi începu să se roage.

Buzele i se mişcau fără niciun sunet. Îl implora pe Dumnezeu să-i dea putere, putere să treacă peste această grea încercare, să se lepede de ispită şi să înfrunte gândurile rele, care se conturau undeva, în interiorul lui. Trebuia să se limpezească: să-şi limpezească sentimentele: să se lămurească în privinţa sentimentelor sale, să se gândească la lucrurile care urmau să se întâmple. Nu mai era tânărul Tobias, ci inchizitorul, care trebuia să-şi îndeplinească misiunea, chiar dacă îi venea foarte greu.

Rămase foarte mult timp, aşa, rugându-se cu gândurile învârtejite, până când se deschise uşa şi, auzind paşi, se ridică.

Era Maria. Avea o lumânare aprinsă în mână şi tresări speriată văzându-l; probabil nu ştiuse că e acolo şi intrase doar ca să aprindă lumina. Vru să plece din nou, dar Tobias o reţinu.

— Nu vreau să te deranjez, spuse el.

— Iertaţi-mă. Eu... nu am vrut să vă deranjez. N-am ştiut că Sfinţia Voastră se roagă.

— Tocmai voiam să mă ridic, răspunse Tobias.

O privi în tăcere cum aprinde două lumânări mici, care umplură încăperea cu o lumină caldă şi cu un miros plăcut de ceară fierbinte.

— Medicul încă mai e la ea? întrebă Tobias.

Maria răspunse afirmativ. Privirea ei însă îl ocoli. Când Tobias o prinse de mână, simţi că tremură. Îşi retrase grăbit mâna.

— Încă nu am reuşit să-ţi mulţumesc, spuse el. Te rog să mă ierţi. M-ai ajutat foarte mult.

— Nu mi-am făcut decât datoria, răspunse Maria.

— Ai făcut mult mai mult decât atât, o corectă Tobias. Am văzut cum te-a privit bărbatul dumitale. Nu a fost deloc încântat. Are să te pedepsească, de îndată ce voi pleca.

— Nu face nimic. Sunt obişnuită cu pedepsele lui. Urlă şi azvârle cu de toate, dar după aceea îi trece. Nu mi-e frică.

Tobias o crezu. În felul ei liniştit şi discret, această femeie simplă era mai vitează şi poate mai puternică decât el. Cu atât mai greu îi veni să pună următoarea întrebare. Urâse dintotdeauna să le ceară oamenilor, care oricum îi ofereau tot ajutorul lor, mai mult decât puteau da. Dar nu avea de ales. Maria era poate singura lui aliată din tot oraşul.

— Şi dumneata crezi că e vrăjitoare? întrebă el.

Spre surprinderea lui, Maria zâmbi.

— Nu, spuse ea. Şi apoi mai spuse ceva, ce îl izbi ca o lovitură în moalele capului: Sfinţia Voastră o iubeşte, nu-i aşa?

Tobias o privi consternat. Simţi că se prăbuşeşte adânc, adânc, într-o gaură neagră din care nu avea scăpare.

— Dumnezeu iubeşte toţi oamenii, bâigui el. Iar eu...

— Nu asta am vrut să spun. Vocea Mariei era blândă; zâmbetul ei semăna cu cel al unei mame, care cunoaşte cel mai teribil secret al copilului ei şi îi promite că i-l va păstra în adâncul inimii. O iubiţi, cum iubeşte un bărbat o femeie. Nu cum iubeşte un preot un semen al său.

— E vreo diferenţă? întrebă Tobias ştiind ce nătângă era reacţia lui şi cum îl dădea de gol.

— Câteodată este, răspunse Maria. Şi aşa şi trebuie să fie. Are nevoie de cineva care să o iubească. Mai mult decât orice altceva.

Lui Tobias i se păru din nou că îi fuge pământul de sub picioare. Doamne Dumnezeule, nimic nu mai era ca în urmă cu câteva zile. Viaţa sa, în principiu liniştită, în ciuda sarcinilor uneori dificile, ajunsese într-o derivă totală.

— Ai dreptate, spuse el în cele din urmă.

— N-am să spun nimănui nimic, spuse Maria şoptit. Dar trebuie să aveţi grijă. Bărbatul meu a intrat la bănuieli şi el se repede cu tot ce i se pare că ştie drept la conte. L-aţi cunoscut pe Theowulf. E un om periculos.

— Nu mi-e frică, spuse Tobias.

— Ştiu, răspunse Maria. Şi de asta mă tem. Nu trebuie să-l subestimaţi niciodată pe conte, părinte Tobias. O viaţă de om nu înseamnă nimic pentru el. Nu va privi liniştit cum îi stricaţi

tot.

— Să stric tot? repetă Tobias. Ce vreţi să spuneţi?

Maria se întoarse dintr-o mişcare. Pe scări se auzeau din nou paşi.

— Mai târziu, şopti ea. Vorbim mai târziu. La noapte, când bărbatul meu doarme. Şi încă un lucru: dacă vreţi să ştiţi ce e adevărat din povestea cu vrăjitoarea, atunci nu-i întrebaţi pe cei la care vă duce Bresser, ci duceţi-vă la Derwalt şi la fratele lui.

Cu asta făcu un pas mare înapoi, deschise uşa şi adăugă mult mai tare şi pe un alt ton:

— Cum doriţi, părinte Tobias. Puteţi să vă mai gândiţi.

Bresser intră în cameră şi păru cam iritat că îi vede pe Tobias şi pe Maria împreună.

— I-am propus părintelui Tobias să-i oferim în noaptea aceasta dormitorul nostru, spuse Maria. Noi puteam sta cu rândul la căpătâiul bolnavei. Dar nu a vrut.

Tobias îşi reprimă un zâmbet. Maria nu era doar incomparabil mai vitează decât soţul ei, era şi categoric mai înţeleaptă.

— Asta e... o idee bună, răspunse Bresser sacadat şi pe un ton care susţinea categoric contrariul. Trebuie să fiţi obosit de moarte.

— Aşa şi sunt, recunoscu Tobias. Dar trebuie să-mi duc în sfârşit la îndeplinire datoria pentru care am venit. Să începem cercetările.

Vorbele sale îl puseră pe Bresser în mod vizibil în dificultate.

— S-a întunecat deja, spuse el. Oamenii pe aici se culcă devreme. Ar fi mai bine să ieşim mâine, pe ziuă.

— O, nu vreau să mă conduci niciunde, răspunse Tobias. Aş prefera să-mi fac eu singur o imagine. Lasă-mă să vorbesc puţin cu oamenii.

— Cum doriţi, răspunse Bresser dezamăgit. Dar o să ne ia ceva vreme.

— Am destulă.

— Astăzi e vineri, spuse Bresser. Contele mi-a spus să anunţ pentru duminică proces...

— Ce proces? îl întrerupse Tobias cu răceală.

— Procesul împotriva vrăjitoarei, răspunse Bresser sincer surprins. Chiar Sfinţia Voastră aţi spus că insistaţi să i se facă un proces regulamentar.

— Aşa este. Dacă ajung la concluzia că este nevoie de proces. Îl măsură pe Bresser cu o privire superioară şi îşi dădu silinţa să imprime vocii sale acel ton infatuat pe care altminteri îl dispreţuia profund. Cred că e timpul să clarificăm anumite lucruri, Bresser, spuse el. Nu prea ştiu eu ce rol ai în acest oraş, dar stăpânul dumitale nu a dovedit cine ştie ce înţelepciune, lăsând pe mâna *dumitale* puterea. Există nişte formalităţi, pe care trebuie să le respect şi eu. Şi acelea prevăd tocmai că trebuie să mă conving mai *întâi* că aceste acuzaţii nu sunt simple născociri sau vreun act de răzbunare şi *apoi* să hotărăsc dacă va avea loc vreun proces sau nu. În afară de asta, ai avut dumneata însuţi grijă ca acuzata să nu fie în stare, în momentul de faţă, să depună mărturie într-un proces.

— Aici aveţi dreptate.

Fără ca Tobias sau Bresser să fi remarcat, medicul intrase şi el în cameră. Părea epuizat. Pe cămaşă i se vedeau nişte pete proaspete, iar în ochi i se citea enervarea.

— E aproape o minune că mai trăieşte. Cine a avut grijă de ea? Sfinţia Voastră, părinte?

Tobias confirmă.

— Sper să nu fi făcut nimic rău, spuse el. Nu prea am experienţă cu bolnavii, dar…

— Dimpotrivă, îl întrerupse medicul. Se duse la masă, se aşează şi se sprijini greu cu antebraţele pe ea. Aş spune că i-aţi salvat viaţa. Te rog, fii bună şi adu-mi ceva de băut. Poate un pahar cu apă.

Ultima frază îi fusese adresată Mariei, care se întoarse de îndată şi se duse, în timp ce bărbatul ei rămase în pragul uşii şi se holba, cu un amestec de duşmănie şi vinovăţie, când la Tobias, când la medic.

— Va supravieţui? întrebă Tobias.

Medicul ezită o clipă. Apoi dădu din cap afirmativ.

— Da. Această femeie are o forţă incredibilă. Cine e răspunzător că a ajuns în starea asta?

— O înlănţuire de evenimente nefericite, răspunse Tobias.

Medicul îşi încreţi sceptic fruntea, chiar şi grasul Bresser păru surprins. Dar Tobias ajunsese la concluzia că nu ar fi înţelept să spună de pe acum ce ştie.

— Evenimente nefericite, aşa? spuse medicul. Râse fără veselie. Mă rog, se poate spune şi aşa. Dar nu e treaba mea. Îşi deschise geanta, cotrobăi o vreme prin ea şi ridică apoi resemnat din umeri. Apoi îl privi pe Bresser. Aţi dus toate

bunurile lui Verkolt la palat, sau contele s-a mulţumit să pună la adăpost doar *aurul său?* întrebă el ironic.

— Nu înţeleg.

— Are nevoie de nişte medicamente, explică medicul, pe care din păcate nu le am la mine. Aş putea să trimit după ele, dar în dulapul lui Verkolt ar trebui să se găsească tot ce are nevoie.

Bresser începu să se mişte nefericit de pe un picior pe altul.

— Nu... nu ştiu, recunoscu el într-un târziu. Oamenii contelui au încărcat totul în două lăzi, care acum sunt în beci. Pot să mă uit dacă...

— Scrieţi tot ce are nevoie, se băgă în vorbă Tobias. Mă duc eu după aceea să mă uit.

— Ştiu să citesc! spuse Bresser înfuriat. Rezolv eu. Daţi-mi... o foaie de hârtie şi mă duc jos să mă uit în timp ce mâncaţi. Treptele beciului sunt periculoase, adăugă el cu un zâmbet nervos. Două trepte sunt cam şubrede. Dacă nu ştii cum stau lucrurile pe acolo, poţi să păţeşti ceva.

Medicul îl privi sceptic, scoase însă o bucată de pergament din geantă şi mâzgăli pe ea câteva cuvinte, pe care Bresser le citi mut, ca pentru sine, buzele mişcându-i-se ca o gură de peşte pe uscat.

— Dacă nu înţelegeţi scrisul meu, spuse medicul, vin şi eu să mă uit.

— Merge, spuse Bresser grăbit. Ştiu să citesc. E doar din cauza luminii şi ochii mei au mai slăbit.

Tobias privi în urma lui cu un sentiment de confuzie. Dacă ar fi existat un motiv pentru asta, atunci ar fi zis că Bresser tocmai încercase din răsputeri să-i împiedice pe el şi pe medic să coboare în beci.

Călugărul închise uşa după Bresser, se duse la masă şi aruncă în treacăt o privire pe fereastră. Afară era întuneric beznă. În nicio casă nu ardea lumina. Dar pentru o fracţiune de secundă i se păru că vede o arătare strecurându-se prin faţa ferestrei.

— E vina lui?

Tobias nu înţelese imediat întrebarea medicului.

— Cum?

— Întreb dacă el a adus-o pe sărmana femeie în halul în care este? repetă medicul.

— Cum de v-aţi gândit la asta?

Tobias aruncă enervat o ultimă privire pe fereastră şi se aşează.

— Pentru că am ochi în cap şi văd, răspunse medicul. În afară de asta, îl cunosc pe Bresser. E un idiot, dar e şi periculos. Îl face plăcere să chinuie. Acesta este şi motivul pentru care Theowulf l-a pus şoltuz. E vina lui?

— Nu ştiu, recunoscu Tobias. Spune că a fost o eroare. Contele spune că a fost vina nevestei lui Bresser, care i-a înţeles greşit poruncile. Dar asta e o minciună.

— Au vrut să o lase să moară, spuse medicul întristat. Sigur, aşa ar fi fost cel mai simplu.

— Ce anume?

— Să scape de ea, răspunse medicul. A doua posibilitate e Sfinţia Voastră, părinte. Dar nu cred că Theowulf e foarte încântat de apariţia Sfinţiei Voastre.

— Nu... neapărat, mărturisi Tobias. Se pare că ştiţi cum stau lucrurile pe aici.

— Sunt singurul medic care mai vine din când în când în acest colţ anost de ţară. Ce-mi rămâne altceva de făcut, decât *să-mi dau seama* cum stau lucrurile? răspunse medicul ironic.

Dură un moment până când Tobias reuşi să priceapă ceea ce tocmai i se spusese.

— Veniţi mai des pe aici? întrebă el simţind cum se înfurie.

— Când şi când. Oamenii de aici sunt robuşti. Se îmbolnăvesc rar şi, chiar şi atunci, arareori mă cheamă. N-au bani să mă plătească.

— Atunci poate sunteţi chiar cel care l-a tratat pe Verkolt?

— Nu, răspunse medicul. Eu sunt cel care *nu* l-a tratat. Am vrut s-o fac – dar ea m-a alungat.

— Dar l-aţi văzut?

— Sigur.

— A fost otrăvit? întrebă Tobias fără ocolişuri.

Medicul ezită un moment. Apoi aprobă.

— În măsura în care am putut judeca, da, spuse el.

— Ce înseamnă – în măsura în care aţi putut judeca?

— Nu l-am consultat temeinic. Katrin nu a îngăduit. S-a comportat ca o furie, doar când am vrut să pun mâna pe el. Dar cred că a fost otravă. Una care lucrează foarte încet, dar necruţător.

— Ştiţi care?

Interlocutorul său râse.

— Nu, părinte. Dacă această femeie e posedată de diavol,

cum susţin nerozii ăştia, atunci ştiţi de care demon e vorba?

Tobias îl privi prostit şi medicul adăugă cu un gest explicativ:

— Vedeţi dumneavoastră, cunosc compoziţia şi efectul mai multor sute de otrăvuri. Şi mai sunt câteva sute, al căror efect nu-l cunosc – şi poate mii, de care nici măcar nu am auzit. Dacă aş fi avut posibilitatea să-l consult pe Verkolt, imediat după ce a murit, atunci v-aş fi putut răspunde mai exact. Dar aşa…

Ridică din umeri a părere de rău.

Tobias era dezamăgit, dar nu foarte tare. Era greu de crezut că soarta îi va uşura într-atât munca. După o pauză continuă:

— Presupun că ştiţi de ce sunt aici?

— Desigur.

— Atunci nu mi-o veţi lua în nume de rău, dacă vă invit ca martor.

— Ba da, sigur că v-o iau în nume de rău. Dar cred că nu vă pot opri s-o faceţi.

— Nu prea, răspunse Tobias zâmbind. Redeveni imediat serios. Nu v-ar plăcea să ajutaţi un nevinovat – sau să condamnaţi un vinovat?

— Nu mi-ar plăcea să mă pun rău cu contele, răspunse medicul. Theowulf e nebun. Şi e şi periculos. Oamenii de aici se tem de el ca de ciumă. Şi au toate motivele.

— Cum aşa?

Întoarcerea lui Bresser îl împiedică pe medic să răspundă – fapt care îl făcu să răsufle vizibil uşurat. Subiectul îi era neplăcut.

Bresser aduse un braţ întreg de sticluţe şi de flacoane mici şi prăfuite, care erau prevăzute toate cu etichete înguste, inscripţionate cu slove întortocheate. Medicul căută o sticluţă, voi să i-o dea lui Bresser, i-o întinse însă până la urmă lui Tobias.

— Din asta, un vârf de cuţit de pulbere dizolvată în apă, spuse el. Tot la două ore.

— Asta e tot?

— Asta e tot, întări medicul. Mai sunt compresele reci la picioare, cu care aţi început. Restul, după voia lui Dumnezeu.

Tobias vârî sticluţa cu grijă într-un buzunar al veşmântului său şi privi cum Bresser le ia de acolo pe celelalte – probabil nu înapoi în beci, pentru că se întoarse deja după câteva clipe

şi se aşează fără să întrebe alături de ei, aşa că nu putură să-şi continue conversaţia întreruptă. Pe Tobias îl enervă nespus acest lucru. Însă, la urma urmei, se aflau în casa lui *Bresser.* Nu prea avea cum să-l alunge din cameră fără vreun motiv serios.

Medicul dorise de fapt să-şi ia rămas-bun, dar primi cu bucurie invitaţia insistentă a Mariei de a rămâne cu ei la cină. Maria se pricepea să servească oaspeţii: gătise terci de mei şi chiar şi o bucată straşnică de carne, care părea să-i cadă foarte bine medicului.

După masă, Tobias rosti o scurtă rugăciune de mulţumire şi medicul se ridică să plece.

— Vă conduc puţin, spuse Tobias şi se pregăti şi el să se ridice. Cu o privire în lături, spre Bresser, adăugă:

— După mâncare obişnuiesc să fac câţiva paşi. Obicei vechi.

Bresser tăcu, dar o făcu în aşa fel, încât Tobias înţelese foarte clar ce părere avea el despre acest *obicei.* Oricum, nu mai încercă să-l reţină sub vreun pretext stupid, ci îi conduse, pe el şi pe medic, doar până la uşa casei. Dar rămase acolo, o umbră îndesată şi ameninţătoare, în lumina galbenă, care răzbătea din casă în întunericul străzii pe care ieşiseră.

Tobias se uită neliniştit în jur. Noaptea era foarte luminoasă şi pe cer se vedeau stelele; într-o zi sau două urma să fie lună plină. Şi duhoarea de la lac mai slăbise. De fapt, gândi el, era o seară în care te aşteptai să vezi oamenii la poartă, stând la taclale, sau, pur şi simplu, bucurându-se de frumuseţea clipei. Dar oraşul părea mort. În nicio casă nu ardea lumina. Nu se auzea niciun sunet, în afară de cele pe care le făceau Tobias şi însoţitorul său. Era înfricoşător.

Abia când se depărtară suficient de mult de casa lui Bresser, încât să fie siguri că nu-i mai aude nimeni, Tobias îndrăzni să rupă tăcerea.

— Iertaţi-mă că insist, spuse el, dar… nu mi-aţi răspuns la întrebare.

Medicul îl privi fără să încetinească pasul. Venise cu calul, îl lăsase însă la marginea oraşului, la marginea pădurii, unde putea să pască şi să capete putere pentru drumul de întoarcere.

— Ce întrebare?

— Dacă credeţi că e vrăjitoare.

Pe chipul bărbatului apăru un zâmbet trecător.

— Să-mi fie cu iertare, părinte, răspunse el pe ocolite, dar nici nu aţi pus o asemenea întrebare.

— Nu? repetă Tobias mimând dibaci surprinderea.

— Nu. Dar totuşi vreau să vă răspund la ea: nu ştiu. Nu sunt într-o poziţie care să-mi permită un verdict în această chestiune.

— Oamenii de aici...

— Oamenii de aici sunt nişte nebuni care repetă tot ce le spun contele sau Bresser, îl întrerupse medicul aspru. Pe de altă parte, nu se spune că nebunii şi copiii spun mereu adevărul?

Tobias era dezamăgit. Se aşteptase la mai mult ajutor din partea acestui om. Dar poate tocmai acesta era defectul lui, trebuia să înceteze să tot aştepte ajutor de la alţii şi să înceapă el însuşi să facă ceva.

— Îmi pare rău dacă nu v-am putut ajuta mai mult, spuse medicul când ajunseră la poarta oraşului, unde se despărţi de Tobias cu o strângere de mână.

— O, nu trebuie. M-aţi ajutat mai mult decât mă aşteptam. Zâmbi recunoscător. Poate ar mai fi ceva...

— Da?

— Cunoaşteţi împrejurimile? Adică oamenii de aici?

— Pe cei mai mulţi, da.

— Ştiţi unde îl pot găsi pe un om pe nume Derwalt? Aş putea să-l întreb pe Bresser, dar atunci poate aş fi nevoit să fac drumul de două ori...

— E simplu, răspunse medicul. Vedeţi casa aceea? Cea mică, cu două hornuri?

Tobias se strădui să privească în direcţia în care arăta medicul. Nu văzu decât umbre pe cerul nopţii; dar contururile hornurilor se zăreau. Dădu din cap.

— Casa din dreapta, spuse medicul.

Tobias îi strânse mâna.

— Vă mulţumesc. S-ar putea să ne mai vedem.

— Cu plăcere. Vizitaţi-mă la întoarcere, când vă terminaţi treaba aici.

Tobias promise că aşa va face şi rămase pe loc până când medicul îşi dezlegă calul şi se avântă în şa pentru a dispărea în întuneric. Atunci se întoarse, îndreptându-se spre casa cu cele două hornuri. Privirea îi rătăcea întruna în toate părţile. Era foarte întuneric, domnea o linişte adâncă şi el îşi aminti dintr-odată de umbra pe care i se păruse că o vede. Nici el nu putea

să spună ce i se păruse atât de înfricoşător – într-un fel umbra părea dezumanizată, nu era silueta unui om sau a unui animal, ci o creatură gigantică cu un cap uriaş de animal.

Tobias zâmbi de unul singur, când îşi dădu seama că fantezia îi jucase din nou o festă. Precis nu văzuse nimic din toate acestea; în fond, nu văzuse decât o mişcare fugară, pentru care existau sute de explicaţii.

Ajunse la casă, se opri în faţa uşii şi bătu. Nimic.

Tobias aşteptă. Numără în gând până la cinci, bătu încă o dată şi aşteptă din nou. Iarăşi nimic.

Când ridică a treia oară mâna, se auziră înăuntru paşi târşâiţi şi o voce somnoroasă întrebă:

— Cine-i?

— Derwalt? întrebă Tobias. Numele meu este părintele Tobias. Locuiesc în casa lui Bresser; poate m-aţi văzut deja. Trebuie să vă vorbesc.

Câteva clipe domni o linişte totală. Apoi:

— Aşteptaţi puţin.

Bocănelile şi scârţâielile din interiorul casei se înteţiră şi imediat după aceea se zări o rază galbenă de la lumânare prin deschizătura uşii. Apoi se auzi deschizându-se zăvorul.

Derwalt era un bărbat mic de statură, care abia dacă-i ajungea lui Tobias până la umăr. Părul îi era încărunţit înainte de vreme şi sub ochiul drept avea o cicatrice roşie, infectată. Şi braţele îi erau pline de cicatrici; îi lipsea o parte din degetul mic al mâinii stângi. Ţinea într-o mână o lumânare aprinsă, pe care o feri cu cealaltă, când se dădu la o parte ca să-l lase pe Tobias să intre.

Tobias îşi trecu privirea rapid şi cu o curiozitate evidentă prin casă. Era o clădire surprinzător de spaţioasă, a cărui interior consta dintr-o singură încăpere, cum era de obicei la casele simple. Un cămin mare de chirpici ocupa o treime din încăpere în partea din spate; în faţa lui se aflau două paturi simple cu saltele umplute cu paie, acoperite cu pături aspre. Imediat lângă intrare se afla o masă mare cu patru scaune, câteva lăzi pentru haine şi un dulap simplu.

— Luaţi loc, Sfinţia Voastră.

Derwalt închise uşa grăbit (iar Tobias observă cum aruncase o privire înfricoşată afară în stradă, de parcă ar fi vrut să se convingă că nimeni nu-l observase pe vizitatorul nocturn), puse lumânarea pe masă şi făcu un gest de invitaţie cu mâna, când văzu că Tobias nu reacţionează imediat.

Călugărul observă abia acum că Derwalt nu trăia singur. De sub păturile unuia dintre paturi se iţea o claie de păr şi doi ochi negri îl măsurau curioşi. Tobias se făcu că nu vede, se aşeză şi aşteptă până când Derwalt luă loc pe un scaun în faţa lui.

— Ce pot să fac pentru Sfinţia Voastră? întrebă Derwalt.

Da, ce anume? Tobias conştientiză surprins şi uşor enervat că vizita lui nu era o surpriză numai pentru Derwalt. El însuşi nu reuşise să se gândească ce anume să-l întrebe.

— Trebuie să-mi cer scuze că vă deranjez la această oră târzie, începu el. Dar acum că v-am pricinuit deja sperietura – aţi fi aşa de amabil să-mi răspundeţi la nişte întrebări?

— E vorba de vrăjitoare, presupuse Derwalt.

Făptura de sub pătură se mişcă deodată şi Derwalt însuşi părea înfricoşat.

— De acuzaţiile care i se aduc văduvei lui Verkolt, răspunse Tobias.

— Şi de ce veniţi la mine? întrebă Derwalt.

— Am să vorbesc cu *toţi* de aici, spuse el. Dumneata eşti pur şi simplu primul. De undeva trebuie să încep.

— Da, oftă Derwalt. Dar nu ştiu dacă... vă pot ajuta. N-am prea cunoscut-o.

Aruncă o privire iritată spre pat şi începu să-şi muşte nervos buza.

— Nevasta dumitale poate să se scoale liniştită, spuse Tobias. Ce avem de discutat nu e o taină. Poate îi pun şi ei nişte întrebări.

Derwalt se înspăimântă vizibil. Zâmbetul lui părea chinuit.

— Nu e... nu e nevasta mea, recunoscu el. Dar nu e ce credeţi. E doar...

— ...Nu mă interesează deloc în acest moment. Eşti însurat?

Derwalt scutură din cap.

— Nu.

— Şi tu, femeie? se întoarse el ridicând vocea spre femeia de sub pătură. În prima clipă nu primi răspuns, apoi moviliţa se mişcă şi apăru un cap delicat şi surprinzător de frumos de femeie. Era greu de estimat vârsta în lumina aceea chioară, dar era în orice caz cu mult mai tânără decât Derwalt.

— Nu mai sunt, răspunse ea ezitând. Bărbatul meu a murit acum patru ani.

— Atunci de ce vă temeţi? îl întrebă Tobias pe Derwalt. Am

venit să judec o vrăjitoare – şi pentru nimic altceva. Ce puteţi să-mi spuneţi despre nevasta lui Verkolt?

Derwalt încă mai era nedumerit. S-ar fi aşteptat la orice, dar în orice caz nu la *asta.* În mod normal şi Tobias ar fi reacţionat altfel, cel puţin i-ar fi dojenit cu blândeţe şi i-ar fi sfătuit să nu dispreţuiască taina căsătoriei, ca să nu trăiască în păcat, dar poate că întâmplarea lui cu Katrin îl tulburase aşa de mult, încât preferă să tacă.

Derwalt ezită un moment, dar când începu să vorbească, vocea lui nu mai părea la fel de ostilă ca înainte.

— Nu multe, Sfinţia Voastră, spuse el. E vrăjitoare, nu-i aşa? Ce să spui despre o vrăjitoare?

— Aţi văzut vreodată ce vrăji a făcut? întrebă Tobias. Sau altceva ce v-a condus la această convingere?

Derwalt scutură din cap.

— Eu nu, spuse el. Însă alţii. Şi nenorocirea a început abia când a venit ea în oraş.

— Ce nenorocire? întrebă Tobias.

— Păi... totul, răspunse Derwalt tulburat. Privirea îi scăpăra. Recoltele s-au împuţinat. Mulţi din oraş au murit şi mulţi s-au îmbolnăvit. Şi apoi mai e şi lacul din pădure. Acela...

— Am văzut ce s-a întâmplat cu el, îl întrerupse Tobias.

Oftă. În felul acesta nu avea să ajungă prea departe. Ce auzea acum de la Derwalt, mai avea să audă în zilele următoare de nenumărate ori. Cunoştea replica: nimeni nu văzuse cu ochii lui, dar toţi auziseră de la cineva care văzuse sau căruia i se întâmplase ceva. Şi mereu se găsea o nenorocire care putea fi luată drept vrăjitorie.

— Povesteşte-mi pur şi simplu cum a început totul, spuse el. Verkolt a adus-o într-o bună zi dintr-o călătorie?

Derwalt confirmă.

— Da. Asta a fost acum patru sau cinci ani. A fost la scurt timp după moartea lui Pargis...

— Pargis?

— Medicul, spuse Derwalt. Am avut un medic aici. Dar a murit şi o vreme nu a mai fost decât Verkolt. El era farmacistul, dar asta pesemne că ştiţi deja. Era bătrân şi se spune că s-a dus la oraş să-şi caute un urmaş sau un ajutor.

— Şi în loc de asta, s-a întors cu o femeie.

— Da.

Degetele lui Derwalt începură să se joace cu lumânarea, fără ca el să-şi dea seama, şi lumina începu să pâlpâie.

— Era foarte frumoasă, continuă el. Era o femeie bună. Verkolt înflorea când era cu ea. Şi i-a fost cu adevărat de ajutor. Se pricepea la fel de bine ca şi el la medicamentele lui. Şi i-a ajutat pe mulţi de aici.

— Cu asta se ocupă farmaciştii, nu-i aşa?

— Dar nu pe degeaba, spuse Derwalt. Sănătatea e pentru cei bogaţi. Oamenii de aici nu sunt bogaţi, Sfinţia Voastră. De-abia găseşti unul care să aibă totdeauna ce mânca – de unde să scoată bani de medicamente? Verkolt a refuzat de multe ori să ajute, dacă familia bolnavului nu putea face rost de bani pentru medicamente.

— Şi Katrin, nu?

— Nu totdeauna, spuse Derwalt. Numai când Verkolt băga de seamă; şi nici atunci nu întotdeauna. Se certau des pentru că ea dădea medicamente pe degeaba la copii şi la săraci. Şi destul de des îi şi trata pe ascuns, fără ca el să-şi dea seama. Avea într-adevăr un suflet bun. Nu cred că era cineva în Buchenfeld care să nu o iubească şi pe care să nu-l fi ajutat.

— Acestea nu sunt fapte de vrăjitoare, spuse Tobias.

Derwalt îl privi şi tăcu. Privirea sa îl evita pe Tobias.

— De ce nu-i povesteşti tot? întrebă tânăra din pat. Spune-i şi cealaltă poveste.

— Ce poveste?

Derwalt îşi muşcă buza de jos şi tăcu în continuare, iar femeia spuse:

— l-a salvat viaţa, anul trecut. Şi şi-a pus-o pe a ei în pericol.

— E adevărat? întrebă Tobias.

Derwalt aprobă cu reţinere.

— Am avut un accident, spuse el. Am fost... afară în pădure. La lacul acela, pe care-l numesc cloacă. Pe atunci încă nu era aşa de rău ca acum, dar destul de rău. Eu... eu sunt dulgher, să ştiţi. Dar iarna nu prea am de lucru. Atunci fac linguri de lemn şi pahare. Am fost... să caut lemne. Sunt rădăcini foarte frumoase, acolo jos la lac. Dar n-am fost atent. Am alunecat pe o piatră şi am căzut în apă.

— Şi? întrebă Tobias, când văzu că Derwalt nu are de gând să continue.

— Nu ştiu să înot, mărturisi Derwalt. Şi dacă aţi fost la lac, atunci ştiţi ce abrupte sunt malurile. Nu am găsit de ce să mă ţin, şi m-aş fi înecat sigur, dacă nu ar fi venit Katrin. A sărit în apă şi m-a scos.

— Şi aproape că a murit din cauza asta, adăugă femeia din pat.

Tobias îl privi mirat pe Derwalt.

Acesta aprobă.

— După aceea ne-am îmbolnăvit amândoi, spuse el. Apa era probabil deja otrăvită. Am zăcut săptămâni întregi cu febră. Ea m-a îngrijit şi mi-a dat medicamente tot timpul cât am fost bolnav. Abia mult mai târziu am aflat că şi ea era la fel de bolnavă ca şi mine. Dar a avut grijă de mine, cu toate că s-a zbătut ea însăşi două zile între viaţă şi moarte. Era o femeie cumsecade.

— De ce vorbeşti la trecut? întrebă Tobias.

— Păi, pentru că... pentru că totul s-a schimbat, spuse Derwalt.

— *Ce* s-a schimbat?

— Păi, totul, răspunse Derwalt. Vă rog, părinte, eu... nu mai vreau să vorbesc despre asta. Oamenii spun că e vrăjitoare. Şi, dacă o spun toţi, atunci o fi adevărat.

— Asta am auzit-o deja de câteva ori, de când am venit, spuse Tobias agitat. Dar nimeni nu mi-a spus până acum ce *a făcut* cu adevărat.

— Aţi văzut lacul, nu-i aşa? L-a vrăjit. Şi pe copilul lui Klever.

— Ce copil?

— S-a certat cu nevasta omului, răspunse Derwalt. Vocea îl asculta din ce în ce mai puţin. Au strigat una la alta în plină stradă şi ea a blestemat-o. Şi când a născut copilul, peste cinci săptămâni, acesta nu avea braţe şi mâinile îi creşteau direct din umeri.

Tobias se înfioră.

— Ai văzut... cu ochii dumitale? întrebă el.

— Toţi au văzut, spuse Derwalt. Tot satul. S-au făcut cercetări. Şi contele a venit să vadă copilul şi...

Se auzi o bufnitură în uşă. Derwalt tresări aşa de tare, încât aproape că răsturnă lumânarea. Pentru o clipă faţa i se schimonosi într-o grimasă care trăda panica.

— Ce a fost asta? întrebă Tobias.

— Nimic, răspunse Derwalt. Sigur n-a fost decât un câine vagabond.

Dar vocea şi frica din ochii lui îl trădau. Îl costă efort să mai scoată o vorbă.

— Vă rog... plecaţi, Sfinţia Voastră, spuse el agitat. E prea

târziu şi... v-am spus tot ce ştiu.

Nu-i spusese tot ce ştia. Dar Tobias ştiu că acum nu va mai putea scoate nimic de la el. Se ridică, se întoarse spre uşă şi se opri încă o dată.

— O să vorbim sigur încă o dată, spuse el. Am să te chem de îndată ce încep oficial să audiez martorii.

— Aşa să faceţi, spuse Derwalt. Dar n-am să vă pot spune altceva decât ceea ce v-am spus acum. Auziţi? Nimic!

Tobias îl privi nedumerit. Derwalt aproape că ţipa, iar vocea i se isterizase. Tremura.

Dar când porni spre uşă, Derwalt totuşi îl opri încă o dată.

— Vreţi să primiţi un sfat bun de la mine, părinte? întrebă el.

Tobias se opri din nou.

— Cu plăcere.

— Să nu... ieşiţi pe stradă după lăsarea întunericului. E periculos. Pădurea nu e departe şi câteodată se rătăcesc lupi pe aici. Anul trecut ne-am trezit şi cu un urs în oraş. A atacat doi oameni şi a sfâşiat un cal, înainte să apucăm să-l omorâm. Nu ieşiţi din casă după apusul soarelui.

Tobias îl privi pătrunzător. Dar omul nu făcea altceva decât să dea din cap.

— Am să ascult de sfatul dumitale, promise el şi întinse mâna să deschidă uşa.

Derwalt stinse lumânarea cu o clipă înainte ca Tobias să deschidă uşa şi ca lumina ei să ajungă afară în stradă, iar Tobias plecă.

Se făcuse rece. Vântul răcorise aerul şi lumina lunii pline şterse toate culorile. Un foşnet ajunse la urechea lui Tobias, fără să-i poată stabili sursa şi ultimele cuvinte ale lui Derwalt îi răsunară încă o dată în urechi: nu ieşiţi din casă după lăsarea întunericului...

Zâmbi – din singurul motiv posibil, pentru a-şi face curaj – îşi trase umerii zgribulit şi o luă în direcţia în care se afla casa lui Bresser. Paşii săi, oricât de uşor ar fi călcat, aveau un ecou înfricoşător pe partea pavată a străzii. Vântul îi umfla straiele, iar umbrele păreau să se strângă unele în altele, de parcă ar fi vrut să formeze un zid, peretele unui tunel întunecat, prin care păşea şi care nu avea nici început, nici sfârşit.

Nu era singur.

Certitudinea aceasta se strecură rapid şi sigur în mintea lui, încât nici nu avea nevoie de dovezi.

Cineva era aici. Foarte aproape de el. Tobias *simţea* că e urmărit.

Se opri, îşi făcu semnul crucii cu mâna stângă, cu cealaltă ţinând strâns crucifixul pe care îl avea din nou la gât. Dar lemnul era rece. Atingerea lui nu îi oferi consolare, ci îl făcu să tremure şi mai tare.

Privi în jur cu inima bătând să-i spargă pieptul. În prima clipă nu văzu nimic, în afară de acel întuneric, care părea în mod straniu să nu coboare decât asupra acestui oraş – vedea pădurea şi câmpiile cu toate detaliile lor, pentru că cerul era senin şi plin de stele, iar luna părea ca un felinar uriaş şi palid. Dar, dintr-un motiv neştiut, lumina nu pătrundea printre case. Buchenfeldul zăcea în beznă. Dacă nu ar fi fost umbra turnului, care se ridica deasupra celorlalte clădiri ca un gigant negru pietrificat, poate nici n-ar mai fi găsit drumul spre casa lui Bresser. Buchenfeldul părea să se fi topit într-o masă uriaşă de întuneric.

Şi în această masă întunecată se mişca ceva.

Inima lui Tobias făcu un salt de spaimă, văzând umbra care se afla la câţiva metri în spatele lui; ştearsă şi pe jumătate înghiţită de întuneric, dar vizibilă cu toate contururile ei: contururi umane, o siluetă care stătea şi îl privea.

Înghiţi înspăimântat, îşi trecu vârful limbii peste buze să le umezească şi îşi îndreptă umerii.

— Cine eşti? îl întrebă el. Ce vrei de la mine?

Vocea îi tremura şi-i trădă spaima mai mult decât şi-ar fi dorit. Umbra nu se mişca. În schimb, mai apăru una în spatele ei.

— Cine sunteţi? întrebă Tobias încă o dată. Vorbiţi!

Făcu hotărât un pas spre cele două umbre, dar se opri brusc.

Şi de data aceasta, mai mult *simţi* mişcarea decât o văzu: în dreapta şi în stânga străzii apăruseră alte două creaturi, mari şi întunecate la fel ca primele două. Nu spuneau nimic. Nu se mişcau. Nu făceau nici măcar o mişcare ameninţătoare, ci stăteau doar şi îl priveau pe Tobias.

La un moment dat una dintre creaturi se mişcă, iar capul şi umerii îi ieşiră pentru o clipă din umbra casei în faţa căreia se afla.

Faptul că Tobias nu ţipă, se datoră numai faptului că era complet sufocat de frică.

Bărbatul purta o mantie neagră, care îi ascundea în

totalitate silueta şi se sfârşea cu o glugă imensă şi ascuţită. Iar sub ea nu era niciun chip, ci doar oase palide şi sidefii. Şi, de parcă ar fi fost nevoie doar de imaginea acestui singur chip ca să le poată desluşi şi pe celelalte, Tobias înţelese dintr-odată că imaginea înfricoşătoare se repeta sub fiecare glugă, nu erau feţe, ci grimase de oase rânjind. Se văzu sclipind ceva metalic: tăişul coasei, în care se sprijinea una dintre creaturi.

Paralizia ţinu o cumplită fracţiune de secundă. Apoi părintele Tobias urlă cât îl ţinură puterile, îşi ridică mâinile sus şi goni cât îl ţinură picioarele de-a lungul străzii.

Ajunse la casa lui Bresser pe jumătate înnebunit de frică, se năpusti înăuntru şi alergă pe scări în sus. Văzu în goană faţa lui Bresser apărând în uşa camerei lui şi îl auzi strigându-i ceva, dar nici măcar nu-şi încetini goana, ci se năpusti în încăperea de sub acoperiş. Abia când închise uşa după el, începu să i se stabilizeze şi pulsul.

Dar dură încă mult, foarte mult timp, până îşi adună curaj să se desprindă de locul lui de lângă uşă şi să se aşeze pe scaunul incomod de lângă patul lui Katrin.

— Lucifer, şopti el, îngerul căzut al lui Dumnezeu şi puterile întunericului joacă un joc cumplit cu mine.

Capitolul 6

Era deja a doua noapte în care nu reuşise să doarmă decât foarte puţin. Cu toate că aţipea mereu, se trezea imediat cu inima bătându-i cu putere şi privea spre uşă, iar nervii săi zdruncinaţi îl făceau să perceapă tot felul de foşnete şi de mişcări care nu existau decât în fantezia lui: în bătăile inimii sale i se părea că aude paşi grei, neomeneşti, care urcau agale pe scări, însoţiţi de o răsuflare care nu avea cum să iasă dintr-un gâtlej omenesc. În umbrele cu care lumina lunii umpluse încăperea, i se părea că vede mişcări şerpuitoare, iar în respiraţia ritmică a lui Katrin, i se părea că aude şoapte şi vaiete înfricoşătoare, ca vocile unor copii ai diavolului care-şi spuneau poveşti cu strigoi.

Cândva – trebuie să fi fost miezul nopţii, dar nu era sigur, pentru că nu se mai putea baza nici pe simţul timpului – se ridică, se convinse cu o privire spre Katrin că aceasta se simte bine, apoi se duse la fereastră.

Oraşul se vedea întunecat şi încremenit la picioarele lui, o masă întunecată de umbră, în care contururile caselor nu puteau fi decât bănuite, nu văzute cu adevărat. Oraşul însuşi părea acum o cloacă, o gaură întunecată de iad, în care umblau oameni cu chipuri de oase. Tobias încercă să caute din priviri creaturile întunecate, care îl speriaseră aşa de tare, dar privirea lui se lovi de imaginea oraşului şi se îndreptă, fără să vrea, ba chiar împotriva voinţei sale, deasupra porţii oraşului, spre vest, peste ogoarele golite de roade, care se întindeau în lumina lunii, până la pădurea în care se afla mlaştina.

Printre copaci se zărea o lumină.

Tobias crezu în prima clipă că e vorba doar de o nouă farsă, pe care i-o jucau nervii săi suprasolicitaţi; ştia că extenuarea putea să te facă să vezi lucruri care nici nu existau. Clipi de câteva ori, îşi trecu dosul palmei peste ochi şi privi încă o dată.

Imaginea persista. Pădurea nu era decât o masă întunecată în noapte, o umbră neregulată, cu margini inegale, dar chiar în mijlocul ei se putea distinge o lumină slabă, albăstruie. Un foc?

Rămase o vreme nemişcat şi privi în depărtare, spre pădure, dar lumina rămase. Nu se mişca, nu se făcu mai palidă, nici mai puternică, ceea ce dovedea, de fapt, că nu ardea nimic. Şi că cineva se dusese în locul acela groaznic la

miezul nopţii şi aprinsese un foc... nu, părintele Tobias nu-şi putea imagina aşa ceva nici în ruptul capului. În afară de asta, nu înţelegea de unde venea culoarea. Oscila între albastru şi un verde de o nuanţă nepământeană, cum nu mai văzuse niciodată până atunci. Ce putea să fie acea lumină înfricoşătoare?

Se gândi la vorbele lui Bresser. Nu le luase în serios, crezuse că sunetele şi luminile de care pomenise Bresser erau doar născociri – dar acum le vedea el însuşi. Ceva *se întâmpla* în gura aceea de iad din pădure. Dar ce? Şi mai ales – nu avea nimic de-a face cu Katrin. Vrăjitoarea pe seama căreia erau puse toate acestea zăcea, mai mult moartă decât vie, în camera lui.

O clipă se jucă serios cu gândul de a coborî şi de a alerga în pădure, pentru a cerceta sursa acelei lumini înspăimântătoare. Însă numai o clipă. Nu-i era frică de pădure sau de ce ar fi putut găsi în ea. Îi era frică de oraş. Nu putea ajunge în pădure fără a traversa oraşul şi asta însemna să înfrunte din nou umbrele acelea îngrozitoare. Nu. Imposibil. Era un om slab şi nici dragostea lui Dumnezeu nu îl putea determina să înfrunte puterea aceea demonică.

O clipă se gândi să coboare şi să-l trezească pe Bresser, să-i arate lumina şi să-l întrebe ce părere are, acum că presupusa vrăjitoare se afla alături de ei. Dar nu ar fi servit la nimic. Nu ar fi avut niciun rost, cu unul ca Bresser.

Lumina se vedea de vreo jumătate de oră şi, chiar când începuse să pălească şi apoi să dispară cu totul, Tobias rămase încă mult timp la fereastră şi privi ţintă într-acolo, înainte de a se întoarce pentru a se aşeza pe scaunul lui. Era înspăimântat. Nu mai văzuse aşa ceva; nici măcar nu mai auzise de una ca asta. Nici măcar în cărţi nu citise vreodată despre o lumină atât de înspăimântătoare.

Cu toate acestea, era mai departe ca niciodată de verdictul de vrăjitorie. Exista probabil – *trebuia* să existe – o explicaţie logică pentru toate acestea. Mai ales de dragul lui Katrin.

Cineva bătu încet de tot la uşă.

Tobias sări speriat de pe scaun, căscă ochii şi zâmbi uşurat când recunoscu vocea Mariei, care pătrundea, estompată, prin lemn.

— Sfinţia Voastră? Mai sunteţi treaz?

— Da. Intră te rog.

Nevasta lui Bresser se strecură în odaie şi închise uşa în

urma ei. Avea o lumânare în mână, însă aceasta nu era aprinsă. Tobias nu îi vedea chipul în întuneric, dar distingea cum îl privi întâi pe el, apoi pe Katrin, apoi din nou pe el şi în final scutură din cap.

— Ce aveţi de gând? întrebă ea. Să vă omorâţi?

— Cum adică?

— Adică, răspunse Maria, nu aţi dormit nici ieri-noapte. Şi nici acum.

— Ba da, o contrazise Tobias, dar Maria nici nu îl lăsă să termine, ci făcu o mişcare contrariată cu capul.

— Aşezat, şi pe deasupra pe scaunul acesta de tortură. Acesta nu e somn. Poate că sunteţi un sfânt, Tobias, dar tot om sunteţi. Am să veghez eu tot restul nopţii la patul ei. Mergeţi jos şi întindeţi-vă în patul meu. O să vă priască somnul.

— Şi bărbatul dumitale? Tobias încercă să facă o glumă, cu toate că era de fapt prea obosit pentru glume. Nu va fi prea încântat când se va apleca peste nevasta lui să-i dea un sărut de trezire şi va da de mine.

— Bresser nu mă mai sărută de ani de zile, slavă Domnului, răspunse Maria. Şi, în afară de asta, nici nu e aici. Nu vă faceţi griji.

— Nu e aici?

— S-a dus la palat, imediat după ce v-aţi întors. Puteţi deci să staţi fără grijă. Suntem singuri în casă. Pot să am grijă de ea la fel de bine ca şi Sfinţia Voastră – acum poate chiar mai bine. *Eu* nu cad de pe scaun de oboseală.

Tobias nu mai protestă. Maria avea dreptate. Îi era şi acum greu să stea drept pe scaun. Iar Katrin dormea liniştită. Respiraţia îi era ritmică, iar febra îi scăzuse. Dădu din cap, se ridică nesigur şi plecă târându-şi picioarele pe lângă Maria.

— E uşa de jos, de lângă scări, spuse ea. Am pus un aşternut curat. Faceţi-vă comod.

— Îţi mulţumesc, spuse Tobias slăbit. Trezeşte-mă de îndată ce răsare soarele.

— Sigur. Şi vă chem dacă se trezeşte. Dar nu se va trezi.

Tobias aruncă o ultimă privire plină de tandreţe spre făptura adormită, apoi ieşi din cameră şi coborî scările. Abia când ajunse jos, îi trecu prin cap că ar fi putut s-o întrebe şi pe Maria de acea lumină. Dar să se întoarcă acum i se păru pur şi simplu prea anevoios. Şi la fel de bine putea să pună această întrebare şi a doua zi de dimineaţă. Găsi dormitorul, se întinse în pat şi adormi înainte de a reuşi să se mai acopere cu pătura.

Se trezi dimineaţa, nu la primul cântat de cocoş, cum era obişnuit, ci din cauza căldurii înecăcioase care umpluse camera. Se simţea atât de odihnit şi revigorat, încât ştiu imediat că e mult după răsăritul soarelui. Maria îl lăsase, contrar promisiunii, să doarmă mai mult, dar nu i-o luă în nume de rău. În fond, ea fusese mai înţeleaptă decât el. Nu ajuta pe nimeni, pe Katrin cel mai puţin, dacă se îmbolnăvea şi el.

Fără prea mare grabă îşi coborî picioarele din pat, se ridică în capul oaselor şi rămase încă o clipă şezând pe marginea patului. Privirea îi alunecă prin cameră. Era destul de sărăcăcios amenajată: acest pat, o ladă, în care probabil îşi ţineau hainele, şi o măsuţă îngustă, pe care se aflau o cană cu apă şi un bol de ceramică. Tobias zâmbi văzând că apa era proaspătă. Maria i-o pregătise cu grijă, fără să-l trezească. Pereţii erau goi, dar se vedeau nişte pete mai deschise, unde trebuie să fi fost până mai deunăzi tablouri şi un crucifix simplu, care era atârnat într-un cui la căpătâiul patului. Ceva era ciudat la crucifixul acela.

Dură o vreme până când certitudinea aceasta pătrunse pe de-a-ntregul în conştiinţa lui. Abia când se aplecă peste ligheanul cu apă şi începu să se spele pe faţă, îşi dădu seama. Privi nedumerit în sus, clipi să-şi scuture apa din ochi şi studie crucifixul încă o dată.

Era un crucifix absolut normal. Nu avea nimic neobişnuit.

Nu el. Însă urmele de pe perete aveau.

Crucifixul lăsase o pată albă pe perete, la fel ca şi tablourile care fuseseră luate. Dar pata nu se potrivea. Avea mărimea potrivită şi chiar forma potrivită – era fără îndoială *acest* crucifix, atârnat aici poate de ani de zile, dar pata albă era deplasată.

Tobias se apropie mânat de curiozitate şi îşi spuse că crucifixul trebuie să fi fost mutat. Cineva încercase să vâre cuiul în aceeaşi gaură în care fusese şi înainte, dar nu prea reuşise. De ce fusese luată crucea? Şi de ce a fost pusă din nou cu efortul de a-l lăsa să creadă că nu ar fi fost luată de acolo?

Tobias nu găsi răspunsul la această întrebare, la fel cum nu găsi nici la celelalte, pe care şi le formulase de la venirea lui la Buchenfeld, dar se hotărî se cerceteze în orice caz chestiunea. Răspunsul la această întrebare era important.

După o scurtă rugăciune, ieşi din cameră. Uşa casei era deschisă când păşi în hol şi în primul moment clipi din cauza

luminii neobişnuit de puternice. Se îndreptă automat spre scări, pentru a vedea de Katrin, dar în acel moment apăru Maria în uşa camerei şi spuse:

— Doarme încă. Tocmai am fost la ea. Bună dimineaţa, părinte Tobias.

— Bună dimineaţa, răspunse Tobias zâmbind. Sau, mai bine, bună ziua. Eşti o fată neascultătoare, Maria. Ai promis să mă trezeşti la răsăritul soarelui.

— Aşa? întrebă Maria inocentă. Trebuie să fi uitat. Mă puteţi ierta?

— Am să mă rog lui Dumnezeu să-ţi ierte acest cumplit păcat, răspunse Tobias. Nu-ţi fă griji. Sigur scapi cu o sută de ani de purgatoriu.

— Să vă rugaţi, Tobias, spuse Maria. Acum, intraţi. V-am pregătit de-ale gurii.

Tobias o urmă – şi încetini fără să vrea pasul când văzu că în cameră mai era cineva. Bresser stătea la masă şi mesteca o bucată de carne, iar zeama îi curgea pe bărbie. Se şterse cu mâna stângă. Cu cealaltă, cu care ţinea friptura, îi făcu semn lui Tobias să se apropie şi-i arătă un scaun gol.

— Aşezaţi-vă, Sfinţia Voastră, aşezaţi-vă, spuse el cu gura plină. Luaţi o îmbucătură cu mine. Ne aşteaptă o zi grea.

Tobias privi surprins pe fereastră, apoi spre Maria.

— E deja…

— Nu e încă amiază, spuse Bresser în vorbă. Nicio grijă. M-am întors mai repede. Dar nu am vrut să vă deranjez. V-aţi meritat cu prisosinţă somnul.

— Ai fost la palat? începu Tobias după ce înghiţi câteva îmbucături din mâncarea servită de Maria.

Bresser aprobă şi devoră o a doua bucată de carne. Locuia ca un om sărac, dar se îmbuiba ca unul bogat.

— Ce a fost aşa de important de a trebuit să te duci în miez de noapte acolo? continuă Tobias.

— Contele mi-a poruncit să-i spun ce a zis medicul, spuse Bresser cu gura plină. V-aş fi spus aseară, dar aţi trecut aşa de repede pe lângă mine, că nu am mai reuşit. Ce s-a întâmplat afară?

Tobias puse pâinea pe masă şi îl privi pătrunzător pe Bresser.

— Cum de te-ai gândit că s-ar fi întâmplat ceva? întrebă el circumspect.

Bresser rânji.

— Ar fi trebuit să vă vedeţi, Sfinţia Voastră, răspunse el. Eraţi palid de parcă aţi fi văzut un strigoi.

„Asta s-a şi întâmplat. Mai precis – patru strigoi.” Cu atenţia încordată, spuse:

— M-am… cam speriat, e adevărat.

Se aşteptă ca Bresser să-l întrebe motivul spaimei, dar nu o făcu. În schimb, îl privi o secundă foarte serios şi apoi oftă adânc.

— Asta nu mă miră.

— Cum aşa?

Bresser ridică din umeri şi îşi şterse degetele unsuroase de vestă.

— N-am vrut să vă spun ieri, răspunse el. Am fost sigur că mă veţi înţelege greşit. Dar… e mai bine ca aici, la Buchenfeld, să nu mai ieşiţi pe stradă după lăsarea întunericului.

Erau aproape aceleaşi cuvinte pe care le folosise şi Derwalt. Tobias îl privi pe Bresser temător şi tăcu.

— Nu v-a surprins ce linişte e aici noaptea? întrebă Bresser.

— Ba da.

— Există şi o pricină pentru toate acestea, continuă Bresser. Nu a fost mereu aşa. Mai demult, acesta era un oraş ca oricare altul. Înainte de cloacă şi de toate celelalte lucruri…

— Ce pricină? întrebă Tobias nerăbdător.

— Oamenii nu mai îndrăznesc să iasă din case după apusul soarelui, răspunse Bresser. Nu îndrăznesc nici măcar să aprindă lumânările. Se petrec… lucruri ciudate, când e întuneric.

— Ce anume vrei să spui cu: lucruri ciudate?

Bresser ridică din umeri.

— E greu de spus. Unii zic că văd duhuri. Alţii spun că morţii bântuie pe uliţe. Alţii aud zgomote ciudate. Puteţi să întrebaţi pe cine vreţi – fiecare vă va spune altă poveste.

— Asta sună… cam încâlcit, nu ţi se pare? întrebă Tobias.

În acelaşi timp era nevoit să alunge cu toată puterea imaginile pe care le vedea cu ochii minţii: imaginile unor creaturi cu chipuri formate din oase.

— Dar e adevărat, spuse Bresser calm. O, nu în fiecare noapte, sigur. Dar destul de des. Nici nu vreau să ştiu ce aţi văzut azi noapte. Dar cred că a fost destul de cumplit.

— Şi de când se întâmplă toate acestea? întrebă Tobias.

— De un an, răspunse Bresser. De când datează povestea

cu lacul şi toate celelalte.

— Şi nimeni nu a încercat să afle ce e cu toate aceste... evenimente? întrebă Tobias.

Bresser zâmbi slab când desluşi o uşoară ezitare în vorbele lui Tobias.

— Asta aţi încercat – noaptea trecută? întrebă el. Eu, în orice caz, nu. Odată a încercat unul.

— Şi?

— Nimeni nu a mai auzit de atunci de el.

Tobias tăcu afectat. Ceea ce auzise în ultimele minute de la Bresser îl nedumerea mai mult decât îl înspăimânta. Oricât de dramatice erau vorbele lui – ele rămâneau totuşi doar *vorbe.*

Nu vorbi mai departe. Isprăviră de mâncat, apoi Tobias rosti o scurtă rugăciune, la care Bresser nu participă. Avea şi el mâinile împreunate şi ochii închişi, iar buzele i se mişcau de parcă ar rosti pentru sine vorbele murmurate de Tobias, însă călugărul simţea foarte precis că doar mima. Îi veni în minte crucifixul, care fusese luat şi apoi pus la loc. Dintr-odată fu sigur că singurul motiv pentru care Bresser făcuse lucrul acesta era prezenţa *sa* în această casă.

După ce termină rugăciunea, dădu să se ridice şi să plece din casă, însă Bresser îl reţinu încă o dată.

— Ar mai fi ceva.

— Da?

— E vorba de vrăj... de Katrin, se corectă el.

— Ce e cu ea?

Bresser se cam codi.

— Nu poate să... să rămână aici, spuse el într-un târziu. Trebuie să înţelegeţi. Oamenii încep deja să vorbească. Doarme în patul Sfinţiei Voastre...

— Şi eu în al dumitale, Bresser, îl întrerupse Tobias glacial.

— Nu o vreau sub acoperişul meu, răspunse Bresser fără să-l privească.

Bresser nu părea prea mulţumit de sine. Probabil ar fi azvârlit-o pe Katrin în secunda următoare afară în stradă. Şi Tobias chiar îl înţelegea. Bresser îi amintise, vrând-nevrând, de misiunea pentru care venise de fapt. Se năpustiseră atâtea asupra lui, încât aproape că începuse să uite *pentru ce* anume venise de fapt. Nu prea putea dormi în aceeaşi încăpere cu femeia căreia trebuia să-i intenteze proces de vrăjitorie.

În esenţă, misiunea lui eşuase, lucrul acesta îl ştia încă din momentul în care intrase în turn şi văzuse despre *cine* se spunea că ar fi vrăjitoare. Nu mai voia să invoce Sfânta Inchiziţie, ci căuta doar dovezi ale nevinovăţiei lui Katrin. Voia cu orice preţ să evite procesul.

— Am să mă gândesc la asta, promise el încă o dată. Poate te gândeşti între timp şi dumneata la un loc în Buchenfeld unde ar putea fi dusă – în afară de turnul acela îngrozitor.

— Niciunul, spuse Bresser. Dar am vorbit cu contele. Puteţi să o duceţi la palat. Acolo e loc destul. Şi ar fi în siguranţă.

Tobias hotărî să se gândească mai târziu în linişte la propunerea aceasta, ridică doar din umeri şi ieşi în sfârşit din cameră. Bresser îl urmă şi Tobias se abţinu cu greu să nu-l alunge. Trebuia să fie atent. Bresser era oricum cu ochii pe el. Omul era prost, nu şi orb.

Însoţit de Bresser, care îl conduse şi îi explică tot ce îl întrebă, îşi începu întâiul tur de recunoaştere prin Buchenfeld. Ce îi fu dat să vadă îi confirmă prima impresie pe care o dobândise despre această localitate: Buchenfeld era un cătun foarte sărac. Case mici, mai ales din lemn, se înşirau una într-alta pe rânduri. Mizeria se arunca direct în canale, unde nişte găini murdare scurmau după grăunţe. Chiar şi aşa, în lumina caldă a soarelui, locul părea mai primitor decât cu o seară înainte. Acolo unde fuseseră stafii ale nopţii, nu erau acum decât umbre, acolo unde aseară nu fusese decât liniştea aceea adâncă şi înfricoşătoare, se auzeau acum zgomotele activităţii unui oraş mic, dar viu.

Cu toate acestea, prima lui descindere în oraş îl deprimă. Intrase în multe case sărăcăcioase, vizitase multe localităţi modeste, locuri în care oamenii adesea nu aveau nici destul mei pentru o masă simplă, dar la Buchefeld sărăcia părea să se fi aciuiat sub fiecare acoperiş. Nimeni, nici ţăranul, bărbierul sau fierarul nu părea mai bogat decât vecinul. Cu excepţia lui Bresser, toţi ceilalţi în acest oraş erau la fel de săraci, lucru pe care nu-l mai întâlnise până acum. Îl întrebă pe Bresser despre aceasta.

— Aşa este, părinte, răspunse grasul. Asta datorită contelui. Făcu o mişcare repezită cu mâna când văzu că Tobias înţelegea pe dos vorbele lui. Nu este ceea ce gândiţi, părinte Tobias, spuse el. Nu ia de la nimeni nimic, dimpotrivă. Oamenii ar fi mult mai săraci fără el.

Făcu un gest amplu spre ogoarele recoltate şi continuă pe un ton dramatic:

— Ultimele două recolte au fost catastrofale. Aproape totul s-a stricat înainte de a putea fi recoltat. O grămadă de animale au murit. Dacă contele nu ar fi intrat adânc în vistieria sa, mulţi de aici ar fi murit de foame sau ar muri iarna viitoare.

Şi privirea lui Tobias rătăci peste câmpurile goale, amintindu-şi de propriile gânduri când ieşise cu două zile în urmă din pădure şi văzuse pentru prima dată ogoarele.

— Asta mă miră, spuse el. Practicaţi culturile în asolament, nu-i aşa?

Bresser confirmă cu mândrie vizibilă.

— O idee de-a contelui. La început am fost împotrivă, dar ne-a convins.

— Ar trebui să recoltaţi *mai mult,* nu mai puţin, spuse Tobias.

Bresser aprobă din nou.

— Aşa este. Dar ultimele două recolte au fost aproape complet nimicite. N-a rămas destul nici pentru răsad. Theowulf a trebuit să *cumpere* răsaduri.

— E aproape un sfânt, contele vostru, nu-i aşa? întrebă el sarcastic.

— Nu, răspunse Bresser. Vocea îi suna cam enervată. Nu e decât un om care-şi ia treaba în serios. Mai demult, când ne mergea bine, îi dădeam noi. Acum, că ne merge prost, ne dă el.

— Destul cât să nu muriţi de foame.

— Da. Şi are grijă ca să nu aibă unul mai mult decât celălalt, şi asta e bine, să nu huzurească unii, în timp ce alţii mor de foame.

— Ca Verkolt? întrebă Tobias.

— Verkolt a fost un om bogat – ei şi? Bresser scoase un sunet obscen. Şi el şi-a dat partea. N-a vrut, dar Theowulf l-a obligat. Nu e nicio taină. Toţi de aici dau ce au – şi capătă ce au nevoie.

— Păreţi o familie mare şi fericită, observă Tobias pe un ton amar.

— Contele nu se deosebeşte nici el cu nimic, spuse Bresser. V-a invitat să-i vizitaţi palatul, poate îi onoraţi invitaţia.

Tobias dădu din cap, iar Bresser continuă aproape întristat:

— Atunci puteţi să vă uitaţi prin jur. Dă şi el ce poate. Dacă

vă gândiţi că trăieşte în lux, vă înşelaţi, părinte. De doi ani, de când s-a abătut nenorocirea asupra oraşului, nu a suferit nimeni de foame şi n-a îngheţat nimeni de frig.

Tobias tăcu amărât. Vorbele lui Bresser erau atât de pline de convingere, încât nici nu îndrăzni să le pună la îndoială.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă el. Arătă din nou spre câmpuri. Pământul e roditor. Sunteţi mulţi şi aveţi animale. Ce s-a întâmplat cu recoltele?

— Au fost distruse, spuse Tobias.

— O furtună? întrebă Tobias.

— Nu, răspunse Bresser. Şi dintr-odată începu să tremure, iar ochii i se bulbucară de o furie la care Tobias nu s-ar fi aşteptat din partea lui. A fost vrăjitoarea, părinte. Ştiu că nu vă convine să vă spun asta. Dar ăsta e adevărul. A nenorocit tot oraşul!

Tobias îl privi, afectat profund de vorbele sale. Dar îşi păstră cumpătul.

— De două zile nu aud nimic altceva, Bresser, spuse el. Toţi îmi spun că oraşul acesta e blestemat. Că s-a întâmplat una sau alta. Dar nimeni nu-mi spune *ce* s-a întâmplat. Cum să judec ceva sau să vă ajut, când nu ştiu împotriva cui lupt?

— Împotriva răului atotputernic, părinte, răspunse Bresser pătruns de seriozitate. L-aţi văzut aseară. Şi ieri-dimineaţă în pădure.

— Deci totuşi ai văzut ceva, spuse Tobias.

— Nu, răspunse Bresser. Dar Sfinţia Voastră a văzut. Aţi fost palid ca moartea. Şi nu pentru că aţi văzut o umbră. Nu vreau să ştiu ce a fost. Frica unui bărbat e numai a lui. Ştiţi că nu mint. Ceva se întâmplă aici. Şi dacă nu e vrăjitoarea, atunci aflaţi ce e. Ajutaţi-ne!

Tobias se cutremură. Nu se aşteptase la vorbele acestea de la Bresser. Şi mai simţea şi că nu le va mai auzi niciodată. Îl costase pe Bresser toată puterea să le rostească.

— Asta am să fac, promise el. Şi acum, du-mă la nişte oameni cu care să pot vorbi.

Bresser îl privi ţintă timp de o clipă, apoi se întoarse cu o mişcare abruptă şi arătă, aparent la întâmplare, cum i se păru lui Tobias, spre prima casă care se vedea.

Restul timpului până la amiază decurse aşa cum se aşteptase Tobias: vorbi cu o jumătate de duzină de bărbaţi şi femei şi aproape toţi aveau câte ceva de povestit ce avea de-a face cu vrăjitoarea: unul avea o gâlcă cu care ea îl blestemase,

altuia îi murise pisica după ce Katrin o privise lung, al treilea ştia despre altul a cărui vacă fătase un viţel cu două capete după ce fusese atinsă de vrăjitoare...

Tobias ascultă cu atenţie, chiar dacă poveştile începuseră să se repete. Cele mai multe lucruri erau aceleaşi prostii pe care le auzea mereu când se spunea că e vorba de o vrăjitoare. Indiciile însă lipseau. Însă tocmai de dovezi avea nevoie dacă voia să respingă acuzaţiile care i se aduceau lui Katrin. Oamenii din Buchenfeld vorbeau poate prostii, dar erau ferm convinşi de ele, de aceea era dificil să construiască o pledoarie de apărare fără contraargumente. Dar cum să abordeze asemenea poveşti cu vrăjitoare? Să le spună el, inchizitorul, oamenilor că nu există vrăjitoare, când el însuşi fusese implicat în urmărirea câtorva?

După ce vorbiră cu vreo duzină de oameni, se ivi ocazia de a mai vorbi odată cu Derwalt, de data aceasta deschis, aşa că discuţia lor ar fi trebuit să-l liniştească. Bresser preluase mai mult sau mai puţin conducerea, dar Tobias bătuse de mai multe ori ostentativ pe la uşi, pentru ca ajutorul contelui să nu intre la bănuieli, acum când se îndreptă spre casa lui Derwalt unde bătu şi acolo la uşă.

Nu deschise nimeni, nu se auzi niciun sunet, dar Tobias bătu încă o dată.

— Cine locuieşte aici? întrebă atunci.

— Derwalt, răspunse Bresser.

Tobias îl scrută cu privirea, dar Bresser nu părea să bănuiască nimic.

— E deseori plecat. Cred că acum lucrează la refacerea hambarului lui Temser. A ars cu câteva săptămâni în urmă, adăugă el, văzând privirea întrebătoare a lui Tobias. Tot vrăjitoarea a fost de vină.

— Sigur, spuse Tobias. Cine altcineva?

— De ce nu mergeţi la el să întrebaţi ce s-a întâmplat? întrebă Bresser furios. A fost un trăsnet! În plină zi, fără să se fi văzut un nor pe cer! Şi dacă tot sunteţi acolo, atunci întrebaţi-l şi pe morar ce s-a întâmplat cu grânele! Dar dumneavoastră nici nu vreţi să ştiţi adevărul!

Acestea erau nişte vorbe curajoase, aproape revoluţionare, pentru un om de nivelul lui Bresser, gândi Tobias. Dar poate era doar disperat. Şi cel puţin într-un punct avea dreptate.

— Aşa am să fac, promise el. Să mergem înapoi şi să îmbucăm ceva, Bresser. Iar după aceea duceţi-mă la acest

Temser – şi la morar.

— Astăzi?

— De ce nu?

Bresser ezită o clipă. Privi spre cer.

— E deja târziu. N-are să ne ajungă timpul să trecem pe la amândoi. Dacă vrem să ne întoarcem până la lăsarea întunericului.

Tobias nu răspunse. După întâmplarea de aseară, înţelegea prea bine groaza locuitorilor oraşului de a ieşi pe străzi după lăsarea întunericului.

— Palatul contelui, spuse el, unde se află? În aceeaşi direcţie?

— Nu chiar, răspunse Bresser. Dar înţelesese unde voia să ajungă Tobias. Dar nici nu e cine ştie ce ocol. Cu caii putem ajunge drept acolo de la casa lui Temser. Dacă ne grăbim.

— Atunci să nu mai pierdem vremea, spuse Tobias.

În timp ce prânzeau în tăcere, Tobias îşi puse pentru prima dată întrebarea: ce ar trebui să facă dacă nu reuşea să dovedească nevinovăţia lui Katrin? Nu găsi un răspuns, dar întrebarea însăşi era destul de răvăşitoare, făcându-l şi mai tăcut, şi mai abătut decât până atunci.

După ce mâncară, Bresser se duse să aducă doi cai, iar Tobias intră din nou în camera sa. Katrin era trează, dar avea din nou febră şi părea că abia îl recunoaşte. Fruntea îi ardea şi ea delira. Praful pe care i-l dăduse la sfatul medicului părea mai degrabă să-i fi crescut febra, decât să i-o scadă. Dar mai ştia şi că există medicamente care aşa lucrează: arzând boala din corpul pacientului.

Lui Tobias nu-i convenea să o lase pe Katrin singură o zi întreagă sau poate chiar două. Dar Maria promisese să aibă grijă de ea. Nimic n-ar fi făcut mai degrabă, decât să vegheze la căpătâiul ei, să se roage şi să aştepte ca ea să se facă bine cu ajutorul lui Dumnezeu. Dar trebuia să plece, să dezlege misterul acestui oraş straniu.

Ieşi din casă şi o luă, împreună cu Bresser, de-a lungul străzii, spre poarta oraşului. Se făcuse din nou foarte cald. Soarele era la zenit, iar dinspre lac plutea iarăşi o duhoare dulceagă şi înecăcioasă.

La poartă se urcară pe cai şi o luară de-a lungul râului o jumătate bună de ceas, până ajunseră la moară. Tobias nu-l întrebase pe Bresser de ce casa morarului se află atât de departe de oraş, dar înţelese motivul de îndată ce zări moara:

în apropierea oraşului râul curgea lin, dar, cu cât se îndepărta mai mult, devenea tot mai sălbatic şi mai agitat, încât Tobias s-ar fi gândit de două ori înainte de a face baie în el, aşa cum făcuse în prima zi. Apa părea, în mod straniu, să se învolbureze de la sine – nu exista niciun alt râu care să se reverse în ea. Îl întrebă pe Bresser despre cauză, însă acesta ridică doar din umeri.

— Asta a fost mereu aşa, spuse el. Primăvara iese câteodată din matcă şi inundă câmpurile. Poate e vreun izvor în mijlocul albiei. Sau vreun braţ subteran. Acolo în spate e moara.

Tobias zărise clădirea de ceva vreme: o umbră îndesată cu acoperiş de culoare deschisă, care nu era construită lângă, ci, în mod evident, în râu. Când se apropiară, văzu tot felul de detalii: moara se ridica pe o platformă de lemn, care lui îi ajungea cam până la şolduri, iar roata de apă, care în ciuda curentului puternic se învârtea agale, părea să crească direct din pământ.

— O construcţie neobişnuită, spuse el.

Bresser aprobă plin de mândrie.

— O idee a contelui, spuse el. Până acum câţiva ani era lângă râu, ca toate morile de apă. Dar câteodată nu se putea lucra, pentru că râul avea prea puţină apă, iar câteodată îi intra în casă, când erau inundaţii. Acum poate să macine tot anul – dacă are ceva de măcinat.

Tobias studie moara cu interes. Ideea de a aşeza casa în râu i se păru pe cât de simplă, pe atât de genială. Curiozitatea sa de a-l cunoaşte mai bine pe acest conte ciudat crescu.

— Până unde se întinde domeniul contelui? întrebă Tobias. Nu stăpâneşte numai oraşul Buchenfeld?

— Nicidecum, răspunse Bresser. Are aproape două duzini de gospodării şi un petic de pământ în nord. N-are nici măcar nume. Locuiesc doar douăzeci de oameni acolo.

O avere considerabilă, aprecie Tobias – pentru un mărunt conte de ţară, al cărui nume nu-l cunoştea nimeni la o distanţă mai mare de două zile de drum.

Venirea lor fusese observată. Pe partea laterală a morii se deschise o uşă joasă, în timp ce coborâră de pe cai, şi un bărbat cărunt cu şorţ alb ieşi din casă. Îl cercetă pe călugărul dominican cu o curiozitate nedisimulată.

Tobias îl salută pe bărbat, rămase însă pe loc până când coborî şi Bresser şi legă amândoi caii cu căpăstrul unul de

celălalt; un mod poate neobişnuit, dar foarte eficient de a-i împiedica să fugă. Abia atunci se îndreptară spre moară.

Deoarece clădirea se afla în râu, fură nevoiţi să treacă pe o punte îngustă şi fără nicio balustradă, care lega platforma de mal. Nu era o punte solidă – scândurile scârţâiau sub paşii lui Tobias şi ai lui Bresser, iar ici şi colo apa trecea peste punte. Tobias simţi un miros slab de mucegai care venea dinspre râu. Nu era nici pe departe aşa de rău ca cel de la lac – însă îi amintea de acela. Rămase pe loc alarmat şi trase aer în piept să verifice.

— Aveţi dreptate, părinte, spuse Bresser, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— În ce privinţă?

Bresser arătă spre râu. Apa se prăvălea cu spume pe sub picioarele lor, dar aici nu mai era albastră-argintie, ci uşor pământie.

— În ceea ce gândiţi, spuse el. Şi râul începe să se strice. Aşa a început şi lacul. Dintr-odată se făcu foarte serios. Dacă şi apa râului se schimbă tot aşa, atunci va trebui să părăsim oraşul.

Merseră mai departe. Morarul trebuie să fi auzit vorbele lui Bresser, pentru că stătuse la distanţă de câţiva paşi, dar nu spuse nimic despre asta. Nici nu-i salută, ci repetă doar mişcarea cu capul şi arătă cu un gest la fel de scurt cu mâna spre uşa deschisă. Bresser îi făcu semn lui Tobias din priviri să nu zică nimic şi păşi înăuntru cu capul plecat. Călugărul îl urmă.

În interior era aşa de întuneric, încât în prima clipă nu văzu nimic. O roată uriaşă de apă, din care nu se vedea decât o treime, se învârtea scârţâind. În încăpere era atâta umezeală, încât Tobias se întrebă cum de nu era totul mucegăit şi putred. Dacă morarul *trăia* într-adevăr aici, atunci după cel mult un an guta ar fi trebuit să-i cuprindă oasele.

Podeaua de sub picioarele lor scârţâi când intră şi morarul în urma lor. Tobias se întoarse spre el şi văzu că, în ciuda staturii sale scunde, era un om foarte greu, cu mâini aspre, pe care lucrul cu pietrele de moară lăsase un mănunchi de cicatrici adânci. Unul din ochi îi era tulbure.

— Tu eşti inchizitorul care a venit să ardă vrăjitoarea? începu el morocănos.

Tobias se pregăti să răspundă, dar Bresser i-o luă înainte.

— Acesta este părintele Tobias, morarule, spuse el. A venit

din măreţul Lübeck la noi să... Tuşi aruncându-i lui Tobias o privire aproape rugătoare.

— ...cerceteze chestiunea. Contele mi-a poruncit să-ţi transmit că trebuie să-i răspunzi la toate întrebările.

Morarul îl măsură pe Bresser cu o privire care spunea mai limpede decât vorbele ce părere avea despre ce-i *transmite* contele. Tobias înregistră acest comportament cu foarte multă atenţie. Contele Theowulf nu părea să aibă doar prieteni.

Însă morarul nu ripostă în niciun fel, ci trecu pur şi simplu de Bresser, ducându-se la un şir de saci aflaţi în spatele roţii de moară, şi făcu un gest cuprinzător cu mâna. Tobias îl urmă, în timp ce Bresser rămase pe loc cu o nelinişte vizibilă, trecându-şi privirea de la roată la uriaşa piatră de moară, care se învârteau scârţâind. Tobias îşi aminti din nou de vorbele lui Bresser: *dacă era ceva de măcinat.*

— Aici, spuse morarul când Tobias ocoli cu grijă piatra uriaşă şi se opri în spatele lui. Uitaţi-vă la asta.

Scoase un cuţit de sub şorţ, îl înfipse până la prăsele într-unul dintre saci şi îl spintecă de la un capăt la altul.

Tobias se dădu involuntar un pas înapoi – şi căscă mirat ochii. Se aşteptase la făină albă, dar ceea ce se revărsa din sac era o masă greţoasă, urât mirositoare, care se lipea de lama cuţitului şi forma fire subţiri şi cleioase.

— Sfinte Dominic! şopti el înfricoşat. Ce e *asta?!*

— Ea a făcut asta! răspunse morarul cu o furie rece, aproape impersonală, care pe Tobias îl înfricoşă mai mult decât dacă ar fi ţipat. Munca unei jumătăţi de an, pierdută într-o singură noapte.

Tobias îl privi iritat. Chipul morarului rămase lipsit de expresie, numai în ochiul lui bun se zăriră nişte scântei. Gura îi era o linie subţire, buzele atât de strânse, încât se albiseră.

— Asta trebuie să-mi explicaţi mai pe îndelete, spuse el. În sacii aceştia a fost...?

— Făină, îl întrerupse morarul. Făina cea mai fină pe care ţi-o poţi închipui. Tot ce a rămas din recolta care şi aşa a fost destul de slabă.

Tobias cercetă neîncrezător duzina de saci umflaţi. Bresser strigă, să acopere scârţâitul roţii:

— Pe cei mai mulţi i-am ars, pentru că ne-a fost frică să nu fie blestemaţi. Pe aceştia i-am lăsat ca să vi-i putem arăta.

Reprimându-şi scârba, Tobias se apropie şi se aplecă peste sacul tăiat. Îi venea greu să creadă că această masă

respingătoare şi puturoasă a fost vreodată *făină.* O dâră subţire de mucegai se întinsese, ca pânza de păianjen în tot sacul şi pe alocuri colcăiau viermi. Tobias înghiţi, când simţi gustul de fiere care i se adunase sub limbă.

— E cam umezeală aici, nu-i aşa? întrebă el cu grijă. Adică nu s-ar fi putut să...

— Nu, nu s-ar fi putut, îl întrerupse morarul cu brutalitate, înainte să apuce să-şi termine fraza. Sunt morar de când mă ştiu. Tatăl meu a fost morar şi tatăl tatălui meu la fel. Îmi ştiu meseria. Ştiu mai bine decât dumneata că ăsta nu e locul potrivit pentru a păstra făina. Dar aşa era şi înainte de a o aduce aici. Poate nu chiar aşa de umedă, dar la fel de stricată. I-am dat unui câine să mănânce din ea şi câinele a murit.

Tobias nici nu se miră, uitându-se la pasta aceea putredă. Ce îl miră însă era că totuşi câinele o mâncase.

— Atunci, arătaţi-mi locul unde aţi ţinut-o, ceru el.

— Asta nu se poate, răspunse Bresser în locul morarului. Am incendiat hambarul. Cu tot cu ce era în el.

Tobias aproape că se aşteptase la un asemenea răspuns. Rămase o vreme uitându-se la pasta lipicioasă şi respingătoare cu un amestec de scârbă şi cutremurare, apoi dădu din cap resemnat şi se întoarse.

— Povestiţi-mi ce s-a întâmplat, spuse el. Dar nu aici. E frig aici înăuntru. Eu sunt cam sensibil, adăugă el cu un zâmbet abia schiţat.

Morarul mormăi un răspunse neinteligibil, se întoarse însă şi ieşi afară. Trecură din nou peste puntea îngustă şi o luară la dreapta, unde se afla o căsuţă mică, acoperită cu paie. Tobias nu o văzuse până acum, pentru că se afla în spatele morii. Alături văzu ruinele înnegrite de incendiu ale hambarului. Priveliştea îl surprinse oarecum pe călugăr. Să dai foc unei clădiri aşa, pur şi simplu, trebuie să fi fost riscant. Era aproape o minune că flăcările nu cuprinseseră şi casa de locuit a morarului.

Intrară în casă. Şi aici era un întuneric neliniştitor, pentru că toate ferestrele erau închise şi hârtia cerată arăta de parcă ar fi trebuit schimbată de cinci sute de ani. Însă măcar înăuntru era uscat.

Tobias, Bresser şi gazda se aşezară, în timp ce nevasta morarului aduse un urcior cu bere şi pâine. Tobias gustă berea, scutură însă din cap când morarul îl îmbie şi cu pâine. Nu-i era foame.

— Deci, povesteşte-i tot, spuse Bresser cu asprime. N-avem timp de pierdut. Trebuie să mai ajungem şi la Temser – şi poate şi la conte.

— La ce bun osteneala? întrebă morarul furios. Nu-i destul ce ai văzut aici?

— Am văzut un sac cu făină putredă, răspunse Tobias – aproape mai aspru decât avusese de gând. Ostilitatea aparent fără noimă a morarului îl nedumerea. Mai mult, nu. Ai de gând să-mi spui cum s-a ajuns aici?

Morarul îl privi furios. Vocea însă avea un ton echilibrat când vorbi.

— Nu-i mare lucru de spus. Vrăjitoarea a blestemat-o.

— Vă rog! spuse Tobias. Veniţi-vă în fire. Să nu depuneţi mărturie falsă.

— Cum să-mi vin în fire când e vorba de viaţa mea? O să murim de foame la iarnă. Din ce să trăiască un morar care n-are ce măcina? Ridică mâna când Tobias vru din nou să-l întrerupă şi continuă pe un ton ceva mai potolit: Bine, cum vrei părinte. Nu-i mare lucru de spus. A venit astă primăvară şi mi-a cerut să nu mai folosesc moara.

— Cum? izbucni Tobias surprins.

Un zâmbet amar îşi făcu loc pe faţa morarului.

— Am fost la fel de mirat ca şi tine. I-am spus că e nebună. De când am refăcut moara, macin de trei ori mai multe grâne decât înainte. Dar ea a spus că n-ar trebui. Mi-a cerut să fac o moară nouă, de vânt, cum au olandezii.

— Dar de ce?

— Asta am întrebat-o şi eu, răspunse morarul. Dar nu a răspuns. M-a ameninţat numai că o să văd eu ce se întâmplă dacă nu-i dau ascultare.

— Ceea ce, desigur, n-ai făcut.

— Tu ai fi făcut-o?

Tobias tăcu o clipă, apoi scutură din cap.

— Nu, spuse el cinstit.

— Vezi. Nici eu. De patru generaţii măcinăm grânele cu puterea apei. Morile de vânt se fac la mare, unde bate vântul întruna. Aici n-ar fi de niciun folos. Am scos-o afară. A început să urle şi să sloboade ameninţări. Atunci am bătut-o şi am alungat-o din casa mea. Dar, la numai câteva zile după aceasta, grânele au început să putrezească. La început nici nu m-am gândit la asta – tot mereu se întâmplă să mai putrezească câte un sac de grâne, cel puţin aici, aşa aproape

de apă. Dar după acel sac a urmat un al doilea, apoi a venit Bodel...

— Bodel?

— Unul dintre ţăranii liberi pentru care am măcinat grâne. Venise să-şi ia sacii. I-am dat făina şi am primit partea mea, însă în seara aceleiaşi zile s-a întors. Spumega de furie. A urlat la mine că l-am înşelat. Aproape că ne-am bătut, aşa de furios era. Şi atunci mi-a arătat ce era în sacii pe care i-i dădusem. Strânse furios pumnii pe masă. Ai văzut şi tu. Cam totul era stricat. Nu tot, dar aproape tot.

— Atunci l-am chemat pe conte, continuă Bresser, când văzu că morarul nu mai vorbea, ci privea plin de ură în gol. Oamenii lui au cercetat hambarul. Au deschis aproape toţi sacii. Toţi erau la fel.

— Recolta de pe un an întreg! şopti morarul. Dusă pe apa sâmbetei. Totul era stricat. Am fi murit de foame, dacă contele nu ne-ar fi dat grâne. Noi! Care în ultimii ani duceam grâne la Hamburg, atâtea aveam!

— Mă gândesc că aţi întrebat-o pe... Katrin ce a vrut să spună cu vorbele acelea? întrebă Tobias ezitând. Trebuia să fie atent. Dacă lăsa să se înţeleagă clar că nu căuta decât dovezi care să o *disculpe,* atunci nu va mai afla nimic de la oameni.

— Sigur, spuse morarul. Dar a râs, atât. Mi-a râs în nas şi a strigat că în definitiv m-a avertizat!

— Altceva nimic?

— Nu-i destul? întrebă Bresser, înainte ca morarul să poată răspunde. Iertaţi-mă, părinte, dar... ceea ce aţi văzut e o dovadă clară, nu?

Tobias tăcu. Indiferent ce ar fi spus, nu ar fi făcut decât să agraveze lucrurile. Îşi propuse să mai vorbească odată cu morarul. Dar fără Bresser. Se ridică.

— Păstraţi unul dintre saci, spuse el. Se poate să mai am nevoie de el. Şi vă veţi repeta declaraţia, dacă se ajunge la proces?

— Dacă asta-mi ceri, spuse morarul întunecat.

Se duse la uşă, o deschise şi aşteptă până când Tobias şi Bresser îl urmară.

Însă Tobias mai zăbovi puţin prin casă. Privi gânditor în jur.

— Trăieşti singur cu nevasta dumitale? Nu aveţi copii?

Nu fusese decât o tresărire a pleoapei. Dar părintele văzuse clar sperietura din ochii lui Bresser când morarul se

pregătise să răspundă şi, oricât de scurt fusese răspunsul, simţise totuşi în bâlbâială lui că voise să spună altceva şi se răzgândise în ultima clipă.

— Am avut un fiu, spuse el. Dar Domnul a vrut să-l cheme la El. Acum cinci ani.

— Îmi pare rău, spuse Tobias sincer. Dar ştii că nebănuite sunt căile Domnului.

— Poate e mai bine aşa, răspunse morarul. La ce bun să am un fiu, dacă n-am nimic ce să-i las în urma mea?

— Va fi o nouă recoltă, spuse Tobias.

— Şi? Nimeni nu va mai măcina grânele la mine.

Tobias vru să răspundă, dar nu putu. Amărăciunea din vorbele bărbatului era prea mare. Pentru el părea să nu mai existe consolare.

Tobias îl binecuvântă şi se despărţi de el printr-o înclinare a capului. Se îndreptară fără o vorbă spre cai şi încălecară.

Tăcură şi în continuare, până se îndepărtară la câteva leghe de râu şi de moară.

— E cam amărât, spuse Tobias într-un târziu.

— Morarul? Bresser se întoarse neîndemânatic în şa ca să se uite la el şi aproape căzu de pe cal. Se prinse disperat de funia aspră de cânepă, pe care o folosea drept căpăstru, şi încercă să-şi găsească echilibrul pe spinarea calului, înainte de a continua să vorbească. Da. Şi de ce nu, la urma urmei? Spune adevărul.

— În privinţa vrăjitoarei?

— Şi asta, răspunse Bresser. Dar nu numai. Chiar dacă mâine lucrurile s-ar îmbunătăţi, nimeni nu şi-ar mai duce grânele la el la măcinat.

— Dar nu e vina lui! spuse Tobias.

— Ei şi? Bresser zâmbi cu amărăciune. Ştiţi cum sunt oamenii, părinte Tobias. Una spun şi alta fac. Îmi pare rău. Soarta a fost neîndurătoare cu el. Întâi şi-a pierdut nevasta şi fiul, şi acum asta!

— Nevasta *şi* fiul? se asigură Tobias că înţelesese bine.

— O, vă miraţi? Bresser schiţă o ridicare de sprâncene. Aceasta e a doua nevastă. S-au luat acum trei ani, dar Dumnezeu nu le-a dăruit până acum copii. Poate că e prea bătrân.

Tobias îl privi meditativ. Ceva din ce-i povestise Bresser acum era important; nespus de important. Dar tot mereu, când încerca să-şi statornicească gândul, acesta îi scăpa.

— Am să mă rog pentru el, spuse el apoi.

Bresser zâmbi.

— Aşa să faceţi, părinte, spuse el şi vorbele sale sunară ca o batjocură făţişă.

Bresser călărea destul de repede, aşa încât Tobias fu nevoit să dea pinteni calului, ceea ce nu-i venea uşor, pentru că nu era un călăreţ prea bun. În afară de asta, Bresser îi dăduse – intenţionat sau nu, nu ştia să spună – calul cel mai slab, în timp ce el însuşi călărea pe un cal care nu ar fi ostenit nici în galop. Aşa călăriră aproape o oră, mai mult unul în spatele celuilalt, decât unul lângă altul şi Tobias răsuflă uşurat când înaintea lor apăru în sfârşit gospodăria lui Temser: o gospodărie surprinzător de mare şi îngrijită, dinspre care răzbăteau de departe zgomote de şantier, ciocane, fierăstraie şi vocile mai multor bărbaţi.

Se apropiară de curte prin spate, aşa încât nu văzură hambarul ars decât când ajunseră aproape de intrare. Trebuie să fi trecut ceva timp de la incendiu sau Temser şi ajutoarele lui lucraseră *foarte* repede, deoarece clădirea era refăcută aproape în întregime: o construcţie cu două nivele, sigur de vreo treizeci de metri pătraţi, cu un acoperiş de lemn proaspăt, pe care se aflau câţiva bărbaţi care aşezau nişte snopi de nuiele.

Priveliştea îl surprinse pe Tobias. După tot ce văzuse până atunci, se aşteptase la o gospodărie mică, sărăcăcioasă sau murdară, în care o mână de oameni să se lupte pentru supravieţuire.

Ce vedea era tocmai contrariul. Cât de mare să fi fost hambarul, tot nu părea uriaş, pentru că se potrivea la dimensiuni cu restul construcţiilor ce formau gospodăria. Casa de locuit, în care erau încorporate şi grajdurile, era, la fel, foarte spaţioasă şi mai exista şi un al doilea hambar, ceva mai mic, foarte vechi, dar în stare bună. Prin uşa deschisă se vedeau două care cu boi şi o trăsură cu doi cai, legată lângă casă.

Sosirea lor nu rămase neobservată. Unii dintre bărbaţii de pe acoperişul neterminat îşi încetară activitatea şi priviră curioşi spre cei doi călăreţi atât de diferiţi unul de celălalt, în timp ce se deschise uşa casei şi un bărbat cărunt şi îndesat îşi făcu apariţia, urmat de o femeie cam de aceeaşi vârstă şi de un cârd de copii gălăgioşi.

— Temser? întrebă Tobias, cu o mişcare a capului spre

bărbatul cel cărunt.

Bresser negă.

— Acesta este Ulbert, primul argat. Temser e... – îşi puse mâna deasupra ochilor să-şi facă umbră, privi de jur-împrejur şi arătă cu cealaltă mână spre acoperişul hambarului – ... acolo. Bărbatul cu cămaşă verde. Îl vedeţi?

Tobias privi în direcţia aceea. Îl văzu pe Temser doar cum se mişca sprinten pe acoperiş.

Coborâră de pe cai. Argatul luă caii de căpăstru şi îi duse mai încolo, în timp ce femeia veni şi se prezentă ca fiind stăpâna casei. Copiii, probabil nepoţii ţărăncii, îi înconjurară pe el şi pe Bresser vociferând şi începură să-i studieze fără reţinere pe străini – şi să-i cerceteze în felul copiilor, pipăindu-i şi trăgându-i de haine şi prostindu-se în fel şi chip. Bresser îi alungă fără milă pe micuţii insistenţi, dar Tobias îi lăsă să facă ce vor şi unora, care fuseseră prea obraznici, le trecu cel mult mâna prin păr.

Temser coborâse între timp pe scara lungă şi se îndreptă spre ei cu paşi mari, iar nevastă-sa se duse din nou în casă să pregătească masa. Bresser şi Tobias se duseră în întâmpinarea ţăranului.

— Sfinţia Voastră trebuie să fie pater Tobias! îl salută Temser, abia ajuns în apropierea lor.

Zâmbea şi zâmbetul lui nu părea nici fals, nici exagerat. Omul se bucura sincer să-l vadă, poate nu pentru că aştepta ceva de la el, ci pentru simplul fapt că era un om prietenos, bucuros de oaspeţi.

— Dumnezeu să te aibă în pază, răspunse Tobias şi îi apucă mâna întinsă. Şi dumneata trebuie să fii Temser, presupun.

Strângerea mâinii lui era puternică şi sinceră. Clipi aproape şăgalnic spre Tobias şi arătă cu capul spre Bresser.

— Cred că Bresser v-a spus deja toate relele care se pot spune despre mine.

Bresser zâmbi chinuit, în timp ce Tobias se strădui să răspundă pe acelaşi ton:

— Cred că sunt puţine rele de povestit despre dumneata.

— Sunt pe aici câţiva de altă părere, spuse Temser şi făcu o mişcare cu mâna, care îl opri pe Tobias să mai insiste asupra subiectului. Nu era sigur că fusese *doar* o glumă.

— Domnia Voastră este deci sfântul pe care-l aşteptăm cu toţii de săptămâni întregi, ca să azvârle pedeapsa Bisericii

asupra capului păcătos al vrăjitoarei, spuse el ironic, în timp ce făcu un pas înapoi şi îl studie pe Tobias, de parcă abia atunci l-ar fi văzut pentru prima oară. Trebuie să recunosc însă că mi-am închipuit că sunteţi… altfel.

— Cum? se interesă Tobias.

Temser ridică din umeri.

— Nu ştiu, recunoscu el. Altfel, pur şi simplu. Poate mai bătrân. Mai acrit?

Fusese cu siguranţă o întrebare, însă Temser nu-i dădu lui Tobias ocazia să răspundă, ci arătă spre casă.

— Intraţi, mă simt onorat să vă invit în casa mea modestă. Trebuie să vă fie sete, dacă aţi venit călare tot drumul de la Buchenfeld până aici.

— Nu am călărit întruna, spuse Tobias. Ne-am oprit adineaori la morar.

Temser se strâmbă.

— Atunci cu atât mai mult aveţi nevoie de o duşcă, spuse el. Doar n-o să-mi refuzaţi invitaţia de a mânca împreună cu noi?

— Mă tem că da, răspunse Bresser în locul lui Tobias. Nu putem sta prea mult. Părintele Tobias vrea să mai ajungă astăzi şi la conte.

Temser fu surprins şi Tobias îşi dădu seama că nu neapărat *plăcut.* Dar se abţinu şi nu spuse nimic din ceea ce părea să-i stea pe limbă, ci ridică doar din umeri.

— Dar un urcior de bere beţi cu noi, aşa-i? Şi ceva merinde de drum sigur vă vor prinde bine. Mai aveţi un ceas bun până la palat.

— Cu plăcere, răspunse Tobias repede, înainte ca Bresser să poate răspunde iarăşi în locul lui. Zâmbi larg şi îşi duse demonstrativ amândouă mâinile la spate, întinzându-şi şira spinării. Dacă e să fiu sincer, aş prefera o pernă moale. Nu mai sunt obişnuit să călăresc.

Ţăranul râse zgomotos, însă Bresser păru că se simte cam prost.

— Să vedem ce putem face, spuse Temser. Acum intraţi deocamdată. Se întoarse, însă se opri din nou, de îndată ce văzu cei doi cai, pe care argatul îi dusese la adăpat în cealaltă parte a curţii. Pe care dintre cai vi l-a dat netotul ăsta? întrebă el. Pe cel sur, sau iapa neagră?

— Iapa, răspunse Tobias, în timp ce ochii lui Bresser păreau să arunce suliţe în direcţia lui Temser.

— La altceva nici nu mă aşteptam de la el. Mârţoaga e aproape cât el de bătrână şi abia mai poate trage un cărucior. Oftă adânc şi se uită la Bresser cu reproş. Am să vă dau alt cal dacă mergeţi mai departe, spuse el. Unul pe care să puteţi *călări.* Ulbert! continuă el cu vocea ridicată. Pregăteşte iapa sură pentru Sfinţia Sa. Grăbeşte-te!

— Am ales un cal liniştit, se justifică Bresser. Ar fi fost mai bine să aleg unul pe care să-şi rupă gâtul?

Temser nu îl învrednici cu niciun răspuns, ci se îndreptă spre casă, urmat de Tobias. Înainte de a intra, se mai opri o dată şi se întoarse. Majoritatea lucrătorilor de pe acoperiş îşi reluaseră activitatea şi zgomotele ciocanelor şi strigătele muncitorilor răsunau iarăşi peste întreaga gospodărie, ca mai înainte. Numai unul dintre bărbaţi nu se mişca, ci privea în continuare spre ei. Tobias îl recunoscu. Era Derwalt. Se abţinu în ultima clipă să nu plece capul spre el în semn de recunoaştere şi se grăbi să-l urmeze pe Temser.

În casă, stăpâna pregătise ceea ce înţelegea ea printr-o masă simplă: masa cea mare din bucătăria luminoasă şi surprinzător de spaţioasă se încovoia sub greutatea bucatelor şi a băuturilor înşirate pe ea, astfel încât Tobias rămase fără să vrea pe loc şi privi surprins spre cei doi ţărani.

— O, nu-i decât o întâmplare, spuse Temser zâmbind. Ne pregătiserăm pentru o masă mai mare. Oamenii de afară, înţelegeţi? Arătă spre fereastră, prin care se vedea hambarul în construcţie. Nu prea putem plăti mare lucru. Ultima recoltă n-a fost cine ştie ce. Cei mai mulţi lucrează pentru o masă şi o pâine pe care s-o ducă acasă.

— Mâncaţi... foarte devreme, spuse Tobias, în timp ce se duse la masă şi se aşează – numai pentru a-l opri pe Bresser, pentru că observase cu coada ochiului că acesta era iarăşi pe cale să spună ceva.

Încet-încet, stilul acesta al lui Bresser, de a se tot amesteca în treburile lui, începea să-l calce straşnic pe nervi.

— Obligaţi de împrejurări, părinte. Oamenii pleacă devreme acasă. Drumul până la Buchenfeld e departe şi le e frică să nu-i prindă noaptea.

Vocea îi suna la vorbele acestea atât de ironic, încât Tobias îl întrebă aproape fără să stea pe gânduri:

— Dumitale, nu?

— Nu, spuse Temser. O adunătură de fricoşi, dacă mă-ntrebaţi pe mine.

— Dumitale nu ţi-e frică de... lucrurile care se petrec pe aici noaptea? întrebă Tobias.

— Lucruri? Temser părea să ţină cuvântul pe limbă ca o gură de bere căreia voia să-i simtă gustul. Un gust care nu-i plăcea. Într-un târziu ridică din umeri. Lucruri se petrec sau poate nu, răspunse el misterios. Dar acum vă rog să mâncaţi cât vă pofteşte inima. Poftiţi, luaţi – cu o băutură bună se dezleagă mai bine limba.

Se aplecă peste masă şi umplu paharul lui Tobias până la margine cu bere aurie, delicioasă. Şi după călătoria anevoioasă până aici era ca o binecuvântare. Tobias goli paharul cu înghiţituri mari, recunoscător, îngăduind fără proteste să i se umple încă o dată, dar nu mai luă decât câteva înghiţituri. Trebuia să-şi păstreze capul limpede. Bresser luă o gură, înainte de a pune cana iarăşi la loc. Privea fix pe fereastră.

Odată cu ei intraseră în casă şi câţiva dintre copii, care se serveau acum fără reţineri din felurile înşirate pe masă. Tobias îi privi zâmbind. Îi plăceau copiii. Cum spunea Domnul? A lor va fi împărăţia Cerurilor.

— Nu sunt toţi copiii dumitale, nu-i aşa? întrebă Tobias.

Temser râse.

— Ca să fiu sincer – niciunul. Cel mic de colo – cu părul bălai, e nepotul meu. Ceilalţi sunt ai slugilor.

Tobias răsuflă uşurat. Văzând copiii, îşi amintise de *ceea* ce îl afectase aşa de tare în vorbele morarului, iar când Temser se pregătise să răspundă, se temuse deja că va auzi din nou o poveste despre vreun copil mort.

— Nu am venit să vorbim despre *copii,* se amestecă Bresser.

Temser îi aruncă o privire enervată, însă Tobias ridică repede mâna şi spuse împăciuitor:

— Mă tem că are dreptate. Mai avem de mers drum lung. Până la palat şi înapoi...

— Asta oricum n-o să reuşiţi, spuse Temser. Va trebui să înnoptaţi la palat – sau mai bine aici. M-aş bucura dacă aţi petrece seara aceasta cu noi. Şi mâine-dimineaţă puteţi pleca odihniţi să-l vizitaţi pe conte. Bresser poate s-o ia înainte ca să pregătească tot ce e nevoie pentru sosirea Sfinţiei Voastre.

Tobias luă foarte serios în calcul această invitaţie – mai cu seamă pentru că simţea că era sinceră – însă apoi refuză totuşi.

— Aş rămâne cu plăcere, spuse el. Dar Bresser din păcate

are dreptate. Am multe de făcut – şi timp foarte puţin. Dar poate am să revin la invitaţia dumitale. Se prea poate să mai stau o vreme pe la Buchenfeld.

— Aşa? întrebă Temser ironic – şi, întors ostentativ în direcţia lui Bresser: Dar nu v-au fost aduse încă destule dovezi pentru faptele mârşave ale vrăjitoarei?

— Pentru o asemenea dovadă sunt aici, spuse Tobias serios. Mi s-a spus că v-a ars hambarul.

— Aşa este, răspunse Temser. Dintr-odată vocea lui căpătă un alt ton. Părea... supărat. Dar, după cum vedeţi, am reparat aproape tot. Slavă Domnului, adăugă el ironic, că ultima recoltă a fost aşa de săracă, încât nu au ars cine ştie câte grâne.

Privirea lui Tobias alunecă iritată de la Temser la Bresser. Era imposibil de trecut cu vederea duelul mut dintre cei doi. Bresser îl sfredelea cu privirea pe Temser aproape cu ură, dar ţăranul îi făcea faţă cu îndărătnicie.

— Mi s-a mai spus că s-au petrecut şi... lucruri necurate, continuă el cu precauţie.

Temser râse dispreţuitor.

— Mofturi! Cine spune? Bresser?

— Am văzut cu ochii mei! spuse Bresser apăsat.

— Tocmai de-aia, ar trebui să ştii mai bine, răspunse Temser. Nici nu-şi mai dădea silinţa să-şi ascundă supărarea. Întoarse dintr-odată capul spre Tobias şi îl privi. La tot focul ăsta, nu a fost nimic drăcesc, părinte, spuse el. Numai dacă vi se pare trăsnetul o vrăjitorie.

— Trăsnet venit din nimic! protestă Bresser. Ziua în amiaza mare. Şi nu era niciun nor pe cer!

— A fost o furtună de vară absolut normală, stărui Temser. Se întâmplă. Bresser o ştie la fel de bine ca şi mine. Toată vorbăria asta despre vrăjitorie şi magie neagră l-a ameţit de cap.

Bresser se pregăti să se revolte, dar Tobias îl făcu să tacă cu un gest poruncitor.

— Nu crezi că e vrăjitoare? întrebă el.

— Vrăjitoare? Temser râse şi luă o gură de bere. E la fel de puţin vrăjitoare ca Sfinţia Voastră şi ca mine.

O emoţie puternică puse stăpânire pe Tobias.

— Eşti cam singurul de pe-aici de părerea asta, din câte văd, spuse el.

— Aşa? Temser aruncă o altă privire furioasă în direcţia lui

Bresser. Nu cred. Ar trebui poate să vă căutaţi o altă călăuză, părinte. Şi să vorbiţi cu oamenii când nu se tem că sunt spionaţi.

— Măsoară-ţi vorbele, Temser, spuse Bresser ameninţător.

— Pe dumneata nu te macină frica asta, nu-i aşa? întrebă Tobias.

— Nu. Temser scutură din cap. Nu mai sunt multe lucruri de care să-mi fie frică, părinte. Sunt un om bătrân. Ce să mi se mai întâmple? Şi nu pot să mă plâng. Dumnezeu mi-a dat mai multe decât mă aşteptam. Atunci de cine să-mi fie frică – sau pentru ce? Pentru puţinii ani care mi-au mai rămas? Dumnezeu m-a apărat până acum de toate. O s-o facă şi pe mai departe.

— Nu pari deloc a fi bătrân.

— Am aproape şaizeci de ani, răspunse Temser.

Tobias rămase surprins. Ţăranul părea unul din acei oameni ai căror vârstă era greu de ghicit.

— Da, aşa este, spuse Temser zâmbind, când observă surprinderea lui Tobias. Şi să ştiţi că o viaţă lungă te face mai înţelept. Începi să vezi lucrurile altfel. Katrin nu e vrăjitoare.

— Şi hambarul dumitale? insistă Bresser.

— Ţi-am mai spus – l-a trăsnit, răspunse Temser aspru. La dracu', Bresser, doar ai fost aici. Ai văzut. Atunci ce-i cu prostiile astea?

— Trăsnet sau ba, spuse Tobias foarte repede, ca să aplaneze conflictul dintre cei doi bărbaţi, mi s-a spus de tot felul de lucruri necurate, care s-au întâmplat pe aici. Făina stricată am văzut-o şi eu.

— Oh, aşa este, spuse Temser. Şi o să vedeţi şi mai multe, dacă Bresser vă poartă de zor de colo-colo, ceea ce o să facă sigur. Dar din acestea se găsesc oriunde, oricând, în fiece oraş. Numai să căutaţi destul de mult, că veţi găsi mereu ceva necurat. Întotdeauna e mai uşor să dai vina pe diavol sau pe o vrăjitoare, decât să cauţi vina la oameni.

— Vă gândiţi... la cineva anume? întrebă Tobias.

Temser avu de gând să spună ceva, tăcu însă şi scutură din cap.

Tobias mai tăcu o clipă. Apoi îşi goli gânditor urciorul şi îi aruncă lui Bresser o privire mobilizatoare.

— Cred că e vremea să mergem mai departe, spuse el.

Bresser încuviinţă şi se ridică, Temser îi adresă lui Tobias o privire dezamăgită şi spuse:

— Vă rog să-mi mai oferiţi câteva minute, părinte.

— Cu plăcere. Tobias se ridicase pe jumătate şi dădu să se aşeze la loc, dar Temser se ridică şi el şi o porni către uşă.

— Veniţi cu mine la hambar, îl rugă el. Înainte ca nebunul ăsta să vă spună şi mai multe prostii. Puteţi vorbi cu doi argaţi de-ai mei, care au văzut cum a ars. Şi o să vă dovedesc că a fost trăsnetul şi nu făcătura diavolului.

Bresser îl privi cu ură nedisimulată, dar lucrul acesta nu păru decât să-l amuze pe ţăran. Unul după altul – şi din nou urmaţi de o jumătate de duzină de copii gălăgioşi – se duseră la hambar. Tobias ridică fără să vrea privirea când ieşiră din casă. Derwalt nu mai era pe acoperiş.

În schimb, îl zări înăuntru, în hambarul acoperit doar pe jumătate. Stătea lângă o capră pe care se afla o grindă uriaşă, şlefuită şi îşi făcea de lucru cu un uluc, din care cioplea o pană. Când intră Tobias împreună cu Temser, îşi ridică pentru scurt timp privirea, dar o întoarse aproape temător din nou spre lucrul lui. Privirea lui Bresser trecu neinteresată pe lângă el.

— Ştefan! Bert! strigă Temser. Veniţi încoace!

Cei doi care fuseseră strigaţi se apropiară cu paşi repezi. Erau doi tineri cu chipuri deschise, care îl priveau pe Tobias plini de o curiozitate nedisimulată şi pe Bresser cu o duşmănie la fel de nedisimulată.

— Părintele Tobias a venit ca să întrebe de foc, spuse Temser. Spuneţi-i cum s-a întâmplat.

Unul din cei doi, cel mai tânăr, păşi în faţă. Ezită şi părea că are totuşi emoţii.

— Nu-ţi fie frică, spuse Tobias. Povesteşte ce ai văzut.

— S-a... s-a petrecut totul foarte repede, Sfinţia Voastră, spuse argatul. A trăsnit. Un trăsnet cumplit, foarte subţire şi aşa de luminos, de te dureau ochii.

Tobias se întoarse spre cel mai în vârstă din cei doi.

— E adevărat?

Bărbatul aprobă.

— Da. Este aşa cum spune Ştefan. N-am mai văzut aşa ceva. A fost groaznic. A... a şuierat şi aerul a duhnit, de parcă ar fi ieşit chiar diavolul din iad. A fost tare subţire şi... avea ramuri.

— Hambarul a luat foc imediat, adăugă Ştefan. Am încercat să-l stingem, dar nu s-a mai putut. S-a aprins acoperişul şi a intrat aici în pământ. Mai puteţi vedea dincolo locul unde a înnegrit peretele.

Privirea lui Tobias se îndreptă în direcţia spre care arăta mâna lui întinsă şi văzu într-adevăr o urmă lată de funingine, în zigzag, ca un trăsnet, sub care chirpiciul din care era construit peretele hambarului era ars şi se transformase într-o masă neagră şi măruntă de zgură.

— Totul a ars dintr-odată ca o vâlvătaie. Am mai putut deschide uşa să scoatem animalele, dar recolta n-a mai putut fi salvată. A ars tot.

— Şi n-a plouat? întrebă Tobias. N-au fost furtună, tunete?

— După aceea, spuse Bert. La scurt timp după aceea, a început furtuna.

— Ăsta a fost norocul nostru, adăugă Temser. Dacă n-ar fi început să plouă, atunci poate ar fi ars tot. Aşa n-au fost decât nişte saci cu grăunţe şi un hambar vechi.

— Priveşti foarte liniştit pierderea recoltei dumitale, spuse Tobias.

Temser ridică din umeri.

— Şi-aşa nu a fost mare lucru. Nu capăt nimic înapoi dacă mă ridic împotriva sorţii. În afară de asta... adăugă el cu o privire rapidă şi dispreţuitoare în direcţia lui Bresser... contele sigur ne va ajuta să trecem peste ce-i mai greu. Şi mai avem nişte rezerve pentru la iarnă.

Bresser îi aruncă o privire furioasă, se abţinu însă de la orice comentariu.

— Cum a fost vremea în ziua aceea? i se adresă Tobias lui Ştefan.

Argatul nu stătu prea mult pe gânduri.

— A fost cald, spuse el. Foarte cald. Şi umezeală. Nu aveai aer, aşa de rău a fost. Aerul scânteia.

— Poate a fost într-adevăr doar o furtună, spuse Tobias meditativ. Aproape doar pentru a-l linişti pe Bresser, adăugă: Poate. Am să... mă gândesc la asta.

— Aşa să faceţi, părinte, spuse Bresser, în timp ce schimba cu Temser în continuare priviri furioase.

În spatele lui, Derwalt ridică scurt privirea de la lucru şi îl privi pe Tobias aproape implorându-l să găsească o cale de a se apropia de el. Acesta răspunse plecând scurt capul.

— Cred că acum e timpul să mergem, spuse el. Du-te şi adu caii, Bresser. Eu vreau să mă mai uit prin jur. Arătă cu capul spre o urmă de funingine din zid. Numai o clipă.

Bresser îl privi la fel de întunecat cum îi privise şi pe ţăran şi pe cei doi argaţi, dar dispăru fără să mai scoată o vorbă, iar

Tobias se duse repede spre zid, înainte ca Temser să aibă ocazia de a-l mai prinde într-o discuţie. După câteva clipe ţăranul îşi trimise slugile înapoi la lucru şi se îndepărtă şi el.

Tobias rămase o vreme în faţa zidului înnegrit şi îl privi îndelung. Nu că priveliştea l-ar fi lămurit în vreun fel – chirpiciul era carbonizat şi casant. Numai că el nu văzuse în viaţa lui vreun trăsnet, lăsând la o parte vreo câţiva copaci spintecaţi. Cu toate acestea, cercetă locul cu mare atenţie, înainte de a se întoarce şi de a umbla aparent fără noimă prin hambar.

Se opri lângă Derwalt şi întrebă atât de tare, că vorbele lui se auziră peste tot:

— Şi ce-i cu dumneata, om bun? Ai văzut şi dumneata trăsnetul? Mult mai încet şi fără să-şi mişte buzele, adăugă: Ce s-a întâmplat aseară cu dumneata, Derwalt?

— Nu, răspunse Derwalt pe acelaşi ton exagerat. Nu locuiesc în gospodăria asta. Sunt din Buchenfeld. Adăugă în şoaptă: Nu vă duceţi la conte, vă rog din tot sufletul! Nu astăzi! Şi iarăşi tare ca să audă toţi: Trebuie să vorbesc cu Sfinţia Voastră. Veniţi la noapte încoace. O să-l rog pe Temser să mă lase să dorm aici. La miezul nopţii, la hambar.

— Sunt mai mulţi din Buchenfeld aici? întrebă Tobias tare şi aruncând o privire curioasă de jur-împrejur.

Tâmplarul ridică mâna şi făcu un gest care cuprindea tot hambarul.

— Aproape toţi, Sfinţia Voastră. Să-i chem?

Tobias tăcu prefăcându-se că meditează. În realitate contemplă însă creaturile mărunte de pe acoperiş cu atenţie. Unii se opriseră din lucru şi priveau curioşi spre Derwalt şi spre el. În final scutură din cap.

— Nu, spuse el. Dar am să vorbesc mai târziu cu ei. Poate duminică – după slujbă.

Capitolul 7

Palatul contelui se afla în mijlocul pădurii, la un sfert de ceas de mers pe un drum şerpuitor prin desiş, drum brăzdat atât de tare de urme de căruţe şi atât de plin de gropi, încât caii se împiedicau la tot pasul, iar ei se căzneau din greu să rămână în şa. Priveliştea palatului era, după mult timp, prima imagine care corespundea întru totul cu ceea ce-şi imaginase Tobias, de parcă l-ar fi văzut deja o dată.

De fapt era mai degrabă o *fortăreaţă,* decât un palat: o cetate întunecată, împodobită cu creneluri, cu un zid mic şi cu un turn, care era mai mult lat decât înalt şi nu avea ferestre. Celelalte ziduri erau de trei ori cât un stat de om, aşa încât nici acoperişul plan al turnului nu se înălţa deasupra coroanei de frunze a pădurii de fag. Această clădire era fie foarte veche şi copacii nu fuseseră pe vremea construcţiei ei atât de înalţi, fie constructorii ei avuseseră mai degrabă de gând să o *ascundă,* decât să facă din ea un zid de apărare. Ochiul şcolit al lui Tobias, printre ale cărui numeroase pasiuni se număra şi arhitectura, observă de îndată că cetatea era pe cât de simplă, pe atât de ingenios proiectată: posibilii atacatori s-ar fi trezit fără să-şi dea seama într-un păienjeniş de unghiuri, colţuri, margini şi nişe, care i-ar fi anihilat şi i-ar fi făcut o ţintă uşoară pentru cei de pe ziduri sau de pe acoperişul turnului. Palatul lui Theowulf îi amintea mai mult decât orice de o cetate de tâlhari cotropitori.

Bresser îi confirmă lui Tobias bănuielile.

— Aşa este, spuse el. Înaintaşii contelui *au fost* briganzi. Îi aruncă lui Tobias o privire lungă, stranie. Dar nu-i place s-o audă. Nu aduceţi vorba de asta, dacă nu începe el.

Sfatul era sincer. Dar simplul fapt că încerca din nou să-i dicteze ceva, chiar şi cu cele mai bune intenţii, îl înfurie pe Tobias. Şi de data aceasta nu se mai abţinu de la comentarii.

Se apropiaseră de poarta deschisă la depărtare de o aruncătură de băţ, dar părintele îşi struni calul încă o dată, iar Bresser trase şi el de hăţuri, aşa încât animalul îşi ridică agitat capul şi începu să danseze.

— Acum ascultă-mă, Bresser, începu Tobias tăios. De când sunt aici tot încerci să-mi explici ce am şi ce n-am de făcut şi ce să spun sau să nu spun. Sunt în stare să hotărăsc şi singur. Ai înţeles?

Bresser se holbă la el. Maxilarele i se mişcau şi preţ de o

secundă privirea îi scăpără cu aceeaşi furie ca înainte, când se certase cu ţăranul. Dădu din cap cu reţinere.

— Cum porunciţi, pater Tobias, spuse el crispat. N-am vrut decât...

— Mi-e absolut indiferent ce ai *vrut,* Bresser, îl întrerupse Tobias. Te-am rugat să-mi serveşti drept călăuză. Nici mai mult, nici mai puţin. Dacă vreau să ştiu ceva, întreb. Şi când vreau să spun ceva, atunci spun. Fără să-ţi cer dumitale voie.

— Cum doriţi, părinte, răspunse Bresser. Iertaţi-mi neruşinarea. N-o să se mai întâmple.

Tobias deja aproape că îşi regreta vorbele. Fuseseră mai mult decât necesare, dar îşi alesese prost momentul. Cunoştea prea bine oamenii ca Bresser şi ştia că aveau tendinţa de a interpreta rapid amabilitatea şi bunătatea ca slăbiciuni.

Călări mai departe şi străbătu ultimii metri pe sub poartă într-un galop uşor; cu calul pe care Temser pusese să fie înşeuat, fusese floare la ureche. Mârţoaga bătrână cu care străbătuse prima parte a drumului şi-ar fi dat cu siguranţă duhul.

Părintele Tobias încercă să alunge orice gând şi să se concentreze asupra împrejurimilor palatului. Ceea ce vedea din interiorul cetăţii – se hotărâse să numească în continuare reşedinţa lui Theowulf în gândul lui *cetate* – când păşi pe sub poartă, se potrivea cu aspectul exterior: şi în curtea interioară era totul grosolan şi sumbru. Cetatea se compunea doar din zidăria masivă şi din turnul impunător, care acum, de aproape, părea şi mai ameninţător; ceva nedefinit, nişte ziduri întunecate, care-ţi dădeau senzaţia că s-ar putea prăbuşi din clipă-n clipă, îngropând privitorul sub ruinele sale. Nu atât felul cum arăta, cât ceea ce *emana* îi amintea călugărului de turnul din Buchenfeld.

Tobias coborî de pe cal. Spre deosebire de primirea de la curtea ţăranului, aici nu le veni nimeni în întâmpinare ca să-i salute şi să se ocupe de cai. Curtea interioară măsura vreo douăzeci, poate treizeci de paşi şi era complet goală, cu excepţia unui jgheab pentru adăpat şi a unei fântâni zidite, deasupra căreia erau aşezate scânduri bătute în cuie şi fixate cu fier. Nu existau ferestre, decât foarte puţine şi foarte înguste. Acest aşa-zis palat e fie gol, gândi Tobias, fie zidurile sale înghit orice fel de zgomot.

Îi aruncă lui Bresser o privire întrebătoare – pe care grasul o ignoră ca un copil căpos – şi legă hăţurile calului de un par

de lemn de lângă jgheab. Era gol şi pe fundul lui se adunase praful.

— Se pare că nu-i nimeni pe aici, spuse el meditativ. Poate totuşi ar fi fost mai bine să ne anunţăm venirea.

— Contele e acasă, mormăi Bresser.

Coborî şi el şi îşi lăsă calul liber, apoi se îndreptă cu paşi repezi spre una din clădiri.

Tobias se gândi că vor intra într-una dintre cele trei clădiri, însă Bresser se îndreptă cu paşi siguri spre turn. Tobias văzu uşa abia când ajunseră în faţa ei: o spărtură îngustă, care îi ajungea până la umăr, prin care abia dacă se putea strecura un om. Indiferent cine ar fi construit acea cetate, părea să-i fi fost o frică teribilă de duşmani.

Bresser bătu cu pumnul în uşă. Lemnul era atât de gros, încât loviturile sale abia dacă provocară vreun zgomot, însă se dovedi că fuseseră totuşi auzite: după o clipă se auzi scârţâitul unui lacăt greu, apoi uşa se deschise şi un chip palid şi ţepos clipi în lumina neobişnuită a soarelui. O voce adormită izbuti să îngaime un simplu:

— Da?!

— Eu sunt, spuse Bresser. Aduc un musafir pentru conte.

— Musafir? Pe cine?

Chipul se aplecă mai tare în lumina soarelui şi lui Tobias i se păru că-l recunoaşte pe unul dintre oamenii pe care îi văzuse ieri în escorta contelui. Dar nu era sigur. Nu prea fusese atent la escortă.

Bărbatul, în orice caz, nu păru să-l recunoască, pentru că îl măsură o bună bucată de vreme cu o privire deloc ospitalieră, apoi ridică din umeri şi păşi înapoi, pentru a-i lăsa pe cei doi vizitatori să intre. Bresser făcu un gest de invitaţie şi Tobias se înghesui pe lângă el, aplecându-se ca să încapă pe uşa scundă.

Interiorul era aşa de întunecos, încât fu orbit în prima clipă. Când ochii i se obişnuiră cu semiîntunericul prăfos, observă că se afla într-o cămăruţă mică şi fără ferestre, a cărei a doua ieşire era la fel de îngustă şi de joasă, dar în spatele acesteia se aflau nişte trepte surprinzător de ample şi luminoase, care duceau în sus spre o uşă cu două canaturi; şi aceasta era masivă şi împodobită cu felurite ornamente şi intarsii.

— Aşteptaţi aici, mormăi călăuza când ajunseră în faţa acelei uşi. Mă duc îndată să-l anunţ pe conte. Să vedem dacă are timp.

Tobias îl privi iritat, însă Bresser îi făcu un semn rapid, aşa că tăcu. Stătură doar câteva clipe până când slujitorul se întoarse şi le dădu de înţeles cu un gest grosolan să-l urmeze.

Contele nu păru cu nimic mai puţin surprins decât paznicul său, dar îşi veni mult mai repede în fire; numai o fracţiune de secundă îi privi pe părintele Tobias şi pe Bresser – pe Tobias surprins, în mod evident, pe Bresser însă mustrător, fără niciun dubiu apoi se chinui să-şi compună un zâmbet şi păşi în întâmpinarea lui Tobias cu mâna întinsă.

— Părinte Tobias! exclamă el. Ce surpriză plăcută, să am onoarea să vă întâmpin în casa mea.

— Surpriză? Domnia Voastră m-a invitat. Aţi insistat chiar să vă vizitez.

— Aşa este. Dar nu m-am aşteptat s-o faceţi aşa de curând.

Îşi flutură mâna când Tobias încercă să răspundă şi îi petrecu jovial mâna pe după umeri, luându-l cu el. Tobias deveni rigid. Nu-i plăcea să fie atins. În privinţa asta semăna cu o sălbăticiune hăituită. Cu toate că îşi dăduse silinţa să nu se simtă, Theowulf era suficient de sensibil ca să-şi dea seama. Îşi retrase mâna şi zâmbi, scuzându-se.

— Intraţi Tobias, spuse el încă o dată. Trebuie să fiţi obosit. E cale lungă de la Buchenfeld până aici.

— Aşa este, aprobă Tobias. Dar am venit călare.

— Atunci să sperăm că Bresser nu v-a ales cine ştie ce mârţoagă, adăugă Theowulf dispreţuitor. Îi place să facă aşa, să ştiţi. Observă tresărirea lui Bresser şi oftă. Ah, văd deja – a făcut-o. Lăsaţi-mă să ghicesc – iapa neagră.

Tobias confirmă şi privirea cu care Theowulf îl măsură pe Bresser deveni şi mai mustrătoare.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine, Bresser, să-ţi baţi joc aşa de oaspetele nostru. Mârţoaga cade din picioare şi dacă-i aşezi doar o mâţă grasă în spinare. Şi ar trebui să-ţi fie de două ori ruşine că nu ai trimis un sol, ca să mă anunţe de venirea voastră.

— Nu avem nevoie de mare lucru, spuse Tobias.

— Trebuie să fiţi întâmpinat cum se cuvine pentru un om al lui Dumnezeu, explică Theowulf. Din păcate m-aţi luat cu totul prin surprindere.

— Am venit într-un moment nepotrivit? întrebă Tobias.

— În niciun caz. Dar mi-aţi văzut deja casa. Nu e foarte mare şi nu prea punem mare preţ pe lux. Să văd ce poate pregăti bucătarul, deşi mă tem că va fi doar o masă mai

degrabă simplă.

— Nu vă deranjaţi, spuse Tobias. Nu sunt flămând. Venim direct de la gospodăria lui Temser.

Theowulf rânji.

— Oh, înţeleg, spuse el. Nevastă-sa v-a răsfăţat cu minunile din bucătăria ei.

— Mă tem că da, spuse Tobias. Zâmbi şi îşi mângâie pântecele cu palma. Mai mult decât ar fi fost poate nevoie.

— Cui îi spuneţi? întrebă Theowulf. E o bucătăreasă desăvârşită. Îl vizitez pe bărbatul ei câteodată numai ca pretext pentru a mânca la ei, recunosc.

Tobias râse forţat, în timp ce începu să se simtă tot mai puţin confortabil. Amabilitatea lui Theowulf părea ciudat de jucată. Se putea foarte bine să nu aibă nimic de *ascuns* – însă Tobias fu dintr-odată sigur că nu e bine-venit, indiferent ce ar fi spus contele.

Păşiră spre odăile contelui. Theowulf nu era singur. Odaia semăna cu încăperea din turn, unde se afla căminul; şi aici era aşezată în faţa căminului o masă uriaşă. Aproape o jumătate de duzină de scaune erau ocupate de bărbaţi care păreau să provină din pături sociale total diferite – unii erau îmbrăcaţi mai scump decât contele însuşi, alţii purtau haine şi pantaloni simpli ca ţăranii sau slugile. Mâncăruri din belşug, dar simple, erau aşternute pe masă şi, când intrară Tobias şi Bresser, un slujitor tocmai turna bere.

— Oh, spuse Tobias surprins. Aveţi oaspeţi. Îmi pare rău. Nu am vrut să vin într-un moment nepotrivit.

— Nu e deloc nepotrivit, spuse Theowulf ferm. Oricum voiau să plece. Pricina venirii lor aici a fost discutată de mult, dar ştiţi cum e: te iei cu vorba şi dintr-odată trec ceasurile fără ca măcar să-ţi fi dat seama.

Tobias începu să se simtă tot mai prost, mai ales că Theowulf vorbise aşa de tare, încât şi prostul proştilor ar fi trebuit să-şi dea seama că vorbele sale aveau un singur scop: să le dea de înţeles oaspeţilor săi că acum *ar trebui* să plece. Într-adevăr, cei mai mulţi se ridicară şi părăsiră sala, fără a mai schimba măcar o vorbă cu Theowulf. În scurt timp se goli toată încăperea. Tobias încercă zadarnic să prindă măcar privirea vreunuia dintre bărbaţii care treceau pe lângă el. Niciunul nu privi în direcţia lui. Dar, de fapt, niciunul dintre ei nu părea *enervat* sau furios.

— Îmi pare într-adevăr rău, Domnia Voastră, spuse el încă

o dată. Departe de mine gândul de a vă alunga oaspeţii.

Theowulf făcu un gest împăciuitor cu mâna şi râse.

— Dar aţi făcut-o, spuse el râzând. Numai că prin asta mi-aţi făcut un serviciu, părinte. Râse din nou, când observă nedumerirea călugărului, se duse la masă şi se lăsă să cadă într-un scaun uriaş cu spătar sculptat. Oftă din greu, închise o clipă ochii, apoi flutură agitat cu mâna pentru ca Tobias şi Bresser să se aşeze şi ei. De un ceas caut un pretext ca să-i dau afară, recunoscu el zâmbind. Dar câteodată trebuie să pleci urechea şi la supuşi, altminteri se răzvrătesc şi nu-şi mai fac datoria.

Tobias zâmbi nesigur şi privi spre uşă.

— Totuşi, spuse el. Aţi fi putut cel puţin... să vă luaţi rămas-bun de la ei. Atâta timp aş mai fi avut.

— O, vreau să sper că aveţi timp mai mult, părinte, spuse Theowulf. Îmi veţi face onoarea de a înnopta sub acoperişul meu? Dincolo de asta – nu e necesar să-mi iau rămas-bun de la ei. Am marea plăcere de a-mi petrece seara şi probabil jumătate din noapte cu ei, adăugă el cu un zâmbet acru. Pentru seara asta e programată o vânătoare. Vreţi să participaţi la ea?

Tobias scutură din cap, lucru pe care Theowulf, după cum îl trădă expresia feţei, mizase deja în sinea lui.

— Atunci sunt nevoit să vă las câteva ceasuri singur, spuse Theowulf cu regret. Dar vom vedea. Poate reuşesc să mă furişez sub vreun pretext. Nu vă place vânătoarea?

— Nu am vânat niciodată, spuse Tobias. Nu cred că un slujitor al lui Dumnezeu ar trebui să ia parte la o vânătoare.

— Dar câteodată e nevoie de vânătoare, spuse Theowulf. Nu-mi face nicio plăcere să vărs sângele unei creaturi nevinovate, care nu mi-a făcut nimic şi care în fond e lipsită de apărare în faţa mea. Când vânez, prefer lupii sau urşii ca pradă, nu căprioare lipsite de apărare sau iepuri. Dar aşa este, cum spuneţi – câteodată trebuie să faci lucruri pe care le urăşti din străfundul inimii.

Vorbi foarte liniştit, pe un ton care lăsa impresia lipsei de importanţă şi fără să-l privească pe călugăr, însă Tobias pricepu, aproape prea târziu, că Theowulf nu vorbea fără rost, după cum ar fi putut în mod eronat să se înţeleagă. Ştia foarte bine de ce venise inchizitorul. Tobias îşi propuse în gând să fie mereu cu atenţia trează. Îl subestimase din nou pe Theowulf.

— Da, spuse el cu grijă. Omul e coroana creaţiunii şi de

aceea are dreptul să vâneze şi să îşi supună universul.

Theowulf îl privi pe sub pleoapele doar pe jumătate deschise, însă cu mare atenţie. Apoi zâmbi, se sprijini cu mâinile de fotoliul său uriaş ca un tron, se ridică în picioare şi se aplecă după pocalul cu bere, însă nu-şi duse mişcarea la bun sfârşit când observă că Tobias se aşezase în faţa farfuriei folosite a unuia dintre oaspeţi, ci îşi puse paharul la loc şi îi făcu un semn poruncitor unuia dintre slujitori.

Omul se grăbi să ducă farfuria şi să aducă un pahar curat pentru Tobias. Acesta încercă să-l oprească de la a i-l umple, însă nu îşi atrase decât o privire aproape mustrătoare din partea lui Theowulf.

— Mă jigniţi, părinte, spuse el. Şi mai ales pe berarul meu. Beţi măcar o gură după călătoria aceasta lungă. Îşi ridică privirea. Şi tu, Bresser, de ce nu te duci în bucătărie să ţi se dea ceva de mâncare?

Bresser înţelese invitaţia şi dispăru, iar Tobias ridică resemnat paharul şi luă o înghiţitură mică. Berea din regiunea aceasta era bună, dar trebuia să fie atent. Băuse deja prea mult pentru un om care nu era obişnuit să bea decât arareori câte un pahar de vin.

— Aţi fost deci la Temser, începu Theowulf din nou când plecă şi slujitorul şi rămaseră singuri.

— Şi la morar.

— Atunci aţi făcut un drum lung – pentru o singură zi. Un motiv în plus să rămâneţi aici.

— Vom vedea, răspunse Tobias pe ocolite.

— Aţi aflat ce voiaţi să ştiţi? întrebă Theowulf.

Tobias ezită. De ce nu avea încredere în omul acesta?

— Nu... nu sunt sigur, spuse el evitând un răspuns direct. Ce mi-a arătat morarul, a fost grav. Însă Temser...

— A susţinut tocmai contrariul, spuse Theowulf. Bresser e un prost că v-a dus în aceeaşi zi la amândoi.

Tobias îl privi întrebător.

— Morarul o urăşte pe Katrin, explică Theowulf. Şi nu numai de când a blestemat recolta – iertaţi-mă, se corectă el. De când crede că a blestemat recolta.

— De ce?

— V-a povestit că a rămas fără copii, de când i-a murit fiul, întâiul născut? S-a dus atunci la Verkolt şi l-a pus să-i amestece prafuri peste prafuri, ca să scape de beleaua asta. Şi eu îl bănuiesc că s-a dus la mai mulţi vraci. În sfârşit, în

disperarea sa i s-a adresat lui Katrin, ştiţi că i-a ajutat adesea pe bolnavi, chiar şi fără bani?

Tobias dădu din cap din nou, iar Theowulf se strâmbă. Apoi râse.

— E impotent, spuse el. Acesta este motivul pentru care n-are copii.

— Şi Katrin l-a *dat în vileag?* întrebă Tobias neîncrezător.

— Sigur că nu, răspunse Theowulf. Toată lumea o ştia. Dar Katrin era ultima căreia i se destăinuise – după cum credea el. Şi când nici ea nu l-a putut ajuta, oamenii au început cu încetul să se amuze pe seama lui. Ştiţi cum sunt oamenii. Iar el, la rândul lui, a făcut-o pe ea vinovată de soarta lui. Ar fi urlat că e *vrăjitorie* şi dacă vreo furtună sau vreo inundaţie i-ar fi distrus moara. Cu Temser e altceva. Acum trei ani cel mai mare dintre fiii săi a căzut de pe cal şi şi-a rupt amândouă picioarele. Nimeni nu credea că va putea să mai umble vreodată. Katrin l-a vindecat.

Îşi goli paharul, oftă adânc şi îl umplu din nou.

— Vedeţi, părinte, tocmai aceştia doi nu sunt martori buni pentru Sfinţia Voastră.

— Şi Domnia Voastră?

Theowulf tăcu o clipă.

— Mă tem că nici eu, spuse el. Nu v-am spus deja că nu vă invidiez pentru misiunea pe care o aveţi?

— Da, spuse Tobias. Aşa aţi spus.

— Dar acum daţi uitării toate acestea, spuse Theowulf pe un ton schimbat, aproape declamativ. Mai avem destul timp să ne batem capul cu asta. Acum povestiţi-mi ce mai e nou prin lume.

— Mă tem că trebuie să vă dezamăgesc, spuse Tobias. Se strădui să nu pară *prea* alarmat. Theowulf *nu* voia, în mod sigur, doar să facă conversaţie cu el, pentru a schimba amabilităţi. Omul acesta nu lăsa absolut nimic la voia întâmplării. Viaţa între zidurile unei mănăstiri e şi mai sihastră decât într-un palat ca al Domniei Voastre. Mă tem că ştiu mai puţine despre împărat şi imperiu decât Domnia Voastră.

— Acum vă puneţi singur în umbră, spuse Theowulf. V-am spus că am făcut cercetări despre Sfinţia Voastră, pater Tobias – aţi uitat deja? Îi făcu un semn dispreţuitor cu degetul arătător. Avem o mulţime de lucruri în comun, pater.

— Aşa? Şi ce anume, de pildă?

— Păi – dragostea pentru adevăr, de pildă, răspunse

Theowulf. Ştiu că sunteţi un bărbat drept. Chiar şi printre confraţii Sfinţiei Voastre vă bucuraţi de o anume reputaţie, nu-i aşa? Şi interesul nostru comun pentru ştiinţă...

— Vă... interesează ştiinţa?

Theowulf confirmă.

— Desigur. Aţi fost la morar, aşa aţi spus. Atunci aţi văzut moara.

— E construcţia Domniei Voastre?

Theowulf confirmă cu mândrie.

— Da, spuse el, zâmbi în fugă şi precizează: sau, să spunem – în parte. Ideea nu e a mea, ci dintr-o carte pe care am citit-o. Dar eu am construit-o. Vă place?

În loc să răspundă, Tobias aruncă o privire asupra bibliotecii de lângă cămin. Avea patru rafturi şi toate erau pline de cărţi. O adevărată comoară într-un ţinut atât de sumbru şi izolat.

Theowulf îi urmări privirea şi din nou mândria îşi făcu loc pe trăsăturile lui.

— Priviţi liniştit biblioteca, spuse el. Vă va plăcea, sunt sigur.

Tobias se ridică şi se duse dincolo de masă, lângă dulap. Auzi cum se ridică şi Theowulf şi îl urmează, însă contele nu i se alătură, ci rămase la doi paşi distanţă în urma lui.

O vreme nu făcu altceva decât să cerceteze cu privirea cărţile. Citi titlurile de pe cotoarele tari, învelite în piele de porc întărită ca piatra, luă ba un volum, ba altul şi le răsfoi, sau citi anumite pasaje. Erau, într-adevăr, cărţi foarte valoroase – aşa cum toate cărţile constituiau mici comori. Şi era vorba aproape în totalitate de tratate ştiinţifice, unele dintre ele pe teme de care Tobias nu auzise niciodată.

Dar în această comoară de ştiinţă descoperi şi trei sau patru titluri care nu îi plăcură, cărţi care tratau ştiinţe oculte, magia neagră şi vrăjitoria şi ereziile altor religii. Îl întrebă pe Theowulf despre ele, însă acesta ridică doar din umeri.

— Sfinţia Voastră nu cunoaşte unele dintre cărţile acestea? întrebă el.

— Asta este cu totul altceva, răspunse Tobias, însă Theowulf îl întrerupse din nou.

— De ce? Faptul că *posed,* aceste cărţi nu înseamnă că şi cred în ele, nu-i aşa? Şi cum să ştii ce-i bine şi ce-i rău, dacă nu vezi şi răul? Cum vrea Sfinţia Voastră să judece o vrăjitoare, dacă nu ştie ce face ea şi de ce?

Tobias nu răspunse. Ar fi fost o mulţime de lucruri de spus la afirmaţia aceasta, de pildă că se apropia de erezie, dar nu avea chef să se lanseze acum într-o dispută teologică cu Theowulf. Nu de asta venise. Închise cu un gest demonstrativ cartea pe care tocmai o răsfoise şi o aşează la loc pe raft.

— În mâinile altui inchizitor numai acestea ar putea să vă aducă o condamnare la moarte, spuse el, în timp ce se întorcea spre Theowulf.

Contele zâmbi.

— O ameninţare, părinte?

Tobias îi înfruntă privirea; dar îi veni greu.

— Credeţi că am nevoie de asta – să vă ameninţ?

— Nu prea, răspunse Theowulf. În definitiv, suntem de aceeaşi parte, nu-i aşa?

Şi pentru o fracţiune de secundă, duşmănia dintre ei se manifestă aproape deschis. Dar amândoi ştiau să se controleze.

— Asta nu ştiu, recunoscu Tobias în final. Nu sunt sigur.

— Aşa? Theowulf râse, păşi până la urmă alături de el şi luă aparent la întâmplare unul din foliantele grele de pe raft.

Pergamentul paginilor foşni la atingerea degetelor sale. Ilustraţii minunate şi litere măiestre i se perindau prin faţa ochilor, contopindu-se într-o imagine stranie care părea, ca întreg, să aibă la rândul ei o semnificaţie proprie, cu totul deosebită. Dintr-odată Tobias nu mai era sigur că Theowulf pusese mâna *întâmplător* pe acel volum, deoarece era unul dintre volumele despre vrăjitorie.

— Şi eu mă gândeam că misiunea Sfinţiei Voastre aici la Buchenfeld e evidentă, continuă Theowulf după un anumit timp.

— Aşa este, răspunse Tobias. Am fost trimis aici pentru că Verkolt a scris o scrisoare înainte de a muri, în care formulează nişte acuzaţii foarte grave de vrăjitorie.

— Şi? întrebă Theowulf. Aţi avut ocazia să vă convingeţi ce e adevărat şi ce nu în acuzaţiile acestea?

— Încă nu, răspunse Tobias. Sunt nişte lucruri care mă nedumeresc profund, conte. Şi nişte oameni.

— Printre care şi eu, presupuse Theowulf.

Tobias nu răspunse, dar tăcerea lui era suficientă. Dintr-odată Theowulf închise cartea şi o aruncă neglijent înapoi pe raft. Chipul lui păru dintr-odată rece.

— Vă nedumeresc, presupuse el. Dar e valabil şi reciproc,

Tobias. Şi Sfinţia Voastră mă nedumereşte *pe mine.* Şi asta este ceva ce mi se întâmplă rar. N-am mai auzit niciodată de un inchizitor ca Sfinţia Voastră.

— De un om în căutarea adevărului? întrebă Tobias.

— De un om care nu vrea să vadă adevărul, spuse Theowulf cu asprime. Bresser v-a arătat cloaca, nu-i aşa? V-a dus la morar, şi aţi văzut în ce hal e oraşul. Oamenilor le e frică, Tobias! Ultimele recolte au fost ratate. Ce nu s-a stricat a fost distrus, într-un fel sau altul. Se petrec… anumite lucruri.

— Anumite lucruri?

— Se spune că moartea bântuie noaptea peste câmpurile din jurul oraşului, răspunse Theowulf cu mare seriozitate. Şi asta nu e totul. Până acum aţi mai făcut şi altceva, decât să vă îngrijiţi de *sănătatea* lui Katrin?

— Da, spuse Tobias. Am făcut. Am vorbit cu câţiva oameni. Dar n-am auzit încă nimic care să mă convingă că e vorba într-adevăr de vrăjitorie!

— Nu aţi auzit? întrebă Theowulf furios. Atunci veniţi cu mine!

Se întoarse cu o mişcare bruscă şi se năpusti spre uşă.

— Veniţi, strigă încă o dată. Vă voi *arăta* una dintre dovezile la care ţineţi aşa de mult!

Ieşiră din sală, iar la puţin timp şi din turn şi Theowulf goni, fără a ezita vreo clipă, spre jgheabul uscat. Paznicul îi urmă, dar Theowulf îl alungă cu un gest de nerăbdare şi strigă la el să anunţe oaspeţii că se va întoarce într-o oră. Apoi se întoarse nerăbdător în şa aşteptând să urce şi Tobias.

Tobias îl urmă ca în transă. Schimbarea bruscă şi radicală a dispoziţiei lui Theowulf îl luase cu totul prin surprindere. Se gândi asiduu dacă a spus – sau a omis – ceva ce să-l fi înfuriat aşa de tare, însă nu găsi niciun răspuns.

Contele o luă la galop atât de repede prin pădure, încât Tobias se chinui să nu-l piardă din ochi şi fu nevoit să se ţină cu toată puterea de căpăstru. Nu era un călăreţ experimentat. Să laşi un cal să gonească în galop părea simplu, însă nu era defel.

Slavă Domnului că destinaţia lor nu era prea departe. Drumul se despărţea în două direcţii şi Theowulf o luă spre dreapta, pe drumul mai îngust, unde urmele lăsate de căruţe erau pline de buruieni, aşa încât acesta se transformase într-o potecă greu de desluşit şi contele se văzu nevoit să meargă mai încet, fie că îi convenea, fie că nu. Dar nu privi nici acum

în urmă spre Tobias, ci se aplecă cu mişcări smucite pe sub crengile atârnate şi tufele pe sub care treceau.

În sfârşit ajunseră la un luminiş în care se afla o casă, de fapt doar o colibă sărăcăcioasă, al cărei acoperiş se surpase într-o parte. Într-un coteţ bătut de vânt, în spatele casei, se adăposteau două capre costelive, iar un câine la fel de pirpiriu şi sălbatic sări lătrând în faţa celor doi călăreţi şi se trezi tras înapoi de un lanţ. În partea din spate a casei se mai afla un coteţ plin de noroi în care mişuna o jumătate de duzină de porci.

Theowulf sări din şa, îi dădu un picior câinelui şi se întoarse spre Tobias.

— Veniţi! porunci el cu aroganţă. Vreau să vă arăt ceva!

Tobias îl urmă aproape împotriva voinţei sale. Vorbele lui Theowulf aveau o putere aproape înspăimântătoare, împotriva cărora se trezi, în prima clipă, fără apărare. Fără să-şi dea măcar seama, întinse mâna şi se lăsă ajutat de conte să coboare din şa.

Uşa casei se deschisese şi pe ea ieşise un bărbat palid, nebărbierit, cu părul scâlciat ajungându-i până la umeri. Se sperie vizibil văzându-l pe conte, dar nu apucă să spună o vorbă, pentru că Theowulf se răsti la el de îndată:

— Unde este? Vrem să-l vedem!

Bărbatul arătă cu mâna spre marginea pădurii.

— Acolo. Dar noi... adică nu a mai rămas mare lu...

Theowulf se opri brusc din mers şi îl aţinti cu privirea, iar bărbatul amuţi de tot, legănându-se intimidat de pe un picior pe altul. În spatele lui apăru o a doua umbră, mai mică, prin uşă. O pereche de ochi negri şi înfricoşaţi priveau de la Theowulf la Tobias.

— Ce aţi făcut cu el? răcni Theowulf. Să nu-mi spuneţi că l-aţi ars! V-am interzis!

— Ştiu, stăpâne, se bâlbâi omul. Dar nevastă-mea... adică noi... ne-a fost frică. Am...

— Am să pun să fii biciuit, nemernicule! urlă Theowulf. Spune unde l-aţi îngropat?

— După... după fagul acela mare, stăpâne, spuse omul cu glas tremurat. La pietrele acelea. Ce a mai rămas. Nu... nu a ars de tot. Nu a ars prea bine şi...

Se întrerupse din nou şi, când Tobias îi urmări privirea şi văzu chipul lui Theowulf, acesta înţelese şi de ce. Chipul contelui era schimonosit de furie.

— Bine, spuse Theowulf şi încercă să-şi recapete stăpânirea de sine. Atunci să sperăm că a ars într-adevăr *destul de prost.* Spre binele tău. Făcu un gest nervos. Du-te! Condu-ne la locul acela şi dezgroapă-l!

Bărbatul se chirci ca un câine bătut şi dispăru în casă, se întoarse însă o clipă mai târziu cu o sapă şi cu o lopată şi trecu grăbit, cu privirea plecată umil, pe lângă Tobias şi Theowulf.

Îl urmară. Se întoarseră puţin pe drumul pe care veniseră Tobias şi contele, apoi o luară la stânga în desiş. Bărbatul încerca zadarnic să croiască drum cu coada sapei pentru Theowulf şi Tobias. Mâinile şi faţa lui Tobias fură lovite de mai multe ori de crengi spinoase, iar Theowulf se apleca şi el, tot înjurând.

În sfârşit ajunseră într-un loc în care pădurea se mai rărea – nu era un luminiş, însă totuşi un petic de pământ pietros, pe care, în afară de un stejar pitic, nu creşteau decât muşchi şi ferigi. În mijlocul acestui petec de pământ fusese săpat de curând. Fără o vorbă, bărbosul începu să sape tot în locul acela.

— De ce sunteţi aşa de aspru cu el? întrebă Tobias încet, să nu-l audă decât Theowulf.

Contele îşi ţuguie buzele cu nervozitate.

— De ce? întrebă el. Pentru că i-am interzis acestui nătâng să ardă animalul! Am vrut să-l vedeţi. Dar aceşti ţărani proşti nu ştiu... Se opri, privi o clipă în gol pe lângă Tobias şi se forţă să adopte un ton mai moderat. Iertaţi-mă, părinte, spuse el. Dar am fost pur şi simplu furios.

— Pentru că v-a nesocotit porunca? se interesă Tobias.

Spre mirarea sa, Theowulf zâmbi.

— Nu, spuse el. Am încercat să le *explic,* lui şi nevestei lui, că poate mai avem nevoie de hoitul acela. Dar nu au făcut decât să bâiguie ceva despre diavol şi despre iad şi probabil de abia au aşteptat să plec, ca să-i dea foc şi să-l îngroape aici.

— Despre ce e vorba? întrebă Tobias.

— Veţi vedea de îndată, răspunse Theowulf. Şi atunci poate mă veţi înţelege mai bine.

Tobias pricepu că nu avea să mai scoată nimic de la Theowulf. Aşa că se înarmă cu răbdare şi păşi fără o vorbă în spatele porcarului, care dădea cu sapa de parcă ar atârna însăşi viaţa lui de asta. Săpase deja o porţiune bună, însă se părea că el şi nevastă-sa îngropaseră cadavrul într-adevăr la mare adâncime. Sub loviturile sapei zburau bulgări de pământ

şi pietre, iar porcarul se afla deja până la glezne în groapă.

În sfârşit sapa se lovi cu un zgomot moale, foarte neplăcut, de ceva rezistent. Bărbatul o azvârli în lături şi luă lopata pentru a săpa mai departe. În sfârşit se aplecă şi săltă icnind, din groapă, un sac în care se afla un hoit moale. Cu chipul vizibil îngreţoşat, îl azvârli pe jos, apucă din nou lopata şi o folosi ca să taie cu ea sacul.

Tobias îşi ţinu fără să vrea răsuflarea când văzu ce se afla în sac.

Era un porc carbonizat – şi avea două capete.

Tobias păli, se îndreptă de spate şi-şi făcu cruce. Îl străbătu o spaimă teribilă şi paralizantă, dublată de greaţa care-l năpădise, cauzată de o groază fără margini. În acelaşi timp era pur şi simplu incapabil să-şi desprindă privirea de la creatura înfiorătoare de la picioarele sale.

Pielea animalului era arsă, iar ici şi colo se iveau oase poroase prin carnea pârjolită – însă cea de-a doua căpăţână, crescută foarte aproape de capul propriu-zis al animalului nou-născut, se vedea foarte bine. Nu avea ochi, nici urechi, fără să se poată desluşi dacă acest handicap era din naştere sau era o urmare a focului, dar era un fapt incontestabil. Şi contravenea tuturor legilor lui Dumnezeu şi ale naturii, se gândi Tobias în pragul isteriei.

— Dumnezeule mare, şopti el.

Theowulf pufni.

— O creatură diavolească, spuse el.

Tobias îl ignoră, îşi făcu din nou cruce şi se dădu repede un pas înapoi, înainte de a putea să-şi desprindă privirea de creatura înfricoşătoare şi de a se întoarce spre porcar.

— A... trăit? întrebă el cu voce tremurată.

Ochii bărbatului erau întunecaţi de spaimă. La fel ca şi Tobias, se holba şi el la hoitul carbonizat. I se vedea un nod în gât şi o venă îi pulsa.

— Da, răspunse el. L-am răpus imediat. Dar a... a... trăit când a venit pe lume. A dat din picioare şi a zbierat, de parcă l-ar fi avut pe diavol în trup, şi... a încercat să mă muşte.

— Te-a rănit? întrebă Tobias.

Bărbatul scutură din cap, dar îşi duse totuşi mâna la piept, de parcă ar fi fost rănit.

— Nu. Mulţumesc Domnului.

Tobias îşi reprimă scârba cu toată puterea, se aşeză jos lângă hoit şi se forţă să mai privească o dată pe îndelete

priveliştea înfiorătoare. În afară de cea de-a doua căpăţână, animalul nu părea să mai aibă alte semnalmente suspecte – în măsura în care se mai putea vedea ceva, după ce porcarul şi nevastă-sa încercaseră să ardă animalul. Tobias nu putea să le-o ia celor doi în nume de rău. Indiferent ce le-ar fi poruncit contele: dacă pe el priveliştea îl cutremura, ce vor fi simţit atunci aceşti oameni simpli?

Se ridică smucit, se întoarse şi spuse, fără să-l privească pe bărbat:

— Îngroapă-l la loc. Şi sapă adânc, auzi? Pune nişte pietre grele pe el, să nu-l dezgroape vreo sălbăticiune.

Se îndepărtă câţiva paşi de groapa deschisă şi vru să se oprească din nou, însă Theowulf se întorsese deja şi pornise înapoi spre drumul pe care veniseră, aşa încât fu nevoit să-l urmeze. Se grăbi, însă nu reuşi să-l ajungă pe conte decât în dreptul casei, unde Theowulf se avântă grăbit în şa. Avu de gând să-i vorbească, însă contele îi făcu semn din priviri să urce pe cal şi să-l urmeze. Nu voia pesemne ca vorbele lor să ajungă la urechile cuiva.

Măcar nu mai goneau aşa ca la venire, aşa încât reuşi să deschidă discuţia când ajunseră la locul unde poteca de pădure se mai lărgea. Dar, dintr-odată, Tobias se simţi ca răpus. Nimic din ce ar fi putut spune, niciunul dintre multele argumente docte pe care şi le pregătise pentru întâlnirea cu contele nu părea să mai aibă valoare. Cuvintele păleau şi se prefăceau în pulbere în faţa acestei privelişti de coşmar.

— Deci asta aţi vrut să-mi arătaţi, spuse el într-un târziu.

Theowulf confirmă cu obidă. Expresia de furie dispăruse de pe chipul lui; în schimb, Tobias citi amărăciune şi grijă, lucruri pe care până atunci nu le remarcase la conte.

— Îmi pare rău dacă v-am speriat, spuse Theowulf. Dar am vrut să *vadă* şi Sfinţia Voastră. Sunt lucruri care nu pot fi descrise în cuvinte.

— Aveţi dreptate, murmură Tobias.

Se simţi neajutorat. Pentru o clipă nu-şi mai dori altceva decât să se întoarcă în seninul Lübeck. „Doamne Dumnezeule, gândi el apoi, de ce mi-ai dat o asemenea sarcină?” Privi în jur, văzu pădurea întunecată şi ţinutul acela neprimitor şi îşi plecă cu umilinţă ochii.

— De ce nu mi-a povestit Bresser nimic din toate acestea? îl întrebă el o clipă mai târziu pe conte.

Theowulf râse fără veselie.

— Pentru că nu ştia, spuse el. Nimeni nu ştie şi, dacă Sfinţia Voastră nu povesteşte în stânga şi în dreapta, aşa va şi rămâne. Porcarul şi nevastă-sa sigur nu vor spune nimic.

— Vreţi să... treceţi sub tăcere evenimentul? întrebă Tobias nedumerit.

Theowulf confirmă.

— Animalul s-a născut acum trei zile, spuse el. Nimeni, în afară de cei doi, Sfinţia Voastră şi cu mine nu l-a văzut. Şi aşa trebuie să şi rămână.

— Dar de ce?

— De ce nu? ripostă Theowulf. Are vreun rost să răspândim şi mai multă spaimă? Oamenii de aici sunt şi aşa destul de speriaţi, fără să mai înceapă să circule şi poveşti despre porci cu două capete.

— Dar e o dovadă.

Theowulf îşi struni calul dintr-o smucitură şi îl privi ţintă pe Tobias.

— Sfinţia Voastră are nevoie de ea? întrebă el.

Tobias nu înţelese imediat.

— Cum... cum adică?

— Aveţi nevoie de vreo dovadă pentru a o condamna pe vrăjitoare? întrebă Theowulf încă o dată. Adică, mai aveţi nevoie de *încă* o dovadă, pe lângă cele pe care le aveţi deja?

Tobias avu senzaţia că intră într-un iureş teribil.

— Nu spunea chiar Domnia Voastră adineaori că în fond n-am încă nicio *dovadă?* întrebă el.

Contele încuviinţă.

— Nici nu veţi găsi, explică el. Nu genul acela de dovezi de care îmi pare că aveţi nevoie. Dacă ceea ce aţi văzut până acum nu ajunge – atunci ce? Ce mai vreţi? O confirmare iscălită personal de Satana? Râse cu răutate. Ştiţi tot ce trebuie să ştiţi, Tobias. Acum, faceţi-vă datoria!

— Dar tocmai de aceea trebuie să ştiu mai multe.

— Condamnaţi vrăjitoarea! ceru Theowulf. Vorbi foarte încet şi foarte serios. Aşa trebuie, pricepeţi odată!

— Indiferent dacă e vinovată sau nu? întrebă Tobias îngrozit. Dar... dar dumneavoastră înşivă aţi spus că nu sunteţi convins că ar fi vrăjitoare!

— Asta nu are nicio importanţă, spuse Theowulf.

— Să... să condamn o *nevinovată?* Îmi cereţi să trimit pe rug o femeie, fără să mă conving înainte dacă a făptuit sau nu lucrurile de care este acuzată?

— Nu vreţi să înţelegeţi ce se întâmplă aici, sau nu puteţi? întrebă Theowulf iritat. Da, exact asta cer de la Sfinţia Voastră, dacă insistaţi să spun aşa. Făcu un gest furios. Oamenii de aici sunt aproape paralizaţi de spaimă. Ceva se întâmplă aici, Tobias! Ceva groaznic. Nu ştiu dacă diavolul şi-a vârât coada sau e doar un lanţ cumplit de coincidenţe. Şi nici nu are nicio importanţă. Important este că oamenii de aici aşteaptă un semn. Un semn că se petrece ceva. Că le vine cineva în ajutor. Priviţi în jur! Un oraş sărman, plin de case dărăpănate şi de oameni care nu fac nimic altceva decât să dea vina pe diavol şi pe demonii săi pentru nenorocirea lor, în loc să pună mâna şi să-şi schimbe soarta.

— De ce nu-i ajutaţi, dacă aceasta este într-adevăr părerea Domniei Voastre? întrebă Tobias.

— Dar asta şi fac, ripostă Theowulf. Sau *încerc*, cel puţin. Din păcate, mijloacele mele sunt limitate. Şi posibilităţile la fel. Le pot da aur, ca să-şi cumpere grâne. Le pot da lemne, ca să-şi repare casele. Îi pot feri de hoţi şi de vagabonzi. Dar nu-i pot feri de propriile lor spaime! Sfinţia Voastră este omul lui Dumnezeu. Sfinţia Voastră poate.

— Comiţând o *crimă?* Trebuie să fiţi nebun!

— Nu o crimă, îl corectă Theowulf cu seriozitate. Părinte Tobias, orice alt inchizitor în locul Sfinţiei Voastre ar fi judecat-o de mult pe această Katrin. Dovezile sunt mai mult decât suficiente. Şi de când are nevoie inchiziţia de dovezi? Ea...

— Nicio vorbă! îl întrerupse Tobias. Nu mai vreau să aud nicio vorbă!

— De ce? Ochii lui Theowulf se îngustară. Nu vă place ce spun? Vă e frică de adevăr?

— Cred că m-am înşelat în privinţa Domniei Voastre, conte, răspunse Tobias rigid. V-am crezut un om de onoare. Nu un asasin lipsit de scrupule.

— Asasin lipsit de scrupule? Theowulf râse. Dar suna ameninţător. Dacă mă numiţi pe mine asasin lipsit de scrupule, atunci aşa suntem cu toţii. Câte vrăjitoare aţi ars pe rug, pater Tobias? Zece? O sută?

— Niciuna, răspunse Tobias chinuit. Şi dacă...

— Atunci cred că nu ocupaţi funcţia aceasta de prea multă vreme, îl întrerupse Theowulf batjocoritor. Şi mai presupun că nici nu o veţi ocupa multă vreme. Misiunea inchiziţiei...

— Nu este să ucidă nevinovaţi! îl întrerupse Tobias

palpitând. Aproape ţipa.

— Nu? Atunci care? Să nu îmi spuneţi că este apărarea cu adevărat a oamenilor de vrăjitorie şi de magie neagră!

Se înclină în şa şi îşi agită pumnul în faţa obrazului lui Tobias. Acesta crezu în prima clipă că e vorba de o ameninţare la adresa lui şi se dădu la o parte. Dar nu era vorba de asta.

— Vă spun eu ce este inchiziţia, Tobias! continuă Theowulf cu patimă. Scutură pumnul. Pumnul strâns al Bisericii. Spada cu care retează pe oricine are altă credinţă! Singurul lucru pe care-l apără inchiziţia este Biserica însăşi! Şi acum să nu-mi spuneţi că nu-i adevărat! Ucideţi şi pârjoliţi în numele lui Isus Christos, dar credeţi-mă, Tobias, jumătate din fraţii Sfinţiei Voastre l-ar târî şi pe El pe rug, dacă s-ar întoarce în zilele noastre.

— Aceasta este hulă! se indignă Tobias.

— Aşa să fie? Sau e doar un adevăr pe care nu doriţi să-l auziţi? insistă Theowulf. Ce aţi face dacă ar veni la Sfinţia Voastră unul care să pretindă că e Fiul lui Dumnezeu? Care învie morţii şi-i face pe ologi să umble? Care hrăneşte cinci mii de oameni cu un peşte şi o pâine? Nu mă îndoiesc de buna-credinţă a Sfinţiei Voastre, părinte Tobias. Poate Sfinţia Voastră e singura excepţie, dar, credeţi-mă, cei mai mulţi dintre confraţii Sfinţiei Voastre ar urla „vrăjitorie” şi „lucrul diavolului” şi L-ar atârna iarăşi pe cruce!

— *Destul!* ţipă Tobias. *Destul, am spus! Nu sunt obligat să ascult aşa ceva!*

Îşi duse mâinile la urechi, dar nu reuşi să şi le astupe din faţa iureşului de vorbe al lui Theowulf, care-i pătrundea ca o mie de săgeţi în inimă. Pentru că era adevărul. Pentru că vorbele contelui rosteau tocmai ceea ce Tobias nu ar fi îndrăznit să gândească niciodată, dar simţise adesea în adâncul sufletului său.

Theowulf tăcu o clipă. Dar nu se linişti decât mai târziu. Respiraţia îi era sacadată, chipul i se înroşise de surescitare. Dar când vorbi în sfârşit din nou, vocea părea că i se mai liniştise.

— Îmi... pare rău, spuse el. Nu ar fi trebuit să spun lucrurile acestea, ştiu. Dar încetul cu încetul obosesc de atâta ipocrizie, pater Tobias. Şi am crezut că Sfinţia Voastră este un om care mă înţelege. Încă mai cred.

— Ce să înţeleg? întrebă Tobias. Şi el se străduia să pară liniştit. Reuşi la fel de bine sau la fel de prost ca şi Theowulf.

Că îmi cereţi să poruncesc o execuţie – dintr-un simplu calcul? Ca să liniştim poporul?

— E politică, nu e calcul, explică Theowulf. Dar poate aveţi totuşi dreptate. Ce altceva e politica decât un simplu calcul? Totul e politică, părinte Tobias. Biserica arde vrăjitoare, ca să liniştească poporul. Împăratul îşi arde vrăjmaşii, ca să-şi ascundă problemele personale. Iar noi... Oftă. Of, la naiba! spuse el dintr-odată. Sunt un prost. Am... am început greşit. Îmi pare rău. N-am spus ceea ce ar fi trebuit să spun de fapt.

— Ba da, răspunse Tobias. Aţi spus.

Theowulf îl privi lung şi cu o expresie greu de desluşit.

— Atunci veţi... deschide procesul?

— Niciodată n-am spus că nu o voi face, spuse Tobias. Dar o voi face corect – cu toată ştiinţa mea şi cu binecuvântarea lui Dumnezeu.

— L-a omorât pe Verkolt, de asta sunt sigur, spuse Theowulf. Era un om bătrân, hapsân şi rău. Mulţi din oraş se temeau de el şi aproape toţi l-au urât. Dar crima rămâne crimă. Trebuie pedepsită.

— Dacă a comis-o – sigur, răspunse Tobias. Dar aceasta nu e treaba mea.

Theowulf nu răbufni încă o dată, cu toate că Tobias aproape că se aştepta la asta. Dar fie era prea obosit ca să se mai certe, fie se hotărâse să adopte o altă tactică.

— Veniţi! spuse el. Să mergem mai departe.

Caii porniră iarăşi la trap şi Theowulf lăsă să treacă o vreme până să îşi continue discursul întrerupt.

— Ce credeţi că are să se întâmple dacă o achitaţi pe Katrin?

Tobias ridică din umeri.

— Asta nu ştiu. Va trebui să răspundă în faţa judecătorului, dacă şi-a omorât într-adevăr bărbatul.

— Nu de asta vorbesc, spuse Theowulf. Ce credeţi că are să se întâmple aici, la Buchenfeld?

— Cum vine asta?

— Îşi vor căuta o altă vrăjitoare, răspunse Theowulf. Sau un vrăjitor, înţelegeţi, oamenii de aici şi-au pierdut pe jumătate minţile de spaimă. Sunt... disperaţi. Domneşte neliniştea. Nu se vede încă, dar se simte. Ultima recoltă a fost distrusă şi aţi văzut ce s-a întâmplat cu lacul din pădure. Dacă o achitaţi pe Katrin, Tobias, îşi vor căuta o altă victimă. Şi poate nu doar una singură. Poate vor exista şi morţi. Mulţi

morţi. Aţi văzut oamenii cu care voi merge în seara asta la vânătoare?

— Sigur.

— Dar nu ştiţi cine sunt, continuă Theowulf. Sunt vasalii mei. Sublinie cuvântul în chip atât de straniu, încât Tobias îl privi interogativ, însă Theowulf nu reacţionă nicicum la asta, ci continuă după o scurtă pauză. Nu sunt aici numai ca să vâneze câteva căprioare sau câţiva mistreţi, Tobias. Au venit pentru că le e frică. Iarna care vine aduce foamete. Îmi cer să fac ceva pentru ei. Dar nu ştiu ce anume.

— A comite o crimă nu e o soluţie.

Theowulf oftă.

— Crimă... ce vorbă, Tobias. Câteodată omul e la momentul nepotrivit în locul nepotrivit. Câteodată mă întreb, dacă *eu* sunt în locul potrivit.

— Sună... de parcă nu aţi fi prea mulţumit de soarta Domniei Voastre, spuse Tobias după o scurtă ezitare.

— Ba da, răspunse Theowulf. Sau nu. Râse. Poate ar trebui să spun da şi nu. Nu aş vrea să o schimb cu a nimănui altcuiva. Alţii probabil că nu gândesc la fel. Drept cine mă luaţi, Tobias?

— Drept cine vă iau? Ce vreţi să spuneţi?

— Drept un bărbat puternic şi influent, care se bucură de aceste două însuşiri şi domneşte cu mână de fier asupra supuşilor? întrebă Theowulf. Dacă este aşa, atunci vă înşelaţi. Vreau să fiu foarte sincer cu Sfinţia Voastră, Tobias: comitatul meu se destramă. Oamenii nu mai lucrează, pentru că se tem. Lasă ogoarele în paragină, pentru că se tem să mai iasă din adăposturile caselor lor. Nu mai au încredere unii în alţii şi încep să nu mai aibă încredere nici în mine. Suntem în pragul declinului. Nu ştiu dacă-l mai pot împiedica. Poate deja e prea târziu.

— Pot să vorbesc şi *eu* deschis? întrebă Tobias.

Theowulf încuviinţă.

— Acesta este adevăratul motiv pentru venirea mea? întrebă Tobias. Vă temeţi pentru puterea Domniei Voastre?

Theowulf îl privi o clipă consternat, apoi îşi ridică bărbia şi se lăsă zguduit de un râset răsunător. Tobias îl privi nedumerit.

— Asta credeţi? întrebă Theowulf, după ce îşi recăpătă suflul. Atunci pot să vă liniştesc, prietene. Nu vreau această putere. E prea grea pentru mine, pentru ceea ce îmi oferă în schimb. Aş da-o dacă s-ar găsi unul destul de nebun s-o vrea.

Dar vreau să vă spun ce vreau cu adevărat: vreau să dorm noaptea liniştit. Vreau să mă trezesc dimineaţa fără să mă tem că lumea în jurul meu e în flăcări. Vreau ca oamenii care au încredere în mine să mai apuce şi ziua de mâine. Comitatul meu nu e mare, părinte Tobias, dar sunt cu totul două mii de suflete care mi se supun. Şi nu vreau să se piardă, indiferent dacă în mrejele diavolului sau în haos.

— Nu vreţi decât linişte şi ordine, nu-i aşa? întrebă Tobias cu amărăciune în glas. De aceea m-aţi chemat.

— Nu v-am chemat, îl corectă Theowulf. Şi dacă ar fi după mine, aş pune să fie biciuit cel care doar pronunţă cuvântul *vrăjitorie.* Dar iată că sunteţi aici. Lucrurile s-au pus în mişcare şi eu trebuie să văd cum pot face să fie bine. Într-un fel aveţi dreptate: nu vreau decât linişte şi pace în ţinutul meu. Şi nu mă dau în lături de la nimic ca să le păstrez. Ezită o clipă. Vă fac o propunere, Tobias, spuse el atunci. Şi vă rog să nu vă hotărâţi imediat, ci gândiţi-vă mai întâi. O zi, două – cât aveţi nevoie.

— Ce fel de propunere? întrebă Tobias circumspect.

— A fost o greşeală din partea mea să vă cer să abuzaţi de funcţia pe care o aveţi, spuse Theowulf. Îmi dau seama de asta. Dar reacţia pe care aţi avut-o îmi dovedeşte că nu m-am înşelat în privinţa Sfinţiei Voastre. Sunteţi tocmai omul drept pe care-l bănuiam. Dar credeţi-mă când vă spun că poporul are nevoie de o jertfă. De aceea, gândiţi-vă la următorul lucru: Am programat procesul împotriva lui Katrin pentru duminica viitoare, dar îmi dau seama că aveţi nevoie de mai mult timp. Vă mai dau o săptămână. În răstimpul acesta vă acord orice ajutor îmi cereţi. Nicio întrebare nu va rămâne fără răspuns, nicio uşă nu va rămâne închisă pentru Sfinţia Voastră. Veţi avea deci timp destul să vă formaţi o părere. Dar de duminică într-o săptămână veţi sta faţă în faţă cu vrăjitoarea la judecată. Şi veţi pleda pentru vinovăţia ei şi o veţi condamna la moarte pe rug, indiferent la ce rezultat veţi fi ajuns până atunci.

Ridică repede mâna când Tobias încercă să-l întrerupă din nou şi continuă cu voce uşor ridicată: Dacă sunteţi de părere că e vrăjitoare, e oricum de datoria Sfinţiei Voastre să o ardeţi pe rug. Dacă însă o consideraţi nevinovată, atunci o să aranjăm astfel încât doar *să pară* că o ardem. Vă dau cuvântul meu de onoare că voi avea grijă să fie dusă de acolo în cea mai mare taină. Oriunde vreţi, în libertate sau într-un loc în care să răspundă pentru moartea lui Verkolt.

Aceasta era o propunere incredibilă. Tobias nu o respinse imediat. Planul lui Theowulf avea ceva incredibil de ispititor, fie şi numai pentru a scăpa astfel de răspunderea pe care contele i-o aruncase pe umeri.

„Şi de a salva viaţa lui Katrin…”

— Nu spuneţi nimic acum, spuse Theowulf. Gândiţi-vă la asta, vă rog. Îmi puteţi comunica hotărârea dumneavoastră astă-seară, după ce mă întorc de la vânătoare, sau mâine-dimineaţă. Ştiu ce trebuie să simţiţi, dar, credeţi-mă, merită să vă gândiţi măcar.

— Aşa am să fac, promise Tobias.

Capitolul 8

Drumul de întoarcere spre palatul lui Theowulf fu parcurs în linişte, lucru pentru care Tobias fu recunoscător în sinea lui. Nu avea chef să vorbească acum nici cu contele, nici cu altcineva. În adâncul sufletului nu voia nici măcar să se gândească la propunerea lui Theowulf. Ceea ce, bineînţeles, nu era posibil, pentru că însăşi încrâncenarea de a *nu* se gândi la ceva anume era calea cea mai sigură de a se gândi *tocmai* la acel lucru. Iar gândurile lui Tobias se învârteau neîntrerupt în jurul propunerii lui Theowulf.

Atât de incredibil pe cât era, planul conţinea, în egală măsură o ispită diavolească, pe care începuse deja să o simtă. Şi care avea să se agraveze, deoarece bănuia deja că fiecare argument pe care avea să-l aducă *împotriva* ei nu ar fi făcut în realitate altceva decât să o adâncească.

Poate că lupta lui era deja pierdută.

Datoria lui ar fi fost să respingă pe loc şi cu toată fermitatea această grozăvie. Simplul fapt că nu o făcuse îi scotea deja la iveală slăbiciunea. Şi faptul că Theowulf insistase să îi răspundă abia mai târziu, fusese fără îndoială o altă mutare înţeleaptă din partea acestuia.

Totul ar fi fost atât de simplu dacă în locul lui Katrin ar fi fost o altă femeie pe care să fi trebuit să o judece. „Doamne, gândi el din nou, la ce încercare mă pui, trimiţându-mă tocmai aici?”

Când se întoarseră la palat, îl rugă pe Theowulf să-i dea o cameră în care să se poată ruga nestingherit. I se dădu o odaie mică, spartană, la etajul de sus al turnului, rece şi sumbră, având, ca toate celelalte încăperi, doar o fereastră mică, prin care se revărsa o dâră subţire de lumină. Însă odaia îi oferea tocmai ceea ce căuta el acum: linişte şi izolare. Închise cu grijă uşa în urma lui, îngenunche pe podea lângă fereastră şi începu să se roage.

Un ceas, încă unul şi încă unul, până când lumina începu să se risipească şi îl cuprinse durerea de spate.

Şi, cu toate acestea, nu simţea nimic – doar o pustietate rece.

Alinarea pe care o găsise mereu în rugăciune nu veni. Izvorul nesecat de putere şi tărie, care îi fusese mereu credinţa, se epuizase. Ochii i se umplură de lacrimi când înţelese că Dumnezeu nu-l mai ascultă şi durerea din sufletul

lui se transformă în groază când îşi dădu seama de ce: nu pentru că ar fi devenit dintr-odată un părinte aspru, ci pentru că el, Tobias, nu mai era în stare să-L cheme. Nu mai reuşea să-şi deschidă inima. Poarta spre Dumnezeu, marea taină a tuturor religiilor, sinceritatea, era pierdută. Nu mai era sincer. Nici cu Dumnezeu şi nici cu sine.

Încercase să se convingă că se va gândi în mod serios la propunerea monstruoasă lui Theowulf, că o va cântări în termeni logici şi că îşi va lăsa conştiinţa să decidă. Dar, dintre toate, aceasta era poate cea mai mare minciună.

Adevărul era că nu avusese nicio clipă de gând să o condamne pe Katrin. Nu avea importanţă dacă îşi omorâse sau nu bărbatul, nu avea importanţă nici măcar dacă era sau nu vrăjitoare. Nu se gândise nicio clipă să facă altceva decât să-i dovedească nevinovăţia şi s-o elibereze. Minciuna gigantică pe care i-o propusese Theowulf nu făcuse altceva decât să-i arate, cu claritate, propriile intenţii ascunse.

O, da, putea să-i salveze viaţa. Dispunea de mijloacele necesare şi deţinea puterea pentru că, în privinţa aceasta, Theowulf avea întru totul dreptate: în ciuda veşmintelor simple pe care le purta, era totuşi inchizitorul, un om care nu propovăduia doar mântuirea Bisericii, ci şi frica de ea. Inchiziţia era exact aşa cum o considera Theowulf: mâna de fier a Bisericii, în stare să măture, la nevoie, imperii întregi de pe faţa pământului. Până acum însă îşi spusese mereu că o face numai în numele Domnului, că era o forţă teribilă, o armă, însă una care nu lovea decât răul, nu şi binele. Dar şi aceasta era o minciună.

Când afară se întunecă de tot, în curte începu să se zărească pâlpâitul roşu al făcliilor aprinse şi Tobias auzi voci. Se ridică ostenit, se duse la fereastră şi se întinse să vadă afară. Fereastra era foarte sus, iar zidul era atât de gros, încât nu putea să vadă decât o mică parte a curţii. Însă văzu că oaspeţii lui Theowulf se adunaseră cu toţii în curtea cea pătrată şi strâmtă. Nişte slugi aduseseră cai înşeuaţi. Forfota puternică răzbi până la el. Probabil că întreaga adunare pleca la vânătoarea de care vorbise Theowulf.

Tobias ieşi din odaie, o luă spre dreapta şi se îndreptă spre scările de la capătul coridorului, înainte de a observa că greşise direcţia, aşa că se opri, voind să se întoarcă. Dar, în acelaşi moment, observă în capătul de jos al scărilor o umbră şi se opri din nou, ca să întrebe de drum. Turnul era mai mare

decât părea pe dinafară.

— Cine-i acolo? strigă el.

Făptura din partea de jos a scărilor se opri şi ea. Tobias nu-i putea desluşi decât contururile, dar i se părea prea mică pentru un adult. Trebuia să fie vreun pitic sau poate vreun copil.

— Iartă-mă, continuă el. Dar m-am…

Umbra se puse în mişcare şi, timp de o clipită, Tobias îi văzu chipul.

Era un chip cunoscut.

Nu-l văzuse decât o dată şi atunci fusese schimonosit de frică şi de efort, dar chiar şi aşa era sigur că nu se înşela.

Era băiatul care aproape că îi spărsese capul la porţile oraşului.

Rămase cu gura căscată şi cu ochii holbaţi la el, dar în acelaşi timp băiatul se întoarse şi dispăru cu paşi repezi în întuneric.

— Hei, tu! strigă Tobias. Rămâi pe loc!

Se trezi în sfârşit din încremenire şi o luă pe urmele băiatului sărind câte două trepte şi sprijinindu-se cu mâna stângă de perete.

— Aşteaptă! Nu-ţi fac nimic! Vreau numai să vorbesc cu tine!

Sigur că băiatul dispăruse de mult, când ajunsese el gâfâind din greu la capătul scărilor. Şi Tobias nu-şi mai aminti nici măcar în ce direcţie fugise, spre dreapta sau spre stânga. Totul se petrecuse prea repede, iar el fusese pur şi simplu prea surprins să-l revadă pe băiat aici, între zidurile acestea.

Încercă, gâfâind de efort, să caute indicii în coridorul întunecat, lucru inutil însă, căci pe piatra rece nu rămânea nicio urmă.

În ce direcţie să fi fugit băiatul?

Tobias privi când la stânga, când la dreapta. La stânga se vedea o porţiune de coridor care se termina tot într-o scară, în timp ce în partea dreaptă văzu trei uşi ferecate. Auzise oare zgomotul unei uşi care se închide? Nu putea să spună.

Se întoarse dintr-odată spre dreapta şi începu să forţeze pe rând toate uşile. Primele două erau închise, însă la a treia avu noroc: se deschise aşa de uşor, încât aproape că îşi pierdu echilibrul şi era să se prăvălească în încăperea spre care dădea uşa, însă se redresă în ultima clipă, ţinându-se de ramă.

Băiatul nu era nicăieri. Însă dezamăgirea lui Tobias nu ţinu

decât o clipă, fiind înlocuită apoi de mirare.

Camera era mică şi fără ferestre, la fel ca majoritatea odăilor din această misterioasă cetate a umbrelor, însă luminată ca ziua: vreo cincizeci de lumânări aprinse împrăştiau o lumină aurie şi caldă. Peste tot se aflau mese şi rafturi pline ochi de cutii, oale, sticle, carafe, toate recipientele cu putinţă. Pe peretele din faţa uşii atârna un tablou în culori sumbre încadrat de o ramă de aur, care înfăţişa un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat într-o haină grea de blană, pe sub care purta o cămaşă de zale şi o curea, de care era atârnată o sabie. Probabil vreun strămoş de-al lui Theowulf. Un miros aspru, nu neapărat neplăcut, însă *neobişnuit* plutea în aer, iar pe una dintre mese Tobias observă şiruri întregi de butoiaşe, boluri şi ţevi de metal întortocheate, cum nu mai văzuse până acum decât în tablouri care înfăţişau laboratoare de alchimişti. Tavanul de deasupra mesei era negru de funingine.

Tobias aruncă o privire pripită peste umăr de-a lungul gangului, ca să se convingă că până acum nu-l observase nimeni, păşi în odaie şi închise uşa în urma lui. Şi în următorul sfert bun de ceas uită de băiat, uită de Theowulf, ba chiar şi de conflictul de conştiinţă în care-l azvârlise propunerea acestuia, pentru că ceea ce găsi în această odaie stranie îl năuci din cale-afară.

Era un laborator. Pe unele dintre mese şi chiar şi pe jos observă pe rând ustensile care mai de care mai neobişnuite, precum şi un număr impresionant de cărţi şi de foi adăpostite în mape mari de piele, o bună parte dintre ele scrise în limba latină, dar şi în alte limbi, complet străine lui Tobias. Şi în toate aceste vase şi sticluţe fără număr se aflau tot atâtea tincturi şi substanţe.

„Nu e nicio îndoială, gândi Tobias consternat, Theowulf *este* alchimist.” Nu ştia dacă era unul bun sau unul rău, dar cu siguranţă era unul foarte sârguincios. Tobias descoperi pe una dintre mese o listă cu substanţe care probabil se terminaseră, fiindcă Theowulf notase la unele, pe lângă cantităţi, şi sursele din care şi le procura.

Găsi însă ceva ce nu numai că îl nedumeri, ci îl şi cutremură până în măduva oaselor. Era o coincidenţă: tocmai se hotărâse să iasă din acea încăpere, când se lovi accidental de o masă şi răsturnă o oală de lut. Reuşi în ultima clipă să o prindă, înainte ca aceasta să cadă şi să se spargă. Însă o parte din conţinutul ei i se scurse lui Tobias pe mâini.

Se strâmbă de scârbă. Era un lichid maro-închis, care ardea ca acidul când îi pătrunse în urmele de zgârieturi pe care le avea din pădure. Şi duhnea bestial. Tobias puse grăbit oala la locul ei, pe masă, se şterse pe mâini cu o cârpă aflată în apropiere – şi îşi privi dintr-odată mirat degetele.

Cunoştea mirosul acesta. Nu era aşa de puternic ca în pădure, dar era, fără îndoială, aceeaşi duhoare care se ridica din mlaştină.

Puse din nou mâna pe oală, mirat, îndepărtă cârpa cu care era acoperită şi mirosi lichidul. O clipă mai târziu acoperi grăbit oala şi se strâmbă scârbit. Nu exista niciun dubiu, apa din oala aceea provenea din lacul din pădure. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce făcea contele cu ea?

— Sunteţi mulţumit?

Tobias se întoarse ca fulgerat şi se trezi drept în faţa lui Theowulf. Acesta era negru de furie şi ochii îi scăpărau cu atâta nervozitate, încât Tobias se dădu instinctiv un pas înapoi.

— De ceea ce aţi descoperit? adăugă Theowulf pe acelaşi ton. Asta este ceea ce aţi căutat, nu-i aşa?

— Eu... iertaţi-mă... Eu am vrut...

— Sigur, doar v-aţi rătăcit şi aţi vrut să căutaţi ieşirea, nu-i aşa? îl întrerupse Theowulf.

Tobias îl privi pe tânărul conte cu o teamă crescândă. Nu-i înţelegea furia. Pătrunsese aici fără să ceară permisiunea şi pesemne că Theowulf ascundea cu grijă încăperea aceasta de privirile curioşilor, motiv întemeiat ca să se enerveze. Dar nu era un motiv care să justifice o asemenea furie. Ceea ce vedea în ochii lui Theowulf era pur şi simplu poftă de a ucide.

— Eu... chiar m-am rătăcit, veni replica lui bâlbâită. Un copil, un băiat, mai precis... am vrut să-l întreb de drum, dar a fugit.

Furia din ochii lui Theowulf dispăru; pentru o clipă lui Tobias i se păru că acesta răsuflă uşurat.

— Un băiat? repetă el. Aici nu sunt copii. Dintr-odată pe chip îi apăru o expresie de mirare. O, spuse el apoi, înţeleg. Vorbiţi de băiatul ţigăncii.

De data aceasta Tobias era cel care rămase surprins.

— Ţigăncii?

Theowulf confirmă.

— O femeie sărmană. Am găsit-o acum câteva zile în pădure. Fusese alungată pentru că stătea să nască, şi a născut singură în pădure, dar şi-a pierdut copilul. Era mai mult

moartă decât vie când i-am găsit, pe ea şi pe băiat. Râse, însă fără prea multă convingere şi privirea cu care îl măsura pe Tobias era prea voioasă ca să pară altfel decât falsă. Cel mic e dracul gol. Să fi văzut cum s-a apărat, doar când am încercat să pun mâna pe mama lui.

Tobias nu văzuse doar, ci *simţise* pe propria piele de ce era în stare băiatul. Dar mai auzise şi ce spusese mama lui şi aceasta era o cu totul altă poveste decât cea pe care i-o vântura acum pe sub nas contele.

Tuşi exagerat pentru a declara subiectul închis şi privi cu un amestec de curiozitate şi de admiraţie nedisimulată în jur.

— Vă spun că îmi pare cu adevărat foarte rău că am intrat aici, conte, spuse el. Dar trebuie să recunosc că sunt şi surprins. Sunteţi şi alchimist?

Theowulf făcu o grimasă şi scutură din cap cu un oftat plin de resemnare.

— Aş vrea să fiu, spuse el. V-am povestit că sunt pasionat de ştiinţe.

Tobias aprobă.

— Atunci e şi firesc să vrei să experimentezi singur una-alta, continuă Theowulf.

Îi zâmbi lui Tobias şi trecu pe lângă el. Privirile iuţi, aproape înfricoşate, cu care cerceta rafturile, mesele şi ustensilele aranjate pe acestea nu-i scăpară călugărului. Theowulf căuta ceva, despre care nu era sigur dacă fusese descoperit sau nu de Tobias.

— Din păcate nu am trecut niciodată de stadiul de ucenic vrăjitor, continuă Theowulf ironic. Dacă pot folosi cuvântul acesta în prezenţa Sfinţiei Voastre, pater Tobias.

Tobias rămase sobru.

— Asta nu arată a operă de *ucenic*, spuse el apăsat. Privi gânditor oala cu apa puturoasă şi o atinse cu mâna. Experimentaţi cu apa din mlaştină?

Zâmbetul lui Theowulf părea şi mai chinuit.

— Da, recunoscu el.

Înconjurase masa şi stătea din nou pe loc. Îl privi pe Tobias, însă vârfurile degetelor îi alunecau încoace şi încolo, atinseră într-un târziu foaia pe care îşi făcuse însemnările şi pe care Tobias tocmai o citise, se jucă o clipă cu ea şi o întoarse. Pentru un observator mai puţin atent mişcarea ar fi putut părea întâmplătoare, aşa, de parcă nu ar fi avut alt scop, decât acela de a-i ţine mâinile ocupate. Însă Tobias învăţase să fie

atent nu numai la vorbele, ci şi la gesturile oamenilor.

— Am încercat să aflu ce nu e în regulă cu ea, recunoscu Theowulf. Însă nu am reuşit.

— Atunci totuşi nu credeţi în vrăjitorie? întrebă Tobias. Adică, dacă încercaţi să rezolvaţi problema cu mijloacele ştiinţei, nu puteţi fi de părere că s-a petrecut pe căi oculte…

Theowulf zâmbi. Însă nu dădu nicio replică la aceste vorbe, ci scuturǎ doar din cap, păşi dintr-odată cu paşi apăsaţi în jurul mesei şi se opri la doi paşi de Tobias.

— O întrebare interesantă, spuse el. Dar e mai uşor de formulat întrebarea decât răspunsul la ea, părinte. Să vorbim în seara asta, la un pahar, despre lucrurile acestea. Sau mâine.

— Nu cred că voi rămâne, răspunse Tobias. Aş vrea să pornesc cât mai repede cu putinţă spre Buchenfeld.

— Acum?

Theowulf se sperie.

— De ce nu acum? replică Tobias. Drumul nu e aşa de lung. Calul pe care mi l-a dat Temser poate să-l parcurgă în două ceasuri.

— Nici nu poate fi vorba! spuse contele hotărât. Sunteţi oaspetele meu în seara aceasta şi mâine până la prânz. Insist. Sau vreţi să mă jigniţi?

— În niciun caz, răspunse Tobias glacial. Dar am de lucru.

— O noapte în plus sau în minus nu poate schimba mare lucru, spuse Theowulf aspru. Credeţi-mă, Tobias, drumul înapoi spre Buchenfeld e periculos, mai ales noaptea. Sunt tot felul de sălbăticiuni şi aţi putea şi să vă rătăciţi.

— Atunci vă însoţesc o bucată de drum, spuse Tobias. Voiaţi doar să porniţi cu camarazii dumneavoastră la vânătoare.

— Mergem în direcţia opusă, răspunse Theowulf repede şi pe un ton uşor triumfător, de parcă ar fi aşteptat exact acea propunere. Şi… ezită şi zâmbi apoi aproape ştrengăreşte, vom călări foarte repede.

— Dar eu…

— Faceţi-mi măcar această onoare de a rămâne, îl întrerupse Theowulf. Oricum s-a întunecat deja. În afară de asta mai avem o mulţime de lucruri interesante de discutat. Şi, adăugă el insinuant, îmi mai sunteţi dator cu răspunsul la întrebarea mea.

Îl privi pe Tobias o clipă, apoi se întoarse cu o mişcare bruscă, se apropie de unul dintre rafturi şi luă în mână două

pahare de staniu. Fără să spună o vorbă, apucă o carafă, puse ceva din conţinutul acesteia în cele două pahare şi-i dădu unul din ele lui Tobias.

Tobias îl luă, ezită însă, chiar şi când Theowulf ridică paharul lui şi îl îndemnă să bea.

— Luaţi o înghiţitură, părinte, spuse Theowulf. Râse. Sau vă temeţi că vă otrăvesc? Râse din nou, îşi duse paharul la gură şi îl goli dintr-o înghiţitură.

Tobias rămase serios, dar după o scurtă ezitare bău şi el şi constată că era un vin foarte bun.

— Pun să vi se pregătească o cameră cu un pat moale, spuse Theowulf după ce îşi puse paharul la loc. Puteţi să vă odihniţi până vin de la vânătoare. Nu o să dureze prea mult. Două ceasuri, poate trei. Şi după aceea trimit doi oameni să vă escorteze la Buchenfeld, dacă vreţi neapărat să porniţi acum noaptea.

Pater Tobias nu spuse nimic. Theowulf cedase prea repede pentru gustul lui şi se comporta în general destul de straniu.

— Deci, ce intenţii aveţi? întrebă el încă o dată şi arătă spre ustensile. Doar nu încercaţi să scoateţi aur?

Privirea lui Theowulf deveni de gheaţă, dar nu spuse nimic, ci se întoarse şi se duse la uşă, unde se opri din nou.

Tobias înţelese îndemnul. Îl urmă pe conte, se strecură pe lângă el prin rama îngustă şi joasă a uşii şi se opri afară pe coridor.

— Sunt pasionat de ştiinţe, spuse Theowulf, după ce ieşise şi el şi porniseră amândoi unul lângă altul spre trepte. La fel ca Sfinţia Voastră, părinte. Dar la început nu a fost altceva decât pierdere de vreme: serile pe aici sunt lungi şi plictisitoare.

— Şi acum ce e? întrebă Tobias.

Theowulf părea să nu aibă răspuns, aşa că ridică doar din sprâncene şi tăcu un timp.

— Nu ştiu, recunoscu el într-un târziu. Poate doar o joacă.

— Dar una periculoasă, adăugă Tobias, când contele nu mai spuse nimic.

Theowulf îl privi întrebător şi Tobias adăugă, pentru a-l lămuri:

— Un loc în care oamenii vorbesc despre vrăjitorie şi magie neagră poate fi periculos şi pentru un alchimist. Chiar dacă e conte.

Spre uimirea sa, Theowulf zâmbea.

— Vreţi să mă ameninţaţi, părinte? întrebă el.

Tobias scutură din cap şi se chinui să schiţeze un zâmbet vag şi nu prea convingător.

— Ştiţi cum sunt oamenii, Theowulf, spuse monahul. Nu trebuie decât să le daţi prilejul şi jură pe tot ce au mai sfânt că l-au văzut pe diavol în persoană călărind pe o coadă de mătură prin dreptul lunii.

— Şi atunci, un conte ţicnit, care amestecă în beciul palatului substanţe fermecate, e tocmai ce le trebuie, vreţi să spuneţi? Theowulf râse zgomotos. Poate chiar aveţi dreptate. Dar, în afară de Sfinţia Voastră şi de mine, nu mai sunt decât doi oameni în palatul acesta care ştiu de existenţa acestei încăperi. Şi aşa vreau să şi rămână.

— Nu voi povesti nimănui despre asta, spuse Tobias.

Theowulf încuviinţă.

— Ştiu.

— Sunteţi aşa de sigur?

Theowulf aprobă din nou şi îl privi.

— Întru totul, răspunse el. Cred că vă cunosc destul de bine, pater. Poate că nu suntem mereu de aceeaşi părere, dar ştiu că sunteţi un om drept.

Trecură pe lângă încăperea în care Tobias petrecuse câteva ceasuri în rugăciune şi Theowulf se opri, îşi încreţi fruntea, privi de la Tobias la uşa închisă şi pentru o clipă Tobias avu senzaţia teribilă că Theowulf ştia foarte bine ce se petrecuse înăuntru.

Însă călugărul alungă repede acest gând lipsit de teniei şi porni mai departe cu paşi repezi.

— Îmi promiteţi că rămâneţi aici şi mă aşteptaţi? spuse Theowulf, când ajunseră în holul mare unde se aflau căminul şi masa cea mare.

Tobias nu răspunse, însă Theowulf păru să-i considere tăcerea drept o confirmare, pentru că zâmbi mulţumit, arătă cu mâna stângă spre masa cea mare, iar cu dreapta spre raftul cu cărţi de lângă cămin şi spuse:

— Luaţi loc. Dacă aveţi nevoie de ceva, chemaţi-l pe unul dintre slujitori. Vă vor îndeplini orice dorinţă. Altminteri, cred că veţi găsi destule cărţi ca să vă petreceţi următoarele două sau trei ceasuri. Promit să mă întorc cât de repede pot.

Tobias nu răspunse nici acum. Era hotărât să părăsească palatul şi să se întoarcă negreşit la Buchenfeld, dar nu avea chef să mai vorbească despre asta. Se simţea epuizat;

membrele îi erau grele şi când se lăsă să alunece pe fotoliul cel mare de la capătul mesei, care era de fapt al contelui, o făcu cu un sentiment de uşurare, de parcă n-ar mai fi dormit de o săptămână. Nu dorea decât să închidă o clipă ochii, dar se dovedi peste puterile lui să-şi mai ridice pleoapele. Şi când o făcu, încăperea păru să se învârtească cu el cu tot.

Auzi că Theowulf îi spuse două vorbe de rămas-bun, dar nu mai avu nici măcar puterea de a răspunde, ci doar dădu din cap şi închise ochii din nou.

Trebuie să fi adormit pe loc pentru că următorul lucru pe care-l percepu conştient fu gălăgia care pătrundea din curte pe una dintre ferestre.

Anevoie, de parcă ar fi cântărit tone, îşi ridică pleoapele şi privi în jur. Era singur. Pe masa cea mare, care adineaori fusese goală, erau aşezate nişte mâncăruri simple, reci şi un sfeşnic în care ardea o jumătate de duzină de lumânări. Simţea un gust rău în gură şi între tâmple o uşoară senzaţie de ameţeală. Când încercă să se ridice, nu reuşi din prima încercare. Abia la a treia se ridică, se simţi însă atât de instabil pe picioare, încât fu nevoit să se sprijine de marginea mesei, ca să nu cadă înapoi pe fotoliu.

Ce se întâmplase cu el?

Încă se mai auzea gălăgie din curte. Deci nu dormise decât câteva clipe, pentru că după toate aparenţele camarazii de vânătoare nu plecaseră încă?

Sau se întorseseră deja?

Gândul de a fi dormit poate ceasuri întregi în acel fotoliu îl sperie aşa de tare, încât preţ de o clipă îi risipi chiar şi oboseala. Inspiră şi expiră adânc, îşi trecu amândouă mâinile peste obraji şi se duse cu paşi nesiguri spre fereastră ca să vadă ce se petrece afară.

Curtea era luminată aproape ca ziua de făclii aprinse. Cinci sau şase dintre oamenii lui Theowulf se mişcau în razele făcliilor şi-i ajutau pe vânători să înşeueze caii sau să urce în şa. Râsete şi voci, scârţâit de piei vechi şi zăngănit de metal pătrunseră la urechile călugărului şi acesta constată uşurat că oamenii de afară erau pe punctul de a pleca. Dormise deci numai câteva clipe.

Însă lucrul acesta era destul de straniu…

Era, ce-i drept, obosit. Drumul călare îl ostenise mai tare decât voia să recunoască, dar *aşa* de obosit, încât să adoarmă în timp ce vorbea cu Theowulf, tot nu putea fi.

Sau poate pur şi simplu îşi supraestimase forţele. De când venise la Buchenfeld nu mai dormise nicio noapte pe de-a-ntregul.

Mai privi o vreme forfota din curte, apoi se întoarse, se duse înapoi la masă şi apucă una dintre cele două carafe care se aflau lângă mâncare. Era cu vin. Tobias o puse la loc, luă cealaltă carafă şi constată mulţumit că era cu apă. Îşi împrospătă cu ea obrazul, îşi mai turnă în mână, apoi se stropi şi după ceafă şi se înfioră simţind răceala apei.

Braţele şi picioarele îi erau ca de plumb, însă reuşi acum măcar să-şi ţină ochii deschişi. Se întrebă la un moment dat dacă Theowulf nu-i pusese ceva în vin ca să doarmă. Dar alungă acest gând aproape la fel de repede cum venise. De ce să fi făcut contele una ca asta? În afară de aceasta, băuseră amândoi din aceeaşi carafă.

Tobias rezistă tentaţiei de a se mai aşeza o dată şi de a aştepta ca Theowulf şi ceilalţi să plece. Probabil ar fi adormit din nou pe loc. Aşa că rămase o vreme lângă masă, având nevoie de toată forţa ca să se poată ţine pe picioare, şi aşteptă ca iureşul de voci şi tropotitul potcoavelor din curte să se mai domolească. Probabil că nu dură mai mult decât câteva minute, dar lui i se păru o veşnicie.

Încetul cu încetul, reuşi să îşi stăpânească oboseala. Când hărmălaia şi tropotitul din curte se estompară încetişor, părintele Tobias se ridică de la locul său şi se târî cu umerii lăsaţi şi cu paşi mici şi târşâiţi spre uşă. Ieşi din salon, o luă pe scări în jos şi dădu cu capul de rama uşii, pentru că uitase ce joasă este.

Afară în curte încă mai ardeau făcliile şi în lumina lor văzu calul său şi pe al lui Bresser, care se aflau tot acolo unde îi lăsaseră ei. Şi oamenii contelui, pe care-i observase de sus, mai erau acolo: paznicul de la intrare, care le deschisese lui şi lui Bresser şi îi dusese la conte, precum şi alte trei sau patru siluete îmbrăcate în veşminte simple, care îl priveau cu mirare.

Tobias o porni spre cal, se opri însă şi se întoarse într-o parte. Ochii îi ardeau ca focul şi fruntea îi era fierbinte. Avea febră. Îi era sete. Se târî anevoie până la fântână, întinse mâna după găleată şi îşi aminti atunci de scândura care era bătută în cuie deasupra acesteia.

— Aveţi ghinion, Sfinţia Voastră, spuse o voce în spatele lui.

Tobias întoarse privirea şi îl recunoscu pe paznic.

— Fântâna a secat, spuse bărbatul cu un gest explicativ. De ani de zile. Trebuie să aducem apă de la un izvor din pădure, la jumătate de ceas depărtare.

Tobias îşi retrase mâna dezamăgit, închise ochii şi inspiră de patru, cinci ori foarte adânc şi încet. Îl ajută, chiar dacă nu prea mult. Aerul proaspăt părea mai degrabă că-l oboseşte în loc să-l revigoreze. Şi la fiecare pas, îi era tot mai greu.

— Păreţi ostenit, părinte, continuă paznicul. De ce nu vă întindeţi puţin să dormiţi? Vă trezesc de îndată ce se întorc contele şi ceilalţi.

— Nu rămân, răspunse Tobias cu jumătate de gură.

— Dar contele a spus...

— Trebuie să mă întorc, îl întrerupse Tobias.

Bărbatul ezită încă o clipă. Pe chipul său se vedea limpede lupta care se dădea înlăuntrul său: pe de o parte, teama de Theowulf, care, era limpede, dăduse nişte porunci foarte exacte în ceea ce-l privea pe Tobias, şi pe de altă parte, respectul faţă de călugăr. În cele din urmă birui teama de puterea bisericească.

— Cum porunciţi, stăpâne, spuse el. Le făcu semn celor doi bărbaţi care se întoarseră pe loc şi se duseră la grajdurile de pe cealaltă parte a curţii palatului. Cei doi vă vor însoţi.

— Nu e nevoie, protestă Tobias. Găsesc eu drumul.

— Dar contele a insistat să trimitem escortă, stărui paznicul.

— Atunci spuneţi-i că am refuzat, se încăpăţână Tobias.

Omul ezită un moment.

— Va fi foarte furios când va auzi asta, părinte. Şi nu răbdarea l-a făcut vestit.

— Nu o să păţeşti nimic, murmură Tobias.

Era pur şi simplu obosit. Prea obosit şi pentru a reflecta măcar la vorbele omului. Singurul lucru care îl mai ţinea pe picioare era certitudinea că trebuia să plece, fără să bănuiască de unde venea această certitudine, şi întâlnirea pe care o stabilise cu Derwalt. Nu uitase nici panica din ochii tâmplarului când îi şoptise să nu rămână cu niciun chip în acea noapte la palat.

— Vă rog să vă mai gândiţi, părinte, spuse paznicul. Glasul său trăda teama. Contele va...

— Contele nu va face nimic, îl întrerupse Tobias cu duritate. Încercă să urce în şa, nu reuşi şi fu nevoit să apeleze la ajutorul unuia dintre slujitori. Spune-i, continuă el când şezu

în sfârşit pe spinarea calului şi se ţinea să nu se clatine, că am insistat în mod special să mă întorc de îndată şi singur la Buchenfeld. Şi mai spune-i, adăugă el după o scurtă pauză, că mă voi gândi la propunerea sa şi-i voi transmite răspunsul peste două zile.

Bărbatul vru din nou să-l oprească. Apucă hăţurile calului, însă Tobias trase de cal şi se îndreptă spre poartă.

Paznicul fugi în urma lui şi strigă ceva, dar Tobias era pur şi simplu prea obosit pentru a înţelege. Aproape întins pe gâtul animalului şi mai mult adormit decât treaz ieşi călare pe poartă.

I se păru că într-adevăr dormise călare, pentru că următorul lucru pe care-l percepu fu acela că se afla în mijlocul pădurii, pe un drum îngust, flancat de ambele părţi de nişte tufe spinoase şi deasupra căruia coroanele stejarilor străvechi se reuneau ca un acoperiş.

Nu se mai vedea, nici auzea nimic de la palat sau de la oamenii de acolo şi singurele zgomote, în afară de foşnetul vântului printre crengile copacilor, erau cele făcute de copitele calului său. Înţelese dintr-odată că nu avea nici cea mai vagă bănuială unde se afla, însă înainte ca această revelaţie să se transforme în panică, tufele din faţa lui se răriră şi recunoscu contururile unei gospodării ţărăneşti în întuneric. Calul lui Temser găsise singur drumul spre casă şi îl condusese şi pe el, fără să-i ceară niciun fel de participare.

Părintele Tobias se îndreptă în şa şi se întinse. Ochii încă îi ardeau şi gustul rău din gură i se intensificase aşa de tare, încât aproape i se făcea rău. Chiar şi aşa se simţea ceva mai bine. În palatul contelui fusese pe punctul de a leşina, acum se simţea doar obosit.

Şi acest rest de oboseală dispăru în timp ce calul se apropia agale de grajdul său. Simţea acum din nou frigul care se lăsase peste pădurea întunecată şi i se făcu sete şi foame. Spera să nu doarmă toţi din gospodărie. De îndată ce va fi stat de vorbă cu Derwalt şi se va fi convins că e în siguranţă, se va duce la ţăran şi îl va ruga să-l lase să înnopteze acolo. Dintr-un motiv anume se simţea la curtea ţăranului mult mai în siguranţă decât între zidurile întunecate şi reci ale lui Theowulf.

Dar speranţele sale se dovediră deşarte.

Când se apropie de curte, văzu că la niciuna dintre ferestre nu mai era lumină. Casele arătau ca nişte stânci negre

în noapte. Nicăieri nu se mişca nimic. Nu se auzeau nici măcar zgomotele făcute de vreun animal.

Tobias aşteptase să apară măcar un câine, care să-i sară în întâmpinare lătrând, dar în toată curtea aceea mare nu se mişcă nimic, în timp ce calul se apropia de grajd. Când ajunseră acolo se opri, coborî anevoie de pe cal şi privi spre cer.

Era aproape miezul nopţii. Ajunsese deci la timp pentru întâlnirea sa cu Derwalt.

Se îndreptă încet spre hambarul pe jumătate terminat. Paşii săi lăsau ecouri care se risipeau încet şi, când calul fornăi o dată, tresări înfricoşat. Conştientiza din nou cât de prevestitoare de rău era liniştea, aproape ca şi când orice formă de viaţă ar fi dispărut din acea casă.

Alungă acest gând lipsit de noimă şi intră în hambar. Era gol. În lumina palidă a lunii desluşi unelte aruncate aiurea, de care aproape că se împiedică, şi cărămizi de argilă stivuite cu grijă, cu care să fie continuată munca a doua zi. Derwalt nu venise încă.

Părintele Tobias rămase o vreme nehotărât în poartă, privi în jur în încăperea mare, întunecată şi goală şi se aşeză în cele din urmă departe de intrare, pe o stivă de scânduri netede, şi aşteptă.

Derwalt nu veni.

Tobias aşteptă un sfert de ceas, o jumătate, un ceas întreg, dar singura formă de viaţă pe care o văzu în tot acest răstimp fu o pasăre de noapte, care poposi o clipă pe acoperişul hambarului reconstruit pe jumătate, pentru ca apoi să fâlfâie din aripi, zburând mai departe. Tâmplarul nu veni.

Tobias era dezamăgit şi neliniştit în acelaşi timp. Bănuia că Derwalt nu uitase pur şi simplu de întâlnirea lor, ci nu putuse veni dintr-un motiv întemeiat.

Ziua cea nouă începuse deja de mai bine de un ceas, când Tobias înţelese că nu mai avea sens să aştepte. Se gândi să se ducă să-l trezească pe ţăran, renunţă însă la ideea aceasta. Ar fi trebuit să răspundă la prea multe întrebări ca să-şi justifice apariţia în miez de noapte.

Putea la fel de bine să mai călărească preţ de un ceas şi să se întoarcă la Buchenfeld. Aşa că se întoarse cu un oftat de dezamăgire spre grajd să-şi ia calul.

Înăuntru era întuneric beznă, dar găsi calul foarte repede, pentru că era singurul de acolo.

Tobias se opri surprins şi privi rândul lung de boxe goale de pe peretele din faţa lui. Grajdul era făcut pentru cel puţin o duzină de animale, dar acum nu era decât calul lui acolo, cu capul vârât pe jumătate în sacul cu ovăz care era atârnat în faţa lui. Şi dintr-odată îşi dădu seama de ce e aşa de linişte în gospodărie. Foarte simplu, pentru că el era singurul om de acolo. Plecaseră cu toţii.

Dar unde? Şi mai ales în miez de noapte?

Nedumerit şi profund neliniştit îşi conduse calul din nou afară din grajd, se căţără cu greu încă o dată în spinarea acestuia şi părăsi gospodăria ţăranului.

Acum nu se mai putea baza pe călăuzirea calului, ci era nevoit să-şi amintească el însuşi drumul care ducea la Buchenfeld. Se văzu nevoit să-şi recunoască lipsa totală de orientare; se bazase întru totul pe Bresser. Dar era destul de sigur că avea să găsească măcar drumul spre râu şi de acolo trebuia doar să urmeze cursul râului, pentru a ajunge la Buchenfeld.

Aşa că porni călare pe drumul care, din câte îşi amintea, ducea direct la râu şi la casa morarului, bătându-şi capul cu dispariţia stranie a lui Temser şi a oamenilor săi. De ce îl prevenise Derwalt să nu îşi petreacă această noapte la palat, aceeaşi noapte în care atât ţăranul şi toţi argaţii săi, cât şi contele cu oaspeţii săi nu se aflau la casele lor?

Merse aşa călare vreme de mai bine de un ceas, înainte să zărească în depărtare râul şi moara de apă. Făcu un ocol mare în jurul morii şi coborî încă o dată lângă râu ca să-şi arunce apă rece pe obraz pentru că oboseala pusese din nou stăpânire pe el. Animalul îşi potoli zgomotos setea. Dar nu bău mult şi, după ce Tobias îşi aruncă de mai multe ori cu căuşul palmelor din apa rece ca gheaţa pe cap şi pe ceafă, acestuia îi urcă iarăşi în nări mirosul uşor înţepător care venea dinspre râu. Era un alt fir de apă decât cel care trecea în partea de sud, pe lângă Buchenfeld. Apa, care acolo era curată şi limpede, aici era stricată. Rezistă tentaţiei de a mai bea din ea, îşi şterse cu mâneca apa de pe obraz şi din ochi, luă calul de hăţuri şi îl conduse din nou spre drumul pe care venise.

Când dădu să se urce din nou pe cal, îi ajunse la urechi un foşnet. Era foarte încet şi estompat, aşa încât nu putea să-şi dea seama nici ce era, nici din ce direcţie venea. Privi neliniştit în jur, nu desluşi nimic, vru să se avânte pentru a doua oară în şa, când auzi din nou zgomotul. Erau voci omeneşti. Vocile mai

multor bărbaţi, care comunicau unii cu alţii ţipând şi, pe lângă acestea, huruitul surd de cai în galop. Şi în depărtare i se păru lui Tobias că zăreşte nişte umbre care veneau spre el.

O groază fără margini puse din nou stăpânire pe el. Duse animalul de căpăstru în spatele tufelor de pe marginea râului. Nu erau decât nişte crengi uscate, abia de ajungeau să adăpostească cu adevărat animalul.

Vocile şi caii veneau tot mai aproape. Tobias reuşi să vadă câteva siluete. Erau călăreţi în veşminte negre, în robe care fâlfâiau după ei ca nişte aripi negre când îşi făcură apariţia aplecaţi adânc asupra spinării cailor lor. Feţele le luceau albe în întuneric şi auzi strigătele puternice cu care comunicau, însă nu le putea înţelege.

Inima începu să-i bată. Aceşti călăreţi aveau ceva… neliniştitor. Nu putea spune ce, însă era ca şi când ar fi văzut ceva ce nu putea încă pricepe, dar al cărui mister începuse deja să-l simtă. Călăreţii aveau o aură sumbră de pericol.

Păreau a vâna ceva.

Când pater Tobias văzu şi ce anume vânează, aproape că urlă de spaimă.

Era un om.

Omul alerga cu paşi mari, împiedicându-se de-a lungul malului, la o aruncătură de băţ de ascunzătoarea lui Tobias. Şi privea tot mereu hăituit în urma lui după urmăritori, ceea ce îl făcea să se tot împiedice şi aproape să şi cadă. Încă puţin, gândi Tobias, şi vânătorii îl vor fi ajuns!

Trebuia să facă ceva!

Dar nu făcu nimic. Stătea pur şi simplu şi privea, paralizat de frică şi de consternare. Mai târziu avea să-şi tot repete că nu ar fi putut face nimic; era singur şi neînarmat, şi călăreţii erau peste o duzină. Şi totuşi nu-şi iertă ezitarea aceasta. Stătea pur şi simplu, privea drumul şi era paralizat de frică.

Călăreţii întunecaţi îl ajunseră pe om într-adevăr repede din urmă. Însă la vreo treizeci de paşi depărtare de fugar îşi struniră caii şi se împărţiră în două cete. Una din ele îşi continuă galopul în urma bărbatului, în timp ce cealaltă făcu un ocol ca să-i taie calea.

„Se joacă cu el, gândi Tobias îngrozit. Se joacă cu el de-a şoarecele şi pisica.”

Şi fugarul văzu acum că nu mai avea nicio şansă. Îşi încetini dintr-odată fuga, se opri o clipă şi privi hăituit în toate direcţiile. Ridică mâinile într-un gest disperat, aproape

implorator, şi exact în acel moment covorul de nori de pe cer se rupse, iar lumina lunii îi dezveli chipul în toată limpezimea.

Era Derwalt!

Însă lui Tobias nu-i mai rămase nici măcar suficient timp pentru a prelucra mental perspectiva nouă şi terifiantă pe care o aducea cu sine această descoperire, deoarece, în clipa următoare, cel dintâi dintre călăreţi îl ajunse din urmă şi aceeaşi lumină rece a lunii căzu şi pe chipul lui.

Era o mască de oase, de un alb cadaveric. Nasul şi ochii erau găuri negre şi fără capăt, gura era schimonosită de un rânjet dispreţuitor, iar mâinile care ţineau căpăstrul calului, nu erau mâini, ci oase descărnate de schelet!

Aşa de repede cum se luminase, cerul se şi închise la loc şi un întuneric milostiv coborî peste priveliştea înfiorătoare. Urmăritori şi urmărit se contopiră din nou într-o umbră deasă şi fără margini, părând a da o reprezentaţie de dans grotesc într-o muţenie aproape desăvârşită.

Însă ceea ce văzuse părintele Tobias până în acest moment era destul pentru a-l azvârli preţ de câteva clipe în braţele demenţei. Vru să strige, să iasă din ascunzătoare, să le arate creaturilor acelora îngrozitoare sfânta cruce pe care o purta la gât, să le arunce cele mai straşnice anateme pe care le auzise de când era inchizitor, să-i pârjolească cu puterea cuvintelor sfinte, dar nu putu face nimic din toate acestea. Era ca şi când nu numai întreaga lui voinţă, ci şi întreaga judecată i-ar fi fost anihilate. În clipa aceea, nici măcar nu-i mai era teamă. Stătea pur şi simplu, se holba la umbrele în mişcare şi aştepta zadarnic să simtă ceva ce putea numi teamă sau consternare. Dar înlăuntrul lui nu era nimic, decât un gol adânc şi lipsit de Dumnezeu, mai rău decât orice spaimă pe care ar fi putut să o simtă. Privi încremenit cum călăreţul cu chip de oase se năpusti asupra lui Derwalt şi în ultima clipă, tocmai când credea că îl va arunca la pământ pe tâmplar, arătarea îşi trase calul la o parte şi ridică braţul. Figura scheletică înfiorătoare făcu o mişcare fulgerătoare şi, dintr-odată, Derwalt începu să strige de durere şi de groază, se împletici şi căzu în genunchi.

Călăreţul porni mai departe în galop, însă, înainte ca Derwalt să se poată ridica din nou, se apropie o altă umbră nimicitoare şi din nou tâmplarul fu lovit cu sete. Ţipătul lui Derwalt răsună şi mai dureros; de data aceasta nu mai căzu în mâini şi în genunchi, ci se prăbuşi cât era de lung.

Pater Tobias închise ochii cu un icnet mut, se lăsă în

genunchi şi îşi făcu semnul crucii înainte de a-şi împreuna mâinile în rugăciune. Buzele i se mişcau, însă capul îi era complet gol. Nu mai găsea cuvintele sfinte. La fel ca şi acum câteva ceasuri în palatul contelui, nimeni nu răspundea rugii sale mute, nicio mână caldă, protectoare nu se întindea peste sufletul său să-i aline durerea. Când deschise din nou ochii după câteva clipe, umbrele încă mai erau acolo şi priveliştea devenise mai cumplită decât înainte.

Derwalt se ridicase din nou, sprijinindu-se în mâini şi în genunchi şi gemea. Călăreţii cu chipuri de oase făcuseră un semicerc în jurul ţăranului pe marginea râului. Când lumina lunii căzu din nou asupra sumbrului decor, ultima nădejde disperată a părintelui Tobias se risipi. Nu fusese o nălucă, nu fusese o farsă pe care să i-o fi jucat nervii săi suprasolicitaţi: feţele bărbaţilor din şeile armăsarilor uriaşi nu erau feţe obişnuite. Erau nişte cranii rânjite.

Derwalt se chinui să se ridice din nou în picioare şi rămase aşa, clătinându-se. Privirea îi rătăci disperată în jur, cercetă pentru o clipă malul râului şi se întoarse apoi la semicercul mut de arătări uriaşe şi ameninţătoare, care îl înconjurau. Faţa îi era plină de sânge, părea că nu mai are nici măcar puterea de a se ţine pe picioare. Cu toate acestea, îndrăzni să facă un pas clătinat, apoi un al doilea şi un al treilea, înainte ca unul dintre călăreţi să-şi mâne calul în lateral şi să-i taie astfel calea.

Însă Derwalt nu renunţă încă. Cu o forţă şi un curaj pe care i le dădea pesemne doar disperarea, se întoarse dintr-odată şi se aruncă aproape cu aceeaşi mişcare în direcţia opusă şi ajunse cu pas iute lângă unul dintre călăreţi. Îşi desfăcu braţele cu un urlet şi trase cu toată puterea de căpăstrul calului.

Animalul se ridică pe picioarele din spate. Copitele din faţă loveau cu furie în aer şi trecură milimetric pe lângă ţeasta lui Derwalt, iar călăreţul cu chip de oase făcu eforturi să rămână în şa.

Călăreţul de lângă el încercă să-şi strunească şi să-şi întoarcă armăsarul, ducând în acelaşi timp mâna la centură, probabil pentru a scoate o armă, după cum presupuse Tobias. Însă Derwalt trecuse deja printre cei doi cai şi alergă cu paşi mari cât îl ţineau picioarele. De îndată, ceilalţi călăreţi cu chipuri de oase îşi întoarseră caii şi o luară pe urmele lui.

Dacă ar fi vrut, l-ar fi ajuns după câţiva paşi însă,

dimpotrivă, avantajul lui Derwalt chiar crescu pentru câteva clipe, înainte ca mascaţii să grăbească pasul şi să reducă din distanţă. Vânătorii şi vânatul nu erau decât umbre în noaptea întunecată, când manevra pe care Tobias o observase deja o dată se repetă şi grupul de urmăritori se rupse în două.

Tobias văzu cum Derwalt căzu în genunchi asediat de două creaturi călare, înainte ca bărbaţii să facă un cerc în jurul lui. Şi nici de data aceasta nu-l atacară. Acţiunea era deja prea departe de ascunzişul lui Tobias pentru a mai putea desluşi detalii, dar, după o vreme, umbrele începură din nou să se mişte, iar el bănui că Derwalt reuşise din nou să scape de urmăritorii săi înfricoşători. Era un joc. Un joc mortal, inuman, cel pe care îl jucau cu el. Morţii se ridicaseră din mormintele lor ca să-i vâneze pe cei vii, iar el, Tobias, poate singurul care ar fi putut face ceva, nu făcea nimic. Ţinea mâinile strânse atât de tare, încât sângele i se scursese din degete, şi îşi mişca buzele într-o rugăciune mută, care nu mai era rugăciune, ci un şir de vorbe goale, lipsite de sens. Şi rămase astfel, ţintuit locului, şi după ce dansul macabru al umbrelor se risipi în noapte şi el era de mult singur.

Mai trecu aproape un ceas până când găsi puterea de a scoate calul din tufele de pe marginea râului şi să se caţăre tremurând în şa pentru a se întoarce la Buchenfeld.

Capitolul 9

În dimineaţa următoare, se trezi iarăşi la câteva ceasuri bune după ce se luminase de ziuă. Când reuşi într-un târziu să deschidă ochii, încăperea era deja în întregime inundată de lumina orbitoare şi caldă a soarelui. În prima clipă avu dificultăţi de orientare. Îşi aminti cu greu cum ajunsese la Buchenfeld. Tot ce se petrecuse între acel moment terifiant pe malul râului şi momentul în care ajunsese, clătinându-se, în această casă i se părea un coşmar cumplit şi lipsit de noimă. Mânase calul fără milă, ca să scape de nebunia care îl pândea din noapte, dar, cu fiecare leghe parcursă, se îngrozea tot mai tare şi, de fiecare dată când îşi spunea că nu ar fi putut face nimic, creştea în el convingerea că tot ce se petrecuse la lac fusese din vina lui. Derwalt era probabil mort; însă poate ar mai fi putut trăi, dacă el, Tobias, nu ar fi încercat să-i smulgă informaţii pe care acesta nu putea să i le dea. Avusese încredere în el, pentru că nu văzuse în Tobias un om care-i cerea ajutorul, ci autoritatea Bisericii, autoritatea lui Dumnezeu, care ar fi trebuit să-l păzească de acele creaturi sinistre ale iadului.

Răspunderea pentru soarta lui Derwalt apăsa greu pe umerii lui Tobias. Şi, în ziua în care va păşi înaintea lui Dumnezeu şi va depune mărturie despre viaţa şi faptele sale, va trebui să îşi asume şi această vină.

Tobias se ridică. Se simţea murdar şi transpirat şi când aruncă o privire spre patul în care dormise, văzu că aşternutul era şifonat şi umed. Nu se simţi nicidecum proaspăt şi odihnit, teama încă îi mai zăcea în oase, aproape mai adânc decât în noaptea care trecuse. Ştia că nu avea să mai uite niciodată imaginile nopţii trecute. Şi propria sa cădere şi faptul că eşuase. La urma urmei, pentru ce venise? El, nu doar cleric, nu doar misionar, ci un inchizitor, care reprezenta singura forţă de pe această lume care se putea opune iadului şi trimişilor acestuia. De ce venise, dacă nu ca să-i ocrotească pe aceşti oameni de solii întunericului?

Însă el îi lăsase pradă acestora.

Tobias îşi dădu seama că asemenea gânduri nu duceau niciunde şi se strădui cu toată puterea să se gândească la lucruri mai practice. Nu avea sens să se lase cuprins de remuşcări. Încă mai era timp să împiedice lucruri şi mai grave.

La fel ca şi data trecută, Maria aşezase o carafă cu apă

proaspătă lângă patul lui. Se spălă repede, îşi şterse faţa cu mâneca hainei şi aruncă din mers o privire micului crucifix de deasupra patului. Umbra mişcată de pe perete părea să-i râdă în nas. Totul i se părea atât de clar şi atât de lesne de înţeles! De ce nu putea, pur şi simplu, întinde mâna şi atinge taina a cărei rezolvare trebuia să fie foarte aproape de el?

Dar era ca şi cum ceva i-ar fi paralizat gândurile, ca şi când o vrajă malefică şi întunecată ar străbate aerul acestui oraş la fel ca şi duhoarea lacului, ca şi când o forţă invizibilă ar împiedica nu doar locuitorii, ci şi pe el însuşi să vadă ceea ce era de văzut.

Părăsi dormitorul, aruncă o privire în sufrageria goală şi se îndreptă apoi spre trepte. În casă era linişte ca întotdeauna, doar scara veche scârţâia, iar când se apropie de uşa care ducea la mansardă, desluşi voci şoptite care discutau: erau Maria şi Katrin.

Vru să întindă mâna spre clanţă, dar în clipa aceea auzi o exclamaţie de surprindere în spatele său şi, când se întoarse, îl văzu pe Bresser, care apăruse la picioarele scării şi îl privea mirat.

— Părinte Tobias? V-aţi trezit?

— Dacă nu m-aş fi trezit, n-aş fi aici să răspund la întrebarea asta prostească, răspunse Tobias iritat.

Bresser zâmbi nefericit în timp ce se muta de pe un picior pe altul.

— Unde aţi fost aseară? întrebă el după o vreme. V-am căutat.

— I-am spus contelui că nu vreau să rămân la palat.

— A fost foarte furios când s-a întors de la vânătoare şi a auzit că aţi pornit de unul singur, răspunse Bresser, fără să ţină cont de spusele lui Tobias. Am pornit imediat să vă caut, dar nu v-am găsit.

— M-am rătăcit în întuneric, răspunse Tobias scurt.

— N-a fost foarte înţelept din partea Sfinţiei Voastre, părinte, spuse Bresser cu un uşor reproş. Cine ştie ce ar fi putut să vi se întâmple.

Sublinie ultimele cuvinte în mod straniu, iar privirea îi deveni întrebătoare şi pătrunzătoare. Ştia ce i se întâmplase părintelui Tobias?

— După cum vezi, nu mi s-a întâmplat nimic, răspunse Tobias concis. Aşteaptă-mă. Avem de discutat unele lucruri, după ce termin.

Fără să-l mai învrednicească pe Bresser nici măcar cu o privire, o porni mai departe, deschise uşa şi o închise rapid în urma lui, apoi se întoarse spre pat.

Katrin se trezise într-adevăr. Ochii încă îi mai luceau de febră, dar nu mai arăta ca o muribundă. Era aşezată în pat, şi când îl recunoscu pe Tobias, un zâmbet strălucitor îi cuprinse întregul chip. Vru să se ridice şi să întindă braţele spre el, însă nevasta lui Bresser, care stătea lângă ea pe un scăunel, se opuse cu blândeţe şi scutură din cap cu reproş.

— Nu te mişca, spuse ea. Nu eşti nici pe departe sănătoasă. Apoi se întoarse şi privi spre Tobias. Bună dimineaţa, pater Tobias.

Ironia din vorbele ei nu-i scăpă monahului. Îi răspunse la zâmbet cu aceeaşi atitudine distrată şi spuse:

— Iar nu m-ai trezit la timp.

— Dacă stau să mă gândesc când v-aţi întors, părinte, răspunse Maria, ar fi trebuit să vă închid în dormitor încă trei, patru ceasuri. Scutură din cap şi oftă exagerat de tare. Am destule pe cap cu o bolnavă. Ce aveţi de gând? Să vă nimiciţi văzând cu ochii?

Se ridică, îi aruncă lui Katrin o privire rapidă şi mustrătoare şi arătă cu mâna spre scaunul pe care stătuse.

— Luaţi loc, Tobias, spuse ea. Sigur aveţi multe de vorbit. Am să pregătesc masa până atunci şi o să-l ţin pe Bresser la distanţă.

Tobias rămase uşor nedumerit, însă Katrin spuse:

— I-am povestit totul.

— I-ai...?

— ...povestit puţinul pe care nu mi l-aş fi putut închipui şi singură, îl întrerupse Maria. Dar nicio grijă, n-am să spun nimănui nicio vorbă.

Tobias rămase atât de surprins, încât preţ de câteva clipe nici măcar nu îşi căută cuvintele, ci doar le privi pe Katrin şi pe nevasta lui Bresser cu un amestec de consternare şi de îndoială. Atunci observă cum Katrin îl privi cu înţeles şi pricepu că nu îi spusese chiar totul. Şi groaza care-l cuprinsese se mai risipi puţin. Cu toate acestea, nu mai scoase nicio vorbă, ci aşteptă răbdător până când Maria închise uşa în urma ei şi paşii nu i se mai auziră pe coridor, înainte de a lua loc şi de a lua mâna lui Katrin într-a lui.

Degetele îi tremurau. Simţea ce repede îi bate şi ei inima. Părea mai sănătoasă decât era. Şi, cu toate acestea, starea ei

se îmbunătăţise în chip miraculos, în puţinele ceasuri de când o văzuse ultima oară.

— Crezi cu adevărat, că a fost înţelept din partea ta să-i spui totul? întrebă el.

Katrin zâmbi dureros.

— Ea a spus adevărul, Tobias, răspunse ea. Nu i-am dezvăluit nimic, ci doar i-am răspuns la câteva întrebări. Dar nicio grijă, unele lucruri le-am păstrat doar pentru mine.

Tobias zâmbi. Dar, ca multe altele în ultimele zile, şi zâmbetul acesta era o minciună. Vorbele lui Katrin erau dureroase. Amintirea a ceea ce se întâmplase între ei în seara aceea la lac era mai dureroasă ca niciodată. Numai că frumuseţea acelor clipe fusese estompată de memorie, în timp ce consternarea şi groaza la vederea bărbatului muribund rămăseseră intacte.

Tobias tuşi uşor pentru a risipi tăcerea care devenea tot mai apăsătoare şi simţi cum mâna lui Katrin deveni rigidă în strânsoarea mâinilor lui. Părea să simtă că se petrece ceva înlăuntrul lui.

— Cum te simţi? întrebă el doar ca să spună ceva.

Katrin zâmbi obosită şi îşi retrase mâna cu totul. El avu impulsul de a i-o reţine, însă nu îşi duse gândul la bun sfârşit, ci plecă doar privirea.

— Mi-e bine, spuse Katrin într-un târziu. În orice caz, mai bine decât ieri. De ce nu ai urcat?

Tobias o privi întrebător.

— Azi-noapte, explică ea. Am auzit când te-ai întors.

— Am fost... foarte obosit, răspunse Tobias cu ezitări. Şi nu am ştiut că mai eşti trează.

Adevărul era că nici măcar nu îi trecuse prin cap să verifice cum se simţea Katrin. Fusese atât de înfricoşat şi de oripilat, încât se refugiase în casă întocmai ca o fiară hăituită şi se ghemuise în pat.

— Ai fost la conte? întrebă Katrin.

Zâmbetul îi deveni uşor nesigur.

Tobias nu spuse nimic, dădu simplu din cap, îi apucă totuşi mâna din nou şi o ţinu strâns.

— E un bărbat interesant, nu-i aşa?

— E un bărbat *straniu,* răspunse Tobias. Mă... nelinişteşte.

— Nu eşti singurul care simte asta, răspunse Katrin cu un zâmbet fugar. Nelinişteşte pe oricine îl întâlneşte pentru prima oară.

Tobias nu răspunse nici de data aceasta. Îi venea tot mai greu să ducă vreun gând până la capăt. Trecuseră trei zile de când o găsise pe Katrin, trei zile din momentul în care cei şaptesprezece ani care trecuseră se risipiseră, de parcă nici n-ar fi fost. Şi totuşi nu mai erau copii. El era un călugăr dominican, iar ea... Da, ce era ea? O vrăjitoare? O muiere vândută diavolului, care otrăvea oameni?

— Ştii... ce acuzaţii mi se aduc? întrebă Katrin, iar vocea ei cristalină năvăli ca un foc viu în gândurile sale sumbre.

— Da, spuse el şi nu avu puterea de a-i întoarce privirea.

Un nod amar i se pusese în gât. Simţea că urmează să spună sau să facă un lucru cu totul inutil, dacă nu schimbă subiectul.

— De ce nu-mi povesteşti ce ai mai făcut tu? întrebă el. Nu am crezut că te voi mai vedea vreodată.

Katrin îşi întinse mâna liberă spre pervazul îngust, se ţinu de el şi se ridică puţin mai sus. Tobias vru să o ajute, dar ea scutură doar din cap, iar el nu-şi duse mişcarea până la capăt. Aproape înfricoşat, recunoscu în sinea lui că îi era teamă să o atingă, fiindcă îşi amintea bine ce se petrecuse ultima dată când fusese singur cu ea în această încăpere.

— N-am ştiut că eşti căsătorită, începu el din nou, în timp ce îşi blestema în gând lipsa de tact.

Dar, dacă lui Katrin această întrebare i se păru ciudată, atunci reuşi să treacă cu măiestrie peste aceasta, pentru că nu făcu decât să-l privească o clipă dusă pe gânduri şi să dea apoi din cap aprobator.

— A doua oară chiar, spuse ea. Primul meu bărbat a murit la numai câteva săptămâni după nuntă.

— Îmi pare rău, răspunse Tobias.

Peste chipul lui Katrin se zări în treacăt un zâmbet amar, dar se stăpânea în continuare.

— Şi cum a decurs viaţa ta? întrebă ea cu o mişcare a capului spre veşmintele lui călugăreşti. Din câte văd, ai făcut carieră.

Dispreţul din vorbele ei îl jigni pe Tobias. Faptul că existau oameni care aveau o atitudine duşmănoasă faţă de Biserică şi de slujitorii ei îl înţelesese şi îl acceptase de mult. Putea să discute zile în şir cu un eretic fără să-şi piardă cumpătul, dar dispreţuirea slujirii sale pentru cauza lui Dumnezeu îl înfuria cumplit.

— Port veşmântul acesta de bunăvoie, spuse el lezat.

Mirarea lui Katrin nu era deloc mimată.

— Da? întrebă ea cu îndoială în glas.

— La început, nu, recunoscu el. Oh, a fost gândit întru totul ca o pedeapsă, faptul că m-au trimis la mănăstire la Lübeck. Puteam să aleg: o anchetă penibilă, în care să fie târâtă şi familia mea, sau câţiva ani la mănăstire, unde să fiu educat şi adus pe calea cea bună. Zâmbi cu durere. Părintele Hegenwald a fost pesemne de părere că sufletul meu nu era cu totul pierdut. Şi se prea poate să nu fi fost nici foarte îndurerat de moartea predicatorului ambulant. Cred că m-a privit ca pe un fel de prelungire a braţului lui Dumnezeu, care i-a dat acelui om tocmai ce căutase cu lumânarea.

În mod surprinzător, îi venea foarte uşor să vorbească despre asta, pentru că indiferent cât de cumplit fusese momentul, înţelesese totuşi, cel târziu ca adult, că nu fusese într-adevăr altceva decât un accident, de care nu se făcea vinovat niciunul dintre cei implicaţi şi dacă da, atunci cel mult victima însăşi. Dar cel puţin un lucru nu era întru totul adevărat, din ce spusese: părintele Hegenwald considerase bine-venită moartea predicatorului nu doar în sinea lui, exprimându-şi părerea şi public, cu o repriză de tăcere la momentul potrivit şi cu o remarcă insinuantă, pe care Tobias o înţelesese abia mai târziu pe de-a-ntregul.

Biserica nu agrea călugării cerşetori, deoarece ştia, indiferent de ceea ce predicau preoţii de la înălţimea amvoanelor lor, că burta plină e mai uşor de convins de mila lui Dumnezeu decât cea goală.

— Şi mai târziu? întrebă Katrin, când văzu că el nu mai spune nimic.

Tobias ridică din umeri.

— Restul e uşor de povestit, spuse el. Am fost crescut de călugări. M-au învăţat să citesc, să scriu şi mai ales să gândesc.

— Şi te-au convins, presupuse Katrin.

Tobias scutură din cap.

— Nu, am apucat calea lui Dumnezeu, este adevărat, dar am găsit-o eu însumi. Nimeni n-a încercat să mă convingă de ceva.

Sigur că încercaseră să-i impună cu ciomagul credinţa în Dumnezeu şi în biserică tânărului rebel, cum fusese el atunci. Dar toate aceste încercări îl împiedicaseră mai degrabă să găsească credinţa adevărată. Aceasta venise de la sine, pur şi

simplu din convingerea profundă că lumea şi destinele oamenilor urmau un plan mult prea complicat şi de neînţeles pentru a putea fi rodul unei simple întâmplări. În cele din urmă, logica fusese aceea care-l condusese la Dumnezeu.

Şi poate, cumpăni el, acesta era motivul pentru care credinţa lui începuse să se clatine în ultimele zile, fiindcă ceea ce trăia aici şi acum nu se putea explica nici măcar în termeni logici.

— Şi tu? întrebă el.

Katrin avu din nou zâmbetul acela plin de amărăciune şi durere.

— Povestea mea e aproape la fel de scurtă, spuse ea, în timp ce privirea ei îl evită pe Tobias şi se îndreptă spre fereastră.

— M-au alungat de acolo, ca şi pe tine. Dar nu la mănăstire, ci într-o casă în care a trebuit… să lucrez.

Ezitarea aproape imperceptibilă din vorbele ei îi dădu lui Tobias de înţeles că nici ea nu spunea întregul adevăr.

— Am rămas acolo până la douăzeci de ani, continuă ea. După aceea am fugit. Mai încercasem de câteva ori şi m-au prins de fiecare dată, dar până la urmă tot am reuşit. Un an am tot rătăcit prin ţară, până când l-am întâlnit pe Bert.

— Bert?

— Bărbatul meu, răspunse Katrin. Primul meu bărbat. A fost foarte bun cu mine, m-a luat la el şi ne-am căsătorit. Dar apoi a murit şi eu am rămas iarăşi singură.

— Şi Verkolt? întrebă Tobias.

Katrin lăsă să treacă câteva clipe înainte de a întoarce încet capul pe pernă şi de a-l privi cu o expresie nedefinită.

— A fost foarte bun cu mine, spuse ea. Cel puţin la început. Şi eram tânără pe atunci, trebuia să trăiesc din ceva.

— Şi de aceea ai venit cu el?

Katrin ridică din umeri.

— De ce nu? Eram hangiţă la un han când l-am cunoscut, aproape sclavă. Era bătrân, dar era cumsecade şi era bogat.

— Sună de parcă te-ar fi cumpărat, spuse Tobias.

— Aşa şi este, întări Katrin. Ce-i rău în asta? El mă voia pe mine, iar eu voiam mai mult de la viaţă decât o strachină de supă pe zi. Râse încet. Eşti îngrozit acum?

Tobias nu-i răspunse nici la această întrebare. Ar fi trebuit să fie îngrozit, cel puţin afectat, dar cunoştea prea bine mersul vieţii, ca să n-o înţeleagă pe Katrin.

Discuţia se târî în felul acesta peste o oră. Era ca şi cum amândoi s-ar teme să afle prea multe despre viaţa pe care a dus-o celălalt în ultimii şaptesprezece ani. Şi, într-adevăr, Tobias se trezi nu o dată că de abia o ascultă, când îi povestea sau când îi răspundea la întrebări. Poate că, în fond, nici nu voia să ştie ceva din toate acestea. Katrin, acea Katrin a amintirilor sale, fusese o fată tânără pe care o iubise, iar amintirea acestei iubiri curate dorea el să o păstreze.

Katrin aduse în final discuţia în punctul pe care până atunci îl ocoliseră cu grijă.

— Tu crezi? întrebă ea brusc.

Tobias ştia prea bine la ce se referă. Cu toate acestea o privi o clipă nedumerit şi întrebă:

— Ce?

— Că sunt vrăjitoare, răspunse Katrin cu seriozitate.

— Prostii! răspunse Tobias, chiar şi pentru gustul lui puţin prea repede pentru a fi credibil.

Iar Katrin nici măcar nu se osteni să scuture din cap sau să zâmbească, ci îl privi în continuare cu expresia aceea interogativă.

— Nu... nu sunt de prea multă vreme aici, continuă el poticnindu-se. N-am prea avut timp să mă informez.

— Dar ai stat de vorbă cu vreo câţiva oameni, răspunse Katrin. Şi locuieşti în casa lui Bresser. Bresser mă urăşte.

— Nu cred în vrăjitorie, spuse Tobias şi era conştient de grozăvia mărturiei pe care tocmai o făcuse.

— Tu? Ca inchizitor?

— Da, răspunse Tobias. Am fost chemat adesea să judec vrăjitoare. Aproape de fiecare dată s-a dovedit a fi isterie sau ură. A devenit o modă să dai vina pe diavol când nu mai eşti în stare să-ţi înfrunţi propriile probleme.

— Asta nu-i un răspuns la întrebarea mea, spuse Katrin. Crezi ce ţi s-a spus despre mine?

— Pe cine întrebi acum? întrebă Tobias după o tăcere de câteva secunde. Pe inchizitor sau pe simplul călugăr?

— E vreo diferenţă?

— Nu... nu ştiu, recunoscu Tobias cu ezitare. Cred că da.

— Atunci întreb inchizitorul, spuse Katrin.

Tobias scutură din cap.

— Mi s-au întâmplat o mulţime de lucruri înfricoşătoare de când am venit. Dar nimic din toate acestea nu sunt făcături de vrăjitoare. Ceea ce însă nu schimbă cu nimic faptul, continuă

el cu voce uşor ridicată, că sunt într-adevăr înfricoşătoare.

Se gândi o clipă să-i povestească despre întâmplarea din seara trecută, însă nu o făcu. Încă mai spera ca totul să se rezolve cu puţină logică.

— Lucruri ciudate? Katrin râse atât de isteric, încât Tobias tresări, deoarece cu niciun chip nu ar fi crezut-o capabilă de un râs atât de rece şi crud. Da, continuă ea pe un ton batjocoritor. Poţi să le spui şi aşa.

— Şi cum le-ai spune tu? întrebă Tobias.

— Prostie, răspunse Katrin. Prostie, ignoranţă şi ură.

— Explică-mi.

— Dacă mai rămâi câteva zile şi te uiţi în jur, nu mai ai nevoie de explicaţii, răspunse Katrin. Făcu un gest furios cu mâna spre oraşul de dincolo de fereastră. Uită-te în jur. Oamenii ăştia sunt nebuni. Cu puţine excepţii.

— Mie mi s-au părut mai degrabă înfricoşaţi, spuse Tobias prudent.

— Înfricoşaţi? O, da! Au şi motive. Dar ar trebui să se teamă de propria lor prostie, nu de diavol sau de tot felul de vrăjitoare şi demoni. Ai văzut acum oraşul. Oamenii stau în casele lor şi tremură când şuieră vântul prin acoperişuri. Uită-te în jur! Un oraş de o mie de suflete. N-au nici măcar popă. Ai observat?

Sigur că observase lucrul acesta, îl surprinsese mai mult decât orice altceva. Şi nu reuşise nicicum să priceapă cum venea asta.

— Şi ştii de ce? Glasul lui Katrin era şi mai surescitat. L-au alungat şi casa de rugăciune, care nu fusese oricum decât o cocioabă nenorocită din scânduri, au demolat-o. Acum patru ani, când am venit eu, era preot. Dar după aceea au început să se întâmple ceea ce numeşti tu acum „lucruri ciudate”.

— Ce? întrebă Tobias repede.

Katrin ridică din umeri.

— O furtună, o epidemie printre animale, o recoltă proastă... Ce se întâmplă când oraşul trece printr-un an prost sau prin doi. Preotul a fost un ins îngust la minte. În loc să-i încurajeze pe oameni, îi făcea pe ei vinovaţi de soarta lor. Îndruga tot felul de prostii despre pedeapsa lui Dumnezeu pentru lucruri pe care probabil nici nu le făcuseră. Îi punea să ispăşească tot felul de păcate închipuite, îi obliga să se roage.

— Ce e prostie în toate acestea? întrebă Tobias.

— Nimic, răspunse Katrin. Nimic, dacă le aduci în acelaşi

timp şi mângâiere oamenilor. Dar el nu a făcut-o. Iar ei, la rândul lor, au început după o vreme să dea vina pe el şi pe Dumnezeul lui. Dar nu se întrebau de ce se îmbolnăveau animalele sau putrezeau grânele pe câmp şi într-o bună zi l-au izgonit pe popă din oraş şi pe Dumnezeu din suflete.

Tobias o privi cu îndoială. Ce povestea Katrin era... inimaginabil. Poate în vreun sat mic la capătul lumii, în vreun oraş din răsărit, în care puterea Bisericii nu era consolidată – dar aici?

— Şi... după toate acestea nu s-a întâmplat nimic? întrebă el cu îndoială în glas.

Katrin zâmbi.

— Oh, sigur că nu a fost aşa de simplu, spuse ea. Nimeni n-a dat cu parul. Dar preotul a simţit că oamenii se îndepărtează tot mai mult de el. Era un prost. S-a dedat la ameninţări, în loc să se gândească ce ar putea îndrepta, şi într-o bună zi s-a dus la conte. Râse amar. L-ai cunoscut pe Theowulf.

Tobias încuviinţă.

— Da. Nu-i era greu să-şi imagineze cum a reacţionat contele. Probabil preotului nu-i mai rămăsese după aceea nimic de făcut, decât să părăsească oraşul Buchenfeld, dacă voia să-şi păstreze obrazul şi să nu se facă de râs pentru tot restul vieţii. Cu toate acestea, nu înţelegea de ce episcopul nu trimisese un succesor sau chiar o comisie de investigaţie, care să cerceteze mai îndeaproape ce se petrecuse aici la Buchenfeld.

— Şi tu? întrebă el.

Katrin îl privi lung şi pătrunzător.

— Ştii care-i părerea mea despre Biserică, spuse ea.

După tot ce-i pricinuise Hegenwald, ea dispreţuia biserica şi tot ce avea de-a face cu aceasta, dar, cu toate acestea, era o fiinţă religioasă. Tobias cunoştea mai mulţi bărbaţi şi femei care gândeau la fel. Unii dintre ei intraseră însă în conflict cu inchiziţia.

— Povesteşte-mi despre Verkolt, spuse el. Ce fel de om era?

— Asta nu-i uşor de spus, răspunse Katrin gânditoare. Era un om bun, dar era şi un monstru.

Tobias o privi întrebător.

— A fost bun cu mine, continuă Katrin. Şi a fost bun cu cei pe care-i cunoştea şi îi agrea. Cu ceilalţi era de piatră. O dată am răbdat de foame, pentru că a dat familiei unui prieten

ultima hrană pe care o mai aveam, dar am văzut şi cum a lăsat un copil să moară, pentru că mama copilului nu avea bani să-i dea pe leacuri. Ce să spui despre un asemenea om?

— Te bătea? întrebă Tobias încet.

Katrin zâmbi.

— Rar, spuse ea. O dată, de două ori poate, când ne-am certat, dar asta nu se întâmpla prea des.

— Numai când împărţeai medicamente împotriva voinţei lui, presupuse Tobias.

Katrin îl privi surprinsă.

— Văd că într-adevăr ai vorbit cu unii dintre oameni, spuse ea.

— Aşa este, spuse Tobias. Cu atât mai puţin pricep cum de te-am găsit acum trei zile în turnul acela.

Zâmbetul lui Katrin se transformă pe loc în furie.

— Nu ştiţi Sfinţia Voastră că diavolul se arată adesea sub înfăţişarea binelui? întrebă ea. Scutură din cap şi făcu un gest aproape poruncitor cu mâna când văzu că Tobias vrea să spună ceva. I-am ajutat pe unul şi pe altul, dar asta ar fi făcut poate oricine în locul meu, având în piept o inimă, nu o stană de piatră. Şi aş fi putut face mai mult.

— Din ce cauză a murit Verkolt? întrebă Tobias.

— Din cauza otrăvii pe care i-am dat-o, răspunse Katrin.

Tobias o privi cu ochii căscaţi, înainte de a-şi da seama cum anume spusese lucrul acesta.

— N-ar trebui să glumeşti, spuse el. Indiferent dacă te cred sau nu, acuzaţia ce ţi se aduce e foarte gravă. Ezită un moment. Şi nu e singura, adăugă el.

— Ştiu, spuse Katrin.

Tobias se aştepta ca ea să continue, însă Katrin nu mai spuse nimic. Era dezamăgit. Aşteptase de la ea, dacă nu rezolvarea acestui mister înfiorător, cel puţin o mână de ajutor. Dar nimic din ce-i povestise ea până acum nu-l ducea nici măcar cu un pas mai departe. În schimb, avea tot mai mult senzaţia că ea deţine cheia acestui mister. De ce nu îl ajuta să-i salveze viaţa?

El o privi îndelung încă un moment, apoi se ridică, se duse la fereastră şi privi în josul străzii. Priveliştea nu se deosebea de ceea ce văzuse cu o dimineaţă în urmă. Casele erau la fel de meschine şi urâte, oamenii la fel de mici, cenuşii şi aduşi de spate, iar suflul spaimei încă se mai cuibărea printre cocioabele sărăcăcioase. Ceva însă se adăugase la toate

acestea: certitudinea că spaima aceea nu era deloc nejustificată, că exista ceva ce bântuia noaptea prin oraş.

— Ceva se petrece aici, Katrin, spuse el încet. Ceva groaznic se petrece aici. Am fost la moară. Am văzut ce s-a întâmplat cu grânele. Şi am fost în pădure, unde am văzut un animal mort care nu ar fi trebuit să se nască niciodată.

Se întoarse dintr-odată şi o privi.

— Nu ştiu de ce animal vorbeşti, spuse Katrin. Dar nu e singurul. Şi nu doar animale. La cimitir se află îngropat un copil ale cărui mâini creşteau direct din umeri când s-a născut.

— Ştiu, spuse Tobias. Poate am să pun să-l dezgroape, ca să-l văd.

Katrin scutură uşor din cap.

— Nu face asta, spuse ea. Am moşit-o la naştere. Ştiu ce privelişte de coşmar e.

— Ai moşit-o? întrebă Tobias cu îndoială în glas.

— De ce nu? Nu avem nici doctor, nici moaşă. Eu eram oricum singura care putea s-o ajute.

— Am auzit că te-ai certat cu mama copilului, înainte de a se naşte copilul.

— Şi asta e adevărat, răspunse Katrin. Şi? Ce vină avea copilul că mă-sa a fost o muiere proastă? I-am spus nu o dată. L-am prevenit şi pe încăpăţânatul acela de morar şi pe mulţi alţii. Niciunul nu m-a ascultat, în schimb au dat vina pe mine când s-a întâmplat ce le-am prezis eu.

— Şi ce a fost aceasta? întrebă Tobias.

— Ce ai văzut, răspunse Katrin. Un copil născut fără mâini. Soarta a fost destul de milostivă să-l lase să moară, înainte de prima suflare. Altul s-a născut orb, a avut mai puţin noroc şi a supravieţuit. Şi mai multe femei şi-au pierdut copiii. Dar asta n-are nimic de-a face cu vrăjitoria.

— Atunci cu ce?

— Nu ştiu, răspunse Katrin. Trebuie să fie din cauza apei. E stricată.

— Lacul?

Katrin încuviinţă.

— Nu numai lacul. E o fântână în partea de nord a oraşului. Şi apa aceea e stricată. I-am avertizat să nu bea din ea. Unii m-au ascultat, alţii nu. Abia când a fost prea târziu, când unii s-au îmbolnăvit, iar alţii muriseră, au început să ia apă din râu. Au băut apa aceea şi au constatat a doua zi că sunt sănătoşi şi vii. Niciunul dintre proştii aceia nu s-a gândit

că poate otrava lucrează lent.

— Ce otravă? întrebă Tobias.

— De unde să ştiu eu? răspunse Katrin abrupt. Nu sunt eu singura care i-a avertizat. Şi bărbatul meu, Verkolt, a făcut-o. Dar a renunţat, când şi-a dat seama că nu-l ascultă. Şi chiar şi contele le-a interzis să mai folosească fântâna, după ce s-au îmbolnăvit primii dintre ei şi unele animale care băuseră din apa aceea muriseră. Dar l-au ascultat abia când a fost prea târziu.

— Tu crezi că are de-a face cu lacul din pădure? presupuse Tobias.

— Nu ştiu, spuse Katrin. Dacă aş şti, probabil n-aş fi aici.

— Lacul acesta... Tobias o privi sfredelitor. Ce s-a întâmplat cu el? Se spune că te duceai adesea acolo. Unii susţin că ar fi auzit zgomote înfricoşătoare şi ar fi văzut lumini. Pentru o clipă avu din nou imaginea în faţa ochilor: pâlpâitul acela înfiorător, verde, care pătrundea dinspre palma aceea de pădure ca reflexia otrăvită a unei guri de iad.

— Da, răspunse Katrin. Am fost adesea la lac. Apa nu a fost niciodată bună de băut. Nu prea poţi să-ţi astâmperi setea cu ea, dar conţine nişte săruri care sunt bune împotriva unor boli. Verkolt a luat deseori apă de acolo ca să-şi prepare leacurile. Şi m-a trimis pe mine s-o fac în locul lui, când a fost prea bătrân şi drumul i-a fost prea greu.

Această explicaţie suna aproape edificator, găsi Tobias, dar nu era întregul adevăr. În definitiv văzuse el însuşi lumina.

— Şi luminile şi zgomotele? întrebă el.

Katrin scoase un sunet de dispreţ.

— Vorbărie prostească! răspunse ea. Ştii cum sunt oamenii. Vorbesc multe prostii. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu lacul acesta blestemat, nimeni de aici nu ştie. De mai bine de un an, apa a început să pută şi să putrezească. Şi Verkolt s-a îmbolnăvit de la ea.

Lui Tobias îi venea greu să o creadă, după tot ce-i spusese înainte despre fântână.

— A fost prea târziu când am observat, spuse Katrin, căreia nu-i scăpase îndoiala din ochii lui. El cunoştea puterea tămăduitoare a acestei ape şi suferea de ani de zile de gută, aşa că bea din când în când din ea. Nu se strica de la o zi la alta, ci foarte lent, la început nici nu-ţi dădeai seama. Când a fost atât de evident, încât ne-am dat seama, băuse deja prea mult. S-a îmbolnăvit.

— Şi a murit de asta? întrebă Tobias cu îndoială în glas.

— Nu, răspunse Katrin. Nu de asta. Însă febra i-a slăbit corpul aşa de mult, că nu şi-a mai revenit. L-am îngrijit cât de bine am putut, dar era bătrân, iar eu nu sunt medic.

— Mi s-a povestit că ai refuzat orice ajutor, spuse Tobias.

— Ajutor? Katrin pufni dispreţuitor. Ce ajutor? Şarlatanul acela pe care mi l-a trimis contele din oraş? Sau tămăduitoarea aceea cu ierburi care l-ar fi omorât cât ai clipi?

— Se spune că nu ai mai lăsat pe nimeni să se apropie de el, spuse Tobias.

De data aceasta Katrin nu răspunse imediat şi o expresie stranie, un amestec de tristeţe, durere şi resemnare i se citi în ochi.

— Aşa este, spuse ea după un timp, foarte încet şi cu un sunet amar în glas. Am fost... disperată. Ştiam că moare. Am încercat să fac ce pot pentru el, dar nu a fost destul. Poate a fost o greşeală.

— A fost, da, spuse Tobias.

— Mi-a fost foarte... drag, spuse Katrin încet. Era un om bătrân, câteodată putea să fie foarte crud, dar nu-mi era indiferent. Am fost pur şi simplu disperată, când am înţeles că îl voi pierde.

Tobias înţelegea prea bine acest sentiment al disperării. Nu puteai trăi cinci ani cu un om fără să simţi ceva pentru el.

— Mă vei condamna? întrebă Katrin dintr-odată.

Întrebarea în sinceritatea ei îl surprinse pe Tobias aşa de tare, încât nu reuşi să spună nimic, o privi doar confuz, înainte de a se refugia într-un zâmbet chinuit.

— Ai să o faci? întrebă Katrin încă o dată. Ai avut destul timp să vorbeşti cu toţi de aici. Ai vorbit cu Bresser, cu contele şi sigur şi cu mulţi alţii.

— Aşa este, răspunse Tobias neajutorat. Dar nimic din ceea ce am auzit şi am văzut nu ajunge pentru a te condamna pe tine sau pe altcineva.

— Dar nici pentru a mă achita, spuse Katrin încet.

Tobias îi rămase dator cu răspunsul la această întrebare; poate pentru că nu îl ştia, poate însă şi pentru că în sinea lui îl ştia deja prea bine, dar nu voia să-l rostească.

— Mai dă-mi puţin timp, spuse el ocolind întrebarea. Câteva zile. Am să... găsesc eu o soluţie.

Katrin îl privi cu tristeţe. Aşteptase un altfel de răspuns, gândi Tobias şi lucrul acesta îl durea. Chiar crezuse că ea nu

aşteaptă nimic de la el? Că va aştepta în tăcere ca el să-şi dea verdictul?

Se auziră bătăi în uşă, iar Tobias simţi o imensă uşurare că nu trebuie să continue conversaţia.

Era Maria. Adusese un bol cu zeamă aburindă şi aromată şi o jumătate de pâine, iar Tobias se grăbi să deschidă uşa şi să-i facă loc să treacă pe lângă el.

— Bresser vrea să vă vorbească, pater Tobias, spuse ea, în timp ce se îndrepta spre pat.

Tobias îi mulţumi printr-o aplecare a capului, îi aruncă lui Katrin un zâmbet scurt de bun-rămas şi se duse jos. Când intră Tobias, Bresser şedea pe banca de lângă fereastră şi îşi ţinea mâinile împreunate. Se juca nervos cu degetele, iar buzele i se mişcau fără zgomot, de parcă ar fi repetat cuvintele pe care avea să i le spună monahului.

Atmosfera în încăpere era sufocantă. Tobias trecu pe lângă Bresser fără să spună o vorbă şi se duse la fereastră, o deschise, inspiră adânc şi expiră de câteva ori aerul proaspăt care pătrunsese în încăpere. Fără să ţină seama de duhoarea dulceagă de putreziciune care plutea din nou peste oraş, viaţa îşi urma cursul obişnuit. Se vedeau oameni mişcându-se încoace şi încolo, stând câte doi sau în grupuri mici şi vorbind. Şi totuşi ceva era altfel decât până atunci. Dintr-odată înţelese: pe cealaltă parte a pieţei, vizavi de turn, stăteau doi oameni şi priveau spre el. Se holbau de-a dreptul la el, nu din întâmplare, ci cu bună ştiinţă. Trebuie să fi simţit că Tobias îi observase, dar nu-i deranja, poate chiar voiau să fie văzuţi.

Tobias alungă acest gând, se întoarse brusc şi îl privi pe Bresser.

— Ai vrut să-mi vorbeşti?

Bresser îşi ridică privirea spre el şi îşi puse mâinile pe masă. Dădu din cap că da.

— Mi-am făcut griji pentru Sfinţia Voastră, părinte Tobias, spuse el. N-ar fi trebuit să plecaţi aseară călare de unul singur.

Tobias îşi încreţi fruntea enervat.

— Am crezut că am isprăvit discuţia asta, spuse el.

— Aşa este. Dar Sfinţia Voastră... Bresser se întrerupse, îşi trecu nervos vârful limbii peste buze şi părea să-şi caute cuvintele. Pot să vorbesc foarte deschis? întrebă el în cele din urmă.

— Sigur.

— Vă comportaţi... nu foarte prudent, părinte, începu

Bresser pe ocolite. Aţi fost avertizat, de mine, de conte şi de ceilalţi. Şi aţi văzut... nişte lucruri. Nu ar trebui să luaţi în derâdere toate aceste avertizări.

Tobias înclină capul într-o parte şi îl privi pe Bresser de parcă ar fi stat la pândă.

— Asta e o ameninţare?

— Nu, răspunse Bresser aproape speriat. E o înştiinţare. Nu ar fi de niciun ajutor, nici Sfinţiei Voastre, nici vrăjitoarei, nici oamenilor de aici dacă vi s-ar întâmpla ceva.

Tobias nu răspunse imediat, ci ocoli masa, se aşeză şi îl sfredeli câteva clipe cu privirea pe Bresser.

— Şi ce să mi se întâmple? întrebă el într-un târziu.

— Nu ştiu, răspunse Bresser într-un fel care lăsa să se înţeleagă că ştia foarte bine ce. Dar ar trebui să fiţi mai atent. Nu numai cu ceea ce faceţi.

Tobias tăcu. *Era* un avertisment; atât de limpede cât se putea.

— Apreciez grija pe care mi-o porţi, Bresser, spuse el după o vreme. Dar e inutilă. Nimeni nu ar îndrăzni să ridice mâna împotriva unui inchizitor care acţionează în numele lui Dumnezeu.

Bresser părea să se îndoiască de această afirmaţie, dar preferă să schimbe subiectul.

— V-aţi gândit la ce v-am spus ieri despre vrăjitoare? întrebă el.

Tobias îl privi întrebător.

— Nu poate să mai rămână în casa mea, explică Bresser. S-a însănătoşit de tot. Nu mai are motiv să stea aici. Oamenii încep deja să vorbească.

— Despre cine? întrebă Tobias. Despre ea sau despre mine?

— Nu vreau şi cu asta basta! spuse Bresser făcând şi gestul potrivit cu mâna. În casa asta nu e loc şi pentru ea, şi pentru mine.

— Atunci aş propune să-ţi cauţi alt adăpost cât mai sunt eu în oraş, răspunse călugărul foarte calm. Oricum am nevoie de un *loc* în care să-mi văd de lucrul meu. Trebuie să interoghez martori, să iau notiţe şi să lucrez în linişte. Şi, în definitiv, trebuie pregătit şi procesul.

Bresser se holbă la el plin de furie, dar îşi înghiţi orice replică şi îşi strânse doar pumnii. Preţ de câteva clipe îl privi pătrunzător pe Tobias, apoi se ridică şi părăsi încăperea fără o

vorbă.

Tobias privi gânditor în urma lui. Pentru o clipă simţise un soi de triumf, însă sentimentul trecu repede lăsând în urmă un gust amar. Nu mai era sigur nici dacă nu era nedrept cu Bresser. Poate avertismentele sale erau serioase. Şi poate ar trebui să înceteze să le mai perceapă drept ameninţări.

Tobias era profund nedumerit. După evenimentele nopţii trecute, discuţia cu Katrin îl aruncase într-o şi mai mare confuzie. Nu mai era copila din vecini pe care o iubea, ci o femeie matură care se lupta pentru viaţa ei. Dominicanul recunoscu faţă de sine însuşi că nu încercase până în acest moment să privească lucrurile din perspectiva ei. Ea avusese înaintea ochilor moartea sigură. Apariţia sa neaşteptată trebuie să i se fi părut ca o minune. Putea să se aştepte la altceva, decât ca ea să presupună că a venit să o salveze?

Avea voie să o facă?

Părintele Tobias era dureros de conştient că avea de fapt o singură alternativă: să se întoarcă fără întârziere la Lübeck şi să-i relateze abatelui său tot ce i se întâmplase şi văzuse aici. Dar asta ar însemna să i se ia din mâini ancheta şi că soarta lui Katrin ar fi pecetluită.

Un zâmbet subţire şi dureros se strecură în fugă pe trăsăturile monahului. Tremurase la gândul că va veni clipa în care va avea de ales ce să sacrifice: pe Katrin sau credinţa sa. Şi nici măcar nu observase că alegerea fusese făcută încă din clipa în care păşise în cămăruţa din turn, trezindu-se faţă în faţă cu cea pe care cândva, demult, o iubise.

Dintr-odată nu mai suportă liniştea din jur. Sări din locul său şi se năpusti în vâltoarea străzii. Nimic nu părea să se fi schimbat în piaţă, numai cei doi bărbaţi care priviseră ţintă casa dispăruseră.

Următoarele două ceasuri le petrecu plimbându-se aproape fără ţintă prin oraş. Nu vorbi cu nimeni, nu puse întrebări, dar privi foarte atent în jur. Abia mai târziu, după-amiază, se întoarse acasă şi urcă din nou în mansardă ca să o vadă pe Katrin. Dormea. Nu o trezi, ci rămase doar o vreme lângă pat, privindu-i chipul palid, marcat de febră. Nu ştia ce simţea văzând-o şi nici nu voia să ştie. Poate câteodată era mai simplu să închizi ochii în faţa realităţii şi să te minţi pur şi simplu singur. Însă de data aceasta luă hotărârea. Şi când într-un târziu se întoarse şi ieşi din cameră, ştia în sfârşit ce avea de făcut.

Nu era încă foarte târziu, însă Maria începuse deja pregătirile pentru cină, pe care o luară împreună şi într-o tăcere apăsătoare. Bresser îşi dăduse toată silinţa să nu i se observe furia, ceea ce însă nu-i reuşi decât în parte. După ce mâncară şi rostiră rugăciunea împreună cu Tobias, Bresser se ridică şi părăsi camera fără o vorbă. Nevastă-sa privi cu tristeţe în urma lui, îl privi apoi pe Tobias şi vru să se ridice, însă el o rugă printr-un gest să mai rămână o clipă.

Ea îl ascultă, aruncându-i o privire aproape temătoare. Lui Tobias i se păru însă că îi era mai puţin teamă de el, cât pentru el. Se întreba ce i-o fi spus Bresser. Nu spuse însă nimic ci se ridică, se duse la uşă şi se asigură că bărbatul ei nu e pe coridor să tragă cu urechea, apoi închise cu grijă uşa şi veni din nou la masă.

— E furios, nu-i aşa? întrebă el după ce se aşezase din nou.

Maria aprobă. Dar aproape din aceeaşi mişcare începu să scuture capul.

— Da, spuse ea. Dar cred că pur şi simplu îi e frică.

— De mine? întrebă Tobias. Sau de Katrin?

— De amândoi, răspunse Maria după o scurtă ezitare. Îi evită privirea. De Sfinţia Voastră pentru că... pentru că sunteţi un bărbat puternic şi de ea se teme ca vrăjitoare.

— Şi dumneata? întrebă Tobias.

— Nu o să-mi facă nimic, răspunse Maria.

— Şi dumneata crezi că e vrăjitoare? întrebă el nedumerit.

Maria îşi adună toată puterea ca să-şi ridice capul şi să-i înfrunte privirea.

— Nu ştiu, recunoscu ea, dar fie că e, fie că nu e, nu o să-mi facă niciun rău.

Tobias o privi ţintă. Poate că nevasta lui Bresser era singurul om din acest oraş în care avea cu adevărat încredere; dar poate că greşise şi în privinţa ei: lămurindu-se pe sine că Maria nu este împotriva lui, se grăbise să presupună că este de partea lui.

— Şi dumneata? murmură el afectat.

Privirea Mariei scăpără. Degetele care îi jucau cu nervozitate pe masă începură să tremure.

— Sunt de partea Sfinţiei Voastre, spuse ea, dar... dar eu...

Tobias o întrerupse cu un zâmbet şi îi atinse mâna.

— Nu-i nimic, spuse el încet. Înţeleg.

Ochii Mariei se umplură de lacrimi.

— Să nu credeţi că v-am trădat sau că aş fi laşă, spuse ea.

Dar Bresser e bărbatul meu, iar contele...

Se împotmoli din nou şi din nou călugărul scutură cu blândeţe din cap.

— Nu-i nimic, spuse el încă o dată. Ştiu ce vrei să spui.

Zâmbi încă o dată, se ridică şi continuă pe alt ton:

— Du-te şi adu-l pe bărbatul dumitale. Spune-i că am nevoie de nişte lucruri de la dânsul şi că am să-i dau o sarcină înainte să plece. Mâine am să încep ancheta oficială. Făcu un gest cu mâna spre interiorul camerei aproape goale. Pentru asta am nevoie de ceva mobilier pe aici. O masă de scris, nişte scaune... Să aducă din casa de alături ce găseşte. Şi am nevoie de o listă a martorilor pe care să-i audiez în mod oficial. Spune-i că am nevoie de ea mâine-dimineaţă.

Capitolul 10

În noaptea următoare o visă pe Katrin cum vine la el. Se dusese devreme la culcare, ca să-şi facă somnul; pentru prima dată, de fapt, de la venirea sa la Buchenfeld. Şi, cu toate că era tulburat sufleteşte ca arareori până atunci în viaţa sa, adormi aproape instantaneu, pentru că, indiferent ce furtună vuia în sufletul său, trupul îşi cerea tot mai insistent drepturile. Adormi imediat şi, altfel decât în visurile obişnuite, ştia că visează.

Nu se mai afla în casa lui Bresser. În loc să fie întins pe salteaua moale a patului, stătea întins pe un covor şi mai moale de muşchi. Şi, în locul tavanului scund şi pătat al camerei, ochii lui priveau un cer negru-albăstrui de catifea, pe care nu se afla nici măcar un singur nor. Luna, care se rotunjise aproape în întregime, mai puţin o fâşie de grosimea unui deget în partea dreaptă, îi inunda chipul cu o lumină albicioasă, care ştergea orice urmă de culoare lăsând lucrurilor doar contururile clare. Feluritele mirosuri ale pădurii îi pătrundeau în nări şi auzea foşnetul frunzelor învolburate de vânt deasupra sa.

Se ridică mirat, îşi duse mâna peste obraz şi peste ochi de parcă s-ar fi trezit cu adevărat, şi îşi reprimă un căscat. Simţi o moleşeală plăcută. Aerul rece al nopţii, în care nu mai plutea duhoarea bestială a mlaştinii, îi făcea bine la plămâni. Cu toate că încă mai era obosit, se simţea în acelaşi timp pătruns de o putere de muncă a cărei absenţă o resimţise dureros în ultimele zile.

Tobias se ridică de tot, înaintă un pas şi rămase iarăşi pe loc ca să privească în jur. Se afla într-o pădure, în care trunchiurile copacilor seculari se ridicau în urma lui ca un zid cenuşiu şi întunecat. În faţa lui se afla un luminiş rotund, acoperit pe jumătate de coroanele stejarilor străvechi, stejari pe care buruienile şi tufele se căţăraseră în voie, în căutarea razelor soarelui, care le erau refuzate în pădure din pricina acelui zid de netrecut pe care-l formau copacii.

Tobias vru să meargă mai departe şi să pătrundă cu totul în luminiş, dar, dintr-odată, ezită. Nu putea explica de ce, dar avu sentimentul că recunoaşte luminişul acela: şi, dintr-un motiv care îi era la fel de neclar, această amintire se împletea cu un sentiment de disconfort, aproape de frică. Când reuşi în sfârşit să-şi învingă teama şi să meargă mai departe, înţelese

motivul acestei ezitări.

Cunoştea acest luminiş. Ca şi acum în vis, fusese şi în realitate aici. În prima zi, înainte de a ajunge la Buchenfeld. Era luminişul blestemat din pădure, în care întâlnise demonii şi în care găsise cercul vrăjitoarelor. Conştientiză acest lucru cu o clipă înainte de a îndepărta vreascurile cu mâinile şi de a păşi printre tufe pentru a vedea inelul negru şi rotund de pământ rânced, pe care se întinseseră mucegaiuri albe ca plasa unui păianjen nebun. Tobias rămase locului înfiorat. Şi în timpul zilei locul acesta arăta înfiorător şi îl înfricoşase. Acum, în răcoarea şi liniştea nopţii şi într-o lumină care ştergea orice detaliu, lăsând să se vadă doar esenţa lucrurilor, priveliştea îl paraliza de spaimă. Poate în acest moment înţelese pentru prima dată cu adevărat de ce asemenea locuri se numeau cercuri ale vrăjitoarelor şi de ce oamenii care descopereau un asemenea cerc de ciuperci otrăvitoare pe un pământ mort alergau mânaţi de groaza superstiţiei cât îi ţineau picioarele. Cu toate că era golit de orice formă de viaţă, cercul de pământ negru şi bolovănos părea să se mişte. Palpita şi tresărea, se cutremura şi unduia – mişcări pe care ochiul nu le percepea cu adevărat, ci le înregistra doar involuntar. Era un loc unde creaţiunea lui Dumnezeu era luată în derâdere: viaţa murise, iar moartea era vie. Pământul tremura, de parcă s-ar fi mişcat un demon sub el care se forţa să iasă, luptându-se cu lanţurile invizibile, care îl ţineau legat din vremuri străvechi, fără a-l putea domoli vreodată cu totul. Mâinile şi buzele lui Tobias începură să tremure. Viziunile sale nocturne se transformaseră acum într-un coşmar, din care nu îl putea salva nici măcar certitudinea că toate acestea nu se întâmplau cu adevărat, dimpotrivă, aceasta mai degrabă agrava situaţia, fiindcă era nevoit să se confrunte cu propria neputinţă. Vru să se mişte, să urle, să scape sau cel puţin să închidă ochii, dar nu reuşi să facă nimic din toate acestea. Stătea ca înţepenit, ca posedat de o forţă malefică, invizibilă, care îl obliga să privească acel petic de pământ blestemat şi îi refuza până şi amăgitorul adăpost al întunericului.

Apoi auzi paşi.

Se apropiau şi, cu toate că erau uşori şi că abia atingeau pământul, nu ca bufniturile greoaie ale jivinelor cu coarne şi cu coadă, dinspre paşii aceia părea să vină o ameninţare. Inima călugărului începu să palpite. Pielea i se acoperi de o sudoare rece, iar teama îl gâtui lăsându-l fără aer. Cu toate

acestea, nu avu puterea să se întoarcă. Rămase în continuare cu ochii la mlaştina neagră mustind de pământ mort şi ciuperci albicioase ca paloarea morţii, în timp ce paşii care se apropiau se opriră o clipă, ezitând, se auziră din nou, apoi ecoul se stinse.

Dintr-odată începură şi împrejurimile să se transforme. Lumina lunii căpătă o paloare mortuară şi pădurea din jurul luminişului deveni o pictură bizară, o caricatură oribilă a realităţii. Lucruri fără nume, invizibile, păreau să plutească în jurul lui prin întuneric şi să-i înhaţe sufletul. Încă mai era frig, dar în acelaşi timp aerul se aşternu ca o ceaţă umedă şi slinoasă pe pielea şi pe veşmintele sale, îi acoperi ochii cu un văl cleios şi îi pătrunse în gură pentru a-i otrăvi trupul şi pe dinăuntru. Pădurea îşi pierduse orice culoare, copacii erau negri, crengile şi frunzele cenuşii, în toate nuanţele pământului. Călugărul se afla în mijlocul unui neant, de parcă pădurea ar fi fost un loc la marginea creaţiunii, în care nu mai existau ieri şi mâine, viaţă sau moarte. Doar frica, o frică dincolo de limitele imaginabilului, care l-ar fi ucis pe loc, dacă toate acestea ar fi fost reale şi nu vis.

Paşii răsunară din nou. Simţea că în spatele lui, foarte aproape, se afla cineva, o simţea cu acel simţ ascuns, care le îngăduie orbilor să simtă apropierea altor oameni. Simţi cum creatura din spatele lui se opri şi ridică mâna, cum degetele se apropiară de umerii lui, rămânând o clipă în aer înainte de a-l atinge.

Atingerea rupse vraja. Părintele Tobias ţipă, începu să lovească în jur cuprins de panică şi pătrunse cu un singur pas disperat în mărăciniş pentru a ieşi clătinându-se din rotunjimea drăcească a cercului magic. Se cufundă până la glezne în mlaştina care i se lipea şi i se întărea pe picioarele goale, de parcă ar fi vrut să-l ţină legat. Iar atingerea ciupercilor otrăvitoare îi ardea pielea ca acidul. Cu toate acestea, mergea împleticindu-se mai departe, până îşi pierdu, într-un târziu, echilibrul şi căzu pe braţe şi pe genunchi.

Era cel mai cumplit lucru pe care îl trăise vreodată. Nu o căzătură pe un teren mlăştinos, ci mai mult o senzaţie, de parcă s-ar fi izbit de spatele unui lucru viu, uriaş, al unei creaturi malefice, negre, care se căţărase de-a dreptul din abisurile iadului. Pe jumătate nebun de spaimă şi de greaţă se adună, îşi azvârli mâinile în sus şi ţintui cu privirea amestecul respingător de bulgări negri de pământ şi de ciuperci zdrobite,

care era lipit de degetele sale. Ţipă, însă nici măcar propria sa voce nu-l mai asculta, devenind un urlet ascuţit, gâtuit de spaimă, care părea să se afunde în abisurile întunecate dintre copaci ca o rază de lumină într-un hău fără fund. Niciun ecou. Nici măcar ecoul vocii omeneşti nu avea ce căuta în acest loc din afara creaţiunii.

În schimb, auzi un râset.

Nu râsul îi făcu ţipătul să amuţească şi pe pater Tobias să se transforme parcă într-un stâlp de sare, ci, mai degrabă certitudinea cumplită a apartenenţei acelei voci!

Nu-i venea să creadă. Avu nevoie de ultima fărâmă de putere din corp pentru a nu se mişca – şi cu toate acestea întoarse încet capul şi privi în sus spre făptura zveltă care se afla în locul pe care el însuşi îl croise în tufele de spini.

Era Katrin.

Se schimbase. Dar nu în felul acela terifiant în care se schimbase pădurea, ei nu îi fusese luată orice formă de viaţă sau de omenie. Încă purta cămaşa albă, simplă, pe care i-o dăduse Maria, însă părul îi cădea acum curat şi neted pe umeri, de pe obrajii ei pierise cenuşiul bolii. Sclipirea din ochii ei nu mai era focul mistuitor al febrei, ci vitalitate pură şi efervescentă. Iar buzele ei erau pline şi aprinse ca murele. Era, gândi Tobias scuturat de groază, de parcă viaţa care dispăruse din pădure şi din plante s-ar fi adunat toată în trupul ei.

Se mişcă mai departe. Mâinile ei, cu pielea fină şi albă ca porţelanul, despărţeau crengile tufelor pline de spini, care lui îi rupseseră veşmintele şi îi zdrenţuiseră pielea, fără vreo urmă de rană. Iar pământul mort, care lui îi mânjise picioarele şi care îl ţinuse prizonier, nici măcar nu-i atinsese picioarele goale. Forţa întunecată şi cumplită a acestui loc nu avea influenţă asupra ei, pentru că viaţa nou izbucnită în trupul ei era pur şi simplu prea puternică.

Tobias îşi lăsă mâinile să atârne pe lângă corp. Vru să se ridice, dar nici pentru asta nu-i mai ajungeau puterile. Aşa că rămase în mijlocul nămolului negru până când Katrin ajunse la el şi îi întinse mâna. Abia atunci găsi puterea de a-şi ridica mâna şi de a-i atinge degetele. Şi în aceeaşi clipă simţi ca şi când o parte din pulsul şi tumultul vieţii din trupul ei s-ar fi transferat şi asupra lui. Simţi cum toată slăbiciunea şi neputinţa se scutură de pe el şi aproape în acelaşi timp i se risipi şi teama. Locul ei fu luat de o căldură şi de un sentiment

de siguranţă, cum le simţise ultima oară în copilărie, când se adăpostea pe timp de furtună în poala mamei sale.

Se ridică, privi o clipă plin de mirare spre Katrin şi ridică apoi şi cealaltă mână. Făcu şi ea mişcarea odată cu el, aşa încât degetele li se întâlniră şi se împletiră ca la nişte îndrăgostiţi. Un zâmbet blând, dar nesfârşit de adânc şi fericit îşi făcu loc pe trăsăturile ei, iar ochii îi scăpărau, aprinzând un foc plin de promisiuni.

Tobias tremura. Îşi redobândise puterea asupra propriului trup, dar înlăuntrul său vuia o adevărată furtună. Gândurile sale rătăceau sălbatice în cerc, se spulberau în mii de cioburi, ca o oglindă spartă, care nu mai reflecta decât nenumărate fragmente disparate. Simţi în acelaşi timp o fericire şi o teamă ca niciodată până atunci, îşi pierduse pe jumătate minţile de spaimă şi de fericire, voia să o strângă la pieptul lui, dar şi să o alunge, simţea căldura şi răceala, extazul şi scârba – toate în acelaşi timp şi încă mult, mult mai multe. Sentimente aşa cum nu le trăise niciodată şi cum nu crezuse că ar exista. Încă mai ştia că toate acestea erau un vis, din care nu se putea trezi, oricât ar fi încercat, şi cu toate acestea era şi cealaltă faţă a realităţii. Mai adâncă şi mai semnificativă decât tot ce trăise până atunci.

Dar trebuia să se trezească.

Încercă încet, infinit de încet. Cu mişcări pentru care avu nevoie de minute întregi, îşi desprinse un deget din strânsoarea ei, încercă să-şi retragă mâinile şi în acelaşi timp să ia un pas distanţă faţă de ea. Katrin nu încercă să-l reţină, însă în zâmbetul de pe chipul ei angelic îşi făcu loc întâi surpriza, apoi dezamăgirea.

— De ce ţi-e frică de mine? întrebă ea.

Nici glasul ei nu mai era glasul ei. Era un clinchet îngeresc de mătase, un sunet ca fâlfâitul de aripi al spiriduşilor, un sunet pe care îl resimţi ca pe o atingere şi care îl făcu să geamă. Mişcarea lui încremeni definitiv. Ea se întorsese la el! Nimic de pe trupul sau de pe chipul ei nu se schimbase, dar, cu toate acestea, nu mai era vechea Katrin, pe care o scosese mai mult moartă decât vie din turnul contelui, ci Katrin din amintirile sale, fata de doisprezece ani a tinereţii sale, acum femeie matură şi totuşi neschimbată. Toată durerea şi toate spaimele erau uitate, nu existaseră niciodată, pentru că între acea zi cu şaptesprezece ani în urmă şi astăzi nu se mai afla nimic, din simplul motiv că timpul în acest loc blestemat îşi

pierduse puterea.

Nu răspunse la întrebare, dar îşi retrase mâna definitiv din strânsoarea ei, însă nu pentru a se depărta de ea. Mai mult, se apropie din nou de ea şi îi atinse blând obrajii cu amândouă mâinile, exact cum o făcuse în seara aceea la lac.

Katrin închise ochii. Zâmbetul ei se risipi, dar un sentiment intens de fericire îi apăru pe chip. Putea să simtă ce simţea şi ea. Puterea magică a atingerii lor încă mai avea ecou, mâinile sale formau o punte între trupurile lor, care într-o clipă nesfârşit de dulce le făcu sufletele să se contopească cu mult, mult mai profund decât ar fi putut să o facă vreodată unirea trupurilor. Pentru clipe întregi el deveni ea şi ea fu el, transformându-se într-o unică făptură, care era toată numai fericire şi dor împlinit. Apoi îşi retrase mâinile şi vraja se rupse, dar nu de tot. Locul fricii şi nesiguranţei fusese luat de convingere şi de mulţumire. El avu dintr-odată certitudinea că nicio forţă din lume nu i-ar fi putut despărţi vreodată. O regăsise după tot acest timp nesfârşit şi această revedere avea un scop, pe care începea încetul cu încetul să-l înţeleagă.

— Tobias, şopti Katrin.

El o îmbrăţişă, îi aranjă tandru o şuviţă şi o sărută. Era un vertij, un extaz, ce depăşea tot ce ar fi putut vreodată să-şi imagineze.

De data aceasta, Katrin fu cea care se desprinse din îmbrăţişarea lui. Făcu o jumătate de pas înapoi, privi zâmbind spre el şi întinse mâna. Când i-o cuprinse, ea se întoarse şi alergă cu paşi uşori spre mijlocul luminişului, trăgându-l după ea. Ajunsă acolo, se opri, îl îmbrăţişă şi îl sărută din nou, de data aceasta sălbatic şi plină de dorinţă. Se îmbrăţişau, se lipiseră cu toată puterea unul de celălalt şi se mângâiau. Tobias se cutremură de dorinţă şi de pasiune. Nervii săi păreau în flăcări. Tot ce făgăduise odinioară, toate legămintele şi promisiunile, toate jurămintele depuse erau uitate şi lipsite de importanţă. Îşi pierduse credinţa în acea încăpere întunecată şi înspăimântătoare din palatul lui Theowulf, iar acum, în acest şi mai înspăimântător luminiş al pădurii din coşmarul său avea să-şi depună şi ultima jertfă. Îi era totuna dacă avea să ardă un milion de ani în focurile iadului pentru aceste puţine, nepreţuite momente.

Nu se împotrivi când ea se lăsă încet în jos şi îl trase şi pe el după ea. Pământul negru îi învălui pielea ca o pătură lipicioasă, iar ciupercile albe, moarte, din cercul vrăjitoarelor

formau un cerc de paznici muţi şi invincibili, de care nu putea trece nimic, nici viu, nici mort. El se aplecă spre ea, îşi îngropă obrazul în părul ei şi îi sorbi mireasma ca pe un drog ameţitor. Nu o dorea decât pe ea, singura femeie din viaţa lui, singurul om pe care îl iubise vreodată. Şi înţelese dintr-odată că atunci, în acea seară în pădure, viaţa lui se sfârşise. Tot ce venise după aceea, toţi aceşti ani de o amărăciune nesfârşită îi fuseseră furaţi de călugări care numai din obidă, ură şi invidie faţă de toţi cei ce ştiau să fie fericiţi predicau despre o falsă credinţă a mântuirii şi sădeau îndoială şi ură în inimile oamenilor. Şi de el însuşi, căzut pradă rătăcirii care îl făcuse să se mintă singur şi îi răpise cei mai frumoşi ani. Mâinile sale treceau peste chipul, peste gâtul, peste umerii ei.

Katrin îl prinse de mână, zâmbi şi cu cealaltă mână îl îndepărtă puţin de ea. Se ridică dintr-o singură mişcare fluidă, ridică mâinile şi îşi dădu jos bluza. Nu purta nimic pe dedesubt. Trupul ei era alb ca alabastrul şi translucid ca mătasea fină şi era frumos, aşa cum rămăsese de atunci în amintirile lui. Privirea lui Tobias îl sorbi pe de-a-ntregul, trecând peste umeri, sânii mici, talia şi triunghiul întunecat şi ispititor pe care nu-i fusese dat să-l atingă.

În acest moment se trezi.

Dar nu din vis. Încă se mai afla în luminiş, încă o ţinea pe Katrin în braţe, iar în jurul lor încă se mai întindea acea pădure palidă şi moartă, copacii ca nişte braţe negre, care se ridicau cu degete osoase înspre cer şi scrijeleau pe el răni adânci, şi pământul pe care nu trăiseră niciodată decât ciuperci otrăvitoare. Katrin era încă la fel de frumoasă ca şi cu câteva clipe în urmă, iar fascinaţia pe care o degaja, la fel de puternică. Şi totuşi, amintirea trupului ei gol şi a acelor clipe extatice şi infinit de dulci de acum şaptesprezece ani făcuse vraja să se rupă, pentru că tot ea adusese cu sine şi amintirea preţului teribil pe care îl plătise.

Katrin îl privi mirată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Tobias tăcu.

Se simţea atât de apropiat de ea ca de nimeni până atunci în viaţa lui, îi simţea apropierea, căldura, mireasma şi ispita pe care le degaja. Şi pericolul teribil care se ascundea în spatele acestei ispite.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Katrin încă o dată.

În glasul ei era un ton străin, nu confuzie, nu reproş, însă

totuşi ceva ce îi dădea fiori.

Dintr-odată îşi dădu seama unde se aflau: nu numai în acel luminiş blestemat, ci tocmai în mijlocul cercului vrăjitoarelor, în centrul celor şapte sau opt cercuri concentrice, pe ciuperci albe, aducătoare de moarte, care devoraseră orice altă formă de viaţă din acest luminiş. Ochii lui se deschiseră larg de spaimă. Se desprinse cu totul din îmbrăţişarea lui Katrin şi se ridică. Era încă aşa de aproape de el, încât îi mai simţea căldura, dar poate era mai degrabă din cauză că dintr-odată îl cuprinse din nou frigul nopţii, simţi atingerea respingătoare a pământului negru, putrezit şi auzi sunetul înfricoşător al vântului printre crengile pădurii de coşmar.

— Nu... nu pot s-o fac, bâigui el.

Se ridică şi Katrin. Încă mai zâmbea, însă o răceală abia perceptibilă se strecurase în privirea ei. Ceea ce zări Tobias în ochii făpturii care îi semăna lui Katrin, dar nu avea cum să fie ea, era o revelaţie, mai năucitoare decât orice altceva ce i se dezvăluise până atunci. Revelaţia că există ceva mai rău decât forţele iadului: indiferenţa, răceala, pentru că diavolul măcar mai era în stare să simtă ură. Această făptură ce se afla înaintea lui nu mai cunoştea nici măcar ura. Mai mult, nu ştia nici măcar ce însemna lipsa de îndurare, deoarece, pentru a fi neîndurător trebuie să cunoşti îndurarea, pentru a urî, trebuie să înţelegi iubirea, pentru a cunoaşte furia, trebuie să ştii şi ce e pacea. Ochii lui Katrin erau însă goi.

— Ce s-a-ntâmplat cu tine? întrebă ea încă o dată. Nu mă doreşti? Te-am aşteptat atâta. Haide!

Întinse mâna după el, dar el o respinse, sări cu o mişcare bruscă în picioare şi se dădu doi, trei paşi înapoi.

— Nu! urlă el. Nu! Piei! Piei dinaintea mea!

Katrin râse. Se ridică cu o mişcare fluidă şi veni după el. Tobias încercă să fugă, însă picioarele i se împleticiră în păienjenişul de ciuperci şi rădăcini care se întindeau peste pământul acela sterp. Se împiedică şi căzu greu, pe pământul încă moale şi lipicios, în acelaşi timp însă atât de tare, încât căzătura aproape că îl făcu să-şi piardă cunoştinţa. Katrin se apropie. Râdea, iar în vocea ei încă mai răsuna clinchetul acela cristalin al spiriduşilor, limpede ca un clopot, care-i făcea fiecare nerv să vibreze. Poate acest lucru era cel mai îngrozitor din toate: că recunoscuse pericolul. Ştia că făptura din faţa lui era oricine, numai Katrin nu, şi că pentru unirea cu ea va fi nevoit să plătească un preţ mai teribil decât moartea

sau chinurile iadului. Şi, cu toate acestea, o dorea.

— De ce te fereşti? întrebă Katrin. Nu mă mai iubeşti? Doar ai venit să mă salvezi. Acum, fă-o!

Tobias ţipă îngrozit, când ea se lăsă în genunchi şi se aplecă asupra lui. Încercă să-i dea mâinile la o parte, îşi făcu de mai multe ori semnul crucii şi încercă să se târască pe spate departe de ea, dar nu se putea urni din loc. Pământul se preschimbă pe dată într-o mlaştină lipicioasă în care mâinile i se cufundau până la încheieturi şi nu găseau sprijin, iar firele subţiri ale ciupercilor se transformară în funii incandescente, care i se afundau în piele, arzându-i-o.

— Nu te feri, şopti Katrin. Nu are rost. Nu faci decât să te minţi pe tine însuţi. Mă doreşti, Tobias. Toată viaţa ta nu te-ai gândit decât la mine. De ce vrei să te chinui?

Katrin se aplecă şi mai mult. Buzele ei roşii, pline şi ispititoare se apropiau, îi atinseră fruntea, obrajii şi apoi gura. Tobias se opinti să se ridice. Ţipă. Mâinile îi erau încă legate, însă îşi aruncă trunchiul încoace şi încolo şi dădu din picioare. Ţipă ca ieşit din minţi – şi, dintr-odată, zâmbetul lui Katrin se stinse şi ea îşi luă avânt şi îl lovi cu toată puterea în faţă.

Lovitura îi azvârli capul pe spate. Gemu de durere, se opinti încă o dată să se ridice, trăgând cu disperare de cătuşele necruţătoare care-i ţintuiau mâinile. Katrin îi strigă ceva ce nu înţelese şi dintr-odată vocea i se modifică, se îngroşă, mustind de furie, apoi o altă lovitură, mai puternică, îi izbi şi celălalt obraz, aruncându-l din nou pe spate.

Înaintea ochilor lui începură să se rotească cercuri colorate. Pădurea de coşmar, luminişul şi chipul lui Katrin dispărură din faţa ochilor lui şi el simţi cum imaginile se decantează şi se prefac de-a valma în pete de culoare lipsite de sens şi de coerenţă. Apoi simţi o a treia lovitură, iar vocea lui Katrin, care nu părea a fi vocea lui Katrin, îi strigă numele:

— *Tobias!*

Deschise ochii gemând. Nu mai era în pădure, ci din nou în patul conjugal al familiei Bresser. Dar era încă legat. Ceea ce îl ţinea ţintuit erau mâinile puternice ale lui Bresser, care îi priponise braţele de pat. Şi pumnul care îl lovise de trei ori în plin obraz nu era al lui Katrin, ci al Mariei, al cărei chip palid de spaimă îl privea de sus.

Tobias nu mai încercă să se elibereze din strânsoarea lui Bresser şi căzu epuizat cu capul pe pernă.

— Nu… nu-i nimic, şopti el.

Maria răsuflă uşurată. Însă Bresser îl ţinu mai departe strâns, chiar dacă nu cu aceeaşi forţă necruţătoare ca mai înainte.

— Sunteţi treaz? întrebă Maria cu reţinere.

Până şi gestul slab cu capul, cu care răspunse Tobias, aproape că îi depăşi puterile, iar vocea sa era ca o şoaptă, atât de slăbită, încât se miră cum de Maria îl înţelegea.

— Da. Mă poţi elibera.

Bresser mai ezită o clipă. Apoi îşi retrase încet genunchiul cu care îi ţinuse strâns picioarele, schimbă o privire întrebătoare cu nevasta sa şi, în cele din urmă, îşi desprinse mâinile de pe încheieturile lui Tobias. Îşi îndreptă spatele, însă nu se îndepărtă de pat, pentru a putea interveni din nou, în cazul în care Tobias avea să recadă în starea aceea de transă.

— Ce s-a întâmplat? şopti Tobias poticnindu-se. I se închideau ochii. Nu mai avea putere să-şi ridice pleoapele, totul se învârtea în jurul lui, iar vocea Mariei părea să ajungă până la el dintr-o fântână nesfârşit de adâncă şi pătrunzându-i de-a dreptul în miezul conştiinţei.

— Aţi strigat, Tobias, răspunse Maria. Aţi strigat şi, când am intrat, v-aţi aruncat încoace şi încolo şi aţi lovit cu sălbăticie în jur. Bresser a trebuit să vă lege fedeleş. Ne-a fost frică să nu vă faceţi rău singur.

Tobias deschise cu greu ochii. Chipul Mariei se vedea ca prin ceaţă, iar Bresser nu era decât o pată palidă de culoare, undeva deasupra lui. Observă, în schimb, că în cameră se făcuse din nou lumină. Se crăpa deja de ziuă, însă el nu se simţea reconfortat, ci aproape mai epuizat decât cu o seară în urmă, când se culcase.

— Aţi avut vreun vis? întrebă Maria.

Tobias confirmă abia schiţat. Vru să răspundă, însă trebui să-şi treacă vârful limbii peste buzele uscate şi crăpate.

— Da, şopti el. Un… vis cumplit.

Vru să se ridice, dar, când îşi desfăcu degetele pentru a se sprijini de saltea, nu îndrăzni să ducă mişcarea până la capăt, ci privi întâi în jos, de parcă ar fi trebuit să se convingă că trecuse într-adevăr acel coşmar. Pe mâinile şi pe picioarele sale goale nu se vedea nicio urmă de nămol. Cu toate acestea, avea sentimentul că încă mai simţea atingerea caldă şi respingătoare a acestuia.

Se ridică tremurând.

— Da, un vis foarte urât. Vă mulţumesc că m-aţi trezit.

— Aveţi un vizitator, spuse Bresser.

Tobias ridică privirea. În chip surprinzător, avea încă dificultăţi în a desluşi clar chipul lui Bresser. Dar şi contururile din încăpere se topeau, de parcă ar fi fost făcute din nori de fum care se răsfirau încet. Ceva nu era în regulă cu vederea lui şi nici limba nu părea să-l asculte întru totul.

— Vizitator? întrebă el chinuit.

— A venit contele, răspunse Bresser. Eram gata să vă trezesc, când v-am auzit strigând.

— Dar putem să-l trimitem înapoi, adăugă Maria.

Bresser îi aruncă o privire enervată, aproape înfuriată, însă ea continuă nestingherită.

— Va înţelege desigur, dacă-i spun că nu vă simţiţi bine, Tobias.

— Nu e nevoie.

Tobias îşi reprimă un geamăt. Începu să simtă o uşoară greaţă în stomac şi tot corpul îi fu scăldat într-o sudoare rece. Dacă ceea ce simţea acum era consecinţa coşmarului, atunci trebuie să fi fost şi mai rău decât îşi amintea el. Când se ridică, ameţeala i se mai estompă, în schimb, greaţa i se înteţi şi la aceasta se adăugă o durere ascuţită, sfredelitoare.

Nu mai reuşi să-şi păstreze demnitatea de a ignora mâna întinsă cu amabilitate de Bresser când dădu să se ridice. De două ori se prăbuşi fără putere înapoi în pat, înainte de a izbuti să se ridice în picioare, cu genunchii tremurându-i. Ochii încă îi refuzau comenzile. Chipul lui Bresser nu căpătă contur nici când se apropia foarte tare de el. Ridică mâna, şi-o trecu gemând peste ochi şi frunte şi scutură capul fără să spună o vorbă când Bresser încercă să-l sprijine de braţe.

— Nu arătaţi bine, Tobias, spuse Maria îngrijorată. Mai bine întindeţi-vă la loc. Aveţi febră.

Tobias scutură iarăşi din cap, cu multă, multă grijă, şi încercă să schiţeze un zâmbet cu buzele sale crăpate.

— Nu-i nimic, spuse el fără vlagă. Nu mă simt bine, dar nu a fost decât... un vis. Un vis urât. Poate vi-l povestesc mai târziu. Dar acum duceţi-mă la conte.

Maria ezită, însă Tobias făcu un gest poruncitor cu mâna, aşa încât, până la urmă, se întoarse şi părăsi încăperea, în timp ce Bresser păşi alături de el, ca să-l sprijine. Tobias încercă vitejeşte să umble singur, însă se văzu nevoit să caute de trei ori mâna lui Bresser înainte de a părăsi dormitorul şi de alte două ori pentru a traversa coridorul scurt şi a se apleca pe

sub uşa ce ducea spre sufragerie.

Contele Theowulf stătea la masă. Chipul său reflecta o expresie întunecată, aproape furioasă, iar degetele sale băteau cu nervozitate darabana pe masă. Însă nervozitatea sa se preschimbă în spaimă, de îndată ce intră Tobias şi îl privi în faţă. Sări de la masă, îi aruncă lui Bresser o privire speriată şi întrebătoare şi se grăbi să-i vină în întâmpinare lui Tobias.

— Părinte Tobias! exclamă el. Ce aveţi? Sunteţi bolnav?

— Nu, răspunse Tobias. Pentru a-şi dovedi spusele, lăsă braţul lui Bresser şi se îndreptă din umeri; ceea ce aproape îi depăşi puterile. Cu toate acestea adăugă: Un moment de slăbiciune. Nu e niciun motiv de îngrijorare.

Lui Tobias nu-i scăpă rapidul schimb de priviri cu subînţeles dintre conte şi Bresser. Se întrebă dacă fusese înţelept din partea lui să nesocotească sfatul Mariei şi să vină încoace. Indiferent ce ar fi dorit Theowulf de la el, el nu se simţea în stare să discute, cu atât mai puţin să i se opună.

Îşi retrase mâna definitiv de pe braţul lui Bresser şi se duse la masă; cu paşi mici şi târşâiţi, ca un bătrânel. Greaţa din măruntaie se înteţi, iar din picioare părea să i se fi scurs orice putere. Tobias simţi cum sudoarea rece îi ţâşneşte prin toţi porii şi îi umezeşte veşmintele. Căzu mai degrabă, decât se aşeză pe bancă. Trebui să lupte cu toată puterea împotriva ispitei de a-şi pune pur şi simplu capul pe masă, fruntea pe braţe şi să închidă ochii. Somnul din noaptea trecută îi consumase toată energia, în loc să-l odihnească. Răul se lărgea tot mai mult în măruntaiele sale. Sub limbă i se adună salivă amară. O înghiţi.

Contele mai rămase o clipă în picioare şi îşi coborî privirea spre el. Apoi se duse la locul său de pe cealaltă parte a mesei şi se aşeză şi el.

— Nu păreţi a fi sănătos, Tobias. Dacă nu vă simţiţi bine, atunci n-am nimic împotrivă să vin altădată ca să vorbim.

Tobias porunci muşchilor săi să scuture din cap, însă nu fu sigur că acest lucru chiar se întâmplase.

— Nu e nevoie, murmură el.

Nu reuşi să vorbească mai departe, fiindcă gura i se umpluse din nou cu fiere şi nu reuşea să o înghită aşa de repede precum se aduna.

— Ce s-a întâmplat cu Sfinţia Voastră? întrebă Theowulf fără ocolişuri. Am auzit strigăte.

Tobias îşi adună toate puterile ca să-şi ridice capul pentru

a-l privi pe conte. Theowulf stătea de cealaltă parte a mesei. În funcţie de cum îşi ţinea capul, putea să vadă sau nu expresia contelui. Era un amestec înspăimântător de privire limpede şi viziuni macabre. Călugărul se simţi de parcă s-ar fi împotmolit în plasa unui păianjen uriaş din acea lume de coşmar. Şi unele din aceste fire încă mai erau lipite de pielea sa şi încercau să-l tragă înapoi.

— A fost doar un vis, repetă el, nimic mai mult.

Sprâncenele lui Theowulf se apropiară într-o expresie de îndoială. Apoi ridică din umeri.

— Am venit să vorbesc cu Sfinţia Voastră. Ezită un moment: Singur.

Tobias era prea epuizat ca să mai întoarcă capul, însă auzi cum Bresser şi Maria se întorc şi părăsesc încăperea cu paşi repezi. O clipă mai târziu se trânti uşa.

— Vă simţiţi bine, Sfinţia Voastră? se asigură Theowulf.

— Dacă vă spun – da! răspunse Tobias iritat. Ce doriţi? De ce aţi bătut atâta drum încoace? Numai ca să mă-ntrebaţi de sănătate?

Nu reuşi să desluşească reacţia lui Theowulf la vorbele sale aspre, deoarece privirea îi jucă din nou feste; nu vedea decât o pastă vâscoasă, care căpăta treptat culoarea ciupercilor palide ca moartea.

— Bine, spuse Theowulf cu răceală. Cum doriţi. De ce aţi fugit aseară?

— Fugit? Tobias râse încet. Nu ştiam că sunt prizonier în palatul Domniei Tale.

— Ce vreţi să spuneţi cu prostia asta? interveni Theowulf.

— Pentru a fugi de undeva, trebuie să fii prizonier – sau iobag, răspunse Tobias.

Chipul lui Theowulf se întunecă de furie.

— Isprăviţi cu despicarea firului în patru, ceru el. Ştiţi foarte bine ce vreau să spun. Am avut cuvântul vostru că rămâneţi la palat până la întoarcerea mea.

— Iar Domnia Voastră a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a avea grijă că aşa se va şi întâmpla, nu-i aşa? întrebă Tobias.

— Ce vrea să însemne asta?

— Nimic, răspunse Tobias. A fost... o prostie. Iertaţi-mă!

Theowulf îl privi întunecat, însă nu insistă asupra subiectului.

— Nu a fost prea înţelept din partea Sfinţiei Voastre să

plecaţi singur şi în toiul nopţii de la palat, începu el din nou. Vă daţi seama ce vi s-ar fi putut întâmpla?

— Nu, răspunse Tobias. Ce, de exemplu?

— V-aţi fi putut rătăci. Theowulf strânse supărat pumnul stâng şi lovi uşor masa. Sunt tot felul de animale sălbatice în pădurile acestea. Aţi fi putut cădea de pe cal, v-aţi fi putut accidenta grav. Şi o grămadă de alte lucruri.

„Ca de pildă o duzină de cavaleri ai iadului cu chipuri albe de oase”, adăugă Tobias în gând, însă tăcu.

— De ce nu aţi luat măcar escorta pe care v-am pregătit-o? continuă Theowulf iritat. Însă nu era o întrebare la care să aştepte răspuns, fiindcă vorbi imediat mai departe. Sunteţi un om înţelept, Tobias. Dar după ceea ce aţi făcut ieri, cred că sunteţi în aceeaşi măsură şi foarte nechibzuit.

— Pentru că m-am opus voinţei Domniei Tale?

— Pentru că v-aţi pus de bună voie în pericol! răspunse Theowulf înfuriat. V-aţi fi putut pierde viaţa. Credeţi că asta ar fi fost de folos cuiva de pe aici?

Tobias vru să răspundă, dar în acel moment greaţa se extinse ca un val cald şi lipicios în tot corpul, şi îl strânse de beregată. Saliva i se adună atât de repede în gură, încât nu mai reuşi s-o înghită. O durere violentă şi spasmodică îi strânse stomacul. Gemu şi căută cu degete tremurânde marginea mesei să se sprijine, ca să nu se prăbuşească de tot de pe bancă.

Theowulf păli şi sări de pe bancă.

— Tobias! Ce s-a întâmplat?

Durerea deveni insuportabilă. Theowulf veni din doi paşi repezi în jurul mesei şi întinse mâinile către el, însă totul se topi şi deveni ireal. Înaintea ochilor îi răsăriră fire roşii de durere, iar stomacul păru că se transformase într-o minge cu ţepi de fier. Se clătină, dădu să se răstoarne într-o parte dar nu căzu, fiindcă Theowulf reacţionă rapid şi îl sprijini.

Apoi durerea deveni atotputernică. Tobias se opinti, se prăbuşi înainte şi vomită cu spasme în braţele întinse ale lui Theowulf, înainte de a-şi pierde cunoştinţa.

Capitolul 11

Foc şi gheaţă: arşiţa febrei care-i mistuia trupul din interior şi frisoanele care-i înghiţeau toată căldura membrelor. Durere, greaţă şi convulsii, lumină, întuneric şi vocile care-l înconjurau, îi vorbeau, mâini care-l atingeau, îl acopereau, îl spălau şi-i dădeau din când în când câte o înghiţitură de lichid rece. De toate acestea şi de imaginile disparate din visele delirante provocate de febră îşi aminti mai târziu, gândindu-se la acele două zile şi nopţi când se zbătuse între viaţă şi moarte. Şi, cu toate că arareori fusese conştient în tot acest timp, ştiuse mereu care era starea lui. Şi poate tocmai acest lucru îl salvase. Nu putea să moară. Dacă ar fi murit, atunci moartea ar fi ieşit de două ori biruitoare, nu numai asupra lui, ci şi asupra lui Katrin.

Atunci iadul ar fi ieşit biruitor. Asupra acestui oraş, asupra locuitorilor săi şi asupra lui, fiindcă păcătuise. Îşi tăgăduise credinţa şi pe Dumnezeul său şi se dedase la păcatul de moarte al plăcerii trupeşti; că aceasta se petrecuse numai în vis nu uşura în niciun fel gravitatea faptelor.

În dimineaţa celei de-a treia zile se trezi pentru prima dată cu adevărat. Era încă întuneric, însă cineva aprinsese o lumânare care împrăştia peste întreaga încăpere pâlpâiri aurii şi liniştite şi în lumina mată recunoscu chipul Mariei, care stătea adunată pe un scăunel de lângă pat dormitând. Pe un al doilea scăunel se aflau o cană cu apă şi un teanc de prosoape curate.

Tobias o privi o vreme pe femeia adormită plin de recunoştinţă.

În tot acel vârtej de imagini şi de zgomote pe care le percepuse în ultimele zile, simţise mereu că ea veghease la patul lui şi se îngrijise de el. Probabil că ei îi datora faptul că mai era în viaţă.

Tobias întoarse capul. Perna foşni uşor, însă destul pentru a o trezi pe Maria. Femeia tresări în somn, deschise ochii larg şi clipi de două, trei ori înainte de a se dumiri ce se petrece. Sări de pe scaun şi se aplecă asupra lui, privindu-i îngrijorată chipul.

— Cum vă simţiţi Sfinţia Voastră? întrebă ea.

Tobias vru să răspundă, însă îl ardea în gât, de parcă ar fi înghiţit sticlă măcinată. Abia acum simţea cât de sete îi era.

— Nu vă osteniţi să vorbiţi, spuse Maria. Închideţi ochii

pentru „da” şi lăsaţi-i deschişi pentru „nu”.

Tobias coborî pleoapele şi le ridică din nou, iar Maria zâmbi mulţumită.

— Vă e sete? întrebă ea.

Tobias clipi de mai multe ori. Maria se depărtă de pat şi se întoarse cu o strachină de lemn. Când i-o duse la buze, simţi după miros că nu e apă, ci zeamă rece. Gâtlejul păru să absoarbă lichidul cu mult înainte de a-i ajunge în pântec.

Maria îndepărtă strachina după numai câteva înghiţituri, făcând un gest autoritar cu capul, când Tobias o privi dezamăgit.

— E destul deocamdată, spuse ea. M-aş bucura să nu daţi afară zeama.

Tobias înghiţi, se înecă de câteva ori, apoi înghiţi din nou, când gura începu să i se umple cu fiere.

Maria se linişti abia când văzu că Tobias nu o să vomite. Tobias percepu abia acum mirosul cumplit din cameră: mirosea a sudoare rece. Iar el era cel care degaja acel miros. Asta îl făcu să se simtă penibil. Tobias era un om iubitor de curăţenie şi în afară de asta avusese destul de-a face cu bolnavi şi muribunzi, pentru a şti cât de umilitor este să pierzi la sfârşit controlul asupra celor mai elementare funcţii trupeşti.

Maria luă un ştergar curat din teancul de lângă pat, îl înmuie în apă şi îl stoarse bine, înainte de a i-l trece peste frunte şi peste ochi. Îl puse deoparte, luă altul şi-i atinse cu el buzele. Atingerea îl duru, pentru că buzele îi erau uscate de la febră.

— Să-mi daţi de ştire când nu mai suportaţi, spuse Maria. M-aţi înţeles?

Tobias aprobă clipind din pleoape.

Maria îl privi o clipă dusă pe gânduri, apoi lăsă ştergarul din mână şi începu repede şi cu grijă să-i schimbe faşele, între timp uscate, de pe picioare. Răceala cârpelor umede îl înfioră, dar simţi şi cum îi cedează febra. Apoi Maria îi puse un prosop curat pe frunte şi câţiva stropi de apă i se prelinseră pe faţă. Maria îi şterse cu grijă, se îndepărtă iar de pat şi se întoarse după câteva clipe cu o altă strachină de lemn, de data aceasta cu apă limpede şi rece. O bău ca şi pe zeama de dinainte, fără să-i simtă gustul.

— Mulţumesc, îngăimă el.

Vocea îi era ca o şoaptă; murmurul poticnit al unui

moşneag. Aproape că se sperie singur când se auzi.

— Nu trebuie să vorbiţi, îl certă Maria.

Simţi din nou acea stare binefăcătoare de căldură şi de ocrotire. Ştia şi că Maria avea dreptate, nimic din ceea ce ar fi putut spune sau întreba acum nu era ceva ce să nu suporte amânare, însă pierduse enorm de mult timp, poate prea mult.

— Ce mai face... Katrin? întrebă el cu dificultate.

Maria îl privi mirată. Apoi începu să râdă, însă doar puţin, apoi redeveni serioasă.

— Sunteţi un om ciudat, Tobias. Oricine altcineva ar fi întrebat mai întâi ce s-a întâmplat, însă Sfinţia Voastră se gândeşte întâi la ea.

— Şi ce... s-a... întâmplat? întrebă Tobias poticnindu-se.

Vorbitul îi atrase iarăşi o privire mustrătoare din partea Mariei, însă aceasta păru să-şi dea seama că mai degrabă îl face să tacă răspunzându-i la întrebări.

— Nu ştiu, răspunse ea, mă gândeam că-mi va spune Sfinţia Voastră. Aţi fost pe moarte, dar asta pesemne o ştiţi mai bine decât mine.

Tăcu o clipă şi umbra unei griji adânci se întipări pe trăsăturile ei obidite. Se aşează iarăşi pe scăunelul ei, ezită puţin, apoi întinse braţul pentru a-i cuprinde mâna dreaptă într-a ei. Pielea îi era crăpată şi plină de bătături, şi cu toate acestea, atingerea ei îl umplu pe Tobias de căldură.

— Cât... am zăcut... aici? şopti el.

— Două zile, răspunse Maria. Am chemat medicul să vă consulte. Ne-am făcut griji. O vreme... nu v-a mers bine defel, Tobias. Nu am fost sigură că o să supravieţuiţi.

— Şi ce a spus?

Maria ridică din umeri.

— Nu multe, răspunse ea. V-a dat o licoare, apoi s-a dus în pivniţă şi a căutat printre lucrurile lui Verkolt. Mi-a lăsat praful acesta şi mi-a spus să dizolv un vârf de cuţit în puţină apă. Aţi fost într-adevăr bolnav rău. Şi contele a fost deja pe aici.

— Doar el? întrebă Tobias ironic. Sau şi tămăduitoarea?

— Nu, răspunse Maria zâmbind. Contele a fost de părere că probabil mai degrabă aţi muri decât să cereţi ajutorul forţelor păgâne.

Maria zâmbea spunându-i aceste vorbe, însă ele îl făcură pe Tobias să se cutremure, fiindcă ele conţineau un mesaj al lui Theowulf, pe care doar el îl putea desluşi.

— Mi-e foame, spuse el. Mai ai nişte supă dintr-aceea?

Maria dădu din cap aprobator, însă aproape cu aceeaşi mişcare făcu semn că nu.

— Mă duc să fierb alta, spuse ea.

Ieşi din cameră, iar Tobias închise din nou ochii. Se simţea slăbit. Cu toate că stătuse două zile şi două nopţi în pat, nu-şi dorea nimic mai mult decât să adoarmă pur şi simplu.

Şi trebuie să fi aţipit în secunda următoare, fiindcă atunci când tresări şi se trezi în cameră era lumină şi de pe stradă pătrundeau voci agitate. Era singur. Însă pe dulăpiorul de lângă patul său se afla o strachină cu supă proaspătă, care nu mai era decât călduţă când întinse mâna după ea. Se ridică cu grijă, apucă strachina cu amândouă mâinile şi bău. Fiertura era delicioasă. Goli strachina atent, cu înghiţituri mici, o puse la loc şi savură sentimentul cald şi binefăcător care i se instală în pântec. Mai rămase o vreme aşezat aşa, cu ochii închişi şi proptit de perete, apoi dădu cu grijă pătura la o parte şi încercă să coboare.

Era încă destul de slăbit şi ameţit, dar simţea cum puterea îi cuprindea din nou trupul. Se întoarse cu dificultate spre uşă. Dintr-odată auzi voci. Nu înţelegea ce spuneau, însă păreau a fi voci bărbăteşti agitate. Păreau să se certe sau să discute aprins. Tobias se opri, privi o clipă gânditor hârtia cerată de la fereastră, prin care pătrundea vag soarele, şi făcu apoi calentoarsă.

Se pare că îşi supraestimase forţele, pentru că ajunse la fereastră clătinându-se, epuizat şi scăldat în sudoare rece. Se sprijini tremurând cu un braţ de pervazul ferestrei, rămase fără aer şi întinse celălalt braţ ca să deschidă fereastra.

Pe stradă se adunaseră câţiva oameni, printre ei şi Bresser. Tobias încă nu reuşi să priceapă despre ce vorbesc, însă gesturile le trădau furia. Era vorba de casa aceasta. Şi despre oamenii care locuiau în ea.

Tobias închise fereastra înainte ca bărbaţii să-şi dea seama că îi observase şi se întoarse în pat. Se lăsă obosit pe marginea patului, îşi cuprinse capul în palme şi îşi sprijini coatele pe genunchi. În loc să-i facă bine, aerul proaspăt îi provocă ameţeală. Simţi nevoia să se întindă din nou. Era slăbit şi bolnav – şi profund nedumerit. Privirea scurtă aruncată în stradă îl înspăimântase, pentru că îşi dăduse seama că nu luase în serios vorbele lui Bresser.

În timp ce se gândea la aceste lucruri, adormi din nou, iar

de trezit, nu se mai trezi singur, ci la atingerea unei mâini, care îl scutura cu blândeţe, dar hotărât, de umăr. Încă mai era obosit, cu toate că nu mai simţea în corp greutatea de plumb a somnului cu febră. Ridică braţul, încercând zadarnic să îndepărteze mâna care îl scutura. În cele din urmă deschise ochii şi zări privirea îngrijorată a medicului pe care-l chemase cu o săptămână în urmă pentru Katrin.

— Părinte Tobias? Medicul avea un zâmbet rece, lipsit de compasiune. Nu e deloc uşor să vă trezească omul.

— Sunt obosit, răspunse Tobias şoptit. E semn bun sau rău?

— Că puneţi întrebarea e semn bun, răspunse medicul. Cum vă simţiţi?

Tobias încercă să-şi asculte un moment trupul, însă fu nevoit să admită că nu ştia răspunsul la această întrebare. Se simţea slăbit, obosit şi stors de vlagă, însă avea pur şi simplu prea puţină experienţă ca bolnav, aşa că ridică din umeri.

— Mă gândesc că m-am făcut iar bine, răspunse el. Încă vreo două ore de odihnă şi mă voi putea ridica.

— Iar eu cred că hotărârile acestea ar fi mai bine să le lăsaţi în seama mea, părinte, spuse medicul şi îl ameninţă ironic cu degetul arătător. La urma urmei, nici eu nu mă amestec în treburile Sfinţiei Voastre, să încerc să scap de la pierzanie oiţele rătăcite, nu-i aşa?

— V-am dat mult de lucru, nu-i aşa? spuse Tobias încet.

Zâmbetul din ochii medicului se stinse.

— Îmi daţi multă bătaie de cap, răspunse acesta cu seriozitate. Pur şi simplu nu ştiu ce se întâmplă cu Sfinţia Voastră. Când ne-am întâlnit ultima dată, eraţi cel mai sănătos om pe care-l văzusem de luni de zile. Iar acum două zile ne-am gândit foarte serios că o să vă pierdem.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Tobias.

Medicul oftă.

— Am sperat să vă pun eu această întrebare, răspunse el. Oftă încă o dată. Foarte sincer: nu am idee. Aţi mâncat sau aţi băut ceva stricat?

Tobias scutură din cap fără să se gândească.

— A fost intoxicaţie? întrebă el.

Din nou răspunsul medicului se traduse printr-o ridicare de umeri.

— Nu ştiu, repetă el. Simptomele conduc la asta. Dar dacă spuneţi că n-aţi mâncat şi n-aţi băut... Se opri o clipă, îşi

înclină capul şi îl privi pe Tobias întrebător: Aţi mâncat ciuperci? întrebă el.

Tobias înmărmuri. Preţ de o clipă văzu cu ochii minţii imaginea unui luminiş întunecos de coşmar, un luminiş plin de ciuperci albe, moarte şi de pământ stricat.

— Întreb numai pentru că simptomele conduc la o intoxicaţie cu ciuperci, continuă medicul.

Tobias nu reacţionă încă. Avea senzaţia că primise o lovitură în plină figură cu un ştergar ud. *Ciuperci*? Era... imposibil.

— Mă tem, continuă medicul oftând, când Tobias nu părea că va răspunde, că nu vom afla niciodată. Principalul e însă că vă simţiţi mai bine. Dacă vă mai păziţi vreo câteva zile şi staţi în pat, atunci vă veţi recăpăta în curând puterile.

Tobias abia dacă-l mai asculta. Îl privi pe medic îngrozit. Era cu totul exclus, nu era posibil, doar dacă nu începea să creadă în vrăjitorie şi în magie neagră!

Medicul îl privi încă o clipă în tăcere. Apoi se aplecă, luă ceva de jos şi vârî în traista pe care o închise cu mişcări mărunte şi foarte grijulii, după care se ridică. Tobias vru să se ridice în pat, dar medicul scutură din cap şi făcu un semn amenințător cu mâna.

— Rămâneţi întins, spuse el. Nu faceţi greşeala să vă credeţi în putere numai pentru că vă simţiţi ceva mai bine.

— Dar... mă simt deja mai bine, îl contrazise Tobias.

— Da, se vede, răspunse medicul ironic. Sunteţi de-a dreptul înfloritor şi plin de viaţă, părinte.

— Vă rog, mai staţi o clipă. Tobias ignoră privirea dojenitoare a medicului şi se ridică sprijinindu-se pe coate. O intoxicaţie cu ciuperci, spuneţi? Sunteţi sigur?

— Nu. Am întrebat dacă aţi mâncat ciuperci. Se poate să fie şi altceva. Mi-au spus că aţi fost noaptea prin pădure. Poate aţi atins pe acolo niscai ierburi otrăvitoare sau... Tăcu o clipă. Aţi băut apă din lac?

Tobias scutură din cap, iar medicul scoase din nou un oftat adânc.

— Dar cum am mai spus – adevărul e că nu mai are nicio importanţă. Aţi trecut cu bine peste asta. Acum trebuie să plec, părinte, mai am mult de lucru. Vă mai las din praful acesta, pe care vi l-a tot dat Maria de două zile încoace. Peste două, trei zile am să vin din nou să vă văd. Între timp să nu ieşiţi din camera asta, ne-am înţeles?

— Da, răspunse Tobias, dar nu pot să stau în pat. Am treburi importante de făcut, asta ştiţi.

Pe chipul medicului se aşternu o umbră, însă, spre surprinderea lui Tobias, nu îl contrazise.

— Bine, spuse el oftând, atunci măcar să-mi promiteţi că nu vă osteniţi prea tare. Când simţiţi că vă lasă puterile, să vă întindeţi şi să vă odihniţi. Şi mâncaţi şi beţi cât puteţi. Aţi pierdut multă putere zilele trecute.

După ce Tobias promise să aibă grijă de el, medicul ieşi din cameră. O clipă mai târziu apăru Maria. Aducea o tavă cu pâine proaspăt scoasă din cuptor, al cărei miros umplu încăperea, şi încă o strachină plină cu supa aceea gustoasă.

Călugărul mâncă aproape tot ce îi adusese. Maria rămase în tot acest răstimp lângă el, privindu-l cu un amestec de mulţumire şi de grijă. Nu scoase o vorbă, dar nici nu dădu vreun semn că ar pleca după ce Tobias termină de mâncat, ci strânse cu grijă resturile pe tavă şi o aşeză pe podea, după care se aşeză din nou pe scăunelul de lângă patul lui.

— Nu trebuie să stai aici să vezi de mine, spuse Tobias. Mă simt bine acum.

— Tocmai de aceea îmi fac griji, spuse Maria. Mă tem că dacă nu stau aici să văd de Sfinţia Voastră, atunci vă faceţi de îndată nevăzut.

— Ai ascultat la uşă, spuse Tobias.

— Nu, răspunse Maria. Am vorbit cu medicul înainte să vină aici.

Călugărului îi veni să zâmbească împotriva voinţei sale.

— Cum se mai simte Katrin? întrebă el.

— În clipa asta, mai bine decât Sfinţia Voastră, răspunse Maria. A văzut-o şi medicul când a venit acum două zile la Sfinţia Voastră. Şi acum a urcat la ea. Îşi revine foarte repede. Va fi în puteri mult mai repede decât Sfinţia Voastră, dacă nu aveţi grijă.

Zâmbi la vorbele acestea, însă lui Tobias i se păru că aude şi o abia perceptibilă urmă de grijă în glasul ei. Şi avu sentimentul că ştie şi motivul acestei griji.

— Du-te şi adu-l pe bărbatul dumitale. Am de vorbit ceva cu el.

Maria ezită.

— Ar fi mai bine să vă păziţi, Sfinţia Voastră, spuse ea.

— Sigur că ar fi mai bine, replică Tobias. Din păcate, nu am timp pentru aşa ceva. Aşa că fii bună şi adu-l pe Bresser,

înainte de a fi eu nevoit să mă ridic şi să-l chem.

Maria renunţă. Se ridică, privindu-l ca pe un copil îndărătnic, luă tava şi ieşi din cameră. Tobias o auzi vorbind cu cineva pe hol şi, după câteva clipe, se deschise iarăşi uşa.

Însă nu apăru Bresser, ci contele Theowulf.

Părea obosit. Hainele îi erau prăfuite şi pălăria lui ridicolă, albă, îi stătea strâmb. Cu toate acestea, zâmbi când se apropie de patul lui Tobias şi ridică mâna făcând un gest jovial.

— Pater Tobias, spuse el pe un ton calm. Aud că vă simţiţi mai bine. Domnul fie lăudat.

Să fi plutit ironia asupra ultimelor trei vorbe? Tobias nu era sigur, însă zâmbetul cu care-i răspunse lui Theowulf la salut se vădi mult mai lipsit de amabilitate decât intenţionase.

Contele însă nu reacţionă la el, ci îşi trase printr-o mişcare lejeră a piciorului un scăunel şi se trânti pe el. Răsuflă zgomotos şi uşurat. Tobias observă că era lac de sudoare.

— Mă bucur sincer că vă simţiţi mai bine, spuse Theowulf când văzu că Tobias nu dădea niciun semn că ar începe conversaţia, ci doar stătea şi îl privea ţintă. O vreme ne-am făcut cu toţii griji pentru Sfinţia Voastră. Oftă încă o dată. Dar v-am prevenit, nu-i aşa?

Tobias se încruntă. Încercă să se ridice în capul oaselor, însă căzu înapoi fără putere, până când Theowulf se aplecă spre el fără o vorbă şi îi aranjă perna la ceafă, astfel încât şedea acum aproape ridicat.

Tobias dădu din cap în semn de mulţumire, însă expresia feţei nu i se destinse câtuşi de puţin.

— Aţi venit să mă întrebaţi de sănătate, sau să ne continuăm disputa? întrebă el.

Zâmbetul lui Theowulf se stinse preţ de o clipă.

— Mi-am făcut sincer griji pentru Sfinţia Voastră, spuse el în cele din urmă. Dar aveţi, desigur, dreptate. Sunt o mulţime de lucruri de discutat. Şi nu mai avem prea mult timp. Zâmbi şi îşi frământă crispat mâinile în poală. Sper că aţi avut timp să vă gândiţi la propunerea mea, continuă el.

— Am avut, cum să nu!? spuse Tobias vag.

Theowulf îl privi plin de speranţă. Apoi, când dominicanul continuă să tacă, se ridică şi începu să umble agitat prin cameră dintr-o parte în alta.

— De ce îngreunaţi inutil de mult lucrurile pentru amândoi, Tobias, întrebă el fără să-l privească pe călugăr.

— Cum anume?

Theowulf rămase locului şi întoarse brusc capul. Tobias avu senzaţia pentru o clipă că desluşeşte în ochii lui furie oarbă, însă nu era sigur, cu atât mai mult, cu cât glasul lui Theowulf era liniştit şi aproape voios când răspunse:

— Ştiţi asta la fel de bine ca şi mine, pater Tobias. Suntem singuri. Nimeni nu ne ascultă, nimeni nu trage cu urechea. Aşa că putem foarte bine vorbi deschis. Ştiu că o cunoaşteţi pe femeia aceasta şi asta nu numai de când aţi venit încoace.

Tobias se alarmă, nedumerit. Îşi încălcase Maria promisiunea şi îi dăduse taina în vileag?

— Ce v-am povestit acum trei zile la palat, e adevărul, Tobias, continuă Theowulf. Nu doresc să-i fac vreun rău lui Katrin, dimpotrivă. Mi-a fost mereu dragă şi îmi este şi acum.

— Atunci de ce doriţi s-o sacrificaţi? întrebă Tobias.

Theowulf făcu un gest nervos cu mâna.

— Nu e vorba de sacrificarea nimănui, răspunse el. Şi chiar dacă ar fi – eu nu aş ezita nicio clipă să-mi sacrific viaţa pentru a-i ajuta pe oamenii de aici.

— Pe cine ajută arderea pe rug a unei nevinovate? întrebă Tobias.

— Pe nimeni! Chipul lui Theowulf se întunecă de furie. Nu m-aţi ascultat deloc? Nu i se va clinti niciun fir de păr dacă faceţi exact ce vă spun eu. Nimănui nu i se va întâmpla absolut nimic. Dar oamenii de aici au nevoie de un semn, au nevoie să vadă că se mişcă ceva, că Biserica şi cu mine ne ţinem de cuvânt şi îi ocrotim. Vor vedea că am găsit vinovatul şi l-am pedepsit şi după aceea îşi vor vedea cu toţii de muncă şi poate atunci toate se vor întoarce iarăşi spre bine. Iarna se anunţă grea, însă averea mea e suficientă pentru a-i feri pe oamenii de aici de foamete. Iar anul viitor recolta va fi, cu ajutorul lui Dumnezeu, mai bună.

— Crede Domnia Voastră că e voia lui Dumnezeu să-i minţim pe oamenii de aici? întrebă Tobias.

Din nou Theowulf făcu un gest de iritare cu mâna.

— Să-i minţim! Ce vorbe mari! Dar chiar dacă ar fi aşa – ar fi răul mai mic. Să mă ierte Sfinţia Voastră că vorbesc aşa deschis. N-aveţi habar ce se întâmplă aici. Oamenii se tem, caută pe cineva asupra căruia să arunce răspunderea. Şi dacă nu e vrăjitoarea…

— Atunci e Domnia Voastră, nu-i aşa? îl întrebă Tobias.

Pe chipul lui Theowulf îşi făcu loc stupoarea. Îi evită privirea, privi un moment în gol şi începu să se mişte de pe un

picior pe altul.

— Da, răspunse el apoi. Presupun că eu sunt. Dar dacă Sfinţia Voastră crede acum că mă tem, se înşală. V-am mai spus şi altădată: nu mă cramponez de putere. Nu am vrut-o. Am moştenit comitatul şi palatul de la tatăl meu, fără să mă fi întrebat cineva dacă le vreau sau nu.

— Mi se face milă, spuse Tobias cu ironie muşcătoare.

— Dar acum că m-am trezit cu toate acestea, trebuie să le administrez într-un fel.

În odaie se aşternu liniştea. O vreme niciunul din ei nu rosti o vorbă. În cele din urmă, Theowulf începu din nou să umble dintr-un capăt în altul al încăperii. După o bucată de vreme se opri la fereastră, duse mâinile la spate şi privi afară spre stradă.

— Trebuie să mă mai gândesc, spuse Tobias încet.

— Sfinţia Voastră a avut destul timp pentru asta, nu credeţi?

— Domnia Voastră îmi cere mult, spuse Tobias. Îmi asum un risc enorm.

Theowulf râse chinuit.

— Nu e menirea Sfinţiei Voastre de a aşeza fericirea personală după cea a semenilor, părinte? întrebă el batjocoritor.

Tobias scutură din cap în semn de negare, cu toate că Theowulf încă se mai uita pe fereastră şi nu avea cum să vadă mişcarea.

— Mă înţelegeţi greşit, conte, spuse el. Dacă demersul Domniei Voastre eşuează, atunci încrederea acestor oameni în Biserică se va nărui o dată pentru totdeauna. Şi atunci nu mai au în ce să creadă.

Theowulf se întoarse intempestiv.

— Gândiţi că acum au încredere în Biserică? tună el. Ştiţi că în oraş nici măcar nu avem popă.

Tobias mişcă din cap resemnat.

— Şi ştiţi şi de ce? întrebă Theowulf.

— Cred că da, răspunse Tobias, însă Theowulf îl întrerupse imediat cu o mişcare înfuriată.

— Mă rog, poate vi s-a spus că a plecat, dar ăsta nu e decât jumătate de adevăr.

— Şi care e întregul adevăr? se interesă Tobias.

Theowulf se calmă.

— Vreţi să auziţi versiunea oficială, sau adevărul? întrebă

el.

— Adevărul, răspunse Tobias.

Theowulf îşi ţuguie buzele. Pe ochii lui se aşternu din nou o expresie de furie adâncă, nestinsă. Când vorbi în din nou, glasul îi era plin de amărăciune.

— A fost un prost, spuse el. Un prost încăpăţânat şi legat la ochi. Oamenii de aici aveau nevoie de ajutor, dar el predica despre mânia lui Dumnezeu. Ei erau disperaţi, dar el nu le-a întins niciodată o mână ca să-i ajute, ci ca să-i lovească peste obraz. Nu a plecat, ci a fugit, Tobias. Dacă nu ar fi fugit, l-ar fi linşat. Şi acelaşi lucru se va întâmpla şi acum.

— Am avut impresia... începu Tobias, însă fu întrerupt imediat.

— Să-mi fie cu iertare, pater Tobias, impresia Sfinţiei Voastre nu mă interesează. Sfinţia Voastră a avut impresia că poate nesocoti avertismentele mele, cu rezultatul că a fost la un pas de moarte.

— Acum exageraţi, răspunse Tobias intimidat. Ce mi s-a întâmplat nu prea are de-a face cu asta.

— Aşa să fie? întrebă Theowulf iscoditor. Nu are de-a face? De ce credeţi, Sfinţia Voastră, că v-am avertizat să nu mergeţi de unul singur călare prin pădure? Nu aţi fi fost, Dumnezeu ştie, primul care porneşte la drum după lăsarea întunericului şi dispare pentru totdeauna. Sau se întoarce mai mult mort decât viu. În afară de asta...

— În afară de asta? întrebă Tobias când Theowulf începu să şovăie.

— Oamenii încep să vorbească, răspunse Theowulf după o nouă ezitare. Despre Sfinţia Voastră şi vrăjitoare.

— Ce anume?

— Nu vă daţi seama şi singur? întrebă Theowulf agitat. A trecut mai bine de o săptămână de când sunteţi aici. V-au chemat pentru că aveau nevoie de ajutorul Sfinţiei Voastre, pentru că se simţeau ameninţaţi, crezând că există o vrăjitoare care face front comun cu diavolul şi cu alţi demoni. Dar singurul lucru pe care l-aţi făcut a fost să o scoateţi din închisoare şi să vă îngrijiţi de sănătatea ei. Nu s-a întâmplat nimic de când sunteţi aici, absolut nimic.

Tobias îşi aminti ceea ce văzuse de dimineaţă, grupul acela de bărbaţi care se certa cu Bresser, arătând agitaţi spre casă. Tăcu.

— Nu am venit numai ca să văd cum se simte Sfinţia

Voastră, sunt aici şi pentru că m-au chemat.

— Vreţi acum să-l duceţi pe inchizitor la judecată? întrebă Tobias.

Încercă zadarnic să-i dea vocii sale un timbru glumeţ. Vorbele însă nu sunară decât ameninţător.

Theowulf încuviinţă.

— Da, spuse el cu seriozitate. Când voi părăsi acum această încăpere, voi ieşi afară la oamenii aceia şi voi fi nevoit să le spun ceva sau, pentru numele lui Dumnezeu, nu ştiu ce se poate întâmpla.

Tobias îl privi afectat. Nu ar fi fost prima dată când mânia publică s-ar îndrepta împotriva inchizitorului, dacă nu făcea ceea ce aştepta poporul de la el. Tobias nu se temea, nu-şi putea închipui că se va ajunge cu adevărat aşa departe, încât să-i facă vreun rău. Se temea însă că-i ignorau pur şi simplu prezenţa şi procedau aşa cum îşi propuseseră dintru început.

— Vă spun că a fost o greşeală, scoaterea ei din turn, continuă contele pe acelaşi ton, de parcă i-ar fi citit gândurile. Nu e în siguranţă în casa aceasta.

Theowulf nici măcar nu-şi dădea silinţa să-şi ascundă dezamăgirea.

— Bine, spuse el, să văd ce pot face. Dar până diseară am nevoie de o hotărâre, aşa ori aşa.

— Şi dacă… resping oferta Domniei tale? întrebă Tobias.

— Atunci, răspunse Theowulf cu toată seriozitatea, răspunderea pentru tot ceea ce se va întâmpla va cădea numai şi numai pe umerii Sfinţiei Voastre, pater Tobias.

Plecă şi-l lăsă pe monah singur, fără să mai spună o vorbă. „Atunci răspunderea va cădea numai şi numai pe umerii Sfinţiei Voastre, pater Tobias…”

Tobias îşi repetă mereu şi mereu aceste vorbe. Însă nu reuşi să îndepărteze astfel ecoul sumbru, apăsător. Se simţea mai confuz şi mai neajutorat ca niciodată. Vor fi fost oare vorbele contelui o ameninţare sau un avertisment izvorât din grija pentru el şi pentru oraşul acesta? Pur şi simplu nu-şi dădea seama. Nici nu avea cum să afle dacă rămânea în continuare în pat, aşteptând ca lucrurile să se îndrepte de la sine.

Tobias îşi propuse să aştepte până când Theowulf va părăsi casa, însă corpul îi era încă foarte slăbit. Adormi din nou, iar când se trezi se simţi mai epuizat şi mai slăbit ca niciodată. Ziua era deja la zenit. Era singur, însă prin uşă

pătrundeau voci, a Mariei şi a lui Bresser, care purtau o discuţie zgomotoasă, şi afară se auzea forfota obişnuită a oraşului: voci, paşi, scârţâitul căruţelor... Totul părea atât de normal, atât de îngrozitor de normal.

Se ridică, rămase o clipă cu ochii închişi, pe marginea patului, şi reflectă. După greaţa chinuitoare, rămăsese cu o stare de disconfort, profundă, dar suportabilă, pe care o mai simţea în stomac şi în intestine. Se ridică, aruncă o privire pe fereastră – era închisă şi hârtia cerată estompa şi ultimele raze de soare, luându-le puterea – şi se întoarse în cele din urmă spre uşă. Vocile Mariei şi a lui Bresser păreau mai agitate cu uşa deschisă. Dar nu îi vedea pe niciunul dintre ei. O clipă se gândi să se ducă la ei, însă se răzgândi şi se întoarse în partea dreaptă, spre trepte. Spre Katrin. De la coşmarul acela (dar fusese oare cu adevărat un coşmar?) se temuse de o revedere cu ea. Nu era ea vinovată pentru ce-i trecea lui prin cap şi totuşi nu o va mai putea privi atât de plin de speranţă ca în urmă cu câteva zile.

Se opri în faţa uşii lui Katrin şi încercă să se adune. Ascultă încă un moment – Bresser şi nevastă-sa încă se mai certau – apoi deschise uşa, se aplecă şi păşi în odaie.

Katrin dormea. Era întinsă pe o parte, cu ochii închişi şi cu mâna stângă îndoită sub cap şi o şuviţă din părul ei acum curat îi atârna pe frunte. Pe obraz avea iarăşi o culoare sănătoasă, iar nenumăratele zgârieturi şi umflături de pe piele se vindecau văzând cu ochii.

Un sentiment de profundă tandreţe puse stăpânire pe Tobias, în timp ce stătea şi o contempla pe femeia adormită. Şi pentru prima oară, de zile întregi, era un sentiment cu totul şi cu totul pur: fără vină, fără reproşuri şi teamă, fără îndoieli muşcătoare, fără murmurul mut, dar stăruitor, al propriei conştiinţe încărcate. Stătea pur şi simplu şi o privea şi poate că era ultima dată în viaţa lui când se simţea cu adevărat *fericit,* fiindcă imaginea aceasta era cea pe care o purta în amintirea lui; imaginea unui obraz îngust de fată, destins de somn, a unui om care pur şi simplu exista şi pe care îl iubea, fără să-i ceară ceva sau fără să fie nevoit să dea.

Nu ştia nici măcar dacă avea voie să o iubească. Viaţa lui, gândurile lui, sufletul lui, fiecare fărâmă a fiinţei sale aparţineau Bisericii. Jurase să-L iubească pe Dumnezeu şi Biserica şi nu rostise jurământul aşa, pur şi simplu. Şi, cu toate acestea, o iubea şi pe ea, cum iubeşte un bărbat o femeie.

Înţelese dintr-odată că acel coşmar fusese mai mult decât un vis, mai mult decât o viziune malefică, lipsită de sens, cu care îl torturase propria sa conştiinţă adormită. Fusese reflecţia tânjirii sale, a ceea ce îşi dorise în toţi aceşti ani şi nu-i fusese dat să aibă. Şi, cu toate acestea, nu tânjea după Katrin fizic. Ce simţea pentru ea era o dragoste pură, neprihănită, care nu avea nimic de-a face cu satisfacerea poftelor cărnii. Învăţase, în acel deceniu şi jumătate, să ţină aceste nevoi în frâu, să le reprime şi, în cele din urmă, să le uite, cu toate că la ivirea lui Katrin fuseseră pentru o clipă reaprinse, ca şi jarul unui foc de mult stins. O iubea şi nimic, nicio forţă a cerului sau a iadului, nu ar fi putut schimba vreodată acest lucru. Certitudinea aceasta îl azvârli pe Tobias din nou în cea mai adâncă disperare.

Katrin avea un somn agitat. Mâna îi alunecase de sub tâmplă şi capul i se aşezase încet pe pernă. Părea pentru o clipă că se va trezi. Tobias aşteptă aproape cu răsuflarea tăiată, până îşi dădu seama că doarme în continuare, apoi se întoarse fără niciun zgomot şi închise uşa încet în urma lui. Se bucura foarte mult că nu o trezise. Discuţiile lor fuseseră în ultima vreme destul de dificile. El era inchizitorul, iar ea presupusa vrăjitoare – această breşă persista mereu între ei, independent de voinţa lor.

Coborî iarăşi treptele şi intră în odaia în care Bresser şi Maria încă mai vociferau. Când aceştia auziră uşa, tăcură brusc şi îşi întoarseră privirea. Pe chipul Mariei era întipărit un amestec de groază şi de nemulţumire când constată că Tobias se ridicase din pat, în timp ce Bresser îl privea cu aceeaşi furie cu care o măsurase până atunci pe nevastă-sa. Nu spuse nimic, ci vru să se întoarcă şi să iasă din cameră trecând pe lângă călugăr, însă Tobias îl reţinu, făcându-i semn cu mâna.

— Aşteaptă!

Bresser se opri, însă nici măcar nu-şi mai dădu silinţa să pară politicos. Privirea cu care îl măsura pe Tobias nu avea nici urmă de compasiune sau uşurare.

— Nu trebuia să vă ridicaţi, Tobias, spuse Maria, şi cu atât mai puţin să umblaţi.

— Ştiu, spuse Tobias. Dar sunt prea multe lucruri de făcut, care nu-mi îngăduie să zac în pat. Fii aşa de bună şi pregăteşte-mi ceva de mâncare până stau eu de vorbă cu bărbatul dumitale.

Nu simţea nici urmă de foame; dimpotrivă, numai gândul la mâncare îi stârnea greaţa. Dar văzu pe chipul Mariei că mica minciună îşi făcuse efectul: în acel moment nu mai vedea în el inchizitorul, ci doar bolnavul pentru care îşi făcea griji, iar apetitul lui trebuia să i se pară prin urmare un semn bun. Ieşi din cameră însă abia după ce îi aruncă lui Bresser o ultimă privire ameninţătoare.

Tobias se duse la masă şi se aşeză. Puţinii paşi în sus şi în jos pe trepte îl osteniseră simţitor. Genunchii îi tremurau şi făcea eforturi de a-şi opri mâinile din tremurat.

— Şezi, Bresser, spuse el. Am două sau trei sarcini pentru dumneata.

Bresser se supuse. Tobias îşi înghiţi pornirea de sarcasm care-i stătea pe limbă şi se strădui mental să se controleze. Nu avea voie să mai facă acum nicio greşeală, nu avea voie să-şi irosească puterile punând la punct un dobitoc ca Bresser.

— Dimineaţă vei face următorul lucru pentru mine, Bresser: Ia nişte oameni de încredere şi duceţi-vă în casa de dincolo. Curăţaţi casa şi deschideţi ferestrele, să intre aer curat. Şi mai ales încăperea din turn, unde am găsit-o pe Katrin. Curăţaţi-o *temeinic,* ai auzit?

Bresser dădu din cap a aprobare, însă îl privi atât de surprins, încât Tobias preferă să-şi întărească cele spuse:

— Dumneata personal răspunzi să nu rămână fir de mizerie sau gângănii şi să nu umble şobolani sau alte lighioane pe acolo. După aceea pune să fie dus un pat, o masă cu două scaune, suficientă lenjerie şi pături. M-ai înţeles?

Bresser dădu încă o dată din cap.

— Dar pentru ce? întrebă el.

Tobias îşi reprimă un oftat.

— Cred că ai avut dreptate, Bresser, spuse el. Poate totuşi e mai bine să nu o mai ţinem pe Katrin aici. Iar eu nu mai pot şi nu mai vreau să te ţin departe de propria dumitale casă. În afară de asta, am nevoie de spaţiu pentru a face cercetările şi procesul aşa cum se cuvine, de un spaţiu mai mare decât am aici.

Chipul lui Bresser se lumină.

— Atunci înseamnă că Sfinţia Voastră are să înceapă în sfârşit procesul împotriva vrăjitoarei?

— Da, am să încep cu audierea martorilor. Chiar dis-de-dimineaţă, după răsăritul soarelui. Ai să-mi întocmeşti încă din seara asta o listă cu nume şi ai să te îngrijeşti ca în cursul

dimineţii de mâine să se prezinte cu toţii la interogatoriu. Şi trimite pe cineva la conte, care să-i spună că procesul va avea loc duminica viitoare, dacă îmi termin până atunci cercetările.

— Le veţi termina, răspunse Bresser.

Tobias îl scrută cu o privire întunecată.

— Poate laşi asta în seama mea, amice dragă, răspunse el. Chiar dacă poate ai dreptate. Ceea ce am văzut până acum nu ajunge încă întru totul pentru a-mi forma o judecată finală, dar a fost oricum suficient de înspăimântător.

În timp ce rostea vorbele acestea, nu-l scăpă pe Bresser din priviri. Cu toate că acesta îşi dădea toată silinţa să pară detaşat, faţa i se luminase, iar în ochi îi sclipea ceva ce-i amintea lui Tobias de expresia unui copoi care simţea în sfârşit gustul prăzii a cărei urmă o adulmeca de ceasuri întregi. Trebuia să fie atent acum. Bresser era prost, însă era uns cu toate alifiile şi dispunea de o măsură bună de viclenie pe care o puteai întâlni uneori la oamenii cu un grad scăzut de inteligenţă.

— Du-te şi fă ce ţi-am spus, încheie el printr-o mişcare iritată cu mâna. Şi, adăugă el, după ce Bresser se ridicase deja, poartă de grijă să se înfăţişeze înaintea mea nu doar martori care îţi cântă dumitale în strună, Bresser. Vreau să aud tot ce e de ştiut despre Katrin.

Chipul lui Bresser se întunecă din nou, însă Tobias ştia că procedase cum trebuie pentru a alunga toate îndoielile lui Bresser, în cazul în care acestea ar fi existat. Repetă mişcarea iritată cu mâna, iar Bresser se întoarse de data aceasta şi plecă.

Din nou, oboseala şi epuizarea puseră stăpânire pe el, dar, pentru prima oară după multă vreme, nu-şi percepu în mod neplăcut slăbiciunea. Dacă organismul său tânjea după somn, după zile întregi de febră şi coşmaruri, atunci acesta era probabil un semn bun. Se ridică şi ieşi din cameră ca s-o caute pe Maria şi să-i spună că s-a răzgândit şi nu mai mănâncă. Avea de gând să se vâre din nou în pat ca să se poată trezi a doua zi devreme şi să înceapă investigaţiile oficiale; investigaţii al căror rezultat nu-l interesa câtuşi de puţin, care însă erau importante, fiindcă trebuia să respecte totuşi anumite formalităţi.

Când traversă holul, auzi nişte voci de afară, din faţa casei. Bresser vorbea cu un bărbat, pe care Tobias nu-l cunoştea, însă tonul pe care vorbeau îl făcu pe Tobias să se oprească şi

să asculte. Bărbatul vorbea şoptit şi hăituit ca un conspirator – sau ca un om care era pe jumătate înnebunit de frică. Tobias se strădui să vadă mai bine şi desluşi o umbră înaintea uşii deschise şi încă o siluetă, din care nu se vedeau însă decât braţul stâng şi o parte a umărului. Vru să-şi continue drumul, când Bresser ridică glasul, reuşind cu greu să-şi reprime nervozitatea.

Tobias nu mai ezită, ci se întoarse dintr-o mişcare, traversă holul şi ieşi din casă.

Făcu ochii mari de uimire când îl recunoscu pe bărbatul cu care vorbea Bresser.

Nu era nimeni altul decât Derwalt.

Dulgherul îl recunoscu şi el pe Tobias în aceeaşi clipă. Încremeni de spaimă, apoi vru să se întoarcă şi să o ia la goană, însă Tobias îi porunci cu asprime să se întoarcă şi Derwalt se opri. Bresser se întoarse şi el brusc şi, la rândul lui, se arătă surprins şi temător în acelaşi timp. Dar se controlă mai bine decât Derwalt. Doar o clipă îi rătăci privirea de la unul la celălalt, apoi tuşi încet şi schiţă un zâmbet chinuit.

— Pater Tobias. Sunteţi... sunteţi...

Tobias îl reduse la tăcere printr-un gest cu mâna şi păşi pe lângă el spre Derwalt. Îl măsură neîncrezător pe bărbatul mărunt şi încărunţit. Derwalt stătea încremenit locului. Tremura, chipul îi era palid, broboane mici de sudoare îi acopereau pielea. Apoi Tobias descoperi şi faşa murdară şi năclăită de sânge de la braţul său stâng.

Îl străbătu un fior de gheaţă.

— Derwalt! exclamă el. Pentru bunul Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

Dulgherul deschise gura ca şi cum ar fi vrut să răspundă, nu spuse însă nimic, ci aruncă doar o privire fugară, aproape îngrozită spre Bresser şi Tobias înţelese.

— Du-te înăuntru şi adu nişte apă pentru omul acesta, se răsti el la Bresser. Repede! Vezi bine că-i bolnav.

Bresser nu se mişcă. În privirea lui fremăta îndoiala.

— Dar...

— Fă ce-ţi spun! porunci Tobias.

— Nu cred că e... începu Bresser din nou.

Tobias se întoarse şi-i aruncă o privire ca o săgeată otrăvită.

— Dacă am nevoie de sfatul dumitale, Bresser, atunci am să ţi-l cer, spuse el înfuriat. Şi acum du-te odată şi fă ce-ţi

poruncesc.

Rămase el însuşi surprins, însă preţ de o clipă păru aproape că Bresser s-ar opune poruncii sale. În ochii săi nu era decât îndărătnicie şi suspiciunea lui părea mai trează şi mai arzătoare ca niciodată. Dar apoi se întoarse şi dispăru cu paşi mari şi apăsaţi în interiorul casei.

Tobias privi în urma lui până când se asigură că nu-i mai putea auzi vorbele, apoi se întoarse repede din nou spre Derwalt, se apropie de el şi îi puse mâna pe umăr.

— Ce se întâmplat? întrebă el surprins. Te-am văzut în noaptea aceea la râu.

Chipul lui Derwalt se făcu şi mai palid.

— Nimic! bâigui el. Făcu o mişcare de parcă ar fi vrut să scuture de pe el mâna călugărului, nu o duse însă până la bun sfârşit, ci doar se îndepărtă puţin de el, iar Tobias îşi retrase singur mâna. Derwalt tremura din tot corpul.

— Ce-ai păţit la mână? întrebă Tobias.

— Nimic, repetă Derwalt fără să-l privească. A fost un... accident. N-am fost atent.

— Un accident? repetă Tobias cu îndoială în glas. Nu vorbi prostii, omule. Am văzut ce s-a întâmplat. Am fost la râu.

Derwalt îşi ridică privirea, îl privi o clipă surprins, apoi îşi înfipse iar privirea în pământ.

— Nu... Nu ştiu... Nu ştiu despre ce vorbiţi, părinte, spuse el. Tobias era pe punctul de a-i da o replică usturătoare, însă atunci pricepu că tăcerea lui Derwalt nu era un semn de încăpăţânare sau de duşmănie. Omului îi era frică. Era înnebunit de frică.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el încă o dată. Ce-i toată vorbăria asta despre un accident?

— A fost un accident, stărui Derwalt. S-a întâmplat acum două zile în curtea lui Temser. Am cioplit o grindă şi n-am fost atent. Şi mi-a alunecat toporul.

— Şi ţi-ai tăiat mâna cu toporul? întrebă Tobias cu îndoială în glas.

Derwalt scutură din cap.

— Nu mâna, spuse el, doar trei degete. Dar şi-aşa, a fost destul de rău. Temser şi sluga lui m-au dus la palat. Bătrâna care locuieşte la conte m-a pansat şi m-a uns cu o alifie. Altfel aş fi pierdut tot sângele.

— Nu cred o iotă din ceea ce spui, spuse Tobias apăsat.

— Dar aşa a fost! stărui Derwalt.

Glasul îi tremura. Părea disperat şi, preţ de o clipă, lui Tobias îi fu milă de el. Era nedrept să se ia aşa de sărmanul om, dar nu avea de ales.

— De ce mă minţi? întrebă el. Sunt de partea dumitale, Derwalt. Ce mai trebuie să fac ca să dovedesc asta? Am fost acolo în seara aceea. Te-am aşteptat, dar nu ai venit, aşa că am făcut cale-ntoarsă. Am luat-o în jos spre râu, ca să beau nişte apă. Şi, când am vrut să mă urc iar în şa, te-am văzut. Şi pe aceia care te-au urmărit, adăugă el apăsat.

Derwalt tresări. Începu să se mişte agitat de pe un picior pe altul şi cu degetele mâinii neaccidentate se juca nervos cu cureaua.

— Nu... Nu ştiu despre ce vorbiţi, pater, bâigui el. Nu am putut veni. Au plecat toţi să-l ajute pe conte la vânătoare. Tot mereu are nevoie de bărbaţi ca hăitaşi şi plata nu e rea.

— Şi din cauza asta ai uitat de întâlnirea cu mine? Tobias râse dispreţuitor. Nici dumneata nu crezi asta, Derwalt. Ţi-ai riscat viaţa ca să vorbeşti cu mine, şi acum vrei să mă faci să cred că ai uitat numai ca să câştigi două parale?

— Întocmai aşa a fost, insistă Derwalt. Puteţi să întrebaţi pe oricine. Pe Temser, slugile şi pe toţi ceilalţi. Am fost şi eu cu ei acolo. Vânătoarea a durat toată noaptea şi eu... eu n-am uitat de Sfinţia Voastră, dar n-am putut să mă strecor şi să plec. Ar fi intrat la bănuieli, dacă n-aş fi mers cu ei.

— Atunci acela de la râu a fost pesemne fratele dumitale geamăn, spuse Tobias ironic. Sau vreo arătare.

— Asta nu ştiu, răspunse Derwalt. Nu... nu ştiu ce a văzut Sfinţia Voastră sau pe cine, dar nu pe mine. Şi acum, vă rog să-mi îngăduiţi să plec, pater.

Tobias oftă. Bănuia că orice alt cuvânt ar fi fost de prisos. Cum de supravieţuise Derwalt cumplitei vânători de oameni de pe malul râului rămânea un mister, însă îl intimidase în asemenea hal, încât nicio putere din lume nu-l mai putea face să dezvăluie vreo vorbă despre ea. Cu toate acestea, încercă încă o dată:

— Bine, spuse el, poate într-adevăr te-am confundat. Dar acum sunt aici şi suntem singuri. Aşa că acum poţi să-mi spui liniştit ce ai vrut să-mi spui în noaptea aceea.

— Nimic, răspunse Derwalt pripit. N-a fost nimic. Am fost un prost. Îmi pare rău că v-am pricinuit atâtea neplăceri.

— Pot să te şi citez mâine oficial ca martor, spuse Tobias, dacă dumneata preferi aşa.

— Dacă Sfinţia Voastră doreşte, am să vin, desigur, replică Derwalt. Dar nu vă pot spune mai multe decât acum.

Tobias renunţă. Poate trebuia să-i acorde omului puţin timp.

— Bine, spuse el oftând. Atunci vino mâine la mine. Te aştept cu vreun ceas înainte de prânz în casa de dincolo. Arătă printr-o mişcare a capului casa cu turn şi văzu cum Derwalt tresare din nou.

— Dar nu pot să vă spun nimic, Sfinţia Voastră, repetă Derwalt. Vocea îi căpătase o notă de isterie. Privirea îi alunecă de-a lungul străzii întunecate. Nu ştiu ce vreţi să ştiţi. V-am povestit totul despre vrăjitoare, tot ce ştiu. Ce mai vreţi de la mine? De ce mă chinuiţi?

— Pentru că... Tobias amuţi în mijlocul propoziţiei, lăsă capul în jos şi îşi strânse pumnii cu o furie deznădăjduită. Nu avea niciun drept să fie furios pe omul acesta. Dar simţea o tot mai adâncă, nestăvilită furie pe forţa aceea invizibilă, care se afla în umbra tuturor acestor întâmplări, acea forţă care era răspunzătoare pentru frica şi teroarea care otrăveau sufletele oamenilor din acest oraş şi din pricina căreia acest om simplu care avusese curajul de a dori să i se destăinuie, fusese mutilat şi aproape murise. Bine, fie, spuse el. Du-te. Te aştept atunci mâine.

Derwalt se întoarse pe loc şi o luă la goană atât de repede, încât părea într-adevăr un evadat. Tobias privi în urma lui până i se pierdu umbra printre case. Şi din nou i se păru că vede o altă umbră, ceva ce se afla în întuneric de cealaltă parte a pieţei şi privea spre el.

Se întoarse încet şi intră în casă. În hol se ciocni de Bresser care venea spre el cu un pahar.

— Nu te mai deranja, spuse Tobias înţepat. A plecat.

Bresser se opri, aruncă o privire surprinsă spre stradă, apoi îl privi pe el. Dar nu spuse nimic, făcu însă eforturi să-şi reprime zâmbetul triumfător care i se lăţea pe chip.

— Pune-i numele sus de tot pe lista celor cu care vreau să vorbesc mâine, adăugă Tobias întunecat. Şi ai grijă să şi apară.

Bresser încuviinţă. Şi rânji. Tobias îl privi aproape cu ură, păşi apăsat pe lângă el şi alergă pe trepte în sus.

Abia când ajunse în faţa uşii lui Katrin se mai linişti. Recunoscu în sinea lui că se purtase ca un netot. Pentru numele lui Dumnezeu, la ce să se fi aşteptat după toate câte i se întâmplaseră lui Derwalt? Că avea să-i încredinţeze o

asemenea taină în mijlocul străzii? Ca el, care era cât pe-aci să plătească cu viaţa prima lui trădare – nici măcar dusă până la sfârşit – să comită încă una în văzul lumii? Nu, gândi el furios pe sine însuşi, sigur că nu. Putea să se considere norocos dacă reuşea să recâştige încrederea lui Derwalt.

Deschise uşa, intră aplecat în odaie şi o văzu pe Katrin dormind încă. Fără zgomot se duse la fereastră, o deschise şi privi de-a lungul străzii.

Peste acoperişurile de paie ale caselor mai sclipeau ultimele raze aurii ale soarelui la apus, în timp ce printre case se instalase deja întunericul. Uliţele înguste păreau prăpăstii negre, inundate de toate tainele întunecate ale nopţii. Tobias observă acum că nu se înşelase. De cealaltă parte a pieţei se desluşeau două siluete. Erau prea departe pentru a le putea vedea chipurile. Însă era foarte sigur că erau aceiaşi bărbaţi pe care-i văzuse de dimineaţă certându-se cu Bresser. Nu le ştia numele, însă îşi propuse să mai cerceteze o dată temeinic oraşul şi să-i treacă şi pe aceştia pe lista celor cu care avea de vorbit.

Stătu destul de mult la fereastră. Apoi soarele apuse şi peste întreg oraşul se aşternu o noapte aproape fără nicio stea.

Şi când se întunecă de tot, observă din nou lumina.

La început nu fusese decât o scăpărare, un licăr, atât de palid, că nu era sigur că văzuse cu adevărat ceva, dar cu cât privea mai mult spre mica pădure de dincolo de Buchenfeld, cu atât mai limpede se vedea: o flacără sinistră, care pâlpâia şi se zărea printre copaci, revărsându-se ca o otravă lichidă verde peste câmpiile din jur. În zarea flăcării mişunau umbre, o viermuială teribilă, tăcută, un du-te-vino infernal, pe care ochiul nu-l putea cuprinde. Indiferent ce se petrecea acolo la lac, ceea ce-i era dat să vadă era o parte din infern. Poarta iadului fusese întredeschisă şi odată cu flacăra aceea verde, frica şi disperarea se revărsau spre lumea de afară.

În spatele lui se auzi Katrin mişcându-se; ştia că e trează, fără să fi trebuit să se întoarcă spre ea.

— Cum te simţi? întrebă el.

Trecu o clipă până să răspundă, iar Tobias îşi dădu seama că trebuie să-l fi privit de ceva vreme. Şi trebuie să fi ştiut şi ea la ce se uita.

— Cred că mai bine decât tine, spuse ea în cele din urmă.

Se întoarse de la fereastră, se propti de perete şi zâmbi

slab.

— E curată nebunie, nu? spuse el, încrucişându-şi braţele pe piept. Vreau să-ţi salvez viaţa şi acum era cât pe aci să mor înaintea ta.

Auzi paşii lui Bresser pe coridor şi se încordă. Însă Bresser o luă pe trepte în jos bocănind. Ceva se urzea în casa asta. Tobias ştia că el şi Katrin nu mai aveau mult timp.

— M-am tot gândit, spuse el încet.

Katrin îl privi întrebătoare.

— Trebuie să te scot din casa asta, continuă el. Cât mai repede, mâine-dimineaţă. I-am poruncit lui Bresser să pregătească totul ca să te pot muta înapoi în turn.

Katrin nu spuse nimic, însă în ochii ei ardea cea mai cumplită spaimă, iar Tobias continuă cu vocea uşor ridicată:

— Nu-ţi fă griji, n-au să te pună iar în lanţuri. Voi avea grijă să nu-ţi pricinuiască niciun rău. Am să pun să-ţi ducă dincolo un pat şi tot ce mai ai nevoie. Şi voi avea eu însumi grijă ca nimeni în afară de mine şi de nevasta lui Bresser să nu mai pună piciorul în casa aceea. Dar nu mai poţi rămâne aici.

— Atunci vrei… începu Katrin.

— ...să fac ce am fost chemat să fac, o întrerupse Tobias. Voi începe chiar mâine-dimineaţă cu investigaţiile oficiale. Voi audia martori, voi cerceta dovezi şi te voi interoga şi pe tine.

În ochii lui Katrin se reflecta groaza. Tobias tot alungase gândul acesta, însă Katrin trebuie să fi fost încă ferm convinsă că el venise numai şi numai pentru a o elibera.

— Vrei…

— Ascultă-mă, o întrerupse Tobias ferm şi foarte serios. Poate este pentru ultima dată când putem fi singuri. N-am încredere nici în Bresser, nici în conte. De aceea e aşa de important să mă asculţi. Şi să faci întocmai ceea ce îţi spun. Trebuie să ai încredere în mine, indiferent ce voi spune sau chiar voi face în următoarele zile. Îmi promiţi asta?

Katrin încuviinţă.

— Bine, spuse Tobias, atunci ascultă. În afară de nevasta lui Bresser, nu ştie nimeni de noi. Contele ştie că ne cunoaştem, dar nu mai mult. Începe procesul împotriva ta. N-am să fiu foarte aspru cu tine, dar n-am să pot fi nici prea amabil. Am să fac întocmai ceea ce se aşteaptă de la un inchizitor. Procesul va dura două, cel mult trei zile şi atunci am să te mai supun o dată unui interogatoriu penibil, după care voi rosti sentinţa.

— Şi care va fi aceasta? întrebă Katrin.
Vocea îi tremura de spaimă.
— Te voi achita, răspunse Tobias.

Capitolul 12

Poate pentru prima dată de când pusese piciorul în acest oraş, se trezi a doua zi dimineaţa odihnit şi plin de râvnă. Când veni Maria, la un sfert de ceas după răsăritul soarelui, să-i aducă, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă, o cană cu apă şi un cearşaf, îl găsi deja aşezat pe marginea patului. Nu mică îi fu mirarea când văzu cât de repede şi de temeinic îşi revenise după boală. Tobias însuşi era mirat cum de se trezise cu o stare aşa de bună. Cu toate că problemele sale nu se diminuaseră deloc, dimpotrivă. Însă, poate, se gândi el, era din cauză că, pentru prima dată de când venise, ştia ce avea de făcut. Planurile îi erau puse la punct şi, pentru numele lui Dumnezeu, trebuia să izbutească, altfel riscau să-şi piardă viaţa, şi Katrin, şi el. Tobias îi răspunse Mariei la întrebări aproape cu voioşie, îşi luă fără grabă dejunul şi ieşi apoi din casă să se ducă dincolo, în turn, pentru a avea grijă ca Bresser să-i ducă la îndeplinire poruncile.

Grijile sale în privinţa aceasta se dovediră neîntemeiate. Cei trei bărbaţi şi cele două femei pe care-i adusese Bresser ca ajutoare goliseră şi curăţaseră deja carcera puturoasă şi întunecată. Încă mai era o hrubă întunecată, însă obloanele de lemn fuseseră îndepărtate de la ferestre, aşa încât lumina limpede a soarelui putea pătrunde înăuntru. Una dintre cele două femei freca podelele cât de bine putea cu o bucată de săpun de casă şi cu o perie mare. Tobias o privi o vreme, apoi se întoarse în încăperea mare şi sumbră care cuprindea în întregime cel de-al doilea nivel al turnului şi alese câteva piese de mobilier care să fie duse în celulă. Bresser se opuse scurt o singură dată, spunând că este vorba de proprietatea contelui, care ar putea să nu fie foarte amuzat văzându-şi preţiosul mobilier ca decor de temniţă. Însă Tobias nici măcar nu fu nevoit să-i răspundă cu adevărat; privirea de gheaţă pe care i-o aruncă lui Bresser reuşi să-i înăbuşe acestuia protestul în faşă. În loc să i se opună în continuare, se duse să transmită poruncile lui Tobias mai departe.

Tobias privi o vreme tăcut această forfotă, înainte de a se întoarce iarăşi la etajul inferior al casei ca să se pregătească pentru următoarele zile. Nu avea de gând să înnopteze în această clădire; pentru asta, în ciuda activităţilor febrile ale ajutoarelor lui Bresser, i se părea prea sinistră. Ca şi palatul lui Theowulf, şi această clădire degaja o atmosferă sumbră,

duşmănoasă. Cu toate acestea, va fi nevoit să-şi petreacă în următoarele zile o mare parte din timp aici. Aşa că aduse doi bărbaţi din echipa de ajutoare a lui Bresser şi îi puse să regrupeze mobila din salonul cu cămin după dorinţa sa: masa de dineuri se transformă în masă de judecată, pe care o amplasă la fereastră în aşa fel, încât să poată şi citi, şi scrie fără să-şi strice ochii şi ca lumina soarelui – un efect secundar deosebit de util – să le vină martorilor, care urmau să se înfăţişeze înaintea lui, drept în ochi, orbindu-i. Îndepărtă o mare parte din armele înşirate pe pereţi, ceea ce atrase din nou după sine protestul lui Bresser.

După ce casa a fost pusă la punct şi mobilierul mutat după dorinţele sale, veni iarăşi bătrânul ca să-i propună să înceapă cu audierea primului martor abia după ceasurile amiezii, însă Tobias refuză. Voia să înceapă imediat. Ceru de la Bresser lista cu numele martorilor şi porunci să fie introdus primul. Bresser se întunecă la chip, însă nu protestă, ci se duse să-l aducă pe omul cu pricina.

Restul zilei decurse aşa cum se aşteptase: audie o jumătate de duzină de bărbaţi şi femei din Buchenfeld, care aveau de spus cu toţii vrute şi nevrute despre vrăjitoare şi uneltirile ei diavoleşti. Relatau toţi cu aproximativ aceleaşi cuvinte inepţiile pe care Tobias le mai auzise de nenumărate ori, astfel încât se trezi adesea nevoit să se abţină şi să nu izbucnească, spunându-le ce părere are despre vorbăria lor prostească şi blasfemică. Auzi însă şi lucruri pe care le luă în serios – ca de pildă istoria unui tânăr porcar, care povestea cum în urmă cu trei săptămâni, pe când se crăpa de ziuă, văzuse moartea călărind peste câmpiile de la nord de oraş.

Altfel se petrecură însă lucrurile cu declaraţia lui Temser. Ţăranul bogat şi liber nici nu se afla pe lista lui Bresser, ci păşi, dintr-odată şi fără să fie solicitat ca martor, la masă.

Tobias rămase destul de surprins să-l vadă. Constatase cu o anume nemulţumire absenţa sa de pe lista lui Bresser şi avea de gând să-l citeze personal ca martor pentru a doua zi. Iar faptul că bătrânul ţăran îşi făcuse acum apariţia, nu putea fi o simplă coincidenţă.

— Temser! exclamă Tobias bucuros.

Vru să se ridice, însă ţăranul îl opri printr-un semn cu mâna şi se lăsă pe scaunul din faţa lui. Nu părea crispat, cum fuseseră ceilalţi martori pe care-i audiase până în acel moment, ci stătea relaxat, picior peste picior, de parcă ar fi

vizitat un prieten şi nu s-ar fi aflat ca martor în faţa inchiziţiei.

— Nu vă deranjaţi, pater Tobias, spuse el. Rămâneţi pe scaun. Sper că nu vă deranjez.

— Deloc, răspunse Tobias. Dimpotrivă, voiam oricum să vorbesc cu dumneata.

— Mi s-a spus că aţi fost bolnav, spuse Temser.

Tobias făcu un semn detaşat cu mâna.

— E adevărat. Dar n-a fost grav. Ştii cum sunt oamenii. Tuşeşti de trei ori şi ei te şi fac ofticos.

Temser râse.

— Mie-mi spuneţi? Dar mă bucur să văd că v-aţi făcut iarăşi bine.

— Trebuie să-mi cer scuze de la dumneata, spuse Tobias. N-am putut, din păcate, să-ţi aduc calul. Sper s-o fi făcut cineva.

— A murit, răspunse Temser.

Tobias îl privi consternat.

— A murit?

Temser aprobă. Pentru o clipă pe chipul lui se instală tristeţea, apoi oftă, ridică din umeri şi făcu un gest cu mâna, de parcă ar fi vrut să alunge un gând.

— Bresser a trimis pe cineva să-l aducă acasă a doua zi dimineaţa, spuse el. Dar n-a mai vrut să mănânce. După masă a făcut o colică şi a murit înainte de lăsarea serii.

Tobias îl privi afectat. Dintr-un motiv anume, moartea animalului îl speria. Nu putea fi coincidenţă, animalul murise în aceeaşi zi în care şi el se luptase cu moartea. Şi asta, după ce amândoi...

După ce amândoi băuseră apă din râu.

Ceva din groaza lui trebuie să i se fi întipărit pe chip, fiindcă zâmbetul lui Temser se stinse dintr-odată.

— Ce aveţi? întrebă el alarmat.

Tobias scuturã neputincios din cap.

— Nimic, spuse el. Doar... mi-am adus aminte de ceva. Se chinui să zâmbească, făcu un gest de apărare cu mâna stângă şi îşi îndreptă spatele. E bine că eşti aici, continuă el, schimbând brusc subiectul şi tonul. După cum am spus, te-aş fi rugat oricum să vii. Am nevoie de declaraţia dumitale.

— Dar nu o aveţi deja?

Tobias dădu din cap aprobator.

— Desigur. Însă lucrurile trebuie puse în ordine. Şi eu sunt legat de nişte formalităţi, înţelegi dumneata. Aceasta este

acum partea oficială a anchetei. Trebuie să te rog, deci, să-mi povesteşti încă o dată toată povestea, chiar dacă şi mie mi se pare puţin cam deplasat, adăugă el cu un zâmbet scurt.

Judecând după expresia ţăranului, şi acestuia i se părea la fel, însă se conformă imediat şi îi povesti lui Tobias încă o dată, cu toate amănuntele, povestea incendiului care-i distrusese hambarul. Tobias îl întrerupea tot mereu punându-i întrebări suplimentare, se interesă de unul şi de altul şi îşi notă mai ales numele tuturor celor care văzuseră trăsnetul şi focul care urmase. Temser îi răspunse cu răbdare la toate întrebările. Şi adăugă câte un detaliu fără să fie întrebat; mai ales lucruri care o dezvinovăţeau pe Katrin, constată Tobias nu fără un sentiment de mulţumire. Dar trebuia să fie atent. Atitudinea lui Bresser la prima lor vizită în gospodăria lui Temser îi arătase că simpatia lui Temser pentru Katrin nu era o taină pentru Bresser. Ca martor deci nu era de cine ştie ce valoare. Dacă voia să o achite pe Katrin şi să poată şi justifica ulterior această achitare, avea nevoie de mai mult decât de declaraţia unui singur om.

Îşi notă cu grijă declaraţia lui Temser, îl lăsă – ceea ce era neobişnuit, însă îl bucură vizibil pe ţăran – să-i citească notiţele şi să le confirme şi îl rugă apoi să mai rămână o clipă, când Temser dădu să se ridice şi să plece. Ţăranul se lăsă din nou pe scaun şi îl privi întrebător.

Tobias făcu efortul de a se gândi cum să înceapă. Chestiunea nu era simplă. În definitiv Temser era, după ce i se întâmplase lui Derwalt, singurul în care avea puţină încredere, iar dacă reuşea să-l sperie, atunci îşi pierdea probabil şi ultimul aliat.

— Îmi pare foarte de rău de povestea cu calul, spuse el încă o dată. A fost un animal bun.

— Cel mai bun, întări Temser. Cu două luni în urmă contele mi-a oferit cinci bani de aur pentru el. Dar nu l-am vândut. Oftă şi zâmbi cu durere. Dar niciodată nu mi-a stat în fire să jelesc după lucruri care s-au întâmplat şi care nu mai pot fi schimbate. Domnul a dat, Domnul a luat.

Tobias îl privi iritat. Şi pentru un om ca Temser, pierderea unui cal atât de valoros trebuia să fie dureroasă. Faptul că privea lucrurile atât de calm, îl surprindea pe Tobias.

— Ştii de ce a murit? întrebă el.

Temser negă.

— Nu e primul animal care moare în felul ăsta. Şi mă tem

că nu e nici ultimul. Toamna trecută au fost două vaci, astă vară un viţel. Dar nu vreau să mă plâng. Alţii au fost loviţi mai rău. Un ţăran care stă la două ceasuri de aici şi-a pierdut toate animalele.

— Şi nimeni nu ştie de ce au murit animalele? întrebă Tobias neîncrezător.

Temser ezită de data aceasta. Nu mult, dar destul ca să observe şi Tobias; iar el, la rândul lui, să simtă că Tobias a observat. Cu atât mai vehement scuturǎ apoi din cap.

— Nu, spuse el, poate vreo boală. Poate hrană stricată – aţi văzut cum s-au făcut grânele?

Tobias ignoră întrebarea.

— Mă simt vinovat, spuse el. Aş vrea să-ţi compensez cumva această pierdere, dar pentru un armăsar aşa de valoros nu ajung umilele mele mijloace.

— De ce să vă simţiţi vinovat? întrebă Temser. Nu e vina Sfinţiei Voastre şi...

— Poate că e, îl întrerupse Tobias. Promisesem să aduc calul imediat. Dacă aş fi făcut-o, ar mai fi încă în viaţă.

— Să nu vă fie cu supărare, dar nu aţi promis aşa ceva, îl corectă Temser zâmbind. Dar sunt sigur că aţi fi făcut-o dacă v-ar fi stat în putinţă.

— Chiar am încercat, spuse Tobias ca în treacăt şi fără să-l privească pe Temser. Dar îl ţinu strict sub observaţie cu coada ochiului când continuă. Sigur v-a spus Bresser că n-am rămas atunci peste noapte la palat, ci m-am întors în seara aceea.

Temser dădu din cap că ştie. Nu spuse nimic.

— Numai că nu m-am dus drept la Buchenfeld, continuă Tobias, ci mai întâi la casa dumitale.

Temser îl privi întrebător. Încă mai tăcea. Tobias îl privi acum din nou deschis în faţă, însă căuta degeaba vreo altă expresie decât curiozitatea în trăsăturile lui.

— Nu era nimeni, continuă el după un timp. Am fost... cam nedumerit. Era deja destul de târziu şi mi-a fost frică să nu te trezesc din somn, dar gospodăria era părăsită. Unde eraţi cu toţii?

— La vânătoare, răspunse Temser. Nu v-a spus contele că organizează în seara aceea o vânătoare de noapte?

— Ba da, răspunse Tobias. Acesta a fost şi motivul pentru care am preferat să mă întorc. Zâmbi scurt. N-aveam niciun chef să petrec jumătate de noapte între zidurile acelea înfiorătoare şi să aştept să se întoarcă toţi şi să se îmbete.

Temser zâmbi.

— Aţi fi putut aştepta mult şi bine, mă tem, spuse el. Partidele acestea de vânătoare ţin câteodată până a doua zi dimineaţa. Cât priveşte băutura, aveţi dreptate. Dacă mi-aţi fi spus, aş fi rămas desigur acasă.

— Dumneata nu erai cu alaiul de vânătoare, remarcă Tobias într-o doară.

— Sigur că nu, răspunse Temser. La ce v-aţi aştepta? Sunt un simplu ţăran, iar domnii cei mari nu vor să aibă pe unul ca mine alături când vânează mistreţi şi căprioare. Şi ca să fiu sincer – nici nu vreau să mă duc. Dar oamenii mei şi cu mine mergem cu plăcere ca hăitaşi. Argaţii se bucură să mai câştige un ban, iar pentru mine e o schimbare binevenită.

Tobias îl privi o vreme sfredelitor. Vorbele lui Temser păreau plauzibile, poate prea plauzibile. E posibil, să fi început să bănuiască, în spatele fiecărei vorbe, o minciună, în spatele fiecărui gest nevinovat, trădarea. Dar, într-un anume fel, imaginea acestui bătrân amabil şi a unei vânători nocturne de mistreţi nu se potriveau nicicum în capul lui. Iar vorbele sale sunau pur şi simplu prea tare ca o explicaţie pe care şi-o ticluise cu grijă, pentru că se aştepta chiar la această întrebare.

Ceea ce, desigur, era o prostie, fiindcă Temser nici nu avea de unde să ştie până în acest moment că el fusese în noaptea aceea la gospodăria lui.

— Totuşi, îmi pare foarte rău, spuse el încă o dată. Dacă aş putea face ceva care să compenseze pierderea animalului, să-mi spui.

— Puteţi, răspunse Temser zâmbind din nou. Faceţi-ne onoarea, nevestei mele şi mie, să veniţi în seara asta la noi la cină. Privi înfiorat în jur, în salonul uriaş şi jilav. Îmi închipui că nu vi se pare prea înălţător să înnoptaţi în văgăuna asta.

Tobias ezită. După toate câte i se întâmplaseră, avea reţineri să mai părăsească Buchenfeldul după lăsarea întunericului. Pe de altă parte, perspectiva unei cine bune la Temser îi cădea foarte bine. Aşa putea evita compania lui Bresser şi se putea opune ispitei de a urca în camera lui Katrin.

— Am să mă gândesc, promise el. Cât mai stai în oraş?

— Mai stau o vreme, răspunse Temser. Mă gândesc să mă întorc cam cu vreun ceas înainte de apusul soarelui. Puteţi să veniţi cu mine, dacă vreţi. Vă promit că mâine ajungeţi la timp

în oraş, o jumătate de ceas după ce se face ziuă.

— Mă mai gândesc, promise Tobias. Dar cred că am să dau curs invitaţiei dumitale cu mare plăcere.

Temser îşi luă rămas-bun. Părintele Tobias mai audie trei martori după aceea. Apoi fu de părere că făcuse suficient de multe ca să-i convingă şi pe cei mai suspicioşi că după însănătoşirea sa îşi exercita funcţia cu toată seriozitatea cuvenită. Ieşi din încăpere, se întoarse la casa lui Bresser şi-i spuse Mariei că nu vine la cină. Apoi o puse să urce şi să o aducă pe Katrin. Ea îl privi surprinsă. De când fusese adusă în casa aceasta, Katrin nu părăsise nici măcar o singură dată mansarda. Tobias îi explică în cuvinte puţine şi cu amabilitate că totul e corect şi are sens, să nu se teamă de nimic, aşa că ea se întoarse şi se duse să-i îndeplinească porunca. Tobias la rândul său rămase puţin surprins de surpriza ei; pregătirile pe care le făcuse alături, în turn, erau destul de vizibile.

Aşteptă câteva clipe, însă Maria şi Katrin nu veniră imediat, aşa că se duse în camera lui să aştepte acolo. Era obosit. Vorbitul, scrisul şi întrebările puse ore în şir îl epuizaseră. Şi îl mai aştepta un drum lung.

Când intră aplecându-se pe uşă, văzu că Bresser se afla acolo. Ultima oară îl văzuse în urmă cu vreun ceas, când îl trimisese cu un mesaj. Acum era aşezat la masă, învârtea o ploscă de lut între degetele lui scurte şi groase şi îl privi pe Tobias cu un amestec de mânie şi triumf.

— V-aţi hotărât în sfârşit să scăpaţi de vrăjitoare? întrebă el.

Tobias îl privi furios, însă doar dădu din cap aprobator.

— Atunci poate n-aveţi nimic împotrivă dacă dorm şi eu iarăşi sub propriul meu acoperiş? continuă Bresser agresiv. Mă gândesc că şi Sfinţia Voastră are de gând să înnopteze atunci dincolo.

Tobias se opri din mers. Vorbele lui Bresser nu erau numai duşmănoase, ci şi foarte jignitoare. Se pregăti să-i răspundă furios, dar dintr-odată observă că ochii lui Bresser erau sticloşi. Privi spre plosca din mâinile lui Bresser şi pricepu că omul era beat. Să te cerţi cu un om beat chiar că era pierdere de vreme.

Bresser îi aruncă o privire înţepată, părea să aştepte ca acesta să spună ceva. Însă Tobias se întoarse şi privi pe fereastră până când, în sfârşit, se auziră din nou paşi pe scări, apoi se îndreptă spre uşă.

— Vino cu mine! porunci el aspru.

Bresser goli liniştit paharul, se ridică gâfâind şi veni cu paşi nesiguri, clătinându-se în jurul mesei. Trebuia, în jumătatea de ceas, cât trecuse de când Tobias îl văzuse ultima oară, să fi băut practic toată plosca pentru a se îmbăta aşa de tare, gândi el. Dar despre asta aveau să vorbească a doua zi.

Maria şi Katrin veneau spre el când ieşi din cameră. O vedea acum pe Katrin pentru prima oară altfel decât întinsă în pat. Iar priveliştea îl înspăimântă. Era atât de palidă şi se mişca atât de nesigur, încât Maria trebuia să o sprijine. Nu mai purta cârpele în care o găsise Tobias, ci una dintre rochiile Mariei, care îi era mult prea largă. Cu toate acestea, se vedea limpede cât de înspăimântător de slăbită era. Dar ce aşteptase? Fusese mai mult moartă decât vie când o descoperise în urmă cu mai puţin de o săptămână.

Se grăbi spre ea şi îi luă braţul. În acelaşi timp îi dădu de înţeles lui Bresser să apuce celălalt braţ. Acesta se conformă, însă cu reţinere vizibilă, iar când o atinse pe Katrin chipul i se schimonosi într-o grimasă, de parcă atingerea îi provoca greaţă.

În ochii lui Katrin păreau să se afle o sută de întrebări înfricoşate, nerostite, însă Tobias făcu un semn uşor cu capul, iar Katrin înţelese. În tăcere şi atât de repede cât putea Katrin, ieşiră din casă şi traversară piaţa pentru a se îndrepta spre turn.

Şi, cu toate că nu erau decât câţiva paşi, drumul se transformă într-o adevărată cursă cu obstacole.

Buchenfeld se preschimbă dintr-o clipă în alta. Un oraş până atunci apatic şi apăsat colcăi dintr-odată de duşmănie. Oamenii de pe stradă rămaseră locului ca la o comandă neauzită şi se holbară la Katrin, la Bresser şi la el. Şi dintr-odată îşi făcură apariţia tot felul de chipuri pe la ferestre şi pe la uşi. Toate discuţiile, toate sunetele încetară şi, dintr-un moment în altul, Tobias se văzu ţintuit de sute de perechi de ochi care-l priveau cu duşmănie.

Şi Katrin percepea ura care se revărsa înspre ei. Tobias simţea cum trupul ei se încorda pe sub stofa aspră. Privirea ei rătăci fără odihnă încoace şi încolo, nu găsi niciunde niciun reper şi se întoarse în final plină de teamă spre chipul lui.

Tobias îi aruncă o privire încurajatoare şi-şi continuă drumul.

Nimic nu se mişca. Călugărul se stăpâni cu toată forţa să

poată parcurge puţinii paşi spre casa din turn cu seninătate şi cu demnitate. Şi, când ajunseră în sfârşit la poarta care-i ducea în interiorul umbros şi întunecat, nu-şi putu reprima un oftat de uşurare. Şi lui Katrin părea că i se luase o greutate de pe umeri.

Katrin se opri. Tobias îi aruncă o privire scurtă şi iritată şi se întoarse încă o dată spre uşă. Acum mai vedea doar o mică parte a pieţei, însă observă că oamenii de afară încă nu se mişcaseră. Pur şi simplu stăteau. Un spalier mut şi ameninţător, care se holba la casă şi la locuitorii ei. Şi dintr-odată se îndoi de faptul că acea duşmănie o viza doar pe Katrin.

— Ce… a fost asta? întrebă el nedumerit.

Katrin nu făcu decât să-l privească speriată, însă Bresser râse scurt şi şovăielnic ca un om beat.

— V-am spus eu, părinte, spuse acesta, accentuând cuvântul „părinte” într-un anume fel, astfel că Tobias l-ar fi considerat în orice altă împrejurare jignitor. Oamenilor de aici le e frică de vrăjitoare. De ce credeţi că n-am vrut să stea mai departe sub acoperişul meu?

— Asta nu a fost de frică, îl contrazise Tobias. Vru să spună mai multe, dar atunci îşi dădu seama că ea se află alături şi aude fiecare cuvânt. Făcu un semn cu capul spre scări în sus. Veniţi!

Începură să urce. Katrin îşi încetini pasul de îndată ce-şi dădu seama încotro se îndreptau. Cu puţin înainte de a ajunge în cămăruţa din turn, se opri. Privirea pe care i-o aruncă lui Tobias trăda cât de frământată era pe dinăuntru.

Tobias îi zâmbi încurajator şi intră primul în celulă.

— Vino, spuse el.

Katrin ezită. Poate doar prezenţa lui Bresser o determină într-un târziu să o pornească mai departe. Însă tremura aşa de tare, încât abia reuşi să parcurgă ultimii paşi până la uşă. Privi în jur cu ochii mari, larg deschişi şi plini de teamă. Poate că încăperea se schimbase, gândi Tobias, însă pentru ea avea să rămână mereu ca o antecameră a iadului. Era locul în care fusese aproape de o moarte chinuitoare şi însingurată.

— Nu-ţi fie frică, spuse el. Aici eşti în siguranţă. Mult mai în siguranţă decât în casa lui Bresser.

Nu era sigur dacă ea îl ascultase. Privirea lui Katrin rătăcea asupra pereţilor cenuşii şi crăpaţi, peste ungherul de sub fereastră unde o găsise Tobias. Din piatră mai ieşeau

pilonii de metal de care fuseseră legate lanţurile.

— Nu... vreau... să rămân aici, şopti ea cu glas cutremurat.

— Dar trebuie, o contrazise Tobias.

Încercă s-o facă să înţeleagă din priviri că nu poate vorbi liber, deoarece Bresser se afla acolo şi auzea tot ce vorbeau, chiar dacă era beat. Tobias nu se îndoia de faptul că grasul de Bresser îi va transmite sârguincios fiecare vorbă auzită contelui. Însă Katrin nu înţelese nici semnul acesta. Nu simţea decât frică. O frică teribilă.

— Nu... nu vreau, spuse ea încă o dată.

Tobias oftă adânc, scutură din cap şi întinse mâna către ea. Katrin se dădu speriată un pas înapoi şi se izbi de perete, tresărind îngrozită.

— Nu ţi se va întâmpla nimic, îţi promit, spuse Tobias încet. Nu va trebui să rămâi multă vreme aici.

Era întru totul conştient de pericolul de a fi rostit această ultimă frază. Bresser avea cu siguranţă să-şi amintească de vorbele acestea când se va pronunţa sentinţa. Însă simţea că în curând Katrin nu se va mai putea stăpâni.

Păşi spre Bresser şi îi întinse mâna.

— Cheia.

Bresser se codi. Alcoolul îl făcea mai curajos. Apoi însă îşi vârî mâna sub cămaşă şi scoase de acolo o cheie uriaşă, pe jumătate ruginită, pe care o puse în mâna întinsă a lui Tobias.

Tobias o cuprinse în palmă, se întoarse din nou spre Katrin şi ţinu cheia în mâna ridicată.

— Am să închid eu însumi uşa în urma ta, spuse el. Aceasta este singura cheie care mai există în afară de cea care se află la conte. Nimeni nu intră aici fără aprobarea mea.

— Dar... dar eu nu vreau să rămân aici, nu pot.

— Destul! spuse Tobias pe un ton atât de aspru şi neaşteptat, încât Katrin tresări şi îl privi mirată şi în acelaşi timp surprinsă. Te-am scos de aici pentru că erai mai mult moartă decât vie, dar acum ţi-ai revenit şi, după cum vezi, am încercat să facem din văgăuna asta un adăpost cât de cât suportabil. Atunci de ce te plângi? Aş fi putut la fel de bine să-ţi pun iarăşi lanţuri.

Încercă să-i semnaleze lui Katrin din priviri că aceste vorbe sunt numai şi numai pentru urechile lui Bresser, dar ea nu observă semnalele lui ascunse. Chipul ei pierduse orice urmă de culoare. Ridică mâinile, făcu un pas înainte, se opri, apoi porni din nou spre Tobias.

El se dădu cam cu aceeaşi distanţă înapoi, aşa încât acum se afla în faţa uşii.

— Am să pun să-ţi aducă mai târziu ceva de mâncare, spuse el. Şi am să pun un om în faţa uşii să facă de strajă când nu sunt eu însumi aici.

După ce spuse acestea, se întoarse, ieşi din celulă şi închise uşa în urma lui. Cu degetele tremurânde vârî cheia în broască şi o întoarse de două ori. Katrin se apropie de uşă şi îşi lipi faţa şi mâinile de grilajul din faţa ferestruicii acesteia. Însă Tobias nu avu putere să îndure privirea ei. Strecură cheia sub funia care-i servea drept cordon şi se îndreptă cu paşi mari spre trepte.

Bresser îl urmă, însă Tobias mergea atât de repede, încât reuşi să-l ajungă din urmă abia la parter.

— Ai auzit ce-am spus, spuse el răstit. Trimite-o mai târziu pe nevasta dumitale cu ceva de-ale gurii şi îngrijeşte-te ca un om de încredere să stea de strajă toată noaptea dinaintea uşii ei.

Bresser se ţinea pe urmele lui gesticulând.

— Dar e cu neputinţă, spuse el cu limba îngreunată. Nimeni n-o să aibă curajul nici măcar să se apropie de vrăjitoare.

— Atunci fă-o chiar dumneata, îl repezi Tobias furios. Te-ai tot plâns că ţi-am creat neplăceri în ultima vreme, nu-i aşa? Aşa că acolo sus găseşti un pat mare şi moale ca pentru un rege. Are să fie destul de bun pentru dumneata ca să-ţi tratezi în el beţia cu un somn prelungit. Se opri, îl măsură pe Bresser cu răceală din cap până-n picioare şi adăugă pe acelaşi ton ridicat: Şi garantezi personal, cu viaţa dumitale, pentru siguranţa ei, Bresser.

Rezistenţa grasului se topi. Aprobă umil din cap, iar buzele i se mişcară bălmăjind cuvinte greu de priceput.

— Cum porunceşte Sfinţia Voastră, spuse el în cele din urmă.

Pater Tobias îl lăsă acolo şi ieşi din casă.

Se apropia asfinţitul. Soarele apunea alene dincolo de orizont. Vântul îşi schimbase direcţia şi aducea din nou mirosul pestilenţial al lacului putrezit. Tobias strâmbă din nas îngreţoşat, se întoarse pe jumătate ca să se îndrepte spre casa lui Bresser – şi rămase ţintuit locului.

De cealaltă parte a pieţei, în umbra unei străduţe înguste, astfel încât nu putea desluşi decât o siluetă, se afla Temser. Nu

era singur. Dincolo de el, ascunsă de întunericul străzii, se afla o a doua persoană, care vorbea gesticulând furibund cu ţăranul. Tobias nu reuşea, din cauza distanţei, nici să observe gesturile, nici să audă ce spun. Însă tonul agitat cu care vorbeau lăsa să se bănuiască despre ce vorbesc. În plus, Temser făcu şi o mişcare scurtă cu capul, arătând spre casa lui Bresser şi spre turn.

Stătu o bună bucată de vreme şi-i studie pe cei doi bărbaţi. Sentimentul vag de îndoială deveni certitudine când Temser se întoarse după un timp şi porni agale prin piaţa pe jumătate pietruită spre casa lui Bresser. După o clipă apăru şi cea de-a doua umbră din bezna străzii şi o porni în direcţia opusă, spre poarta oraşului. Tobias îl recunoscu: era grăjdarul contelui, cel care încercase disperat şi inutil să-l reţină în urmă cu patru zile.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce aveau de vorbit cei doi?

Călugărul era întru totul conştient că ar putea avea vedenii şi că sigur avea totul o explicaţie cât se poate de plauzibilă. Nu avea voie să facă acum greşeala de a vedea în fiecare vorbă aruncată, în fiecare gest inofensiv câte o taină, dar cu niciun chip nu-şi putea îngădui să fie imprudent.

Tulburat până în adâncul sufletului ieşi pentru a doua oară din casă şi traversă piaţa. Pentru că drumul lui era mai scurt, ajunseră, Temser şi cu el, aproape în acelaşi timp la casa lui Bresser. Ţăranul şovăi când îi auzi paşii, se întoarse şi îi zâmbi.

— Pater Tobias, spuse el voios. Tocmai voiam să vin la Sfinţia Voastră, să vă iau.

Tobias aruncă o privire rapidă spre cer.

— E încă devreme, spuse el. De fapt mai am încă foarte multe de făcut. Şi...

Temser îl întrerupse cu un gest prietenesc, dar hotărât.

— Sfinţia Voastră a lucrat din greu toată ziua, pater, spuse el. Aşa că faceţi-vă un bine şi odihniţi-vă puţin. Zâmbi aproape complice. Veţi vedea că nevasta mea e o bucătăreasă nemaipomenită. Până şi contele preţuieşte bucatele ei.

— Am auzit deja despre asta, răspunse Tobias. Dar... cred că n-a fost o idee prea bună să accept pripit invitaţia dumitale. Sunt obosit şi, în afară de asta, mă aşteaptă mult de lucru. Te rog să mă ierţi dacă din această pricină aleg să rămân aici.

Preţ de o clipă i se păru că vede spaimă în privirea lui Temser. Însă, când răspunse, glasul îi suna foarte echilibrat şi raţional.

— Nevasta mea ar fi mâhnită de moarte! Am trimis deja un flăcău să-i spună că în seara aceasta ne faceţi cinstea să poposiţi în casa noastră. Scutură din cap. Sunt sigur că a pregătit deja totul.

— Atunci, dacă e aşa...

Tobias zâmbi, desfăcu larg braţele şi păşi mai departe. Temser îl urmă. Nu avusese de gând să-l refuze cu adevărat, însă reacţia lui Temser, indiferent cât de repede s-ar fi controlat, îi risipise şi cele din urmă îndoieli cu privire la justeţea suspiciunilor sale. Dintr-un motiv anume, ţăranul ţinea cu tot dinadinsul ca Tobias să-şi petreacă această seară în gospodăria sa.

Sau altundeva, numai în oraş nu.

Însă de ce?

Cele mai nebuneşti gânduri îi trecură lui Tobias prin cap, în timp ce păşea în casă înaintea lui Temser. Poate locuitorii Buchenfeldului voiau s-o ia înaintea inchizitorului ciudat şi să-şi facă singuri dreptate în felul lor. Dar atunci n-ar fi trebuit să fie Temser acela care să-l ademenească în altă parte. Tobias se văzu nevoit să admită că nu putea găsi soluţia acestui mister. Nu-i rămânea altceva de făcut, decât să-l urmeze pe ţăran şi să vadă ce se întâmplă. Însă de data aceasta avea să fie mai atent decât în seara aceea la palat.

Capitolul 13

Plecaseră degrabă călare, aşa încât ajunseră la moşie odată cu ultimele raze ale soarelui. Nu părea să se fi schimbat ceva. Cu toate că mai mult de o duzină de siluete mişunau, ciocăneau şi tăiau lemne cu fierăstrăul pe acoperişul doar pe jumătate terminat al hambarului, Tobias avu sentimentul că lucrările nu înaintaseră defel. Un câine ciobănesc mare, cu blană neagră cu galben îl întâmpină pe stăpân cu un lătrat voios. Temser îşi struni calul şi sări din şa cu o mişcare pe care Tobias nu ar fi crezut-o posibilă la un om de statura şi mai ales de vârsta lui, se aplecă şi mângâie câinele pe cap şi pe ceafă. Privi spre Tobias şi îi făcu semn să-l urmeze. Însă Tobias ezită. Se temuse mereu de câinii mari, cu toate că niciodată nu fusese nici atacat, nici muşcat de vreun câine.

— Ce aveţi, Sfinţia Voastră? întrebă Temser făcându-i cu ochiul. Vă temeţi de bătrânul nostru Hortus? Râse când Tobias nici nu aprobă, nici nu negă şi adăugă pe un ton amuzat: Nu vă lăsaţi intimidat de lătratul lui. E cea mai prietenoasă făptură din câte cunosc.

Nu din convingere, ci numai şi numai pentru a nu trece drept laş, Tobias coborî cu greutate din şa, se apropie de câine şi întinse cu grijă mâna. Câinele îşi lăsă capul pe o parte, adulmecă degetele călugărului şi îşi arătă mârâind dinţii. Tobias se dădu pripit un pas înapoi. Temser se încruntă mirat, apucă însă în acelaşi timp animalul de ceafă şi îl ţinu strâns.

— Nu înţeleg, spuse el nedumerit. Hortus n-a mai făcut asta niciodată.

Tobias ridică din umeri, se chinui să schiţeze un zâmbet pierit şi făcu un ocol mare în jurul câinelui. Animalul îl urmări cu privirea trează şi din piept îi ieşea un mârâit întunecat şi ameninţător. Privirea lui Temser aluneca iritată de la Tobias la câine, apoi murmură ceva, ridică din umeri şi duse câinele de acolo să-l pună în lanţ.

— Asta chiar că e ciudat, spuse el iritat când se întoarse iarăşi la Tobias. Nu l-am văzut niciodată să se comporte aşa dacă nu e atacat.

Tobias ridică din umeri.

— Poate, spuse el zâmbind, nu-i plac oamenii în sutană.

Zâmbetul lui Temser părea chinuit. Şi pentru o fracţiune de secundă se ivi o nouă atitudine între ei: o neîncredere reciprocă, pe care Tobias nu o simţise niciodată până acum în

preajma acestui om. Însă clipa trecu la fel de repede precum venise şi ei intrară în casă.

Acolo se dovedi că nevasta lui Temser făcuse într-adevăr toate pregătirile pentru un adevărat festin. În camera de oaspeţi era aşternută masa cea mare: tacâmuri şi sfeşnice de argint erau aşezate pe o faţă de masă din damasc alb ca laptele. Pe platouri mari din lemn şlefuit se aflau fructe şi plăcinte, iar din bucătărie pătrundeau tot felul de miresme îmbietoare şi se auzeau vocile agitate ale ţărăncii şi ale ajutoarelor acesteia.

Privirea lui Tobias poposi surprinsă şi admirativă peste masa decorată festiv. Priveliştea îl făcu să bănuiască cel puţin de ce Temser tratase cu atâta detaşare pierderea preţiosului său cal. Ceea ce se vedea aici ar fi ajuns onorabil şi pentru una din marile case negustoreşti de la Lübeck şi Hamburg. Ştia că Temser nu era sărac, însă cât de bogat era o dovedea cu prisosinţă acest festin.

— Aţi aşternut toate acestea pe masă… numai din pricina mea? întrebă el nesigur.

Ţăranul dădu din cap aprobator. Peste chipul său se aşternu un zâmbet care cerşea iertare.

— V-am spus, pater Tobias, că nevasta mea va fi foarte încântată să vă poată servi. Nu-i veţi lua osteneala în nume de rău, nu-i aşa?

— Dar de ce aş face-o? întrebă Tobias nedumerit. Un adevărat creştin nu se îngrijeşte numai de binele lui, ci şi de al celorlalţi semeni ai săi.

Temser ignoră ultima propoziţie, îl rugă printr-un gest să aibă răbdare o clipă şi dispăru în bucătărie. Tobias îl auzi vorbind puţin cu nevastă-sa, apoi Temser se întoarse, îl rugă, repetându-şi gestul, să-l ierte şi arătă amabil cu mâna spre banca de dincolo de masă.

— Luaţi loc, Tobias, spuse el. Mai durează până e gata. Sau doriţi să vă împrospătaţi puţin după călătorie?

Tobias îl privi întrebător.

— Putem să facem câţiva paşi, explică Temser. Este un izvor mic în spatele casei. Şi, dacă doriţi, vă arăt gospodăria.

Tobias primi invitaţia printr-un gest de recunoştinţă schiţat, ieşiră din casă şi traversară curtea. Izvorul de care vorbise Temser era un firicel subţire de apă, care se ivea din mijlocul unei grămezi mărunte de pietre plate şi pline de muşchi şi se pierdea doar câţiva paşi mai încolo iarăşi în

pământ. Însă apa era rece ca gheaţa, iar după ce se spălă temeinic pe faţă şi pe mâini, Tobias bău câteva înghiţituri şi constată că avea un gust minunat.

Cu toate că nu-şi ridică privirea, monahul simţea cum Temser îl măsura din priviri în timp ce-şi potolea setea, de parcă ar fi aşteptat ca Tobias să spună ceva despre apă; o apă ce trebuia să fie, într-un oraş ca Buchenfeld, o adevărată comoară. Însă Tobias schiţă doar un gest de mulţumire cu capul, se ridică din nou şi îi spuse lui Temser că era curios să-i vadă moşia.

Ţăranul nici nu încercă să-şi ascundă dezamăgirea, însă nu spuse nimic, ci doar dădu din cap şi îl invită pe Tobias să-l urmeze.

Gospodăria sa era într-adevăr foarte mare. Era chiar cu mult mai mare decât crezuse Tobias până în acel moment, deoarece dincolo de dreptunghiul simplu de pământ bătătorit, străjuit în trei părţi de clădiri şi în a patra de hambarul construit abia pe jumătate, se mai întindea un număr de grajduri scunde şi întinse, pe care Tobias nu le observase până acum şi care, judecând după miros, adăposteau porci. Tobias era puţin nedumerit. Unui om ca Temser i s-ar fi potrivit mai mult să crească vite, gândi el.

— Porcii sunt mai uşor de crescut, explică Temser. Mănâncă tot ce le dai, dar nimic din ce le face rău. Vitele sunt proaste. Tot mereu trebuie să ai grijă să nu mănânce buruieni otrăvite sau să nu bea apă stricată.

— Apa din izvorul dumitale nu e stricată, observă Tobias.

Avea dintr-odată sentimentul că se află pe urmele unui mister. Atât de aproape, încât nu trebuia decât să întindă mâna şi să apuce deznodământul. Dar când era pe punctul de a o face, gândul îi alunecă din nou în altă parte.

— Aşa este, replică Temser, însă nu e decât acest izvor, singurul. E un mic tezaur. Folosim apa numai pentru băut şi la gătit.

Apa, gândi Tobias. Apa otrăvită din râu, cloaca puturoasă din pădure, fântâna care-i omora pe aceia care beau din ea. O altă fântână, în palatul contelui, care fusese zidită cu grijă... Totul se lega cumva de apă.

— Ce s-a întâmplat cu lacul din pădure? întrebă el fără să-l privească pe ţăran, însă urmărindu-i foarte atent cu coada ochiului reacţia.

Dură mult, foarte mult până când Temser răspunse râzând

cu amărăciune.

— Mă şi gândeam că nu mă veţi întreba asta niciodată.

Tobias îl privi pe ţăran deschis în faţă. Temser îi înfruntă privirea şi oricât s-ar fi străduit Tobias să i-o cerceteze, în ochii lui nu se ascundea nici falsitate, nici minciună, nici batjocură. Îi ceru lui Temser iertare în gând pentru toate câte i le luase în nume de rău. Dacă în tot acest oraş blestemat exista un om care era sincer cu el, atunci era omul acesta.

— Ei, spuse Tobias, acum o fac. Ştii dumneata să-mi spui?

Temser scutură din cap.

— Nimeni nu ştie. Ce ştiu, e că sigur nu-i vrăjitorie.

— Şi atunci ce e?

Temser oftă.

— Asta poate n-o va afla nimeni, niciodată. Asemenea lucruri se întâmplă: izvoarele se ivesc şi seacă, animalele se nasc şi mor. Uneori un întreg ţinut se îmbolnăveşte şi moare. Uneori un copac trăieşte o sută de ani şi se prăbuşeşte fără vreun motiv ştiut. Omul se poate îmbolnăvi şi muri – atunci de ce nu şi un râu sau un lac?

— Orice boală are o cauză, răspunse Tobias. Nimic nu se întâmplă, fără ca înainte să se fi întâmplat altceva. Numai că uneori nu ne dăm seama de asta.

— Aşa va fi fiind şi cu lacul, replică Temser ridicând din sprâncene. Apa n-a fost nicicând destul de bună pentru a fi băută. Poate aşa a fost să fie, poate s-a stricat încetul cu încetul, timp de generaţii întregi. Dar, credeţi-mă, adăugă el foarte convins, asta nu are nimic, dar chiar nimic de-a face cu vrăjitoria.

— Oamenii din Buchenfeld sunt de altă părere, spuse Tobias.

Temser făcu un gest de lehamite cu mâna.

— Oamenii din Buchenfeld sunt nişte proşti, spuse el. Repetă tot ce li se spune, fără să judece ce vorbesc.

Tobias îl privi întrebător.

— Şi cine e în spatele lui „se spune”?

Temser îi rămase dator cu răspunsul. Aşa că Tobias adăugă după o clipă:

— Contele Theowulf?

— Dacă ştiţi deja, atunci de ce mai întrebaţi? se interesă Temser.

Tobias oftă.

— Aş vrea eu să ştiu, spuse el. Însă adevărul e că nu ştiu

absolut nimic. Totul e aşa de... năucitor. Nimic nu pare să aibă sens.

Temser râse încet.

— Poate că nu există niciunul?

— Ba da, răspunse Tobias. Numai că eu nu-l pot pricepe. Şi nu e nimeni căruia să-i pot cere vreun sfat.

Ceea ce sunase ca un simplu oftat era de fapt o întrebare, lucru pe care îl observă şi ţăranul foarte bine. Numai că acesta nu-i făcu lui Tobias favoarea de a-i veni cu încă un pas în întâmpinare, ci privi spre nord, cu toate că acolo nu se afla, la drept vorbind, nimic ce ar fi putut să-i capteze atenţia.

— Ajută-mă, Temser, spuse Tobias într-un târziu. Te rog, fă-o dumneata.

— Cum? întrebă Temser. V-am spus tot ce se poate spune despre vrăjitoare. Anume că nu e.

— Nu la asta mă refer, răspunse Tobias. Dacă e sau nu Katrin vrăjitoare, asta se va dovedi. Dar nu sunt aici numai pentru a deschide procesul împotriva ei.

— Aşa? Atunci de ce?

— Mă gândeam că ştii, răspunse Tobias puţin dezamăgit. Misiunea inchizitorului nu este numai să ardă pe rug vrăjitoare şi să conducă procese. Sunt aici pentru a-i ajuta pe oamenii din acest oraş. Dar nici măcar nu ştiu cum sau împotriva cui?

— Şi cum de v-aţi gândit că eu aş şti?

— Nu înţeleg toate acestea, recunoscu Tobias. După cele auzite de la Bresser şi de la Katrin despre conte, mi l-am imaginat ca fiind un tiran.

Temser râse, însă privi în continuare în altă parte.

— Şi acum sunteţi surprins că nu este, nu-i aşa?

Tobias încuviinţă.

— V-aţi aşteptat să întâlniţi un moşneag acrit, care domneşte peste ţinut cu spada în mână, continuă Temser zâmbind, şi aţi dat de un conte tânăr şi deschis la minte, care şi-ar da şi o mână ca să-şi ajute supuşii. Dar poate e şi una şi alta.

— Cum vine asta?

— Ştiţi, răspunse Temser detaşat, dacă ar veni un lup să-mi fure animalele, atunci aş lupta, riscându-mi viaţa pentru turmă, ceea ce nu m-ar împiedica să tai unul dintre animale pentru sărbătorirea victoriei.

— Dumneata vorbeşti despre animale, spuse Tobias cutremurat. Eu despre oamenii din acest oraş.

— Aceasta nu-i o diferenţă aşa de mare precum credeţi. Unul ţine porci şi vite, altul ţine un oraş.

Vorbele sale nu limpezeau cu nimic, ci doar sporeau confuzia lui Tobias. Din ostilitatea pe care Temser o arătase faţă de Bresser, trăsese concluzia că ţăranul avea cu contele o relaţie cel puţin ambiguă. Însă ceea ce i se părea acum că deduce din vorbele lui era...

Nu, pur şi simplu nu ştia. Nu era nici ură, nici furie, nici teamă, nici invidie, nici dispreţ, nici amărăciune.

— Vrei să spui că oamenii se tem de el?

— Oamenii se tem mereu de cei puternici, răspunse Temser. Se tem de Biserică, pentru că e mai puternică decât ei, se tem de mine, pentru că sunt mai puternic decât cei mai mulţi dintre ei, se tem de împărat... Şi se tem şi de conte. E firesc.

— Şi dumneata?

— Nu ştiu, recunoscu Temser după ce cumpăni puţin. Nu am niciun motiv să mă tem de el.

— Nici oamenii din oraş nu au. După toate câte le-am auzit, contele a făcut foarte multe pentru ei.

Temser îl privi în chip ciudat. Apoi oftă, se întoarse şi o porni spre casă.

— Veniţi. Cred că mâncarea e gata. Putem să mai vorbim în seara asta la un urcior de bere. Acum n-are rost să-i lăsăm pe ceilalţi să aştepte.

Tobias era dezamăgit. Pentru o fracţiune de secundă reuşise să străpungă zidul de tăcere în spatele căruia se tupilase şi Temser. Şi nu era deloc sigur că va mai reuşi încă o dată să producă o breşă în acest zid invizibil. Poate că doar îl luase pe ţăran prin surprindere. Se poate însă ca Temser să fi vrut să-i spună ceva, de aceea îl chemase afară pe moşie, unde puteau vorbi nestingheriţi. Şi poate că el, Tobias, nu fusese în stare să pună întrebările potrivite. Mâncarea era într-adevăr deja pe masă la întoarcerea lor, iar la masa cea lungă nu şedeau numai nevasta lui Temser şi slugile, ci şi duzina întreagă de copii, lucru pe care-l observase Tobias şi la prima sa vizită în acea casă, aşa că nu se mai ivi ocazia de a schimba cu ţăranul altceva decât politeţuri.

Spre deosebire de palatul contelui însă, Tobias abia dacă simţea efectul alcoolului. Pe de o parte din cauza mesei mai mult decât îmbelşugate, pe de altă parte şi pentru că berea nu avea cine ştie ce tărie. Cu timpul începu să simtă o uşoară, dar

foarte plăcută oboseală, o moleşeală binefăcătoare, care i se instală mai întâi în picioare, apoi în braţe şi, în final, în tot corpul.

Vorbiră şi după-masă despre una-alta, până când nevasta lui Temser se ridică şi începu să strângă resturile de mâncare, ceea ce pentru ceilalţi meseni păru să fie un semnal de ridicare de la masă. Două dintre slujnice rămaseră să o ajute pe nevasta lui Temser, argaţii şi copii îşi luară rămas-bun şi plecară, aşa încât Tobias se văzu în cele din urmă singur cu ţăranul.

Se lăsă o tăcere adâncă. Din bucătărie se auzeau zgomotele făcute de cele trei femei care munceau, ale căror voci se auzeau acum în surdină, iar Temser puse o bucată mare de lemn în cămin şi-i dădu foc. Pocnetele lemnului arzând şi pâlpâitul flăcărilor creară o atmosferă idilică, binefăcătoare, care-i spori lui Tobias senzaţia de relaxare. I se făcu într-adevăr somn şi, când Temser în sfârşit rupse tăcerea adresându-i o întrebare, Tobias se văzu nevoit să-l pună s-o repete.

Ţăranul zâmbi.

— Am întrebat dacă sunteţi obosit, Sfinţia Voastră.

— Puţin, recunoscu monahul.

Temser se ridică.

— Atunci am să pun să vă facă patul, spuse el.

— Putem să mai stăm puţin de vorbă, răspunse Tobias. Nu aş vrea să par nepoliticos.

Temser râse încet.

— Nu sunteţi, spuse el. Noi cei de-aici ne culcăm devreme.

— Atunci nu vreau să te reţin. Şi eu vreau să fiu la răsăritul soarelui în oraş.

— Sigur, răspunse Temser. Îi spun îndată slujnicei. Dar înainte de culcare mai beţi un pahar de vin cu mine.

Tobias ridică mâna a apărare.

— Cred că am băut deja prea mult.

— Prostii! răspunse Temser pe un ton de reproş mimat. Aceea a fost berea făcută de noi, acum gustaţi şi din vinul nostru.

Se întoarse şi se apropie de dulapul de lângă fereastră să ia două pahare grele de pe unul dintre rafturi. Apoi îl rugă pe Tobias să aibă o clipă răbdare şi dispăru în bucătărie. Tobias îl privi nedumerit. Ceva... îl deranja. Avea senzaţia absurdă că mai trăise o dată situaţia aceea; şi nu era o senzaţie plăcută.

Temser se întoarse ţinând în mână o carafă bombată şi cu un zâmbet complice pe buze.

— Aşa, spuse el, în timp ce aşeza carafa pe masă şi îşi frecă mâinile, aceasta e carafa pentru ocazii speciale.

— Eu chiar nu prea beau...

Temser făcu un gest scurt şi poruncitor.

— Fără obiecţiuni! spuse el aspru. Insist! O gură înainte de culcare ne va face bine. În afară de asta, sunt curios de verdictul Sfinţiei Voastre cu privire la vin. E o adevărată comoară.

Umplu cele două pahare de staniu până la margini cu lichidul auriu sclipitor.

Tobias îşi aminti dintr-odată unde mai trăise o dată întocmai scena aceasta. Numai gândul la ea i se părea absurd.

Temser ridică paharul pentru a ciocni cu el, iar Tobias îl duse pe al său la buze, însă nu bău, ci îl puse în ultimul moment la loc pe masă.

— I-ai spus slujnicei să-mi pregătească patul? întrebă el.

Temser lăsă şi el paharul din mână.

— Sigur, răspunse el.

Gândurile lui Tobias o luară razna. Căuta disperat un nou pretext sub care să-l expedieze pe Temser de acolo.

— Atunci mai spune-i o dată să verifice cu mare atenţie odaia, spuse el. Să aibă grijă să nu fie păianjeni sau gândaci pe sub pat. Urăsc lighioanele acestea.

Temser vru să spună ceva, însă Tobias îi întrerupse vorba cu un zâmbet chinuit:

— Ştiu că ai o casă curată, Temser, însă acesta e un cusur de-al meu. Urăsc lighioanele astea ca pe necuratul. Câteodată petrec ceasuri întregi inspectând încăperea când sunt prima oară într-o casă. Te rog să nu o priveşti ca pe o jignire.

Temser ridică din umeri, îşi aşeză paharul pe marginea căminului şi se duse din nou, fără să spună o vorbă, în bucătărie.

Tobias se ridică, fu cu un pas lângă cămin şi îşi schimbă paharul cu cel al lui Temser. Apoi se întoarse, iar Temser îl găsi aşezat din nou la locul lui.

— Am transmis porunca Sfinţiei Voastre, spuse el.

Încă mai părea iritat; poate chiar puţin înfuriat.

Ceea ce Tobias putea să înţeleagă întru totul. Pretextul său fusese într-adevăr cam stupid.

— Aş vrea să te rog din nou să nu mi-o iei în nume de rău,

spuse el cerându-şi într-un fel iertare. Sper că nu te simţi jignit.

— Nu, spuse Temser. Apucă paharul, luă o gură zdravănă şi îl îndemnă pe Tobias din ochi să facă la fel.

Tobias îl ascultă. Vinul era într-adevăr nemaipomenit: greu, dulce şi foarte tare. Dacă golea paharul acela, avea să doarmă în noaptea aceea neîntors – indiferent dacă bănuiala lui era întemeiată sau nu.

Luă şi o a doua înghiţitură, mai mică, şi văzu cu coada ochiului cum Temser îşi goli paharul dintr-o înghiţitură şi îşi trecu cu vârful limbii peste buze savurând şi ultima picătură.

— Deci? întrebă el. Ce spuneţi, Tobias?

— Nu prea mă pricep la vinuri, răspunse Tobias sustrăgându-se, dar mi se pare că este într-adevăr o licoare deosebită. Cu toate acestea, nu cred că am să-l pot bea tot. Nu rezist la prea mult vin, să ştii.

— Beţi cât de mult sau de puţin doriţi, răspunse Temser. Şi nu vă faceţi griji. O să am grijă să fiţi trezit cu un ceas înainte de răsăritul soarelui.

Tobias nu reuşi să-i înfrunte privirea. Se simţea, din pricina trucului său, mizerabil şi făţarnic. Poate că îl păcălise pe Temser degeaba. Poate că sufletul său era aşa de otrăvit, încât vedea peste tot doar minciună şi trădare. Părintele său de spovedanie la Lübeck va avea ce să-i predice la întoarcere, pesemne o litanie în toată regula.

Gustă cu grijă încă o dată din pahar, îl aşeză golit pe jumătate înapoi pe masă şi se ridică.

— Dacă ai vrea să-mi arăţi odaia mea...?

— Desigur. Urmaţi-mă.

Ieşiră din cameră şi o luară pe nişte trepte largi, nu foarte abrupte spre mansarda casei ţăranului. Temser îl duse pe un coridor lung la o cămăruţă mică, a cărei uşă era deschisă pe jumătate. Lumina gălbuie a unei lumânări arzând se vedea din coridor, iar Tobias desluşi silueta slujnicei aplecate, care era ocupată să caute pe sub pat lighioane inexistente.

Când păşiră în cameră, tânăra se ridică, îi privi iritată întâi pe Tobias, apoi pe stăpânul ei:

— Am controlat peste tot, spuse ea.

Temser zâmbi scurt.

— E bine aşa, spuse el, du-te acum.

Slujnica plecă, iar ţăranul arătă spre patul larg, proaspăt aşternut, pe care aceasta îl pregătise. Şi patul acesta era

aşternut cu cel mai fin damasc alb. Tobias se gândi la ceea ce spusese Temser despre relaţia oamenilor cu cei puternici. Dacă era adevărat că bogăţia însemna putere, atunci el era cel puţin la fel de puternic ca şi contele.

— Sper că sunteţi mulţumit, pater Tobias, spuse Temser şi duse surprins mâna stângă la gură pentru a-şi acoperi un căscat.

Tobias nu se controlă suficient de bine, amuţi şi îl privi împietrit pe ţăran. Tot ce gândise cu o clipă mai înainte despre Temser dispăru. Toată iertarea pe care i-o ceruse în gând, se risipi. Bănuiala îi încolţi din nou.

— Mai că-mi vine să cred că aţi avut dreptate cu ceea ce aţi spus despre vin, spuse Temser iritat. Poate ar trebui să fiu şi eu mai atent cu el.

— E târziu, răspunse Tobias. Şi eu sunt obosit chiar dacă am băut mai puţin decât dumneata.

Se frecă în mod exagerat la ochi cu pumnii strânşi şi se lăsă cu un oftat de osteneală pe marginea patului.

Temser căscă din nou şi clipi, ţinându-şi cu greutate pleoapele deschise. Pe chipul său se oglindeau oboseala şi confuzia.

— Dacă mai aveţi nevoie de ceva, atunci strigaţi-mă, spuse el.

Mişcările îi deveniră lente.

Tobias se lăsă pe pat, închise ochii şi se prefăcu inapt să-şi mai ridice o dată pleoapele.

— Noapte bună, spuse el.

Temser o porni lipăit, anevoios şi cu paşi mici spre ieşire. Aproape că se clătină când închise uşa în urma lui, iar zgomotul paşilor săi târşâiţi răsună încă puţin, apoi se stinse treptat.

Cu toate acestea, Tobias mai rămase minute bune nemişcat şi cu ochii închişi pe patul său, înainte de a se ridica din nou. Nu era deloc obosit, dimpotrivă, capul său era doldora de gânduri. Bănuiala sa, pe cât de bizară şi absurdă i se păruse atunci, se adeverise. Temser încercase să-i dea ceva de dormit. Şi nu putea să fie o pură coincidenţă că încercase să-i dea în acelaşi mod ca şi Theowulf, pentru a se asigura că Tobias va petrece într-adevăr noaptea în palatul său. Somniferul nu fusese în vin, ci în pahar. Un truc pe cât de simplu, pe atât de genial şi care lui Tobias i se păru întru totul absurd. Cine ţinea în dulap la îndemână pahare cu prafuri de dormit?

Cine altcineva în afară de aceia care erau nevoiţi să se îngrijească uneori ca oaspeţii neaşteptaţi să nu vadă şi să nu audă anumite lucruri...

Stinse lumânarea, se duse la fereastră şi privi spre curte. Peste tot era beznă şi tăcere, nicăieri nu se zărea vreo lumină şi singurul zgomot venea de la clinchetul slab al lanţului cu care Temser legase câinele.

Timp de un ceas bun nu se schimbă nimic în peisaj. Tobias privi de mai multe ori spre cer, însă fereastra era aşa de prost amplasată, încât nu putea vedea nici luna, nici vreo constelaţie cunoscută. Se gândi că ar trebui să mai fie vreun ceas până la miezul nopţii când îi ajunseră la urechi nişte zgomote din interiorul casei. Paşi tropotind pe înfundate, voci şoptite, închiderea repetată a unei uşi. Apoi paşi atenţi, strecurându-se, care se apropiau pe coridor. Tobias se vârî degrabă înapoi în pat, se întinse şi renunţă în ultima clipă la ideea de a se mai acoperi cu pătura. Închise doar ochii, îşi lăsă capul căzut într-o parte şi respiră cât putea de lin.

Auzi cum cineva deschide cu mare grijă uşa odăii sale. Nu îndrăzni să deschidă ochii, dar ştiu că e Temser, care venise să se convingă că într-adevăr el, Tobias, căzuse într-un somn adânc. Şi mica sa înscenare păru să funcţioneze: stătea întins în aceeaşi poziţie în care alunecase înainte de plecarea lui Temser, de parcă ar fi adormit în secunda aceea, fără să mai aibă puterea de a se acoperi.

După câteva clipe, uşa fu din nou închisă şi paşii lui Temser se îndepărtară. Tobias mai aşteptă ceva vreme, apoi se ridică şi se strecură din nou la fereastră. De data aceasta avu mare grijă să se posteze astfel încât silueta sa să nu se contureze în lumina pâlpâitoare a lumânării.

Răbdarea nu îi fu pusă la prea mare încercare. Nu trecură decât câteva clipe până se auzi din nou o uşă jos în casă şi apoi Temser îşi făcu apariţia în curte.

Nu era singur. Patru sau cinci oameni dintre slugi îl urmau îndeaproape şi de cealaltă parte a curţii se apropiau alte două slugi, care duceau de căpăstru o jumătate de duzină de cai gata înşeuaţi. În timp ce bărbaţii se urcară pe cai, Temser se întoarse încă o dată, se duse la câinele aflat în lanţ şi-l dezlegă. Acesta sări lătrând agitat pe stăpânul lui şi Temser îl mângâie scurt pe cap, să-l liniştească. Apoi îşi ridică privirea spre fereastra îndărătul căreia îl credea pe Tobias adormit.

Tobias se lipi de peretele de lângă fereastră şi îşi ţinu

instinctiv respiraţia. Ştia că Temser n-avea cum să-l vadă dar, cu toate acestea, simţea privirile ţăranului ca pe o atingere fizică. Inima începu să-i bată cu putere şi respiraţia i se precipită.

Aşteptă până socoti că Temser nu se mai uita în sus, înainte de a îndrăzni să privească din nou pe geam. Cu excepţia lui Temser, toţi ceilalţi erau deja în şa. Ţăranul părea să nu se poată urca pe cal. Mişcările îi erau nesigure. Apucă de mai multe ori în gol când dădu să apuce căpăstrul şi efortul de a se sălta în şa părea să-i solicite un efort prea mare. Tobias îşi amintea prea bine ce dificil fusese şi pentru el să se lupte cu efectele prafurilor de dormit şi să izbutească să facă măcar un pas. După elanul pe care Temser îl dovedise în repetate rânduri în timpul zilei, neîndemânarea sa de acum era dovada clară: Temser suferea consecinţele îngurgitării aceluiaşi praf pe care contele Theowulf i-l pusese şi lui în pahar.

Tobias mai risipi un minut preţios enervându-se, înainte de a conştientiza că în următoarele clipe călăreţii vor părăsi curtea şi se vor îndepărta. Nu mai avea mult timp.

Se duse degrabă la uşă, o deschise cât mai încet cu putinţă şi stătu preţ de o clipă la pândă cu ochii închişi. Nimic. Casa era cufundată într-o linişte deplină. După toate aparenţele, dormeau toţi cei care nu-l însoţeau pe ţăran în expediţia sa nocturnă.

Cu toate acestea, Tobias se furişă pe vârful picioarelor din cameră şi în jos pe trepte, iar când călcă pe o treaptă care scârţâi sub greutatea lui, se opri o secundă cu inima bătându-i cu putere şi ascultă încordat. Dar nici acum nu auzi nimic. Repede şi fără să facă niciun zgomot deschise uşa, aruncă o privire în curte şi constată cu un amestec de dezamăgire şi de uşurare că Temser şi jumătatea de duzină de slugi părăsiseră curtea.

Nu mai ezită decât o fracţiune de secundă. După care ieşi hotărât din casă şi privi în direcţia în care dispăruseră bărbaţii. I se părea că încă le zăreşte umbrele în depărtare.

O urmărire la pas nu ar fi avut niciun sens. Însă el ştia unde sunt caii. Norocul era de partea lui. Uşa grajdului era deschisă. Doi cai se aflau legaţi în boxa lor. Îl dezlegă pe unul dintre ei şi îl duse afară, se căţără anevoie pe spinarea lui, privi încă o dată în toate direcţiile spre a se asigura că nu e urmărit şi dădu pinteni calului.

Noaptea era deosebit de întunecată. Nădejdea sa de a găsi

o urmă de care să se ţină, se risipi deja după câteva clipe. Nu mai plouase de săptămâni bune, aşa că pământul era tare şi uscat şi nu se vedea pe el nicio urmă pe care s-o poată recunoaşte. Deşi nu ştia cu cât i-o luaseră înainte Temser şi slugile sale, nu îndrăzni să-şi mâne calul mai mult decât într-un trap uşor. Pe de o parte, pentru că nu era un călăreţ prea bun, pe de altă parte, pentru că un galop s-ar fi auzit la câteva leghe depărtare în liniştea nopţii fără lună.

Aşa că trimise o rugă fierbinte spre cer, ca Domnul să-l călăuzească pe drumul cel bun şi lăsă calul să îl ducă singur.

Negura era din ce în ce mai deasă. Cerul se umplu de nori grei şi pântecoşi. Aerul mirosea a ploaie şi avu chiar senzaţia că aude un tunet în depărtare.

Deşi covorul de nori aproape că înghiţise şi ultimul firicel de lumină, i se păru că se îndreaptă iarăşi în direcţia orăşelului Buchenfeld. Încă nu avea nici cea mai vagă idee de ce, însă era sigur că Temser îl ademenise afară din oraş.

Dintr-odată, teama puse din nou stăpânire pe el. Tobias bănuia că tot ceea ce i se întâmplase până acum era numai un fragment din misterul uriaş şi sumbru în care pătrundea tot mai adânc, fără să-l poată totuşi desluşi. „Dar ce se întâmplă, gândi el îngrozit, dacă sunt într-adevăr în drum spre Buchenfeld, spre Buchenfeld – şi spre ea?”

Teama pentru Katrin îl făcu să uite de teama pentru propria viaţă. Mână calul să se grăbească, o luă apoi la galop, atât de repede, cât îndrăzni, şi se apropie în curând de oraş. Nu văzuse până în acel moment oraşul altfel decât tăcut şi încremenit, însă acum, cel puţin o parte din oraş era luminată ca ziua. Pe deasupra zidului de pământ vălurit se zărea lumina mişcătoare, gălbuie-roşiatică a unui număr mare de făclii şi, odată cu rafalele de vânt, se auzea un cor de voci înfundate. Nu era nici vreo cântare, cum crezuse în prima clipă, era doar un zumzet. Fără cuvinte, doar sunete. Pentru numele lui Dumnezeu, ce se petrecea în oraşul acesta?

Cu toate că între timp curiozitatea şi frica puseseră întru totul stăpânire pe el, Tobias mai slăbi galopul calului. Prevederea sa se dovedi a fi justificată. După numai câteva minute, distinse câteva umbre neclare în bezna dinaintea sa. Vacarmul înfiorător de voci omeneşti se amestecă cu zgomotul de galop de cai. Auzi lătratul unui câine şi o voce aspră care-i porunci să tacă. Erau Temser şi slugile sale.

Tobias călări mai încet, se opri într-un târziu şi privi

nehotărât în jur. Totul părea atât de schimbat. Recunoscu oraşul, însă numai datorită cerului pe care se reflecta lumina roşie, dogoritoare a făcliilor.

Mână calul spre stânga şi o luă călare de-a curmezişul unui câmp, de pe care fusese strânsă recolta, atât de repede, cât îi permitea întunecimea ce-l înconjura. Temser şi slugile sale ieşiseră iarăşi din raza sa vizuală când porni să facă ocolul oraşului într-un cerc amplu şi să se apropie de el din partea opusă.

Deşi călărea repede, înţelese că avea să ajungă în oraş abia după Temser şi slugile sale. La douăzeci de paşi buni înainte de valul de pământ care ţinea loc de zid de jur-împrejurul oraşului, îşi struni calul, coborî şi alergă furişându-se mai departe. Urcă fără dificultate pe valul de pământ, însă inima îi bătea de emoţie cu atâta sălbăticie încât ameninţa să-i spargă pieptul. Pentru o clipă se luptă cu gândul absurd că aceasta trebuia să se audă ca nişte bătăi de tobă peste tot în oraş.

Ultimii metri îi parcurse sprijinit pe palme şi genunchi şi, odată ajuns în vârful movilei, se lăsă la pământ, lipindu-se de acesta şi îmbrăţişându-l.

Tobias nu reuşi să vadă decât umbrele cocioabelor dărăpănate din Buchenfeld. Flăcările din inima oraşului inundaseră cerul de deasupra lui în culoarea sângelui vâscos, iar zgomotul surd care creştea şi descreştea în intensitate impuse şi inimii sale un ritm sacadat, violent.

Câteva clipe bune zăcu pur şi simplu acolo, la pândă, întrebându-se zadarnic ce să facă. Se simţea întru totul neajutorat. Nu avea niciun fel de experienţă cu asemenea lucruri. La urma urmei, nu era treaba lui să se strecoare în miez de noapte într-un oraş posedat de demoni. Cântul, cu toate că provenea în mod cert din gâtlejuri omeneşti, suna ca o muzică a iadului. Ritmul său înfundat, monoton şi şfichiuitor în acelaşi timp, părea să vină de-a dreptul din imperiul lui Lucifer. Iar cuvintele, care nu păreau a fi cuvinte, îl duceau cu gândul la ritualurile păgâne. Se simţi azvârlit în visul său în care o întâlnise pe Katrin într-un luminiş şi pentru o fracţiune de secundă îl năpădi aceeaşi senzaţie ca şi atunci: aceea că se afla într-o zonă a creaţiunii, în care timpul, legile naturii şi ale omului nu mai erau valabile. Se temea. Era aproape înnebunit de spaimă. Şi, cu toate acestea, nu avea de ales decât să se apropie de acea lumină satanică din inima oraşului. Acum ştia

că se adunaseră aici ca s-o ucidă pe Katrin. Această procesiune nocturnă nu putea avea niciun alt scop.

Tocmai când Tobias îşi adună tot curajul pentru a se ridica, ceva se schimbă în sunetul vocilor monotone; făcliile îşi modificară şi ele intensitatea. Nu mai ardeau acum lin, ci începură să arunce văpăi puternice când bărbaţii care le ţineau se puseră în mişcare ca la o comandă din umbră.

Ajunsese prea târziu? O scoseseră deja pe Katrin din turn? Ardea deja rugul pe care urma să fie sacrificată?

Mii de gânduri groaznice îi fulgerau prin minte, în timp ce, paralizat de consternare şi de groază, păşi înainte şi ajunse în sfârşit la poarta oraşului. Era prea departe de strada principală pentru a putea desluşi mai mult decât o masă nebuloasă de trupuri întunecate şi de făclii care ardeau şi scăpărau.

În timp ce procesiunea trecea încet şi la distanţă sigură de el, Tobias încercă disperat să se hotărască ce va face. Trebuia să se lămurească în legătură cu soarta lui Katrin, dar asta ar fi însemnat să traverseze oraşul şi să se întoarcă la turn. Se gândi însă că acest lucru ar fi fost cu totul lipsit de sens. Deşi ura violenţa fizică şi se temea de ea, se simţea în stare să se ia la trântă cu un om, dacă ar fi fost vorba să lupte pentru viaţa lui sau a lui Katrin. Însă împotriva mulţimii aceleia nu avea nicio şansă.

Pater Tobias îşi dădu seama dintr-odată, cu un amestec de isterie şi de consternare, la ce se gândea. Sfinte Dominic, cât de departe ajunsese, dacă începuse să nutrească asemenea gânduri? Ce se întâmpla cu el, dacă singura pricină pentru care s-ar fi dat în lături de la violenţa fizică era certitudinea că ar pierde lupta?

Atunci întoarse privirea şi văzu ceva ce îl făcu pentru o clipă să uite până şi de Katrin.

Printre copacii livezii din partea de nord a oraşului se zărea din nou flacăra aceea verzuie. Pentru o fracţiune de secundă reuşi să vadă în lumina aceea contururile unei duzini de călăreţi, care se apropiau în galop de oraş. Siluete întunecate şi încovoiate, cu chipuri palide şi cu mantii negre care fâlfâiau în vânt.

Chipuri de oase.

Inima părintelui Tobias tresări din nou cu groază când îşi întoarse capul în direcţia opusă şi văzu că procesiunea se îndrepta acum spre el. Dacă estimase bine ritmul călăreţilor cu

chipuri de oase şi mişcarea mult mai lentă a procesiunii, atunci ar fi trebuit să se întâlnească aproape de locul în care se afla el.

Căută disperat din priviri un ascunziş. Nu era niciunul. Aşa că se târî peste valul de pământ, se lipi cu cealaltă parte a corpului de solul rece şi ascultă o clipă cu ochii închişi huruitul înfundat al cailor apropiindu-se, zumzetul mulţimii, care se auzea mai încet, dar mai înspăimântător şi mai ameninţător, şi bătaia violentă a propriei sale inimi. Razele luminii roşii se răsfrângeau acum şi asupra unei părţi a zidului de pământ după care se ascundea Tobias.

Procesiunea se opri, într-adevăr, aproape de ascunzişul său. Bărbaţii care purtau făcliile formară un semicerc, un model straniu de ochi scânteietori, roşii, de diavol, a căror semnificaţie nu o cunoştea, care însă îl înfioră la fel ca şi zumzetul acela monoton.

Încetul cu încetul, se apropiară şi călăreţii din pădure. Tobias se afla într-o stare ciudată, oscilând între fascinaţie morbidă şi frică paralizantă. Groaza lui atinsese un punct maxim apoi îl depăşise, ceea ce o făcea acum să pară ireală. Poate era nebun, gândi el isterizat. Poate toate acestea nu erau decât un vis. Sau poate că încă zăcea în odaia lui Bresser şi se lupta cu moartea, şi aceasta nu era decât o altă viziune macabră cu care îl tortura spiritul său chinuit de febră.

Privirea sa cercetă hăituită mulţimea de trupuri înghesuite unul lângă altul. Recunoscu câteva chipuri: Temser, slugile sale, Bresser – până şi Maria se afla în mijlocul cumplitei procesiuni; pe Katrin însă n-o văzu niciunde.

Călăreţii erau acum suficient de aproape, încât Tobias să-şi dea seama, fără niciun dubiu, că sunt aceleaşi creaturi cu chipuri de oase pe care le văzuse în noaptea aceea la râu, când îl vânau pe Derwalt. Capetele de morţi păreau să-i rânjească batjocoritor şi, când intrară în raza de lumină roşie-sângerie, pe care făcliile nopţii o aruncau în întuneric, atunci văzu că pe feţele lor şi pe mâinile subţiri ca de schelet, se reflecta o lumină înspăimântătoare verde-albăstrie, ca izvorâtă din interior. Sau din acelaşi foc rece pe care-l adăpostea şi lacul din pădure.

Tobias se târî mai departe în josul povârnişului, până când mâinile sale tremurânde aproape că ajunseră în raza luminii roşii. Era deplin conştient de faptul că acţiona absolut iresponsabil. O singură mişcare necugetată, un sunet scos din

neatenţie sau chiar şi o privire întâmplătoare a unuia dintre cei adunaţi acolo jos şi era pierdut. Însă toate acestea nu mai însemnau nimic. Era pe punctul de a elucida misterul sumbru care împresura oraşul Buchenfeld şi pe localnicii săi.

Călăreţii se opriră. Numai unul dintre ei călări încă o bucată de drum, până se apropie de zidul uman la mai puţin de o aruncătură de băţ. Îşi struni atunci calul şi se ridică din şa. În acelaşi timp ridică mâna într-un gest poruncitor. Nu spuse nimic, însă participanţii la procesiune căzură în genunchi; nu în acelaşi timp, ci unul după altul, astfel încât părea că peste mulţimea de oameni se revărsa un val uriaş şi continuu, la trecerea căruia rămâneau cu toţii îngenuncheaţi şi cu capetele plecate. Era o privelişte înfricoşătoare, însă una care, în ciuda groazei care-l răvăşi pe Tobias, exercita în acelaşi timp asupra lui o anumită fascinaţie. I se părea că poate atinge forţa pe care silueta cu chip de craniu o degaja în mulţime, atât de intens o simţea.

O bună bucată de vreme nu se petrecu nimic. Călăreţul cu chip de oase îşi lăsă privirea ochilor săi înfricoşători şi goi să alunece peste mulţime, ca şi când ar fi savurat priveliştea capetelor plecate umil – sau ca şi când ar fi extras forţă din ea. Teama pe care o degaja silueta cu chip de oase trezea ceva în mulţimea de oameni, ceva ce ei absorbeau la rândul lor; un curent de energie nevăzută, care pulsa şi trecea dinspre mulţimea îngenuncheată spre fiecare călăreţ în parte, multiplicând forţa şi teroarea pe care aceştia le degajau.

Călăreţul cu chip de oase părea să se delecteze cu teroarea oamenilor, o sorbea precum un vampir înfiorător şi uriaş sângele victimei sale. Apoi, după o veşnicie, cum i se păru lui Tobias, îşi coborî mâna, iar capetele se ridicară. Mulţimea aflată în stare de prosternare (cu toate că însăşi formularea aceasta i se păru lui Tobias hulă, nu găsi totuşi niciun alt cuvânt pentru ceea ce îi era dat să vadă) nu se ridică, dar îndrăzni cel puţin să-şi îndrepte privirile spre întunecatul stăpân. Tobias reuşi să zărească expresia de pe chipul unora din mulţime: nu era doar frică, ci şi o bucurie sălbatică şi satanică, o aşteptare care îl făcu să se cutremure înlăuntrul său.

Călăreţul cu chip de oase nu se mişca încă. Acum însă, ca la un semn tainic, se puseră şi ceilalţi din nou în mişcare, astfel încât şi acest al doilea grup, ceva mai mic, formă un semicerc, jumătatea unui inel mai mic, înconjurat de jumătatea

mai mare a unui inel mult mai larg...

Şi abia acum observă Tobias că nu era numai un inel. Linia locuitorilor oraşului forma trei semicercuri clare, delimitate unul de celălalt şi unul mai mare decât celălalt, aşa încât, completând mental figura, se forma un sistem de cercuri concentrice, din ce în ce mai mici, în al cărui centru se afla duzina de călăreţi cu chipuri de oase. Iar priveliştea îi amintea de cercul vrăjitoarelor din pădure, pe care îl văzuse el însuşi şi pe care îl vizitase din nou în vis în chip atât de răvăşitor.

Zumzetul monoton al mulţimii începea acum să se nuanţeze. Buzele lor formau încă acele sunete aparent lipsite de înţeles, însă ritmul se înteţi, deveni mai sacadat şi mai ameninţător. În acelaşi timp începură să-şi mişte trunchiurile lin într-o parte şi în alta, iar cele trei cercuri formate din corpuri omeneşti se mişcau unul către celălalt, aşa încât mulţimea uriaşă de oameni părea a se fi transformat într-o masă mare şerpuitoare. Călăreţul cu chip de oase urmări o vreme şi acest spectacol în tăcere, apoi ridică din nou mâna, iar mişcarea şi sunetul amuţiră pe loc. Se lăsă o linişte aproape înfiorătoare. Până şi vântul se oprise, de parcă natura îşi ţinea şi ea respiraţia faţă în faţă cu scena aceea străină de Dumnezeu.

— Destul! strigă bărbatul cu chip de oase cu glas tunător şi ecou puternic. Nu v-am chemat astăzi ca să mă preaslăviţi!

Tobias simţi cum spaima cuprindea din nou inimile oamenilor. Cele mai multe capete se plecară, iar pe chipurile celor care îndrăzniră să-l privească în continuare pe călăreţul apocaliptic se întipări o frică fără margini: aceeaşi frică de moarte, cu neputinţă de alungat, pe care Tobias o citise în ochii lui Derwalt, când încercase să-i vorbească.

— Nu mi-aţi ascultat poruncile! continuă călăreţul cu chip de oase, şi din nou întreaga adunare se încovoie ca după un val de lovituri. Voi m-aţi chemat! Voi aţi fost cei care aţi vrut ajutorul meu! Aţi luat tot ce v-am dat, dar acum nu vreţi să-mi daţi ce mi se cuvine – ascultarea voastră!

Din nou se lăsă o linişte mormântală. Tobias aştepta cu sufletul la gură ca arătarea cu chip de oase să-şi continue discursul, însă, în loc de acesta, din mulţimea îngenuncheată se ridică o făptură cu capul plecat şi păr cărunt şi se apropie umil şi cu paşi mici şi temători de călăreţul înfiorător. Tobias nici nu se mai miră când îşi dădu seama că nu era nimeni altul decât Temser.

Păşea încet, cu privirea plecată umil la pământ şi umerii uşor aduşi în faţă, ca în aşteptarea unei lovituri. Şi nu îndrăzni să ridice privirea, nici atunci când ajunse chiar în faţa călăreţului cu chip de oase. Tobias nu auzea ce spune, însă, indiferent ce ar fi spus, vorbele sale părură a-l înfuria pe călăreţ atât de tare, încât acesta îl întrerupse cu un gest furios.

— Îndrăzneşti să mă contrazici? răcni el şi strânse ameninţător pumnul palid-verzui de oase. Sunteţi pierduţi! Cu toţii aţi eşuat! Vă încălcaţi partea voastră de legământ şi mai îndrăzniţi să mă şi contraziceţi!

Temser se încovoie ca un câine bătut, dar nu îndrăzni să-l privească pe călăreţul cel cumplit, însă glasul îi era isteric de spaimă, aşa încât Tobias abia reuşi să-i înţeleagă cuvintele.

— Vă implor stăpâne... stăpâne, trebuie să înţelegeţi! Preotul e...

— Taci! tună călăreţul cu chip de oase.

Calul său se sperie de sunetul brutal şi puternic al vocii sale şi începu să se mişte agitat, aşa că o clipă fu preocupat să-şi liniştească animalul. Apoi se aplecă în faţă, arătă cu mâna stângă întinsă spre ţăranul care stătea tremurând şi continuă pe un ton şi mai puternic şi furios:

— Vrăjitoarea trebuie să moară şi voi ştiţi asta! Ce trebuie să se mai întâmple ca să înţelegeţi că ea e vinovată pentru toate nenorocirile voastre? Nu v-au murit destule animale? Nu vi s-au stricat destule recolte? Nu vi s-au îmbolnăvit destul copiii? V-am poruncit s-o omorâţi, dar voi, în loc să faceţi asta, aţi îngăduit ca acel popă să-şi vâre nasul peste tot pe-aici!

— Stăpâne... răspunse Temser cu jumătate de gură, dar nu putem să...

— Alungaţi-l! îl întrerupse călăreţul furios. Alungaţi-l din oraş, aşa cum aţi făcut şi cu celălalt! Şi cum v-am poruncit să faceţi cu toţi care vin şi propovăduiesc o credinţă falsă!

— Dar, stăpâne, e... Inchizitor, răspunse Temser. Glasul îi tremura de spaimă. Şi totuşi îşi adună acum întregul curaj pentru a-şi ridica creştetul şi a privi drept în chipul de mort al călăreţului. Nu e un oarecare, continuă el. Nu-i putem face nimic. Dacă îl alungăm, va face o sesizare către episcop. Şi, dacă-l omorâm, vor trimite altul.

— Şi îl veţi alunga sau omorî şi pe acela, dacă e nevoie, răspunse călăreţul cu chip de oase. Sunt falşi preoţi. Predică despre dragoste, dar seamănă ură şi disperare în inimile

oamenilor. Aţi uitat cum era când domnea popa acela peste voi? Aţi uitat ce s-a întâmplat când i-aţi cerut ajutor?

— Sigur că nu, stăpâne, spuse Temser grăbit. Însă Biserica e puternică şi trebuie să fim atenţi. Cred că inchizitorul deja bănuieşte ceva. Dacă acum facem o greşeală, aceasta ne-ar putea costa vieţile.

Călăreţul cu chip de oase îl ţintui cu privirea. Nu spunea nimic, însă privirea orbitelor sale întunecate şi goale deveni atât de pătrunzătoare, că Temser plecă după o clipă din nou capul şi se dădu un pas înapoi.

— Ţi-e frică, spuse călăreţul într-un târziu. Vocea îi era la fel de tunătoare ca înainte, însă acum din ea răzbătea un dispreţ muşcător.

— Dar poate nu ţi-e frică de cine trebuie. Poate că supraestimezi puterea acestui preot, aşa cum supraestimezi puterea falşilor predicatori şi a falsei Biserici.

Temser vru să răspundă ceva, însă călăreţul îl reduse cu un gest furios al mâinii la tăcere şi se întoarse spre mulţime.

— Cine v-a ajutat? Falşii profeţi – ori eu? Cine v-a eliberat de sub jugul tiranului, care vă omora fiii şi vă răpea fiicele după bunul lui plac? Falşii misionari – ori eu? Cine vă garantează siguranţa zilei de mâine? Mai marii Bisericii şi călugării graşi, care şed în mănăstirile lor şi îşi umplu burţile – ori eu? Voi aţi cerut! Voi m-aţi chemat şi eu am venit! Voi aţi cerut mereu tot ce vă lipsea – acum eu sunt acela care cere! Eu v-am spus unde o găsiţi pe aceea care se face vinovată de nenorocirile voastre. Acum faceţi ce trebuie făcut! Omorâţi-o şi omorâţi-l şi pe falsul preot, dacă e nevoie!

— Dar, stăpâne, spuse Temser cu o vocea atât de paralizată de spaimă, că abia o mai controla, asta este... imposibil. Dacă ridicăm mâna împotriva unui inchizitor, atunci...

Amuţi în mijlocul cuvântului, izbit din nou de privirea acelor orbite înspăimântătoare şi goale.

— Atunci? întrebă călăreţul cu chip de oase iscoditor.

Temser nu vorbi mai departe, şi arătarea înfiorătoare râse.

— O, sunteţi aşa de laşi, spuse el plin de dispreţ. Sunteţi gata să vă daţi sufletele diavolului, dacă vi se pare că obţineţi un cât de mic câştig din asta. Dar dacă trebuie să faceţi o treabă, indiferent cât de măruntă, atunci începeţi să tremuraţi şi să vă văitaţi. Dar vremea recoltei a trecut! De astăzi într-o săptămână am să mă întorc şi am să vă cer să luaţi o hotărâre.

Dacă vrăjitoarea mai e în viaţă, ştiţi ce se va întâmpla!

Tobias auzise destul. Tremurând de spaimă, se târî pe spate, îndepărtându-se de lumina cea roşie înainte de a îndrăzni să se ridice. Alergă aplecat pe movilă în sus şi se lăsă de cealaltă parte iarăşi pe palme şi pe genunchi. Apoi se prăbuşi în beznă.

Capitolul 14

Cu toate că distanţa nu era mai mare de câteva sute de paşi, Tobias ajunse la turn cu răsuflarea tăiată. Gonise ca niciodată în viaţa lui, dar se şi oprise mereu, privind îngrozit în jur şi aşteptându-se să vadă arătarea cu chip de oase cum iese dintr-un con de umbră şi pune mâna pe el. Dar nimic din toate acestea nu se întâmplase. Oraşul Buchenfeld era încremenit de frig şi de tăcere. Avea senzaţia, mai mult decât oricând, că trece nu printr-un oraş cu oameni vii, ci printr-un cimitir uriaş, cu morminte bizare de mărimea unor case. Doar că în noaptea acestea mormintele erau goale, fiindcă stăpânii lor ieşiseră cu toţii din oraş şi se adunaseră în faţa porţilor ca să proslăvească moartea.

Ajunse lac de sudoare la turn şi se năpusti înăuntru. Fără a-şi încetini pasul traversă holul unde se afla căminul, alergă pe trepte în sus şi se opri abia înaintea trapei spre primul etaj al mansardei. Nervii săi suprasolicitaţi îl făceau să perceapă mişcări şi sunete care nici nu existau: un vâjâit şi o atingere din umbră, un râset cristalin şi şoptit ca de voci malefice de copii, senzaţia că e luat de val, că alunecă, de parcă negura ar fi prins viaţă. Pentru o clipă i se păru chiar că simte cum treptele îi tremurau sub picioare ca sub greutatea unui urmăritor nevăzut, până înţelese că era tremurul genunchilor săi.

Pater Tobias se strădui din răsputeri să-şi redobândească liniştea, închise ochii şi strânse pumnii atât de tare, încât unghiile îi intrară în palme.

Păşi cu grijă mai departe, se propti cu braţele şi cu umărul de trapa care delimita partea superioară a treptelor şi o deschise de o palmă.

Sala cea mare era complet cufundată în beznă. Tobias rămase un timp pe loc, încercă să străpungă bezna cu privirea şi se strădui să ciulească urechile. Nu vedea nimic şi nici nu auzea nimic. Şi probabil că precauţia lui era exagerată, în definitiv îl văzuse cu ochii lui pe Bresser în mijlocul cumplitei procesiuni. Cu toate acestea era, desigur, cu putinţă, să fi lăsat pe cineva s-o păzească pe Katrin.

Împinse trapa mai departe, încleştând din dinţi, până când rezistenţa acesteia începu să cedeze şi o împinse lejer cu umărul. Mecanismul se puse în mişcare cu scârţâieli, apoi urmă un huruit, de care Tobias era convins că trebuie să se fi

auzit până în celălalt capăt al oraşului. Tobias intră, îşi îndreptă apoi spatele şi rămase din nou pe loc să asculte. Dar şi acum totul rămase în linişte deplină. Nu era nimeni. Şi de ar fi fost? Singura cheie de la odaia lui Katrin, în afară de cea care se afla la conte, era la el, iar Bresser şi toţi ceilalţi îl credeau în casa lui Temser, la distanţă sigură şi, mai mult, căzut într-un somn adânc de la prafurile de dormit.

Încercă să se orienteze în întuneric şi pipăi cu braţele larg deschise în direcţia în care îşi amintea că se afla celula lui Katrin. Evident că nu o găsi din prima încercare: de mai multe ori se lovi rău de câte o piedică şi o dată răsturnă ceva ce se prăvăli cu bubuit puternic la pământ şi se sparse. Însă, într-un târziu, degetele sale tremurânde atinseră piatra aspră a peretelui. Rămase o clipă locului, recunoscând în sinea lui că nu avea nici cea mai vagă idee în ce parte a uriaşei încăperi se afla în acel moment, şi se întoarse la voia întâmplării spre stânga. După doar câţiva paşi, în loc de piatră aspră atinse lemnul la fel de aspru şi umed.

Tobias scoase grăbit cheia, căută în întuneric lacătul şi îl desferecă anevoie. Mai pierdu câteva secunde preţioase încercând, din cauza grabei, să deschidă uşa în direcţia greşită, iar zgomotul trebuie să se fi auzit pe toată strada, având în vedere liniştea mormântală care se aşternuse peste Buchenfeld.

Când reuşi, în sfârşit, să deschidă uşa şi să păşească aplecat în celulă, văzu pentru prima dată din nou o sursă de lumină: o sclipire palidă, cenuşie, care pătrundea prin fereastră şi transforma încăperea şi tot ce era în ea într-un relief grosolan, negru-cenuşiu, cu forme bizare.

Katrin era trează. Stătea la fereastră şi privea în stradă. Când intră Tobias, nici măcar nu întoarse capul. Tobias înţelese că văzuse şi ea procesiunea. Şi ştia ce înseamnă. Se simţi din nou neajutorat. Şi, dintr-odată, totul i se păru atât de ireal şi de ironic ca şi visul pe care-l avusese. În haosul care se desfăşura îndărătul frunţii sale se mai făcu auzită o voce slabă, tot mai slabă, care îi şoptea că aceasta ar putea fi chiar ultima ocazie pentru a face cale întoarsă. Încă mai putea ieşi din celulă. Mai putea s-o zăvorască şi să iasă din casă, iar cu puţin noroc chiar şi din oraş şi să ceară ajutor. Nu avea să-i fie uşor să se facă ascultat; povestea pe care avea s-o spună era prea fantastică pentru a găsi pe cineva care să-i dea crezare, însă el nu era un mic misionar ambulant, de care puteai să râzi şi să-l

alungi, ci un reprezentant oficial al Bisericii, un inchizitor, un om cu mare putere şi influenţă, cum îi spusese însuşi Theowulf. Ar fi putut obliga pe cineva să-i acorde sprijin, dacă acesta nu avea să-i fie acordat de bună-voie. Mai ales că această cale era singura posibilă. Dar însemna în acelaşi timp şi a renunţa definitiv la Katrin. Chiar dacă locuitorii oraşului n-o omorau, el tot avea s-o piardă.

Tobias privi umbra de un cenuşiu-închis în care se transformase silueta lui Katrin în faţa ferestrei şi această clipă i se păru că durează o veşnicie. Aceasta era hotărârea finală. Acum, în această clipă minusculă şi atemporală, trebuia să facă pasul într-o direcţie sau în cealaltă, pasul care avea să schimbe totul. Trebuia să se hotărască: pentru credinţa sa – sau pentru Katrin.

De ce pentru asemenea decizii importante rămânea mereu atât de puţin timp? gândi el disperat. De ce soarta nu-i lăsa o scurtă perioadă de graţie, în care să-şi clarifice ce are de făcut: să urmeze cursul logic, pe cel dat de crezul său, pentru care trăise până în momentul de faţă, sau glasul inimii?

— I-ai văzut, spuse Katrin dintr-odată.

Vorbea foarte încet şi fără să-l privească. Vorbele ei păreau să fie absorbite de întuneric înainte de a ajunge la el. Vocea ei era complet lipsită de expresie. Nu simţea spaimă, nici panică – nimic. Şi totuşi, tocmai liniştea îi determină decizia. Tonul aproape voios al vocii ei oglindea fatalitatea, starea unui om care pricepuse că totul s-a sfârşit. Ea nu auzise vorbele călăreţului apocaliptic de la celălalt capăt al oraşului, dar ştia că era pierdută şi că nimic nu o mai putea salva.

— Ce se întâmplă aici, Katrin? întrebă Tobias. Se apropie de ea şi ridică mâinile să îi atingă umerii, împietri însă şi privi pe lângă ea pe fereastră. I se părea că vedea încă chipul palid de oase cu orbite goale, rânjetul încremenit pe vecie al capului de mort, care nu mai era doar rânjetul lipsit de sens al unui craniu, ci i se adresa lui, un rânjet perfid şi batjocoritor care îl strivea, aducându-i în faţa ochilor nimicnicia şi neputinţa sa. Trebuie să plecăm, Katrin, spuse Tobias încet.

Trecură câteva clipe în care ea nu se mişcă; apoi se întoarse foarte încet spre el şi-l privi. Şi, în ciuda luminii palide din celulă, Tobias citi expresia de nedumerire de pe chipul ei.

— Tu...?

— Poţi să-mi explici totul mai târziu, o întrerupse el. Acum nu mai avem timp de pierdut. Te duc de aici.

— Tu... tu nu ştii ce spui, şopti Katrin iritată. Dar în acelaşi timp apăru şi un licăr de nădejde disperată în ochii ei. Totuşi continuă: Ne vor ucide pe amândoi.

— Poate, spuse Tobias grăbit. Dar cu siguranţă te vor ucidere *tine* dacă rămâi aici. I-ai văzut, nu-i aşa?

Katrin încuviinţă.

— Şi ştii şi cu cine s-au întâlnit?

Katrin încuviinţă din nou.

— Atunci vino odată, spuse Tobias. Nu ştiu cât timp ne mai rămâne. Întinse mâna s-o ia pe Katrin de mână, dar ea îşi retrase braţul şi se dădu puţin înapoi.

— Nu, spuse ea. Nu... nu ne vor lăsa pentru nimic în lume să scăpăm. Am să mor. Salvează-te tu. N-au să-ţi facă nimic dacă mă laşi aici. N-au treabă cu tine.

— Dar am eu cu ei, replică Tobias aspru. Nu pot să te las aici, Katrin. Sunt răspunzător pentru soarta ta, chiar dacă nu ai fi ceea ce eşti pentru mine.

O clipă încercă să se lămurească singur că spune adevărul; că ar fi făcut acelaşi lucru pentru orice altă femeie – dar, desigur, acest lucru nu era adevărat. Dacă era o alta în locul ei ar fi făcut ceea ce era de datoria sa, anume ar fi părăsit oraşul Buchenfeld şi ar fi căutat ajutoare, împreună cu care să nimicească această conjuraţie diavolească împotriva lui Dumnezeu şi a Bisericii.

Însă Katrin nu era oricare alta. Iar el dobândi dintr-odată o certitudine de nezdruncinat că ceea ce făcea era bine. Dacă o trăda pe ea, atunci se trăda nu numai pe sine, ci şi tot ceea ce crezuse el vreodată. Căci ce altceva era credinţa în Dumnezeu, dacă nu dragoste? Şi ce alt păcat mai mare putea să existe, decât să nesocotească această dragoste, fiindcă se temea pentru propria şi jalnica lui viaţă.

— Te iubesc, şopti el.

Cele două vorbe îl costară un efort nemăsurat. Nu le rostise niciodată până atunci, ba îi dădeau, de câte ori le auzea, un sentiment de disconfort, i se păreau copilăreşti şi patetice. Şi, cu toate acestea, erau tot ce conta. Poate erau singurul lucru care dădea sens vieţii omeneşti. Nu era important să faci ceva anume. Nu era important să schimbi lumea sau soarta oamenilor. Nu era important nici măcar să fii iubit. Tot ce conta era să simţi iubirea pentru celălalt şi să acţionezi în numele iubirii.

— Ştiu, răspunse Katrin. Veni mai aproape, îl cuprinse

scurt cu braţele şi îl sărută cu duioşie.

Fusese doar o boare care îi atinse buzele. Nu simţise în acel moment mai mult decât o atingere scurtă şi totuşi sărutul acesta pecetlui pentru veşnicie legământul pe care îl făcuseră tacit unul cu celălalt.

Tobias îi luă mâna şi o conduse afară din odaie. De data aceasta îi veni mai uşor să găsească drumul prin încăperea întunecoasă. Ochii i se obişnuiseră cu lumina aceea slabă. Totuşi, se lovi în întuneric de tot felul de lucruri, iar Katrin se împiedică şi ea şi ar fi căzut, dacă nu ar fi prins-o el în momentul acela. Ajunseră la trepte. Tobias se opri o clipă să asculte, îi făcu un semn tăcut lui Katrin şi o luă înainte.

Casa era la fel de încremenită ca la venirea sa şi nici pe stradă nu părea să se mişte ceva. Katrin vru să o ia instinctiv spre stânga, pe strada cea îngustă, spre râu şi spre pădure, însă Tobias scutură din cap şi arătă în direcţia opusă. Cerul mai reflecta în roşu-închis dogoarea a sute de torţe, însă nu puteau risca să se apropie prea mult de procesiunea diavolească. Nu ştia cât va mai dura. De îndată ce-şi vor fi dat seama de absenţa lui Katrin, aveau să se răsfire care încotro s-o caute şi s-o vâneze. Şi mai întâi de toate aveau s-o caute în pădure.

Aşa că traversară oraşul în direcţia opusă şi începură să urce movila de pământ. În locul acela era foarte abruptă, aproape un zid, astfel încât nu putură urca ajutându-se de palme şi de genunchi, ci fură nevoiţi să se caţăre. Pe Tobias aproape că îl părăsiră puterile. Pământul moale de sub picioarele sale ceda la tot pasul. Grijile sale pentru Katrin se dovediră însă nefondate. Deşi fusese pe patul de moarte cu doar câteva zile în urmă, părea să aibă mult mai multă forţă decât el.

Coborârea se dovedi, spre norocul lor, mult mai simplă. Se lăsară să alunece în partea cealaltă a movilei fără să se rănească prea tare. Şi din nou Katrin fu aceea care ajunse înaintea lui jos, se ridică în picioare şi îi întinse mâna pentru a-l ajuta şi pe el să se ridice.

— Şi acum?

Tobias se strădui din răsputeri să gândească limpede. Dacă era să fie sincer, trebuia să recunoască faptul că evadarea lor se derulase până în acel moment destul de dezlânat. De fapt, nu se gândise la altceva decât să dispară din oraş. Desigur, cu puţin noroc, locuitorii oraşului aveau să

descopere abia a doua zi de dimineaţă absenţa lui Katrin din celulă, cum şi Temser avea să afle abia la răsăritul soarelui că oaspetele său îşi luase tălpăşiţa. Însă nu se putea baza pe asta. Poate că procesiunea păgână avea să se termine un ceas mai târziu, iar Bresser şi oamenii săi aveau să le observe imediat lipsa.

— Trebuie să ne ascundem, spuse el. Ştii un loc unde să nu ne găsească nimeni?

Katrin îl privi o clipă nehotărâtă, apoi aprobă din cap, însă cu o mişcare reţinută, de parcă nu ar fi fost sigură, şi arătă spre nord, în direcţia pădurii şi a lacului. Tobias tresări imperceptibil. Însă nu o contrazise când Katrin îi explică:

— Niciunul dintre ei nu va îndrăzni să se apropie de lac.

— Şi ceilalţi? întrebă Tobias. Cei...

Nu rosti fraza până la capăt, dar Katrin ştia la cine se referă.

— Nici ei, spuse ea. Şi, chiar dacă ar face-o, nu-mi ştiu ascunzătoarea. E o peşteră, chiar lângă lac. Însă intrarea e atât de bine ascunsă că am găsit-o doar printr-o întâmplare.

Tobias o urmă pe Katrin când aceasta se întoarse şi începu să alerge cu paşi mari şi apăsaţi peste câmpurile rămase goale în urma recoltei. Era noaptea cea mai întunecoasă pe care o trăise Tobias vreodată: de jur-împrejur domnea o negură desăvârşită, ca într-o carceră fără uşi şi ferestre. Doar făcliile luminau în depărtare, o scăpărare rece, albastră-verzuie, care părea să pătrundă spre ei de-a dreptul din infern.

Tobias încercă să scape de gândurile acestea şi să se concentreze asupra drumului. Pământul era pietros şi brăzdat de crăpături adânci. Şi, cu toate că încerca din răsputeri să se convingă că acea beznă infernală era aliatul lor, nu se putea apăra de senzaţia că ochi nevăzuţi şi duşmănoşi stau la pândă şi le urmăresc orice mişcare.

Simţul timpului i se atrofie cu totul. Nu avea idee dacă erau pe drum de un ceas sau doar de câteva minute, când, dintr-odată, Katrin se opri. Vru să spună ceva, însă Katrin ridică mâna cu o smucitură şi-i porunci să tacă, iar când Tobias se supuse speriat, rămânând la pândă în tăcere, i se păru că aude ceva care îl umplu de groază: zgomotul înfundat al tropotului copitelor de cai, care se apropiau în grabă de ei.

Se întoarse îngrozit şi privi cu ochii holbaţi în întuneric. În prima clipă avu dificultăţi de orientare, deoarece pâlpâitul luminii roşii se stinsese; după toate aparenţele, procesiunea se

răsfirase sau, cel puţin, participanţii îşi stinseseră torţele. Însă atunci zări o altă lumină dătătoare de fiori, o mână de puncte minuscule, scăpărând într-o lumină verzuie, ca nişte licurici care dansau la o distanţă mare, peste câmpuri. Dar ceea ce vedea el nu era un dans; o duzină de călăreţi se apropiau, cu chipurile strălucind în aceeaşi nuanţă înfiorătoare de verde ca şi lacul de dinaintea ochilor lor.

— Ne-au văzut, şopti el îngrozit. Dar Katrin scutură din cap.

— Nu. Vânează... ceva, spuse ea cu reţinere. Pe cineva, dar nu pe noi.

Tobias privi iritat, întâi spre ea, apoi din nou spre mâna de licurici mărunţi şi sclipitori. Cum putea să-şi dea seama de una ca asta de la distanţa aceea şi în bezna aceea? El însuşi de abia reuşea să-i dibuiască chipul. Katrin trebuia să aibă ochi de pisică.

— Repede! spuse Katrin de-odată. Poate reuşim totuşi.

Alergară mai departe spre pădurea apropiată. Tobias aruncă o privire hăituită peste umăr, văzu călăreţii apropiindu-se, însă luând-o în acelaşi timp spre partea de vest. Nu veneau spre ei. Katrin părea să aibă dreptate. Dacă i-ar fi văzut, călăreţii n-ar fi făcut cu siguranţă un asemenea ocol lăsându-i să ia un avans atât de mare.

Ajunseră în sfârşit în pădure. Tobias vru să alerge orbeşte mai departe, pe drumul care ducea spre lac, însă Katrin îl luă repede de mână, scutură din cap şi îl trase după ea. Tufele îi păreau ca un zid de crengi şi de spini. Însă atunci zări în desiş o deschizătură îngustă, abia ajungându-i până la genunchi, prin care se zărea licărul verde al lacului.

Katrin se lăsă să alunece în genunchi şi, sprijinindu-se pe palme, încercă să se târască pe sub crengi şi vreascuri, iar când Tobias încă ezită, îl trase pur şi simplu după ea. Cu toate că încerca să-şi apere faţa, apropiind-o de pământ, se alese cu o mulţime de zgârieturi şi de răni însângerate. Tot mereu se prindeau spini în straiele sale călugăreşti, de parcă ar fi vrut să-l împiedice să înainteze. Fu nevoit să lupte o clipă cu convingerea că avea să rămână înţepenit în desişul de spini, însă chiar atunci Katrin se ridică şi îi întinse mâna spre a-l ajuta şi pe el să se ridice. Tobias se căzni să se pună pe picioare, pe jumătate cu propriile puteri, pe jumătate ajutat de Katrin, apoi se îndreptă şi privi în jur. Se găseau în mijlocul unei păduri dese, de nepătruns. Până şi ultima palmă de

pământ era acoperită cu crengi uscate, rădăcini, muşchi albicioşi şi vâscoşi şi ciuperci. Mirosul lacului putred îi tăia pur şi simplu respiraţia. Trebuia să fi fost foarte aproape de apă, pentru că printre copacii deşi pătrundea o rază verde-albăstruie.

Fără s-o mai privească pe Katrin, Tobias se luă după înfiorătoarea rază, croindu-şi drum prin desiş. Era acum pe urmele sumbrului mister al lacului, mai aproape ca niciodată – trebuia pur şi simplu să încerce să afle de unde anume venea lumina aceea verde, înfiorătoare. Katrin încercă să-l reţină, însă Tobias se scutură de mâna ei şi îşi croi drum în continuare prin plasa înşelătoare de licheni şi crengi. După câţiva paşi, desişul din faţa lui se rări, iar el văzu pentru a doua oară lacul cel mort din pădure!

Dar cum se transformase!

Mocirla rău mirositoare şi putredă se transformase cu totul într-o cloacă a infernului: o groapă aproape dreaptă, săpată în pământ, în care apa era neagră ca smoala topită. Nu apa era aceea care dădea luminii nuanţa aceea înfiorătoare de verde, ci stâncile care împrejmuiau lacul ca un jgheab. O strălucire mată, neplăcută se întindea peste granitul zgrunţuros ca o pătură găurită. Doar într-un singur loc în apă, însă destul de mult sub suprafaţa acesteia, lumina dătătoare de fiori se proiecta şi în lac.

— Dumnezeule mare! şopti Tobias. Ce-i asta?

— Nu ştiu, răspunse Katrin.

Încercă să-l apuce de braţ şi să-l tragă înapoi în pădure, însă Tobias se scutură din nou din strânsoarea mâinii ei. Rămase cu privirea aţintită asupra lacului şi încercă zadarnic să găsească o explicaţie logică pentru ceea ce vedea. Luciul care îmbrăca stâncile şi chiar o parte din pământul din jurul lacului, era acelaşi luciu înfiorător al călăreţilor cu chip de oase. Era...

Katrin îl apucă aşa de straşnic de umăr, încât se împiedică şi căzu pe spate într-o tufă cu spini. Pipăi orbeşte în jur, apucă o creangă mai groasă şi se ajută de ea să se ridice. Mâinile îi sângerau şi de-a curmezişul feţei avea o zgârietură prelungă şi usturătoare. Se întoarse furios spre Katrin.

Aceasta privea spre lac şi îşi ridicase mâna dreaptă la buze în semn de avertisment. Tobias o privi o clipă nedumerit, se uită apoi în aceeaşi direcţie ca şi ea, fără să desluşească altceva decât pădurea bolnavă, muribundă, de pe malul

celălalt. Nu ştia dacă auzea într-adevăr ceva sau dacă doar îşi închipuia că aude sunete, însă după câteva clipe percepu o mişcare. Crengile începură să foşnească, se dădură la o parte şi dintre ele apărură unul, doi şi la urmă o jumătate de duzină de călăreţi uriaşi cu chipuri de oase. Cărau o legătură întunecată şi lunguiaţă, care părea să fie foarte grea.

Katrin îi apucă cu blândeţe braţul şi îl trase înapoi în desiş. Şi de data aceasta Tobias nu se mai apără. Dacă acele creaturi satanice i-ar fi văzut, dacă doar ar fi *bănuit* că se adăpostesc în această pădure şi i-ar fi urmărit, atunci totul era pierdut pentru el şi Katrin.

Cu raza cea verde strălucind din spate şi care nu le lumina suficient calea, Tobias se împleticea neajutorat ca un copil, ţinându-se de braţul lui Katrin. Ea însă se mişca cu o siguranţă de somnambul. De mai multe ori evită câte o piedică, pe care Tobias nu ar fi văzut-o nici dacă i-ar fi arătat-o cu mâna. Într-un târziu se opri, lăsă mâna lui Tobias şi îşi făcu de lucru cu o tufă deasă şi spinoasă. Când se ridică din nou, Tobias văzu gura unei galerii întunecoase, care ducea în adâncuri.

— Ce este aceasta? întrebă Tobias.

Priveliştea acestei găuri negre îl speria. Trebuia să fie ascunzişul de care vorbise Katrin, peştera, a cărei intrare n-avea s-o găsească niciunul dintre cei care nu ştiau unde anume să caute.

În loc să răspundă, Katrin gesticula încă o dată grăbită, făcându-i semn să tacă, se lăsă la pământ – şi dintr-odată dispăru. Auzi un hârşâit, apoi o căzătură surdă şi imediat glasul lui Katrin, distorsionat de adâncime.

— Repede! Grăbeşte-te!

Tobias privi încă o dată în jur şi începu să coboare cu grijă – însă deja după primul pas greşit pierdu pământul de sub picioare; alunecă, reprimându-şi strigătul în hăul negru de sub el. O secundă mai târziu se ciocni violent de Katrin, care probabil îl aşteptase la capătul acelui tunel. În întuneric însă căzură unul peste celălalt. Tobias simţi cum cotul său se afundă brutal între coastele ei. În acelaşi timp dădu cu genunchii aşa de tare într-o piatră, că nu mai reuşi să-şi înăbuşe şi acest strigăt de durere, se întoarse într-o parte şi se chirci de durere.

— Taci! şopti Katrin îngrozită. Pentru Dumnezeu, Tobias, niciun sunet!

Tobias strânse din dinţi. Îşi reprimă cu toată puterea un

vaiet. Genunchiul drept îl ardea şi pulsa. Simţea cum sângele cald i se prelingea pe picior. Dar nu îndrăzni să mai scoată niciun sunet, ci rămase acolo tremurând, în timp ce Katrin se ridică din nou pe braţe şi genunchi şi se târî spre ieşirea din grotă. Nu vedea ce face Katrin, dar auzi un foşnet scurt după care dispăru şi ultima geană de lumină; probabil astupase intrarea în grotă cu crengile şi vreascurile pe care le dăduse la o parte la venire.

Un văl de întuneric absolut se aşternu asupra lui Tobias. Şi dintr-odată, aşa, fără avertisment, frica se instală din nou. Îl atacă precum un animal de pradă, care pândise în noapte şi care era acum sigur pe victima lui, îşi încleştă ghearele în mintea şi în inima lui. Orice încercare de a o înfrunta cu logica era condamnată să eşueze. Ştia că e în siguranţă, într-o peşteră adâncă, dar, în acelaşi timp, ştia şi că nu avea să mai iasă de acolo, că era prins într-un loc fără lumină şi fără aer, într-o antecameră a infernului. Întunericul se aşternu ca o povară grea peste pieptul său şi îi tăie respiraţia. Şi dintr-odată simţi cum întunericul se întrupează, se trezeşte la viaţă şi îi atinge mâinile, picioarele şi chipul. Pânze lipicioase de păianjen se aşternură peste ochii şi gura sa. Şi întunericul se târî ca un suflu al ciumei peste toţi porii pielii sale şi îl otrăvi până în măruntaiele trupului său.

Ţipă, se opinti şi începu să lovească terifiat în jur. Pumnii săi izbiră pietre şi crengi, apoi pe Katrin; trebuie să-i fi dat o lovitură grea, pentru că o auzi scoţând un vaiet de durere, îl apucă însă în clipa următoare cu o forţă uimitoare de încheieturi.

— Încetează! urlă ea.

O palmă îl plesni peste faţă; cu o asemenea forţă, încât îi împinse capul în spate şi el se izbi de stâncă. Un joc de lumini colorate şi fulgere de lumină explodară înaintea ochilor săi, dar durerea care-i pulsa în ceafă îl readuse înapoi în realitate. Ţipătul care încă îi mai ieşea din gâtlej amuţi brusc. Tobias se prăbuşi, îşi îngropa o clipă faţa în palme şi încercă să-şi reprime plânsul. Însă nu reuşi.

— Linişteşte-te! şopti Katrin pe un ton ferm. Te vor auzi, dacă nu încetezi să urli.

Tobias se strădui să respire cât de liniştit şi adânc putea, încercă să nu se gândească la nimic altceva, decât că erau în siguranţă şi că această peşteră nu era nimic altceva, decât o groapă întunecată şi goală în pământ. Nu era o gură de iad, în

care să fie îngropaţi de vii, ci doar o groapă în pământ.

— Ţi-ai revenit?

Mâna lui Katrin îi atinse uşor umărul, pipăi în întuneric căutând-i obrazul şi încercă să-i ridice bărbia. În peşteră domnea noaptea nopţilor. Tobias auzi suflul scurt şi greoi al lui Katrin. Ridică şi el mâinile şi palpă cu degete tremurânde în direcţia în care bănuia că se află ea. Vârfurile degetelor sale îi atinseră braţul, urcară spre umărul şi gâtul ei şi îi mângâiară în treacăt obrazul, înainte de a-şi retrage braţul cu o mişcare zvâcnită.

— Te rog, nu mai ţipa, spuse Katrin. Niciun sunet.

Tobias înghiţi în sec.

— Iartă-mă. Mă cam lasă nervii.

— Bine, bine, spuse Katrin. Nu cred că ne-au auzit. Dar, te rog, ai grijă.

— Dar... dar sunt aici, bâigui el.

Simţea cum intră din nou în panică. Mintea nu părea să-i mai funcţioneze normal. Teama puse stăpânire pe el, o teamă infernală, o teamă capabilă de orice, ură, dementă, ucidere. „Dumnezeule, gândi el într-un scurt moment de luciditate, ce cale am apucat? Inchizitorul într-o gură de iad.”

— Nu ne vor găsi, spuse Katrin din nou. Şi în glasul ei îşi făcu loc o undă de teamă. Te rog, Tobias! Ştiu... ştiu ce simţi. Nici mie nu mi-a fost mai uşor. Dar trebuie să lupţi. Dacă nu lupţi, suntem pierduţi. Dacă ne prind, ne omoară pe amândoi.

— Ne *omoară?*

Aproape că-i venea să râdă. Moartea i se părea ca o izbăvire după tot ce i se întâmplase şi i se întâmpla încă. Existau lucruri cu adevărat mai cumplite decât moartea. Mâinile îi tremurau din ce în ce mai tare. Simţea cum o sudoare rece şi lipicioasă îi ţâşnea din tot trupul. Zidurile nevăzute de jur-împrejurul său păreau că se strâng, că îl strivesc.

— Pot să te las o clipă singur? întrebă Katrin grijulie.

Tobias clipi în semn de aprobare, cu toate că numai gândul de a rămâne singur în această întunecime de iad îl duse aproape la limita dementei. Nu avea cum să o fi văzut depărtându-se, dar auzi foşnetul când aceasta se ridică şi se căţără pentru a doua oară pe povârnişul abrupt spre ieşirea din grotă. Dură o bună bucată de vreme până se întoarse.

— E linişte peste tot, spuse ea. Nu cred că ne-au auzit.

Tobias privi în direcţia din care venea vocea ei. Se căzni să

deschidă larg ochii, însă nu reuşi să vadă nici măcar o umbră din Katrin. Rămăseseră vocea, mireasma şi căldura, însă fără chip, o amintire fără trup.

— Ei? întrebă el după un timp. Care „ei”?

Katrin nu răspunse. Dar Tobias o simţi cum tresare. Era surprinzător cât de repede reuşeau celelalte simţuri ale sale să-i suplinească funcţia ochilor, care deveniseră acum inutili.

— Ştii cine sunt, nu-i aşa? întrebă el.

Din nou Katrin nu răspunse. Se mişca foşnind în întunecimea dintre ei şi încercă să se îndepărteze puţin de el, însă grota nu era suficient de încăpătoare. După cum el nu reuşea să se îndepărteze de ea, cea care-l inunda cu un sentiment de fericire nespusă şi cu un chin indescriptibil în acelaşi timp, tot aşa nu reuşea nici ea să-l ţină la distanţă. Mâna lui îi atinse braţul şi o cuprinse cu putere de încheietură. Katrin încercă să scape din strânsoarea aceea, însă de data aceasta, Tobias fu acela care nu o lăsă.

— Te rog, Katrin, spuse el aproape implorând-o. Spune-mi ce ştii.

— Nu acum, răspunse Katrin. Te rog, Tobias! Am... am să-ţi spun totul, dar nu acum şi nu aici. Mai târziu, când vom fi în siguranţă.

— În siguranţă? Tobias aproape că ţipă, dar în acelaşi timp tresări speriat. În siguranţă? repetă el mult mai încet, însă tot pe un ton vecin cu isteria. Cum adică? Unde vrei să mergi?

Katrin tăcu o vreme. Apoi răspunse:

— Am crezut că, dintre noi doi, tu ai fost acela care a pus la cale evadarea noastră.

Tobias tăcu afectat. Vorbele lui Katrin îi aduseră aminte de cât de nebuneşte se comportase. Ea avea întru totul dreptate: *el* o eliberase din turn; însă acum recunoscu faţă de sine însuşi că această acţiune nu fusese doar pripită, ci poate chiar o prostie. Fără ajutorul lui Katrin, probabil ar fi fost deja prinşi – şi omorâţi.

O eliberă din strânsoare.

— Îmi pare rău, spuse el. Ai dreptate.

— De ce-ţi pare rău? întrebă Katrin tot pe tonul acela dispreţuitor, poate chiar deliberat pentru a-l leza. Pentru că mi-ai salvat viaţa?

— M-am comportat ca un nebun, spuse Tobias cu seriozitate. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, mi-era doar teamă pentru tine. Am vrut să te ajut. Acum te-ar omorî de

îndată ce te-ar prinde.

— Ar fi făcut-o oricum, răspunse Katrin încet.

Tobias scutură din cap.

— Nu. Aş… aş fi putut să-i împiedic. Ar fi trebuit… ar fi trebuit să-i împiedic. Îşi îngropă din nou obrazul în palme şi îşi reprimă un vaiet. Doamne, ce am făcut?

— Ai făcut ce trebuia, spuse Katrin. Ridică mâna, atinse tandru cu vârfurile degetelor obrazul şi buzele lui Tobias şi acesta fu străbătut de un fior. Ştiu că nu ai vrut decât să mă ajuţi, spuse ea. Dar, crede-mă, nu ai fi reuşit. Nu te-ar fi lăsat pentru nimic în lume să mă achiţi. Indiferent ce dovezi ai fi găsit sau nu pentru nevinovăţia mea – ei nu te-ar fi lăsat.

— Cine sunt ei? întrebă Tobias. Te rog, Katrin, spune-mi ce se petrece în oraşul acesta. Ce… se întâmplă aici? Ţin slujbe satanice! Se roagă la demoni şi la spirite!

Din nou degetele lui Katrin îi atinseră obrazul şi simţi iarăşi acea tresărire în faţa căreia era neputincios. Oh, încercase, încercase din răsputeri să fie stăpân pe simţurile sale, încercase cu forţa disperării să reprime imagini şi gânduri care se ridicau din propria memorie. Însă nu era capabil să-şi reţină propriile braţe, când acestea se ridicară, atinseră umerii lui Katrin şi o traseră cu tandreţe înspre el.

Ea nu se apără, ci se lipi de el şi îşi îngropă obrazul la pieptul lui. Tobias îi simţi bătaia inimii pe sub stofa subţire a rochiei şi parfumul îmbătător al părului. Mâinile sale îi mângâiară părul, îi atinseră obrazul şi îi desenară contururile ochilor, ale nasului, ale buzelor, ca degetele unui orb, care explorează chipul celui de dinaintea sa pentru că nu-l poate vedea. Şi din nou se întâmplă: ca printr-o vrajă, Katrin se transformă din nou în faţa pe care o cunoscuse, redeveni din femeie acel copil pentru care nutrise o dragoste curată, nealterată.

Pentru ultima oară încercă să-şi ţină în frâu sentimentele.

— Te rog, nu, Katrin, şopti el. Nu… nu putem face asta.

Katrin râse; un ton şoptit şi cald, care îi doborî rezistenţa mai repede şi mai deplin decât ar orice altceva.

Dintr-odată nu se mai aflau în peşteră, ci din nou la lac. Din nou copiii care fuseseră odinioară. Îi simţea trupul sub mâinile sale, îi simţea căldura, ritmul alert şi totuşi liniştitor al inimii, ispita care i se arăta atât de dulce, încât aproape că îl durea.

Buzele lui încă mai şopteau vorbe inutile de rezistenţă,

însă mâinile sale alunecau peste rochia ei, i-o ridicară peste umeri şi îi mângâiară umerii rămaşi goi.

Respiraţia lui Katrin se acceleră. Se ridică deasupra lui, îi cuprinse obrazul cu amândouă mâinile, ca pe acela al unui copil bolnav şi-l sărută.

Un vertij îl cuprinse pe Tobias, cum niciodată până atunci nu ar fi putut nici măcar să-şi imagineze. Nu mai era stăpân pe raţiunea lui. O trase cu toată puterea spre el, îi sfâşie rochia şi o ajută când ea încercă să-i desfacă veşmintele preoţeşti. O strânse tot mai puternic la piept, răspunse săruturilor ei, îi dezmierdă obrazul, gâtul, sânii, întregul trup. Coşmarul lui se transformase într-un iureş de fericire. Iadul devenise rai.

După o bună bucată de vreme, Katrin se ridică şi începu să-şi tragă pe ea, în îngustimea peşterii, rochia.

— Îţi pare rău? întrebă ea dintr-odată.

— Să-mi pară rău? Tobias se gândi o clipă. Făcuse mai mult decât să-şi încalce jurământul, însă toate acestea nu mai aveau acum nicio însemnătate. Nu, spuse el.

Katrin se aplecă spre el, îl sărută scurt pe buze şi se ridică din nou.

— Ce ai de gând? întrebă Tobias.

— Am să mă duc să văd dacă au plecat, răspunse Katrin.

Tobias vru să o reţină, însă Katrin se căţărase deja spre ieşire. De data aceasta percepu un licăr slab, cenuşiu de lumină, când Katrin împinse la o parte tufele de la intrare. Se auzi un foşnet scurt, se făcu din nou linişte deplină. După toate aparenţele, Katrin ieşise de tot din grotă.

Nu lipsi prea mult. Tobias profită de absenţa ei pentru a-şi trage pe el cu neîndemânare straiele şi pentru a le curăţi cum se putea. Şi pentru a-şi face ordine în gânduri. Nu regreta. Avea să-şi piardă funcţia şi avea să fie exclus din ordinul său. Dar nici asta nu mai avea nicio însemnătate. Katrin şi el aveau să rămână în viaţă, tot restul era lipsit de importanţă.

— Au plecat, spuse Katrin, după ce se întoarse la el. Am fost până la marginea pădurii. Nu e nicăieri nicio mişcare.

— De îndată ce se luminează de ziuă vor prinde de veste că ai fugit. Iar Temser va descoperi dispariţia mea şi mai devreme. I-am poruncit să mă trezească.

Katrin cumpăni o clipă.

— Mai sunt două ceasuri până la ivirea zorilor, spuse ea. Am putea să reuşim. Dar ar fi mai sigur să rămânem aici până se înserează din nou. Contele va trimite toţi oamenii lui să ne

caute, îndată ce află că am fugit.

Tobias zâmbi fără vlagă. Nu de oamenii contelui se temea el, nici de Bresser sau de oamenii din Buchenfeld. Şi gândul de a rămâne o zi întreagă în gaura aceea întunecată şi puturoasă de sub pământ era pur şi simplu imposibil de îndurat.

— Nu, spuse el. Trebuie să plecăm. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

O privi gânditor şi prelung pe Katrin. Aceasta nu baricadase intrarea în peşteră cu crengi, aşa încât puţin din lumina cenuşie cădea înlăuntrul ei, iar el îi putea desluşi silueta.

— Cât e până în celălalt oraş? întrebă el. Spre sud?

— De-a lungul râului? Katrin îşi înclină capul într-o parte. O jumătate de zi de mers pe jos. De ce?

— Va trece o vreme până vor pricepe cu adevărat ce s-a întâmplat, răspunse Tobias. Ne vor căuta întâi în direcţia din care am venit eu, în nord. Dacă reuşim să ajungem într-un oraş, suntem în siguranţă.

— Nu-l subestima pe conte, răspunse Katrin, dar Tobias o întrerupse cu o mişcare a mâinii.

— Încă mai sunt inchizitor, Katrin. Indiferent ce se va întâmpla mai târziu, mi se va da crezare. Sunt sigur că există mulţi oameni pe care îi interesează mai mult ce se petrece în acest oraş decât ce am făcut eu.

Katrin nu-l contrazise, ci doar ridică din umeri şi se căţără înaintea lui spre ieşirea din grotă.

Uşurinţa cu care urca ea pe culoarul îngust era înşelătoare. Tobias alunecă de două sau de trei ori, poate nici n-ar fi reuşit să urce dacă ea nu s-ar fi aplecat spre el întinzându-i mâinile şi ajutându-l.

Când se căzni să iasă printre crengile şi spinii de la intrare se zgârie din nou pe obraz şi pe mâini. Se ridică gemând, privi în jur şi o văzu pe Katrin cum acoperă din nou cu grijă intrarea în peşteră.

— Nu ştii niciodată dacă nu vei mai avea nevoie de o ascunzătoare sigură, răspunse ea privirii sale surprinse.

Tobias ridică din umeri.

— Chiar că e sigură, spuse el. Cum ai găsit-o?

Ea râse.

— Am căzut în ea, mărturisi Katrin.

Tobias rămase serios. Privi în direcţia din care se zărise luciul înspăimântător al lacului. Însă luna şi stelele aruncau

asupra ţinutului o lumină argintie, palidă, care împrăştia licărul verde-albăstrui.

— Veneai deseori pe aici, nu-i aşa? întrebă el încet şi fără să o privească pe Katrin.

— Mai demult – da, răspunse Katrin, înainte să înceapă totul. Mai târziu n-am mai îndrăznit. Lacul... mi-era frică de el, şi în afară de asta, *ei* erau mereu aici.

— Ei?

Într-un fel, Katrin părea să simtă că de data aceasta Tobias nu avea să se mai mulţumească cu un răspuns evaziv. Privi încă o vreme prin el, în gol, însă în final oftă, se strădui să zâmbească şi-l privi.

— Ai văzut ce fac, spuse ea. Bresser şi ceilalţi. Toţi îi aparţin, fiecare în parte, fiecare bărbat, fiecare copil, fiecare femeie.

— Vrei să spui că întregul Buchenfeld se închină la diavol?

Katrin scutură din cap.

— Nu la diavol. Diavolul e bun pentru speriat babe şi copii.

— Şi preoţi nătângi ca mine, adăugă Tobias.

— Şi preoţi nătângi ca tine, confirmă Katrin cu un alt zâmbet ironic. Nu e un cult satanic. Este... amuţi în miezul propoziţiei.

Tobias tresări şi el speriat. Undeva, în spatele lor se mişcase ceva. O umbră care trecuse fâlfâind, dar nu era sigur.

— Poate doar un animal, şopti Tobias.

Katrin nu răspunse. Pădurea aceasta era moartă, atât cât putea fi o bucată de pământ. Suflul ciumei care venea dinspre lac distrusese şi copacii şi tufele de spini.

Din nou Katrin fu aceea care preluă conducerea când porniră, înainta dibaci şi se oprea tot mereu să pândească. Doar de două, trei ori i se prinse rochia de câte o creangă şi o singură dată fu nevoit Tobias să o ajute să dea la o parte o tufă deosebit de sălbatică. Apoi ajunseră la marginea pădurii şi păşiră afară în noapte.

Tobias privi în jur cu inima bătând să-i spargă pieptul. După bezna deplină a ultimelor ceasuri, lumina stelelor i se părea nefiresc de puternică. Avea senzaţia că vede la distanţă de mile întregi. Foarte departe, mult mai departe decât ar fi fost de fapt posibil, aşa i se părea, recunoştea oraşul Buchenfeld, o umbră sinistră, care şedea ca un animal monstruos pe pământul întins. Katrin o porni spre sud fără să mai scoată o vorbă. Făcură însă doar câţiva paşi, când Tobias

se opri brusc şi pândi.

— Ce este? întrebă Katrin.

Tobias scuturǎ din cap şi-i fǎcu semn sǎ tacă. *Auzise* ceva. Era absolut sigur şi se mira puţin că nu auzise şi ea zgomotul. Încercă din răsputeri să străpungă cu privirea întunericul. Dar singurul lucru pe care-l auzi era propria sa respiraţie şi fâşâitul abia perceptibil al vântului printre copaci.

— Să mergem! îl grăbi Katrin. Noi...

Tobias ridică din nou mâna şi o întrerupse.

— Taci, spuse el.

Katrin nu mai spuse nimic, dar îl privi speriată şi se încruntă.

Panica părea să-l cuprindă din nou pe Tobias şi amenințe să-i ia în stăpânire raţiunea. Avea senzaţia că-i fuge pământul de sub picioare. Nu era pregătit pentru situaţia aceasta. Nu ar trebui să facă aşa ceva, gândi el în pragul isteriei. Nu putea face una ca asta. Era un om al păcii, ştia să poarte o luptă cu vorba, nu cu arma. Făcuse totul pe dos, încă din momentul în care o eliberase pe Katrin din turn şi era pe punctul de a strica şi ce avea să urmeze. El...

Pater Tobias se străduia cu toată puterea să nu-şi ducă gândul până la capăt, îşi încleştă strâns pumnii pentru a-şi reprima tremurul şi închise pentru o clipă ochii; aşa de apăsat, că văzu stele scăpărând înaintea ochilor. Când îi deschise din nou, se liniştise deja într-o oarecare măsură. Însă era o linişte înşelătoare, periculoasă, o linişte care, la cel mai mărunt pericol, la cel mai mic zgomot, avea să se risipească.

— Nu... nu pot face asta, şopti el. O privi pe Katrin şi o imploră cu glas stins. Te rog, Katrin...

Ea se apropie îndată de el şi îşi puse ocrotitor mâna pe braţul său.

— Ştiu, spuse ea foarte încet. Nu-ţi fie frică, Tobias. Te apăr eu.

Dacă ar fi fost capabil să gândească limpede măcar pentru o clipă, ar fi izbucnit într-un râs isteric. *Ea* să-l apere pe *el.* Era... absurd. Pur şi simplu ridicol.

— Mare erou mai sunt, nu-i aşa? întrebă el şi încercă să zâmbească, însă gura i se schimonosi într-o grimasă.

— Eşti, răspunse ea foarte serioasă. Ce ai făcut tu, a fost foarte curajos, Tobias. Indiferent cum se va sfârşi, nu am întâlnit niciodată un bărbat mai curajos decât tine.

Nu era sigur dacă vorbele acestea erau sincere sau erau

menite să-l liniştească. Dar, oricât de absurd părea, în apropierea lui Katrin se simţea ocrotit. Ea cunoştea fiecare palmă de pământ, oamenii de aici, felul lor de a gândi şi de a acţiona şi era puternică, mult mai puternică decât el.

Trecură mai departe, lăsând dumbrava în urma lor, când, dintr-odată, Tobias se opri şi privi cu ochii mijiţi înapoi spre marginea pădurii.

— Ce este?

Katrin nu mai reuşi acum să acopere nerăbdarea din glasul ei.

Însă Tobias nu răspunse, ci se strădui doar să privească spre marginea pădurii, se întoarse chiar şi începu să meargă înapoi pe drumul pe care veniseră.

— Ce ai de gând? întrebă Katrin consternată. Tu…

Tobias rămase la o anumită depărtare de marginea pădurii, se uită o clipă înlemnit la desişul din crengi mucegăite şi lemne moarte şi privi apoi din nou în pământ. În lumina slabă abia dacă se vedea şi în fond nu fusese decât o întâmplare că se uitase în jos, dar acum, de aproape, nu mai putea fi trecut cu vederea: în locul acela pământul fusese săpat de curând.

— Cineva a săpat aici de foarte puţin timp, spuse el.

Katrin privi cu fruntea încruntată spre bucata de pământ negru proaspăt frământat.

— Cum adică?

În loc să răspundă, Tobias se lăsă pe vine şi întinse mâinile. Pământul din faţa sa era umed şi aerisit, nu ca pământul acela bătătorit şi ars al câmpurilor dimprejur, ci un pământ moale, scos din adâncuri la suprafaţă şi emanând încă mirosul putred al lacului, care se infiltrase peste tot în pământul dimprejurul său. Se gândi dintr-odată iarăşi la călăreţii cu chipuri de oase, pe care-i văzuse timp de o fracţiune de secundă pe malul lacului. Căraseră ceva. Şi începu să bănuiască ce.

— Aici a fost îngropat ceva, şopti el.

— Prostii! răspunse Katrin revoltată şi făcu un semn de iritare cu mâna. Şi chiar dacă ar fi aşa, ce vrei să faci? Vrei să-l dezgropi? Poate cu mâinile goale?

„Întocmai aşa am să fac, gândi Tobias furios şi îşi cufundă mâinile în pământul nisipos.”

Katrin pufni, nevenindu-i să creadă.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă ea consternată. Tu…

— Taci! o întrerupse Tobias. Mai bine ajută-mă.

Katrin îl privi nedumerită tot clătinând din cap.

— Trebuie să-ţi fi pierdut complet minţile, spuse ea. Chiar dacă au îngropat ceva aici, ce crezi că poţi dovedi cu asta, dacă te apuci şi dezgropi acel ceva?

Tobias încetă o clipă să dea pământul reavăn la o parte cu mâinile.

— Poate totul, răspunse el. Nu au îngropat ceva. Au îngropat pe cineva. Un om. Tăcu o clipă. Şi probabil că nici măcar nu e primul, nu-i aşa?

Katrin nu răspunse.

— Omoară oameni, continuă Tobias. Nu se mulţumesc să ţină slujbe satanice, nu-i aşa? Sacrifică oameni. Am dreptate?

Katrin nu spuse nimic, însă tăcerea ei era suficientă.

Tobias începu ca un dement să dea pământul lipicios la o parte. Numai gândul că ar fi putut avea dreptate şi că într-adevăr sacrificau oameni – *oameni!* – îl aducea în pragul nebuniei. Dar şi mai cumplit de suportat ar fi fost să nu se uite la ce anume se afla îngropat sub vălul acela palid şi negru de pământ mort.

Nu trebui să sape foarte adânc. Nu după mult timp dădu cu degetele de ceva. Simţi o stofă grea, udă, care părea a fi o haină de piele umedă, până pricepu îngrozit că *era* piele de om.

Tobias împietri. Bănuise ce avea să găsească, dar bănuiala şi confirmarea ei erau două lucruri cu totul diferite. Tobias se tângui de parcă ar fi resimţit o durere, închise ochii şi se căzni din toate puterile să-i deschidă din nou pentru a vedea chipul palid, încremenit de moarte, care ieşise la vedere din pământul umed.

Cunoştea acel chip.

Era Greta. Tânăra femeie, despre care Bresser susţinuse că precis nu este din Buchenfeld şi pe care o întâlnise la râu, unde născuse şi îşi înecase copilul.

Şi nu murise de moarte bună. Fruntea îi era brăzdată de-a curmezişul de o rană adâncă. Obrazul îi era plin de sânge şi de pământ, iar în ochii ei mânjiţi de ţărână, dar deschişi se putea citi o groază care trăda chinurile pe care trebuie să le fi îndurat în ultimele clipe ale vieţii.

— O, Doamne Dumnezeule, şopti el cu vocea cântată şi îşi făcu involuntar semnul crucii. Cine… cine a făcut una ca asta?

— Ne vor omorî şi pe noi, dacă mai stăm mult pe aici,

nebun ce eşti, răspunse Katrin.

Tobias o privi. Era într-adevăr doar teamă ceea ce se auzea în vocea ei? Furia din glasul ei era într-adevăr numai pentru că pierdeau timp preţios, timp care poate avea să hotărască dacă trăiesc sau mor? Sau…

Pater Tobias nu reuşi să-şi ducă gândul până la capăt, căci în secunda următoare păru că totul se întâmplă în acelaşi timp: văzu din colţul ochilor o mişcare din umbră, năucitor de rapidă, o auzi pe Katrin scoţând un ţipăt, auzi un pas greu, apăsat, o văzu pe Katrin întorcându-se şi prăbuşindu-se şi simţi în acelaşi timp un curent puternic de aer căruia îi urmă o lovitură cumplită în umăr.

Izbitura îl doborî la pământ. Urlă de durere şi de frică. Avea senzaţia că umărul îi fusese crăpat în două de un topor. Simţi sânge lipicios şi cald şiroindu-i pe spinare şi pe braţ. Zări din nou o umbră şi îşi duse braţul nevătămat la faţă într-un gest de apărare.

Mişcarea îi salvă viaţa. Spada, care-i ratase tâmpla, spintecându-i adânc umărul, se împlântă la un deget distanţă de corpul său, în pământ, înfigându-se adânc în pieptul femeii moarte din groapă. Tobias urla şi dădea orbeşte cu picioarele în jur. Lovi cu picioarele creatura uriaşă cu chipul lucios şi palid şi o făcu să-şi piardă echilibrul. Spada fu smulsă din mâna atacatorului şi rămase înfiptă în pământ, de parcă femeia moartă din groapă ar fi încercat să o ţină pentru a se răzbuna în felul acesta pe călăul ei.

Atacatorul mârâi ca un animal sălbatic, în timp ce se împiedică fără sprijin şi se dădu înapoi doi, trei paşi. Dar nu-i făcu lui Tobias favoarea de a se prăbuşi şi de a-i lăsa astfel timp călugărului să se adune şi să fugă. Arătarea se năpusti din nou asupra lui.

Tobias îşi adună toate puterile pentru a nu-şi pierde cunoştinţa. Durerea din umăr era insuportabilă. Valuri de foc îi pulsau prin corp. I se făcu rău de durere, iar mâna dreaptă începu să-i zvâcnească. Abia dacă-l putea zări pe atacator. Tot ce desluşea era o umbră uriaşă, distorsionată, cu un chip de oase albe şi braţe uscate cu gheare, oase goale de schelet.

Uriaşul nu încercă să-şi smulgă spada din pământ, ci dădu cu piciorul după el. Un alt val de durere surdă îi trecu printre coaste. Cu masca aceea oribilă de oase dinaintea ochilor săi, totul în jurul său începu să se învârtească. În noapte se îngrămădiră umbre, mai întunecate decât noaptea;

întunecimea unui leşin, din care nu va mai avea cum să se trezească. A venit vremea, gândi el. Avea să moară. Creatorul îl va judeca şi îl va condamna, ca pe un înger căzut, la focul cel veşnic.

Însă întunericul fără sfârşit pe care-l aştepta nu veni. În schimb, uriaşul începu dintr-odată să se clatine. Din urletele sale fioroase nu mai rămase decât un oftat plin de durere, apoi făcu un pas greşit în spate şi căzu încet în genunchi!

În spatele lui îşi făcu apariţia o altă umbră, mult mai scundă. Tobias văzu cum Katrin ridică amândouă braţele şi săltă, pentru o a doua lovitură, un toiag cam de lungimea unui braţ. Zgomotul cu care izbi ceafa arătării cu chip de oase făcu să-i treacă fiori până în măduva oaselor.

Uriaşul rămase preţ de o clipă nemişcat în genunchi, cu mâinile ridicate, într-un gest grotesc de implorare. Apoi se prăbuşi înainte şi căzu peste picioarele monahului.

Katrin îşi aruncă toiagul. Dintr-un pas fu lângă el, dar îşi retrase îngrozită mâinile, când văzu ce păţise la umăr. Ochii i se dilatară.

— Doamne Dumnezeule! se tângui ea. Tobias!

Tobias gemea de durere. Vru să se ridice, însă braţul drept nu-l mai asculta. Căzu vlăguit înapoi şi se lovi cu capul de o rădăcină tare ca piatra.

Această nouă lovitură trebuie să-i fi răpit cunoştinţa, pentru că următorul lucru pe care-l simţi erau mâinile lui Katrin, care îi oblojeau umărul. Încercă să deschidă ochii, însă nu percepu decât umbre mişcându-se, străbătute toate de o durere ca o plasă roşie de păianjen.

— Nu te mişca! auzi el vocea lui Katrin.

I se părea că suna isteric, însoţită de ecouri neliniştitoare, de parcă s-ar fi aflat adânc sub pământ, într-o peşteră nesfârşită, îngustă, de piatră. Vru să spună ceva, însă nu mai avea nici glas. Rana de la umăr încă sângera; simţea cum viaţa i se scurgea pulsând scurt şi agitat. Din chinul durerii cuibărite ca un păianjen uriaş şi dogoritor în umărul lui, izvorî acum încă ceva: o somnolenţă grea şi ispititoare, care adăpostea promisiunea liniştii şi a somnului fără sfârşit. Ştia că nu avea voie să-i cedeze, dar, în acelaşi timp, moartea i se păru dintr-odată ca o mântuire.

— Trebuie să rămâi treaz, Tobias, spuse Katrin, de parcă i-ar fi citit gândurile. Te rog, nu adormi. Dar nici nu te mişca. Încerc să-ţi opresc sângerarea.

N-ar fi putut să se mişte, nici dacă ar fi dorit. Corpul îi era paralizat, atât de inert, de parcă s-ar fi transformat în stană de piatră; cu excepţia mâinii sale drepte, care încă mai zvâcnea şi care lovea pământul cu mişcări scurte, spasmodice. Tot ce izbuti fu o uşoară mişcare a capului în semn de aprobare.

Îşi pierdu din nou cunoştinţa, dar de data aceasta Katrin îl apucă de umăr şi-l scutură, până ţipă de durere.

— Să rămâi treaz, am spus! strigă ea la el. Ascultă-mă! Deschide, ochii! La naiba, Tobias, nu te las să mori!

Tobias se văită. Katrin îi întoarse capul cu o smucitură şi îi trase mai multe palme, până când deschise ochii şi ridică slab mâna să se apere de ele.

Katrin răsuflă uşurată, se depărtă puţin de el şi îi atinse în treacăt obrazul. Zâmbi.

— Îmi pare rău, spuse ea, dar nu poţi să renunţi tocmai acum.

Tobias aprobă clipind din ochi. Ea pricepu că o auzise, îi zâmbi încă o dată şi se aplecă din nou peste umărul lui. Tobias strânse din dinţi aşteptând valul de durere. Simţi cum şuvoiul de sânge care se revărsa din rană slăbi şi, odată cu el, începu să se risipească şi abisul întunecat al somnului, care părea că vrea să-l atragă în îmbrăţişarea sa.

Pentru a doua oară, în decurs de doar câteva zile simţise atingerea morţii. Şi pentru a doua oară îi scăpase.

După o vreme, trupul lui păru să prindă din nou viaţă. Simţea fiecare bătaie a inimii sale zdruncinate ca pe un cutremur surd şi dureros. Dar era o altfel de durere, cea pe care o simţea acum, nu era o durere care să-l arunce în starea aceea de leşin. După încă un timp se simţi chiar suficient de întremat ca să se ridice, însă Katrin nu-i îngădui.

— Nu te mişca! spuse ea ameninţător. Rana nu e foarte gravă, dar se poate oricând deschide. Zâmbi slab. Să mai aşteptăm puţin.

— Trebuie… să mergem, şopti Tobias. N-avem… timp.

Katrin nu răspunse, însă privirea cu care îl măsură era edificatoare. Nu aveau să mai plece niciunde. Rănile sale erau prea grave.

— Îmi pare aşa de rău, şopti Tobias.

Katrin nu răspunse. Îi luă mâna şi o duse la obrazul ei închizând ochii.

— Am stricat tot, şopti Tobias. Dintr-odată ochii i se umplură de lacrimi, dar nu se ruşina de ele. Am fost nebun,

Katrin, dar nu am vrut decât să te ajut. Eu...

— Ştiu, îl întrerupse Katrin cu blândeţe şi îi puse un deget pe buze.

Apoi se întoarse şi se aplecă spre corpul inert de lângă Tobias.

Bărbatul era mort.

Masca palidă cu chip de oase de sub gluga neagră se desfăcuse şi lăsa să i se vadă înfăţişarea omenească. Era plin de sânge, cu ochii căscaţi de groază. Tobias nu era surprins. În adâncul sufletului său ştiuse mereu că aceste arătări cu chip de oase nu sunt demoni, nu sunt morţi care ieşiseră din morminte, ci oameni în carne şi oase.

— E unul din oamenii lui Theowulf, nu-i aşa? întrebă el încet.

Katrin încuviinţă. Zâmbi, însă peste obrajii ei şiroiau lacrimi. Şi când mâinile ei îi atinseră obrajii, Tobias simţi cum tremură.

Tobias nu mai puse întrebări şi nici Katrin nu mai spuse nimic, ci se aşeză din nou alături de el, îi ridică cu grijă creştetul şi i-l aşeză în poala ei.

Aşa îi găsiră Theowulf şi cei câţiva trimişi ai contelui, care sosiră călare un ceas mai târziu, odată cu ivirea zorilor, pentru a-i aduce din nou în oraş.

Capitolul 15

Trebuie să fi trecut vreo zece zile până când văzu din nou lumina soarelui. Tobias numărase mesele – erau două mese pe zi – şi adăugă două zile, cât zăcuse cu febră. În afară de Maria, care îi aducea de mâncare şi îl îngrijea după puteri şi de medicul care venise a treia zi, nu văzuse la faţă nicio altă persoană.

Nu mai avea niciun sens. Chiar dacă ar fi fost să se întâmple o minune şi să scape cu viaţă – şi nu prea existau semne în acest sens – viaţa sa îşi pierduse orice valoare. Nu mai avea nimic pentru care să merite să trăiască sau să se roage. Dacă îl mai mira ceva, era doar faptul că nu-l omorâseră imediat. Însă nevasta lui Bresser îi aducea mâncăruri bune, hrănitoare şi, spre deosebire de Katrin, nu fusese pus în lanţuri şi azvârlit într-o hrubă întunecoasă, ci se trezi din delirurile febrile într-un pat moale şi curat. Era culcuşul pe care-l amenajase el în celula lui Katrin. Carcera ei era acum închisoarea lui. Nu făcuseră decât să bată din nou scândurile la ferestre.

Maria venea des, dar nu scotea o vorbă. Tobias încercase în repetate rânduri, în primele zile, să închege o discuţie cu ea, fără ca aceasta să fi reacţionat. Probabil i se interzisese strict să vorbească cu el. Poate puseseră un paznic să-i spioneze. Aşa trecură aceste zece zile într-o beznă totală şi într-o tăcere absolută.

Însă în a unsprezecea zi veni contele.

Tobias dormise şi o visase iarăşi pe Katrin: o aglomeraţie confuză de imagini şi sentimente, impresii şi sunete, străbătută de o disperare surdă şi de o furie dureroasă şi fără sens. Dintr-odată, cineva îl apucă brutal de umărul rănit. Tobias deschise ochii, scoţând un vaiet de durere şi clipi în primul moment, dezobişnuit de lumină, aproape orbit de flacăra unei lumânări.

Se aşează nesigur, ridică mâna la ochi într-un gest de apărare şi încercă să recunoască silueta care îl trezise. În prima clipă înţelese doar că nu era Maria. Apoi umbrele mişcătoare dinaintea ochilor săi prinseră contur şi, câteva secunde mai târziu, dobândiră şi chip: chipul îngust, tineresc al contelui, ai cărui ochi îl priveau de sus cu un amestec de milă, regret şi furie.

— Theowulf, spuse Tobias stins. Aţi venit să mă omorâţi?

— A venit cineva care vrea să vorbească cu Sfinţia Voastră, spuse Theowulf cu voce aspră.

— Seniorul vostru? întrebă monahul încet. Diavolul?

Theowulf se încruntă, tăcu însă. Se dădu un pas înapoi şi făcu un semn cu mâna. Tobias se căzni să se ridice. Făcea mişcările cu multă precauţie. Rana se vindecase destul de bine, dar încă îl mai durea.

— Puteţi umbla? întrebă Theowulf, când Tobias se căzni să se ridice.

Tobias aprobă cu amărăciune.

— Da, spuse el. Omul vostru a fost un ageamiu. Nu m-a rănit cine ştie ce.

Theowulf oftă. Însă părea mai degrabă trist decât furios.

— Sunteţi nebun, pater Tobias. M-am înşelat în privinţa Sfinţiei Voastre.

— Eu nu, răspunse Tobias glacial. Eu am avut imediat sentimentul că nu sunteţi cel drept care vă daţi.

Theowulf îi ignoră spusele.

— De ce aţi făcut una ca asta? murmură el clătinând din cap. Totul s-ar fi sfârşit cu bine, dacă aţi fi făcut ce v-am propus. Dar acum nu mai pot face nimic pentru Sfinţia Voastră.

— Mă gândesc că aţi făcut deja destule pentru mine.

— Dacă vi se pare că se cuvine să fiţi ironic, atunci vă înşelaţi, răspunse Theowulf cu seriozitate. Aţi stricat totul, om netrebnic ce sunteţi.

— Aşa? Tobias încercă să zâmbească, însă nu reuşi să scoată decât un sunet gutural. Unde mă duceţi? În pădure, să mă îngropaţi lângă femeia aceea sărmană? Sau v-aţi străduit să găsiţi o ascunzătoare mai bună pentru hoitul meu?

— Vă înşelaţi, pater Tobias, răspunse Theowulf liniştit. Eu nu sunt asasin.

— O, sigur că nu, replică Tobias batjocoritor. Cu siguranţă că n-a fost decât un lanţ de coincidenţe nefericite, nu-i aşa? Poate că aţi sărăcit în aşa hal, tot ajutând poporul sărman, că nu v-aţi mai putut permite nişte veşminte noi, ci aţi fost nevoiţi să luaţi craniile morţilor, ca să vă apăraţi de frig şi vânt.

Theowulf oftă. Însă nu mai răspunse, ci se întoarse şi se îndreptă spre uşă. Aşteptă răbdător până ajunse şi Tobias, îl lăsă pe acesta să treacă şi făcu semn să-şi continue drumul când Tobias dădu să se oprească.

Monahul clipi. În lumina neobişnuită îi dădură lacrimile. Le

şterse cu dosul palmei, privi iscoditor în jur şi constată cu o uşoară surprindere că nu e postat niciun paznic la uşă; Theowulf venise singur după el.

— Unde mă duceţi? întrebă el încă o dată.

— La judecătorul Sfinţiei Voastre, răspunse Theowulf.

Tobias îl privi întrebător.

— Vi se va intenta proces, răspunse Theowulf.

— Proces? De către cine? De Domnia Ta – sau de Bresser?

Din nou, Theowulf reacţionă la tonul lui batjocoritor cu o încruntare iritată. Dar şi de data aceasta vocea sa rămase calmă.

— De ai voştri, răspunse el.

— Aţi...

— Sunteţi un om al Bisericii, îl întrerupse Theowulf. Nu sunteţi sub jurisdicţia mea. Nu am dreptul să vă judec. S-o facă alţii.

Tobias rămase nedumerit.

— Ce... vrea să însemne asta? întrebă el circumspect.

— Nu vă puteţi închipui? întrebă Theowulf devenind dintr-odată nerăbdător. Nu ştiu cu ce fel de vrăji v-a rătăcit vrăjitoarea simţurile, Tobias, dar atât ar trebui să vă fie limpede, că un bărbat cu poziţia Sfinţiei Voastre care ajută o vrăjitoare să fugă şi omoară un ţăran nevinovat nu are cum să se aştepte la clemenţă din partea mea şi cu atât mai puţin din partea confraţilor Sfinţiei Voastre.

Tobias încă nu pricepu.

— Aţi...

— Nu sunteţi singurul inchizitor din lume, pater Tobias, îl întrerupse Theowulf batjocoritor. Dacă nu mi-ar părea aşa de rău de Sfinţia Voastră, nebun sărman, atunci aş găsi situaţia chiar amuzantă: un inchizitor, care trebuie să răspundă pentru faptele sale în faţa inchiziţiei.

— Aţi chemat un... un inchizitor? întrebă Tobias, nevenindu-i să creadă.

— Nu ne-a rămas altceva de făcut, răspunse Theowulf.

Tobias îl privi siderat.

— Sunteţi... trebuie să fiţi complet nebun! şuieră el. Îndrăzniţi, după tot ce s-a întâmplat aici, să apelaţi la ajutorul Bisericii?

— V-ar fi plăcut mai mult să vă fi trimis pe loc să ardeţi pe rug? întrebă Theowulf cu răceală. Nimeni nu mi-ar fi reproşat nimic. Chiar dacă poate nu mă credeţi, Tobias – îmi sunteţi

simpatic. Cred că sunteţi un om inteligent. Şi cred că în fond nu sunteţi răspunzător pentru ceea ce s-a întâmplat. Vrăjitoarea v-a otrăvit mintea.

— Sunteţi dement! bâigui Tobias. Credeţi că n-am să dezvălui totul?

Theowulf încuviinţă.

— Desigur că aşa veţi face, răspunse el. Dar cine oare vă va da crezare? În afară de asta, nu prea aveţi ce dezvălui. Am avut destul timp să ne pregătim.

Tobias îl privi consternat. Înţelese că Theowulf îşi joacă în continuare cumplitul joc, acum şi cu el. Nu îl minţea. Îi spunea deschis întregul adevăr, pentru a-l umili şi pentru a-i flutura pe sub nas propria neputinţă. Şi Theowulf avea dreptate. Nimeni nu-i va da crezare, nu după ce încercase să fugă cu Katrin.

— Veniţi, spuse Theowulf. Să mergem. Suntem aşteptaţi.

Tobias îl ascultă, dar paşii săi se făcură tot mai mărunţi şi mai greoi.

Mâinile începură să-i tremure uşor. Simţea cum îi apar pe frunte broboane de sudoare rece şi i se instalează o senzaţie de greaţă în stomac. Fiecare pas îl costă un efort colosal şi totuşi nu-i era frică; nu simţea, de fapt, nimic, doar un gol adânc, atotcuprinzător, în care dispărea orice sentiment.

Când ajunseră la scări şi începu să coboare încet înaintea lui Theowulf treptele abrupte de lemn, văzu că sala mare şi sumbră unde se afla căminul se schimbase. Fuseseră aduse mese şi scaune. Lângă uşă văzu doi oameni cu coifuri şi spade sclipitoare. Înarmaţi, mercenari, poate chiar ostaşi, care-l însoţeau pe cel de-al doilea inchizitor de care vorbise Theowulf. La masa cea lungă de lângă cămin şedeau trei călugări în robele ordinului său. Doi călugări tineri, cu păr negru şi des, în care tonsura se vedea ca o cicatrice albă; bărbatul din mijloc era bătrân, creştetul său gol lucea în lumină.

Când Tobias ajunse la picioarele treptelor, călugărul chel ridică creştetul şi îl privi.

Era Pretorius, abatele său.

Lui Tobias i se păru pentru o clipă că avea iarăşi unul dintre acele deliruri din timpul febrei. Poate că sfârşeala îl făcea să aibă vedenii. Dar nu exista nicio îndoială: faţa îngustă, ascetică, cu cicatricile adânci, a căror provenienţă abatele o trecuse o viaţă întreagă neclintit sub tăcere, ochii întunecaţi, împăienjeniţi de bătrâneţe, însă mai treji decât majoritatea

ochilor în care îi fusese dat lui Tobias să privească, gura îngustă, care părea mereu strâmbată de cruzimea unui zâmbet ironic, din care însă el, Tobias, învăţase totul despre frica de Dumnezeu şi dragostea de oameni. Theowulf chemase pe nimeni altul decât pe abatele Pretorius.

Pretorius ridică o mână subţire, mutilată de bătrâneţe şi de gută, şi îi făcu semn să se apropie. La început, Tobias nici nu se mişcă, ci rămase locului, privindu-l în continuare consternat pe abate, aşa încât Theowulf fu nevoit să-l împingă uşor. Făcu câţiva paşi cu reţinere şi se opri la o anumită distanţă de banca acuzaţilor. Pretorius încă era cu privirea ţintuită asupra lui. Chipul îi era încremenit ca o mască de piatră, dar luciul din ochii lui îl făcu pe Tobias să se cutremure. Nu era furie, nici consternare, ci o profundă şi sinceră tristeţe.

Tobias înţelese însă dintr-odată că Theowulf făcuse o greşeală. O greşeală, care era mult mai mare decât putea să-şi închipuie el, deoarece, având grijă să nu vină un dominican oarecare, ci Pretorius însuşi, abatele mănăstirii sale, întinsese prea mult coarda. Pretorius era cu siguranţă omul cel mai cinstit pe care Tobias îl cunoscuse vreodată. Şi bătrânul abate mai era cunoscut şi ca fiind neîndurător în cele privitoare la credinţă şi intolerant faţă de orice opinie care se deosebea de doctrina oficială a Papei. Mai era însă şi cel mai amabil şi mai agreabil om pe care Tobias îl întâlnise vreodată. Şi, în ciuda reputaţiei lui, nu auzise din gura nimănui vorbe de o asemenea căldură şi de o mai mare înţelegere pentru fiinţa omenească şi slăbiciunile ei. Dar, înainte de toate, era un om *drept;* şi un om cu o logică de fier.

Pretorius era deja bătrân când venise Tobias la Lübeck, în cetatea dominicanilor, la câteva săptămâni după acel incident cumplit cu călugărul cerşetor. Pretorius însuşi se îngrijise de băiat şi, dacă i se datora vreunui om pe acest pământ faptul că Tobias găsise totuşi, în ciuda celor întâmplate, calea spre Dumnezeu şi spre credinţă, atunci acela era Pretorius. Cum tratează un maestru un discipol deosebit de talentat, tot aşa Pretorius îl tratase cu mai puţină îngăduinţă decât pe ceilalţi, fiindcă simţise încă din prima zi inteligenţa ieşită din comun şi curiozitatea vie a lui Tobias. Tobias nu fusese niciodată un om care să se ambiţioneze orbeşte, ca atâţia alţii care veneau ca novici la mănăstire şi care mai apoi o părăseau, fără să-şi fi desăvârşit învăţătura, când simţeau că îşi atinseseră scopul.

Nu se mulţumise niciodată să înveţe pe dinafară versete din Biblie. Adesea petrecuseră nopţi întregi, stând laolaltă şi discutând probleme de credinţă, de etică, despre relaţiile dintre oameni. Unele întrebări pe care i le pusese lui Pretorius, ar fi fost luate de către mulţi dintre confraţii săi drept blasfemie sau erezie. Însă Pretorius nu-l mustrase niciodată. El simţise că lui Tobias doar curiozitatea îi călăuzise gândurile şi faptele. Curiozitatea nevinovată de copil, pe care şi-o păstrase şi ca adult, care nu-i îngăduia niciodată să accepte pur şi simplu lucrurile şi care îl silea mereu să cerceteze cauzalitatea lor. Da, gândi Tobias, dacă exista un om care să îl creadă, atunci acela era Pretorius.

— Frate Pretorius, murmură el, eu...

Pretorius îi făcu un semn abia schiţat, oprindu-l. Întoarse în acelaşi timp capul şi îi făcu un semn bărbatului din spatele lui Tobias.

— Aduceţi-i un scaun, spuse el.

Tobias îi studie pe amândoi călugării care-l însoţeau pe abate. Erau tocmai fraţii Stephan şi Telarius, care în comunitatea ordinului lor din Lübeck erau printre aceia, nu puţini, care îl invidiau; relaţia lor fusese mereu amicală şi distantă. Ţineau abia de scurt timp de ordinul lor, Stephan de un an, Telarius de doi. Pesemne Pretorius îi alesese tocmai din această pricină, pentru că îl puteau înfrunta pe Tobias fără prea multe prejudecăţi. I se aduse scaunul şi Tobias se aşează recunoscător pe el. Cu toate că avusese aproape două săptămâni timp să-şi revină, se simţea încă slab şi vlăguit.

— Frate Pretorius, începu el încă o dată şi de data aceasta abatele nu-l mai întrerupse. Sunt... sunt aşa de bucuros să vă văd.

Pretorius zâmbi slab.

— Şi eu sunt plin de bucurie că te pot revedea, răspunse el. Mi s-a spus că o vreme te-ai zbătut între viaţă şi moarte. Cum te simţi?

Tobias se strădui să zâmbească.

— Nu prea bine, recunoscu el.

Pretorius oftă.

— Cunoşti pilda fiului risipitor, Tobias. Domnul se îngrijeşte cu deosebire de cei care s-au abătut de la calea cea dreaptă şi care vor să se pocăiască. Ştii de ce am venit?

Tobias dădu din cap afirmativ.

— Şi ştii şi ce acuzaţii ţi se aduc? continuă Pretorius.

Tobias confirmă din nou şi nu scoase o vorbă în apărarea lui.

— Sunt acuzaţii cumplite, spuse Pretorius. Îmi vine greu să cred că sunt adevărate.

Tăcu din nou preţ de câteva clipe, din nou îl privi întrebător pe Tobias şi din nou Tobias nu spuse nimic. Într-un târziu, înainte ca tăcerea să se instaleze cu totul, fratele Telarius tuşi exagerat. Tobias observă că acesta desfăşurase un sul de pergament în faţa lui şi ţinea în mână o pană de scris.

— E adevărat? întrebă Pretorius dintr-odată. Mi s-a spus că ai fi ajutat-o pe vrăjitoare să fugă?

— Da, răspunse Tobias. E adevărat.

Pretorius încruntă sprâncenele şi se aşează drept în jilţul său; această mişcare părea să-l fi schimbat cu totul, din prieten şi confrate deveni judecător.

— Ne cunoaştem de multă vreme, Tobias, spuse el, iar eu sunt un om bătrân şi nu mai am timp de vorbe fără rost. Drumul până aici m-a obosit, iar ceea ce am auzit m-a cutremurat. Acum te întreb doar un lucru: Eşti pregătit să depui mărturie dreaptă despre ceea ce ţi s-a întâmplat şi ce ai făcut aici?

— Sunt pregătit, răspunse Tobias.

Ridică privirea şi îl văzu pe Theowulf, care rămăsese alături de el, însă la trei sau patru paşi distanţă. S-ar fi putut să se fi înşelat, însă i se păru că vede o urmă vagă de nelinişte pe chipul contelui. Poate Theowulf bănuia că lucrurile nu vor decurge întocmai cum plănuise el.

— Atunci să începem audierea, spuse Pretorius.

Tobias îl privi surprins.

— Audierea?

— Nu te afli în faţa mea ca acuzat, spuse Pretorius, ci ca martor. Am fost chemaţi să judecăm vrăjitoarea, şi acest lucru se va întâmpla aici şi acum. Se întoarse spre Telarius cu o mişcare a mâinii, schiţând scrisul:

— Vei nota cu acurateţe toate răspunsurile lui Tobias, frate.

Tobias recunoscu uimit că nu se gândise nicio clipă la Katrin. Faptul că Pretorius şi ceilalţi veniseră să o judece şi pe ea îl surprindea întru totul.

— Ai fost trimis aici, începu Pretorius, ca să cercetezi veridicitatea acuzaţiilor care i-au fost aduse acelei Katrin

Verkolt. Este acuzată de vrăjitorie, de practicarea magiei negre şi de satanism. Este adevărat?

— În ceea ce priveşte acuzaţiile, da, răspunse Tobias.

Văzu că Theowulf se încruntă. Şi Pretorius părea uşor enervat de acest răspuns.

— Ce ai făcut după ce ai ajuns la Buchenfeld?

— Sfinţia Voastră, l-am căutat pe acela care a scris scrisoarea cu acuzaţiile, dar...

— A eliberat-o!

Pretorius ridică privirea enervat, iar Tobias se întoarse şi el. Bresser cel corpolent stătea la doar câţiva paşi în spatele lui, iar chipul îi ardea de furie. Arătă acuzator cu degetul spre Tobias şi spuse încă o dată:

— Primul lucru pe care l-a făcut a fost s-o scoată pe vrăjitoare din închisoare şi s-o ducă sub acoperişul meu! A trebuit să ies din casă, să-i fac loc!

— Taci, Bresser! spuse Pretorius.

Vorbea foarte încet şi chipul îi rămăsese în tot acest timp la fel de lipsit de expresie ca şi până atunci, însă tonul îi era atât de tăios, încât Bresser îşi plecă privirea ca un câine lovit şi se dădu doi paşi înapoi.

Pretorius se întoarse iarăşi spre Tobias.

— E adevărat?

— E adevărat, spuse Tobias, şi mai e şi adevărat că o cunosc pe Katrin.

Pretorius ridică mâna ca un semn de apărare.

— Nu aşa repede, Tobias, spuse el. Întâi limitează-te să-mi răspunzi doar la întrebări. Mai târziu vei avea ocazia să dai explicaţii. Le aruncă lui Bresser şi contelui o privire rece, ameninţătoare şi îşi drese glasul. Ai eliberat-o deci pe vrăjitoare. De ce?

— Pentru că a recunoscut-o, spuse Bresser plin de ură. Pentru că a văzut că e vechea lui metresă, care...

— Destul! îl întrerupse Pretorius cu asprime. Ţi-am poruncit să taci, Bresser. Încă o intervenţie deplasată de felul acesta şi voi fi nevoit să te scot afară.

— Am recunoscut-o abia mai târziu, admise Tobias. Când am intrat în clădirea aceea, am găsit acolo o femeie ţinută în lanţuri. O femeie mai mult moartă decât vie, cu febră mare şi ţinută de o săptămână fără apă şi fără mâncare. I-am poruncit lui Bresser s-o scoată de acolo pentru că altfel ar fi murit.

Pana lui Telarius zgâria hârtia, iar Pretorius aşteptă din

nou, răbdător, până când călugărul isprăvi de scris declaraţia.

— Şi mai departe?

— Am pus să fie dusă dincolo, în odaia mea din casa lui Bresser, răspunse Tobias. Ne-am ocupat noi de ea cât am putut de bine.

— Noi? Care noi?

— Nevasta lui Bresser şi cu mine, apoi un medic pe care l-am chemat.

— Iar ea a rămas acolo în odaia ta şi în patul tău?

— Da, până când starea ei a permis să fie mutată din nou aici.

— Şi unde ai înnoptat tu în tot acest timp, Tobias?

Nu Pretorius fusese cel care rostise această întrebare, ci Stephan. Şi în prima clipă Tobias rămase surprins. Însă îşi înghiţi răspunsul tăios care-i stătea pe limbă şi răspunse sobru la întrebare.

Audierea se lungi mai bine de un ceas: Pretorius şi câteodată şi Stephan puseră întrebări la care Tobias răspunse, iar fratele Telarius scria harnic slovă după slovă. Pretorius se abţinu de la orice comentariu, cu toate că – se cunoştea pe faţa lui – o parte din lucrurile pe care le auzea îl afectau profund, iar pe altele îi venea greu să le creadă.

Într-un târziu Tobias ajunsese cu mărturia la acea noapte în care urmărise procesiunea locuitorilor din Buchenfeld. Şi era prima dată când Pretorius îl întrerupse în mijlocul frazei.

— Toţi oamenii din oraşul acesta, spui tu? întrebă el. Toţi bărbaţii, femeile, copiii?

— În măsura în care am putut să-mi dau seama, da, răspunse Tobias. N-am stat decât câteva zile aici, nu cunosc toate feţele, dar cred că erau toţi care puteau să umble.

Pretorius îi aruncă lui Theowulf o privire lungă şi gânditoare, înainte de a se întoarce spre din nou spre Tobias.

— Eşti conştient ce acuzaţii rosteşti? întrebă el. Susţii nici mai mult, nici mai puţin, decât că un oraş întreg este supus diavolului şi se închină la demoni.

— Nu la demoni, răspunse Tobias serios. Sunt oameni în carne şi oase, frate Pretorius. Dar atunci nu ştiam asta.

Pretorius se încruntă, de parcă ar fi trebuit să mediteze puţin asupra acestui răspuns straniu, apoi îi făcu lui Tobias semn să continue.

— Ştiam că o vor ucide pe Katrin, spuse Tobias. Ştiam că propunerea lui Theowulf de a o condamna oricum şi de a o

duce de aici pe ascuns avea ca unic scop să-mi dea mie un sentiment de siguranţă.

— Deci te-ai dus înapoi să o eliberezi şi să fugi împreună cu ea?

— Da. Tobias confirmă. Dar nu aveam de gând s-o las pur şi simplu să fugă.

— De ce nu?

— Pentru că e nevinovată! răspunse Tobias cu convingere. Nu e vrăjitoare. Singurii demoni din oraşul acesta sunt contele Theowulf şi aghiotanţii săi. S-o las să fugă ca pe o infractoare de rând căreia i se dăruieşte libertatea ar fi însemnat să-i confirm vina. Am avut de gând să fug împreună cu ea.

— Şi apoi? întrebă Pretorius. Ce s-ar fi întâmplat mai departe?

— Nu ştiu, recunoscu Tobias. Nu am avut timp să mă gândesc cu adevărat. Poate că aş fi venit la Sfinţia Voastră, frate Pretorius.

— Astea sunt prostii! se amestecă Theowulf.

Pretorius îi aruncă o privire supărată, însă spre deosebire de Bresser, contele nu se dădu în lături, ci se apropie de masă şi arătă acuzator spre Tobias.

— Nu a avut nicio clipă de gând să o dea pe mâna judecăţii bisericeşti sau pe a celei lumeşti, spuse el. Aţi uitat ce a recunoscut acum câteva clipe? Că planul său a fost să o achite? Nu a căutat nicio clipă indicii ale vinei ei, ci a vrut mereu să-i dovedească nevinovăţia.

— Se poate, răspunse Pretorius detaşat. Dar şi în asta constă misiunea inchizitorului. A judeca vinovaţi şi nevinovaţi fără deosebire ar însemna să faci răul, nu să lupţi împotriva răului. Făcu o mişcare abruptă cu mâna prin care îl împiedică pe Theowulf să vorbească mai departe şi se întoarse din nou spre Tobias. Aşadar aţi evadat împreună din oraş. Unde?

— La… lacul din pădure, recunoscu Tobias cu reţinere. Katrin cunoştea acolo o ascunzătoare, în care urma să stăm peste noapte.

— De ce? întrebă Stephan. Aţi avut un avantaj serios. Aţi fi putut să profitaţi de el şi să vă adăpostiţi într-un loc mai sigur.

— Nu ştiam dacă observaseră deja fuga noastră, răspunse Tobias. Dacă ne-ar fi gonit cu cai sau chiar cu câini, nu am fi ajuns prea departe. Apropierea acestei mocirle, cu duhoarea ei îngrozitoare, părea singurul loc în care puteam fi în siguranţă de câini. Speram ca duhoarea aceea ca de ciumă să ne acopere

urmele.

— Ceea ce probabil s-a şi întâmplat, spuse Pretorius. Ce s-a întâmplat acolo, la lac?

— Am găsit grota, răspunse Tobias. Dar înainte de asta i-am văzut iarăşi pe oamenii cu chipuri de oase. Falşii demoni, adăugă el cu o privire plină de ură în direcţia lui Theowulf, care se lasă veneraţi de oamenii din acest oraş. Cărau ceva ce mai târziu s-a dovedit a fi cadavrul unei femei.

Theowulf pufni a dispreţ şi din nou Pretorius ridică îndată mâna în semn de ameninţare.

— Nu aşa de repede, spuse el, eram la grotă. Ce s-a întâmplat acolo? Aţi petrecut noaptea acolo?

— Da, asta s-a întâmplat, recunoscu Tobias şi nu trecu sub tăcere ce se întâmplase.

Un sentiment de vină puse stăpânire pe el, în acelaşi timp însă şi certitudinea că, încălcându-şi legământul sfânt, nu făcuse altceva decât să-şi asculte vocea inimii.

Pretorius ascultă toate acestea cu chipul împietrit şi fără a rosti o vorbă. Din când în când îi dădea lui Tobias de înţeles printr-un gest să vorbească mai departe.

Când Tobias îşi încheie depoziţia, se făcu linişte în încăperea mare şi întunecoasă. Gâtlejul îl ardea şi cerul gurii îi era atât de uscat, că abia mai putea vorbi. Vorbise mai mult de o oră.

Într-un târziu oftă şi Pretorius. Şi el era epuizat. Expresia de jale din ochii lui nu se risipise, mai degrabă se întărise.

— Aceasta este întreaga, adevărata poveste? întrebă el după o vreme.

Tobias încuviinţă epuizat.

— Tot ce am de spus, spuse el. Însă întrebaţi-o pe Katrin ce rol joacă cu adevărat contele Theowulf în acest oraş. Şi dacă nu o credeţi pe ea, atunci mergeţi la palatul său şi întrebaţi-l pe băiatul femeii moarte. În caz că nu l-a omorât şi pe el.

Chipul lui Theowulf era impenetrabil. Ascultă cuvintele lui Tobias de parcă nu-l priveau, de parcă era un observator neimplicat în acest proces straniu.

— Recunoşti deci că ai ajutat-o în noaptea aceea pe vrăjitoare să fugă? Recunoşti că te-ai dedat cu ea la păcatul plăcerilor trupeşti? Şi recunoşti că ea a ucis un om care a încercat să vă împiedice fuga? rezumă Pretorius declaraţia lui Tobias.

— Din motivele pe care vi le-am descris, răspunse Tobias.

— Vedeţi, onorabile abate, este întocmai cum v-am spus, interveni Theowulf dintr-odată. I-a făcut vrăji.

Tobias simţi cum i se strânge stomacul.

— Dar aceasta... aceasta e...

Pretorius îl întrerupse cu un gest al mâinii.

— Ştiu ce vrei să spui, Tobias. Dar mă tem că trebuie să îi dau dreptate contelui Theowulf. Acela care-mi vorbeşte acum, nu eşti tu.

— Pretorius, să nu-mi fie cu supărare! izbucni Tobias. Nu ştiu ce v-a povestit, dar, credeţi-mă, n-am fost niciodată mai lucid. E ridicol să susţii că mi-ar fi făcut cineva vrăji care să-mi rătăcească simţurile.

— Şi totuşi mă tem că nu am de ales decât să cred una ca asta, răspunse Pretorius, după ceea ce am auzit acum de la tine.

— Preaiubite Pretorius, mă cunoaşteţi! răspunse Tobias. Credeţi cu adevărat că m-aş lăsa orbit de vrăjitorie?

— Cu siguranţă că nu, răspunse Pretorius, dar poate de ceva, ce ţi se pare a fi vocea inimii.

— Dar Katrin e...

— Ştim cine e, îl întrerupse Pretorius cu blândeţe. Zâmbi trist. Mi-a povestit ea totul şi, dacă nu ar fi făcut-o ea, aş fi recunoscut-o eu. Ai uitat deja că eu am fost acela care s-a ocupat de educaţia ta? Eu însumi am avut atunci grijă să scape cu o pedeapsă blândă. M-a înşelat şi pe mine, ca şi pe tine şi pe toţi ceilalţi.

Tobias înţelese abia după câteva clipe ce însemnau cuvintele acestea.

— Dar nu e vrăjitoare! spuse el. Eram... eram copii atunci, frate Pretorius! Nu ştiam ce facem.

Din nou alunecă acel zâmbet blajin şi trist peste trăsăturile îmbătrânite ale lui Pretorius.

— Tu erai copil, Tobias. Însă căile diavolului sunt încurcate şi viclenia lui fără margini. Uneori se arată sub înfăţişarea a ceea ce credem a iubi cel mai mult.

— Dar nu e vrăjitoare! răspunse Tobias.

Pretorius îl privi plin de compasiune.

— O iubeşti pe această femeie, spuse el. Asta nu schimbă cu nimic ceea ce ai făcut sau că va trebui să dai socoteală. Eşti conştient că te afli pe punctul de a-ţi pierde viaţa şi mântuirea sufletului din pricina ei?

— N-a făcut niciun rău! protestă Tobias. Ceea ce s-a întâmplat aici nu are de a face cu vrăjitoria. Eu sunt acela care trebuie pedepsit. Eu am păcătuit. Eu mi-am încălcat jurămintele. Ea nu a făcut altceva decât să-şi apere viaţa.

— Tot mai încerci s-o aperi, spuse Pretorius. Acest lucru te onorează, însă e şi o prostie. Nu mai schimbă nimic, nici pentru ea, nici pentru tine. Ea a recunoscut deja totul.

Tobias îl fixă consternat cu privirea.

— A recunoscut?

— Vrăjitoarea a depus o mărturie completă, răspunse Stephan în locul abatelui. A recunoscut că s-a ocupat cu vrăjitoria şi cu magia neagră. A recunoscut că s-a înhăitat încă din copilărie cu diavolul şi că de atunci se întâlneşte cu el în fiecare noapte cu lună plină. A mai mărturisit şi că a otrăvit lacul de la nord de Buchenfeld cu ritualuri satanice. A mărturisit că a blestemat animalele mai multor ţărani şi întreaga recoltă de anul trecut.

— Atunci pesemne că a mărturisit şi că din când în când zboară pe cer călare pe mătură, nu-i aşa? adăugă Tobias copleşit de dispreţ. Strânse pumnii cu furie. De când credeţi asemenea enormităţi?

Stephan clipi enervat. Dar nu apucă să răspundă, fiindcă din nou Pretorius ridică mâna şi, printr-un gest scurt, făcu linişte. Preţ de o clipă se uită la Tobias cu o privire sfredelitoare, apoi se întoarse iarăşi spre străjerii de lângă uşă.

— Să intre acuzata!

Tobias nu reuşi să-şi reprime un scurt strigăt de spaimă. În adâncul lui încă nu înţelesese că acest proces nu era al lui. El era doar martor, un martor care îşi asumase la rândul lui o vină uriaşă. Acuzata însă era Katrin. Şi avu din nou, consternat, revelaţia că nu viaţa lui fusese cea despre care vorbise în ultimele ceasuri, ci a ei.

Paznicul se întoarse după câteva clipe, iar când Tobias o văzu pe Katrin, uită pentru o clipă de toate şi simţi doar furie şi disperare. Cele zece zile pe care le petrecuse el în carceră nu trecuseră nici pentru ea fără să lase urme. Dar, în timp ce el se simţea revigorat şi adunase puteri nebănuite, Katrin părea murdară şi aproape la fel de epuizată ca atunci când o descoperise în turn. Era îmbrăcată încă cu aceeaşi rochie pe care o purtase şi când fugiseră, dar care acum era ruptă şi acoperită de pete mari, negre, care nu puteau fi altceva decât propriul ei sânge uscat. Părul îi atârna în şuviţe murdare.

Mâna ei dreaptă era învelită într-o faşă năclăită de sânge şi se mişca anevoie. Fiecare pas părea că-i provoacă o nespusă durere.

— Aţi… torturat-o?! ţipă Tobias consternat.

— Acuzata a fost supusă unui interogatoriu cum se obişnuieşte în asemenea cazuri, dacă slujeşte aflării adevărului, îl informă Pretorius.

— Aţi torturat-o! insistă Tobias.

Se întoarse smucit, îşi aţinti privirea asupra lui Pretorius şi se aplecă furios în faţă. Şi Telarius şi fratele Stephan se încordară, iar Tobias înţelese instantaneu că atitudinea sa îi face pe ceilalţi să se teamă că ar putea să se năpustească asupra lui Pretorius.

— I-aţi smuls mărturia sub tortură, spuse el cu vocea tremurândă. Ce să dovedească asta? Şi eu aş mărturisi sub tortură tot ce vreţi să auziţi de la mine.

Desigur că ştia cât de inutile îi erau vorbele. Pretorius nici nu se osteni să-i răspundă, ci îi porunci lui Katrin printr-un gest aspru să se apropie.

Aceasta se supuse.

Tobias încercă zadarnic să-i prindă privirea. Trebuia să simtă că o priveşte, însă îl evita.

— Katrin Verkolt, începu Pretorius pe acelaşi ton obiectiv, impersonal. Ştii ce acuzaţii ţi se aduc?

Katrin încuviinţă. Tremura din tot corpul.

— Da, şopti ea fără glas.

— Am audiat toţi martorii, continuă Pretorius. Am cercetat noi înşine dovezile faptelor tale şi suntem în posesia mărturiei semnate de tine, în care recunoşti că te-ai înhăitat cu Satana şi cu demonii săi. Dar înainte de a rosti sentinţa definitivă asupra ta, vreau să-ţi ofer posibilitatea de a repara stricăciunea pe care ai comis-o.

— Ce… ce prostie mai e şi asta? spuse Tobias nevenindu-i să creadă. Nu a făcut nimic! El este cel care se face vinovat de toate! Arătă ameninţător spre Theowulf, care însă rămase şi acum impenetrabil.

— Taci, Tobias, spuse Pretorius. Întors spre Katrin continuă: Te rog, repetă partea aceea a mărturiei care se referă la pater Tobias şi la evadarea voastră. Sau eşti prea ostenită? O poate citi fratele Telarius şi tu nu trebuie decât să dai din cap, dacă este aşa.

— Pot… să vorbesc, răspunse Katrin încet.

Pentru o clipă îl privi acum totuşi pe Tobias, însă privirea ei îl făcu să înmărmurească; ochii ei erau umbriţi de o nespusă durere.

— Recunoşti deci că te-ai folosit de puterea magiei negre pe care ţi-a dat-o Satana, pentru a duce la rătăcire simţurile şi voinţa părintelui Tobias?

Katrin încuviinţă.

— Da. L-am obligat să mă ajute.

— Dar nu este adevărat, protestă Tobias.

— Recunoşti deci, continuă Pretorius imperturbabil, că l-ai fermecat, ca să te ajute să evadezi din închisoare?

— Da. Katrin privi din nou spre el preţ de o clipă.

Buzele îi tremurau, suflul îi era aşa de precipitat, încât i se vedea pieptul ridicându-se şi coborând sub rochia zdrenţuită. Apoi se întoarse spre Pretorius şi coborî privirea.

— Întocmai aşa a fost, continuă ea. În noaptea evadării noastre a stat chiar el de strajă în faţa celulei mele. Am aşteptat până a adormit, apoi m-am furişat în visele lui şi l-am făcut să creadă că e martorul unei slujbe satanice, în care locuitorii acestui oraş se închină diavolului. După aceea mi-a fost uşor să-i înving rezistenţa şi să-l conving să mă ajute să fug.

— S-a întâmplat deci împotriva voinţei lui, se asigură Pretorius.

— Dar toate acestea nu sunt adevărate, protestă Tobias. Katrin! De ce... de ce spui asta? Spune-le cum a fost cu adevărat! Spune-le ce se întâmplă aici cu adevărat. Nu e vina ta!

— Aţi fugit, continuă Pretorius. Unde?

— La lac, răspunse Katrin. Într-o grotă pe care-o cunoşteam, în apropierea lacului. Ştiam că acolo suntem în siguranţă.

— O grotă? Ce fel de grotă? Este vorba de un loc anume?

— Da. Este vorba de locul unde mă întâlnesc uneori cu stăpânul meu.

— Stăpânul tău? Cine este acesta?

— Diavolul, mărturisi Katrin. Este peştera în care mă pun la dispoziţia lui şi în care îmi transmite el poruncile lui.

— Pretorius! se tângui Tobias. Nu puteţi crede una ca asta! Ştiţi ce înseamnă vorbăria asta!

— Aşadar ce s-a întâmplat în peştera aceea? continuă Pretorius din nou, fără a-i da atenţie.

— L-am sedus pe Tobias, spuse Katrin. L-am fermecat să-şi rupă legământul şi să comită cu mine păcatul plăcerii trupeşti.

— Ţi-a fost greu? vru să ştie Pretorius.

Katrin scutură din cap.

— Nu. Această peşteră e un loc în care forţele iadului sunt atotputernice. Niciun bărbat din carne şi oase nu mi-ar fi putut rezista acolo. L-am convins definitiv că sunt nevinovată şi că trebuie să mă ajute să fug. Apoi am ieşit din pădure şi ne-am îndreptat către râu. Dar am fost descoperiţi. Locuitorii oraşului se răsfiraseră în căutarea mea. Ţăranul Janosch ne-a luat prin surprindere. Când Tobias l-a observat, l-am obligat să-l atace. Însă Janosch a fost mai puternic. L-a doborât pe Tobias la pământ şi pentru că nu înceta să dea din mâini, a scos un cuţit şi i l-a înfipt în umăr.

— Şi mai departe? întrebă Pretorius, când Katrin se opri.

— În timp ce Tobias şi Janosch se luptau, am alergat înapoi în pădure şi am căutat un par, spuse ea. Cu acela l-am omorât.

— Dar nu a fost aşa, murmură Tobias. Nu mai ţipa acum. Vocea îi era doar o şoaptă pe care Pretorius poate nici n-o mai auzea. Ochii îi ardeau, dar nu mai avea nici lacrimi. Ar fi trebuit să simtă consternare, furie, panică – orice, dar nu simţea nimic. Pierduse. Nimic din ce avea să facă sau să spună acum nu mai putea schimba situaţia.

Din nou, vreme de câteva clipe lungi, nesfârşite o linişte apăsătoare puse stăpânire pe întreaga încăpere. Apoi Pretorius îşi drese glasul şi îi privi pe rând pe Theowulf, pe Tobias şi pe Katrin.

— Acuzata a mărturisit, începu el, că a comis faptele de care este acuzată. A mărturisit că se află în legătură cu diavolul şi prin intermediul vrăjilor a dăunat locuitorilor oraşului Buchenfeld şi celor din împrejurimi. A mărturisit că a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a face din acest loc un leagăn al răului şi pentru a sădi în inimile oamenilor sămânţa diavolului. A mai mărturisit, în timpul audierilor, şi că în urmă cu patru ani a avut grijă ca preotul de atunci să fie alungat. În afară de aceasta, a mai mărturisit că l-a otrăvit încetul cu încetul, vreme de un an, pe bărbatul ei, farmacistul Verkolt. Şi mai recunoaşte şi că se face vinovată de cea mai gravă dintre acuzaţii, anume de a-i fi răpit inchizitorului, cu farmecele ei vrăjitoreşti, limpezimea minţii. Din aceste pricini, hotărăsc să fie arsă pe rug ca vrăjitoare şi cenuşa ei să fie împrăştiată în cele patru zări. Judecata se va înfăptui chiar astăzi.

Tobias abia dacă mai auzea vorbele acelea. Ştiuse care va fi sentinţa, dar încă nu simţea nimic, fiindcă ajunsese la un nivel al disperării şi deznădejdii, la care până şi oroarea îşi pierduse dramatismul.

Ochii lui Katrin se umplură de lacrimi. Tremurând, îl fixă pe Pretorius cu privirea şi se întoarse apoi cu o mişcare smucită în direcţia lui Theowulf.

Era straniu – dar dintre toate reacţiile la care s-ar fi aşteptat, Tobias o citi pe chipul lui Theowulf pe cea mai puţin probabilă dintre toate: spaima.

Cu toate că acest verdict nu avea cum să-l surprindă. Îşi atinsese scopul şi totuşi nu părea triumfător.

Nici lui Pretorius nu-i scăpase reacţia surprinzătoare a contelui pentru că se întoarse cu o privire interogativă spre Theowulf.

— Mai aveţi ceva de spus, conte?

Theowulf scutură agitat din cap.

— Nu, spuse el, aş vrea doar să vă aduc mulţumiri în numele întregului oraş pentru că ne-aţi scăpat în sfârşit de nenorocirea care s-a abătut asupra noastră de atâţia ani. Cu toate acestea...

Pretorius se întorsese deja spre fratele Telarius, îşi ridică însă surprins capul şi îl privi pe conte.

— Da?

— Nu vreau să mă amestec, începu Theowulf cu reţinere. Dar nu-mi dă pace ce a povestit despre peştera aceea.

— Ce vreţi să spuneţi? Pretorius îşi lăsă capul într-o parte meditativ.

— Dacă într-adevăr este un loc pe unde umblă diavolul, atunci nu putem să ne prefacem că totul s-a sfârşit. S-ar putea ca altcineva, în necunoştinţă de cauză, să cadă în aceeaşi capcană, cum i s-a întâmplat sărmanului vostru frate. Sau o altă vrăjitoare să continue ce a început această muiere nefericită. Trebuie să găsim această peşteră şi s-o distrugem.

— Atunci faceţi-o, îl sfătui Pretorius cu o uşoară nerăbdare în glas.

Theowulf zâmbi chinuit.

— Vă rog, iertaţi-mă, onorabile abate, însă mă tem că n-am să pot găsi niciun om din acest oraş care să îndrăznească să se apropie de bunăvoie de locul acela. Şi pe deasupra nu sunt sigur că putem găsi peştera fără să ne călăuzească vrăjitoarea până acolo.

— Are dreptate, frate, remarcă Stephan. Trebuie să exorcizăm locul acela. Dacă puterea iadului este acolo atât de copleşitoare, încât a reuşit să învingă un om ca fratele Tobias, atunci cu siguranţă va distruge pe oricine îndrăzneşte doar să rătăcească prin apropiere.

Pretorius cumpăni un moment vorbele acestea şi într-un târziu făcu un semn de încuviinţare; însă mişcarea fusese atât de chinuită, de parcă ar fi luat această decizie cu inima grea, fiind în fond deja edificat. Se întoarse încă o dată spre Katrin.

— Eşti pregătită să ne arăţi drumul într-acolo? întrebă el. Nu va influenţa verdictul tău. Dar poate că te vei bucura de mai multă îndurare în ochii lui Dumnezeu dacă ne ajuţi să împiedicăm ajungerea altor nevinovaţi în ghearele Satanei.

— Vă... arăt drumul, şopti Katrin poticnindu-se.

— Atunci să nu mai pierdem vremea, încheie bătrânul abate procesul.

Capitolul 16

Au fost mulţi aceia care au părăsit în acea după-amiază oraşul Buchenfeld şi s-au apropiat de lac: Bresser, Theowulf cu o jumătate de duzină de oameni din escorta sa, călugării, precum şi douăzeci de bărbaţi înarmaţi, care aşteptaseră afară, la intrarea în turn. Pesemne că mesajul pe care Theowulf i-l trimisese lui Pretorius îl speriase pe bătrân în asemenea măsură, încât preferase să se deplaseze însoţit de o adevărată armată.

Contrar celor declarate anterior de Pretorius, Tobias era tratat ca un prizonier: la o mişcare a bătrânului, soldaţii îl urcară pe cal, renunţând să-l lege la mâini, însă nu el ţinea calul de căpăstru, ci un altul. Unul din cei înarmaţi călărea în faţa lui, altul în spatele lui şi doi îl flancau. Îl tratau cu o politeţe exagerată, însă într-un fel care nu permitea replică. Tobias ştia că l-ar fi omorât dacă ar fi încercat să fugă. În felul acesta ar fi grăbit sfârşitul tuturor lucrurilor. Indiferent ce s-ar fi spus sau gândit despre Tobias, niciodată nu fusese un *laş.* Abandonă îndată gândul acesta şi îşi continuă supus drumul între cei doi soldaţi înarmaţi.

Se făcuse deja târziu. Soarele cobora lin după orizont şi peste ţinut umbrele începuseră să se alungească. Se pornise un vânt aspru, care însă bătea spre lac, scutindu-i astfel de duhoarea mocirlei. Tobias ştia că nu vor mai avea cum să facă drumul de întoarcere pe lumină. Nu era sigur nici măcar că vor ajunge la lac pe lumină, fiindcă erau nevoiţi să ţină seama de Pretorius, care se deplasa cel mai greu dintre toţi şi înaintau anevoie. Bătrânul nu era obişnuit să călărească şi şedea încordat în şa, de parcă s-ar fi chinuit să se ţină pe cal. Când ajunseră la vreo sută de paşi de pădure, Pretorius, care împreună cu ceilalţi doi dominicani formaseră vârful convoiului, se opri şi-i făcu semn lui Tobias să se apropie.

Pretorius îl privi o clipă iscoditor, apoi îşi flutură mâna.

— Aşadar, frate Tobias, începu el, arată-mi locul în care susţii că ai găsit-o pe femeia aceea moartă.

Formularea acestei întrebări îl nedumeri profund pe Tobias. Întoarse încet capul pentru a dibui iarăşi locul în care Katrin şi cu el dăduseră peste omul cu mască de oase. La început îi veni greu; în amurg, dar încă la lumina zilei, locurile arătau cu totul schimbate. Într-un târziu descoperi printre vreascuri şi crengi acea deschizătură, care ducea prin pădure

la lac. Chiar şi ziua arăta ca un orificiu întunecat, o privelişte care îi dădu fiori.

— Aşadar? întrebă Pretorius.

Tobias privi scrutător mai departe. Încerca aproape cu disperare să-şi amintească pe ce drum o luaseră Katrin şi cu el după ce ieşiseră din peşteră. Se întorseseră spre sud şi făcuseră câţiva paşi. Să fi fost vreo zece? Sau cincizeci? Sau o sută? Nu-şi mai amintea. Într-un târziu indică direcţia aproximativă şi Pretorius îi dădu de înţeles printr-un gest să o ia înainte.

Se depărtă suficient de tare de pădure, încât să fie sigur că distanţa e aproape dublă decât în acea seară, se întoarse făcând un ocol mare şi îi duse pe Pretorius şi pe ceilalţi încă de vreo trei, patru ori pe la marginea pădurii. Privirea sa cerceta cu atenţie solul, însă nu găsi nimic. Fiecare palmă de pământ arăta ca şi cealaltă. Şi după o vreme recunoscu în sinea lui că nu avea niciun sens.

— Nu mai ştiu, spuse el resemnat.

Pretorius păru dintr-odată şi mai trist şi mai zdruncinat. Îşi întoarse calul cu o mişcare obosită şi porniră călare spre pădure, unde Theowulf şi însoţitorii săi îi aşteptau împreună cu ceilalţi soldaţi. Katrin se afla între doi soldaţi înarmaţi, cu priviri întunecate. Părea să facă eforturi pentru a se ţine pe picioare. Însă privirea îi era trează şi limpede şi, indiferent cât de absurd i s-ar fi părut lui Tobias, avu senzaţia că desluşeşte în ochii ei şi o undă de optimism, când îl privi preţ de o fracţiune de secundă.

— Deci – arată-ne drumul, porunci Pretorius, după ce coborâse de pe cal sprijinit de Telarius şi de unul dintre soldaţi.

Katrin nu reacţionă deloc în prima clipă. Apoi însă se întoarse supusă şi începu să parcurgă cu paşi mărunţi şi chinuiţi drumul spre pădure.

Un straniu sentiment de ireal puse stăpânire pe Tobias. Era ca şi cum s-ar fi îndreptat pas cu pas spre lumea bizară a coşmarului său, de parcă s-ar fi îndepărtat cu fiecare pas tot mai mult de realitate şi s-ar fi întors în lumea groazei şi a infernului. Până şi pe Pretorius locul acesta blestemat părea că-l umple de spaimă. Şi privirile soldaţilor deveniră din ce în ce mai înspăimântate.

Katrin se opri într-un târziu şi arătă cu mâinile legate spre un loc de partea dreaptă a drumului; o deschizătură abia

ajungând până la genunchi, abia perceptibilă, în mijlocul desişului.

— Ce este aceasta? întrebă Pretorius.

— Trebuie să intrăm pe acolo, răspunse Katrin încet. Va trebui… să vă târâţi.

Pretorius se gândi o clipă, apoi scuturǎ din cap, chemă doi soldaţi, le arătă tufele din dreptul lui Katrin.

— Tăiaţi o potecă! porunci el.

Katrin tresări vizibil.

— Nu! spuse ea. Nu puteţi!

Cei doi soldaţi se opriră într-adevăr, neştiind ce să facă. Până şi Theowulf părea speriat, găsi Tobias.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă Pretorius aspru.

— Nu… Katrin se opri, căutându-şi febril cuvintele şi privindu-l aproape implorator pe Tobias. Nu puteţi face asta, spuse ea. Nimănui nu-i e îngăduit să modifice nimic.

— Prostii! strigă Pretorius enervat.

Îşi repetă gestul poruncitor şi îi dădu în acelaşi timp de înţeles unui soldat să o dea pe Katrin la o parte. Apoi amândoi soldaţii înarmaţi îşi ridicară săbiile cu tăiş dublu şi începură, cu forţe reunite, să taie crengile.

Tot mereu li se prindeau lamele ascuţite în desişul de crengi şi lujeri şi tot mereu soldaţii erau nevoiţi să se lupte cu toată forţa pentru a putea măcar scoate armele din hăţişul acela. Toată pădurea răsuna de foşnete şi pârâieli, în timp ce soldaţii izbeau încrâncenaţi mormanele de crengi. În urechile lui Tobias zgomotul acesta se amplifică rapid într-un vaiet plin de durere şi un bocet care părea să cuprindă întreaga pădure. Avu dintr-odată certitudinea că avertismentul lui Katrin fusese cât se poate de justificat. Ceea ce făceau era profund greşit. Un sacrilegiu care nu putea rămâne neispăşit. Acesta era un loc sfânt, intangibil, chiar dacă asupra lui părea să se fi abătut un suflu al răului. Şi nimeni în lume nu avea dreptul să modifice sau, mai rău, să distrugă ceva, teama lui Katrin nu era jucată: ochii îi erau întunecaţi de spaimă, iar privirea îi fugea tot mai precipitată peste mormanul de crengi şi tufişuri spinoase, de parcă s-ar fi aşteptat ca în fiecare clipă acesta să se răstoarne asupra ei.

Cei doi soldaţi avură nevoie de mult timp pentru a-şi termina lucrul. Şi, când isprăviră, tremurau de oboseală. Însă în zidul din vrejuri spinoase şi tufişuri moarte se deschise o spărtură, suficient de mare ca un om să se poată strecura cu o

anumită abilitate.

Pretorius le transmise celor doi bărbaţi printr-o mişcare a capului să se îndepărteze şi îi făcu lui Katrin semn cu mâna:

— Du-te!

Nici când înaintară în interiorul pădurii, Tobias nu recunoscu nimic. Ar fi putut la fel de bine să fie orice alt loc, la multe leghe depărtare sau chiar într-o altă lume. Abia când Katrin se opri după o bucată de vreme şi se aşeză pe vine încercând să îndepărteze o adunătură de vreascuri moarte, ştiu că ajunseseră la destinaţie.

— Stai!

Katrin se opri speriată şi Pretorius se răsti la ea pe acelaşi ton brutal:

— Ce faci aici?!

— Aţi... aţi vrut să vedeţi peştera, răspunse Katrin cu reţinere. Intrarea e...

Pretorius o întrerupse cu un gest nervos.

— Ridică-te!

Katrin se supuse. Privirea îi trecu nesigură de la Pretorius la Tobias şi înapoi.

— Aici este intrarea?

Pretorius arătă spre unul din tufişuri.

Katrin încuviinţă.

— Da. Însă este ascunsă şi nu aţi reuşi s-o...

— Cât de nătâng mă crezi, femeie?! se răsti Pretorius la ea. Crezi cu adevărat că aş lăsa o vrăjitoare să se ducă într-un astfel de loc drăcesc? Făcu o mişcare poruncitoare cu mâna spre cei doi soldaţi înarmaţi, care croiseră drum prin desiş, apoi spre tufele de la picioarele sale. Curăţiţi locul acesta!

Cei doi soldaţi se apucară de treabă. De sub tufişuri se ivi groapa întunecată şi fără fund, pe care Tobias o recunoscu îndată. Şi totuşi nu o recunoscu. I se păru acum mult mai îngustă şi mult, mult mai adâncă decât atunci. Şi abia acum simţea mirosul de putreziciune care ieşea din adânc.

Pretorius se cutremură.

— Nu ai exagerat, femeie, spuse el. Aceasta este o gură de iad. Ridică poruncitor mâna. Daţi-mi o făclie!

— Nu faceţi una ca asta! izbucni Katrin îngrozită.

Din privirea pe care i-o aruncă Pretorius săreau scântei.

— De ce nu? întrebă el răstit. Ţi-e teamă că stăpânul tău te-ar putea pedepsi pentru că ai adus aici un om al lui Dumnezeu?

— Tunelul e foarte îngust, răspunse Katrin cu ezitare, şi foarte adânc. V-aţi răni dacă aţi încerca să coborâţi.

— Are dreptate, Pretorius, adăugă Tobias. De-abia am reuşit şi eu. E prea periculos.

Pretorius râse cu amărăciune.

— Cum să alung diavolul dintr-un loc în care nu pot să calc?

— Lăsaţi-mă pe mine să o fac, propuse fratele Telarius. Adăugă cu un zâmbet scurt: am experienţă cu asemenea locuri. Unde am crescut eu erau o mulţime de peşteri. În copilărie mă căţăram prin ele.

— Are dreptate, Sfinţia Voastră, intră şi Stephan în vorbă. Priviţi această groapă. Nu se poate şti cât de adâncă e.

Pretorius îi privi pe rând, aproape furios, pe cei doi dominicani, însă apoi păru să-şi dea seama ca au dreptate. Nu mai era tânăr – şi pesemne că locul acesta îi insufla la fel de multă teamă ca şi lui Tobias şi celorlalţi, chiar dacă nu o recunoştea.

— Bine, îi spuse lui Telarius. Atunci du-te cu Dumnezeu şi vezi ce găseşti acolo jos. Dar întoarce-te repede. Şi nu cumva să atingi ceva, auzi?

Telarius încuviinţă grăbit. Judecând după expresia chipului său, se pare că avea deja îndoieli cu privire la graba cu care se oferise să exploreze peştera. Însă nu spuse nimic, ci aşteptă răbdător până i se dădu făclia aprinsă. Atunci se lăsă cu grijă în groapă, până când nu mai simţi pământ sub picioare. Cu ochii închişi căută sprijin, se apucă cu mâna stângă de pământul sfărâmicios de pe marginile gropii şi încercă să alunece încet în subteran. Însă dintr-odată se dezechilibră şi alunecă zgomotos în adâncuri. Făclia dispăru odată cu el.

— Telarius!

Pretorius căzu în genunchi la marginea hrubei.

Nu se mai putea vedea nimic din fratele Telarius. Însă făclia nu se stinse; o lumină galbenă-roşiatică se zărea pâlpâind din adâncul peşterii.

— Frate Telarius! strigă Pretorius încă o dată. Eşti rănit?

— Nu.

Cu toate că vocea lui Telarius se auzea înfundat, se desluşea limpede expresia de panică.

— Ce vezi? întrebă Pretorius.

Telarius nu răspunse, dar îl auziră cum se mişcă sub ei. După câteva clipe lumina făcliei se ivi la suprafaţă. Telarius se

căzni să urce pe peretele gropii. Stephan şi Tobias se aplecară spre el pentru a-l ridica de mâini, iar făclia aproape că îl pârjoli pe Tobias.

— Aşadar? întrebă Pretorius emoţionat, după ce Telarius reuşi să iasă din groapă şi se strădui să-şi umple plămânii cu aer. Ce ai văzut?

Telarius scutură din cap şi încercă de două ori să formuleze un răspuns.

— Nimic, răspunse el cu voce tremurată. Doar o groapă, abia dacă-i mai mare decât un mormânt. Nu am văzut nimic. Dar este... iadul. Diavolul locuieşte acolo jos, frate. L-am simţit. I-am simţit mirosul şi i-am simţit respiraţia. Îşi dădu ochii peste cap, amintindu-şi de groaza nespusă pe care trebuie s-o fi simţit acolo jos.

— Atunci trebuie să-l izgonim, spuse Pretorius întunecat.

— Nu! izbucni Telarius îngrozit. Ochii i se dilatară şi ridică mâinile rugător. Nu face asta, frate. Diavolul... e prea puternic acolo. Ne-ar nimici pe toţi. Să nu călcaţi în locul acela!

Pretorius îl privi o clipă nedumerit, apoi chipul i se întunecă de furie.

— Ce grozăvii spui, Telarius, spuse el.

— Nimeni nu trebuie să pună piciorul în locul acela, stărui Telarius. Aduceţi smoală şi piatră şi astupaţi-i intrarea sau ardeţi din temelii toată pădurea aceasta – dar, vă implor, nu călcaţi în locul acela.

Furia de pe chipul lui Pretorius se risipi şi mai rămase doar nedumerirea. Indiferent ce simţise Telarius în peşteră, trebuie să fi fost mai rău decât orice i se întâmplase în viaţa lui până în acel moment.

Într-un târziu Pretorius scutură din cap spunându-i:

— Nu-ţi fie frică, frate, spuse el blând, împreună îl vom învinge pe Antichrist şi dacă nu noi, atunci alţii. Se întoarse spre Theowulf.

— Trimiteţi pe cineva în oraş, conte. Să trimită bărbaţi cu lopeţi şi sape.

Theowulf îl privi întrebător.

— Pentru ce?

— Ca să deschidem peştera aceasta afurisită, răspunse Pretorius hotărât. Lumina soarelui va arde răul care sălăşluieşte acolo. Şi, dacă puterea lui nu-i destulă, atunci am să pun să ardă din temelii această pădure blestemată!

— Nu! strigă Katrin îngrozită. Nu faceţi una ca asta!

— De ce nu!? Pretorius se întoarse smucit şi păşi furios spre ea. De ce te temi, vrăjitoareo? Ce taină drăcească adăposteşte locul acesta?

O apucă pe Katrin brutal de umeri şi o scutură aşa de tare, încât capul îi căzu pe spate. Se tângui de durere şi încercă să se elibereze din strânsoarea lui, însă Pretorius o ţinea neînduplecat şi o scutură şi mai tare.

— Vorbeşte! urlă el. Ce ai făcut cu locul acesta? Ce blestem ai aruncat peste această pădure?

Katrin încetă să se mai apere de atacul furibund al lui Pretorius, îşi ridică mâinile legate laolaltă şi lovi cu asemenea forţă umărul abatelui, încât acesta se prăbuşi cu un vaiet de durere la pământ. În privirea ei sclipea o furie, care lui Tobias îi amintea de privirea unui animal de pradă turbat. Mai repede decât ar fi putut să reacţioneze vreunul dintre cei din jur, ea sări peste abatele prăbuşit şi se năpusti asupra unuia dintre soldaţii înarmaţi. Cu o mişcare fulgerătoare îşi aruncă mâinile legate asupra spadei acestuia. Se alese cu o rană adâncă şi deschisă pe antebraţ, însă metalul ascuţit tăie şi sfoara cu care îi fuseseră legate încheieturile. Şi, înainte ca soldatul luat prin surprindere să-şi fi dat seama, îl împinse la pământ şi îi smulse arma. Aproape în aceeaşi clipă se aruncară şi ceilalţi soldaţi împreună cu Theowulf înainte. Dar, în loc să-i ajute, Theowulf, neîndemânatic, se lovi de unul dintre ei şi îl trase după el la pământ. Cel de-al treilea soldat se împiedică în momentul în care încercă să-i evite pe ceilalţi doi. Ultimul dintre soldaţi nu avea în mâna decât o făclie. Lui Katrin nu-i veni greu să o lovească cu spada şi să doboare bucata de lemn. Lama spadei făcu un semicerc tremurat şi apoi se auzi urletul cumplit al soldatului. Sângele îi ţâşni în timp ce se prăbuşea la pământ.

Katrin privi în jur. Sabia din mâinile ei era mânjită de sânge. Arma era aşa de grea, încât abia o ţinea cu o singură mână. În afară de asta, Theowulf şi cei trei soldaţi se căzneau să se ridice, iar Bresser şi ceilalţi îşi învinseră surprinderea şi se năpustiră laolaltă înainte.

Katrin învârti spada în forţă şi cu o mişcare amplă, care îi permise să păstreze o anumită distanţă, deoarece atacatorii se dădură la o parte speriaţi de vâjâitul lamei de oţel. Katrin lovi din nou, nesigură, însă cu foarte multă putere, făcu un pas spre soldatul rănit, care se zvârcolea rănit la pământ. Aruncă orbeşte spada după unul dintre bărbaţii care o atacară, cu mâna stângă luă făclia de pe jos şi cu cealaltă smulse un

pumnal de la brâul soldatului căzut. Cu o mişcare fulgerătoare se lăsă pe genunchi şi puse lama cuţitului la gâtul lui Pretorius.

— Niciun pas mai departe!

Bărbaţii se speriară. O picătură de sânge se scurse ca o lacrimă pe gâtul abatelui.

— Niciun pas mai departe! repetă Katrin. Sau îl omor!

Privirea îi trecea grăbită pe la toţi cei care formaseră un semicerc în jurul ei, dar nu îndrăzneau să se apropie. Era ca un animal prins în capcană, care nu mai avea nimic de pierdut. Şi era înnebunită de frică. O singură mişcare greşită şi avea să-l ucidă pe Pretorius.

— Eşti nebună! spuse Theowulf, primul care îşi recăpătă luciditatea. N-ai să scapi niciodată aşa!

Ridică mâna şi îndată Katrin apăsă mai tare pumnalul pe gâtul lui Pretorius. La acea primă picătură de sânge se mai adăugară o a doua şi o a treia, până când o dâră subţire brăzdă gâtul bătrânului.

— Înapoi! spuse Katrin. Daţi-vă înapoi! Imediat!

Timp de o clipită nimeni nu reacţionă. Apoi Theowulf ridică foarte încet mâinile şi se dădu doi, trei paşi înapoi.

— Te rog, nu face una ca asta, spuse Theowulf rugător. Nu faci decât să înrăutăţeşti lucrurile.

Pretorius se văita de durere. Ţinea ochii închişi şi tremura din tot corpul.

— Omorâţi-o, şopti el. Omorâţi vrăjitoarea! Nu ţineţi seama de mine!

Nimeni nu se mişca. Pe feţele lui Telarius şi Stephan se citea disperarea, în timp ce Tobias se gândea intens cum s-o imobilizeze pe Katrin înainte ca ea să apuce să-l ucidă pe bătrân.

— Pune cuţitul jos, Katrin. Lasă-l liber şi îţi promit că am să te ajut.

Katrin nici măcar nu se osteni să răspundă. Privi hăituită în jur, îşi căută o poziţie mai bună şi îşi retrase puţin pumnalul când văzu că bătrânul părea să ameţească.

— E cineva în spatele meu? întrebă ea.

Nu răspunse nimeni, dar Katrin trebuie să fi ştiut că e înconjurată.

— Să plece, continuă ea. Vreau să vă văd pe toţi. Pe toţi! Şi nu încercaţi să mă păcăliţi. Ştiu câţi sunteţi.

Contele Theowulf o privi o clipă cu dispreţ. Dar într-un

târziu făcu un semn cu capul şi toţi bărbaţii se încolonară în spatele contelui.

— Eu am să plec acum, spuse Katrin şi îl împinse pe Pretorius să se ridice.

— N-ai să pleci niciunde, răspunse Theowulf calm.

— Am să plec acum, repetă Katrin imperturbabilă, şi cer o oră avans. Am să-l iau pe omul acesta cu mine şi am să-l omor numai dacă mă încearcă bănuiala că mă urmăriţi.

— Omorâţi-o, se tângui Pretorius. Vă poruncesc!

Katrin mânui pumnalul cu viteza fulgerului şi îi provocă bătrânului abate o nouă rană. Cei doi bărbaţi care îşi ridicaseră armele să îndeplinească ordinul lui Pretorius se dădură speriaţi în spate.

— Un ceas! repetă Katrin. Nu cer prea mult pentru viaţa unui abate.

Theowulf o privi plin de ură.

— N-ai să-mi scapi niciodată, spuse el tunător. Şi dacă ai avea un an avantaj, tot te-aş găsi. Renunţă şi îţi promit că te voi ajuta.

— Vrei să-mi dăruieşti libertatea? întrebă Katrin batjocoritor.

Theowulf scutură din cap cu seriozitate.

— Asta nu pot, răspunse el. Dar îţi promit o moarte rapidă şi fără durere. E mai mult, adăugă el arătând cu mâna spre ceilalţi doi dominicani, decât te poţi aştepta de la călugării aceştia.

Katrin îşi ţuguie buzele.

— Mulţumesc, spuse ea ironic. Dar târgul acesta nu îmi place. Vei avea înţelegere dacă doresc să cumpănesc timp de un ceas.

Katrin se dădu un pas înapoi, dar se opri brusc. Privirea ei îl căuta pe Tobias.

— Vii cu mine? întrebă ea.

Tobias zâmbi cu durere.

— Nu pot, răspunse el încet. Făcu atent un pas printre Theowulf şi Telarius, se opri din nou şi întinse mâna stângă. Te rog, eliberează-l, Katrin, spuse el. Lasă-l liber pe bătrânul acesta. Nu-ţi este duşman.

Înaintă agale spre Katrin, iar aceasta se dădea în acelaşi ritm câte un pas înapoi. Privirea ei scânteia. Tobias era sigur că nu se gândise nicio clipă la ceea ce era pe cale să facă. Era pur şi simplu înspăimântată. Lupta pentru viaţa ei.

— Ia-mă pe mine, spuse Tobias. Dacă ai nevoie de un ostatic, eliberează-l pe Pretorius şi ia-mă pe mine în locul lui. Îţi dau cuvântul meu că vei primi un cal şi o oră avans, dacă-l laşi liber. Îţi jur pe ce am mai sfânt.

— Spune adevărul, se amestecă Telarius. Nu-ţi facem nimic. Eliberează-l pe fratele Pretorius şi eşti liberă – timp de un ceas. Nimeni de aici nu te va urmări, nici soldaţii, nici cei din escorta contelui.

La ultimele cuvinte îl privi aproape rugător pe Theowulf, care îl înfruntă câteva clipe fără niciun fel de expresie pe chip, după care dădu din cap aprobator.

Katrin se dădea încetul cu încetul tot mai mult înapoi spre pădure, cu făclia aprinsă în mâna stângă şi cu braţul drept petrecut în jurul lui Pretorius, cu vârful cuţitului apăsat pe gâtul lui.

— Katrin! spuse Tobias implorând-o. Te rog!

Cu o privire mută îi ceru lui Tobias iertare. Dar nu-i dădu drumul lui Pretorius, ci îşi continuă drumul cu paşi mici şi atenţia încordată. Tobias îşi dădu seama dintr-odată cât de mare era pericolul ca ea să se împiedice şi să-l ucidă pe bătrân din greşeală. Le dădu celorlalţi de înţeles printr-un gest cu mâna să nu-l urmeze. Spre surprinderea sa, aceştia se opriră fără o vorbă. Avantajul lui Katrin crescu la şapte, opt, poate zece paşi, înainte ca grupul de oameni să se pună iarăşi în mişcare.

Strania urmărire continuă încă o bucată bună de vreme, până când pădurea din spatele lui Katrin începu să se răărească – şi dintr-odată nu mai avu niciun copac în spate!

Tobias ridică îngrozit mâinile şi strigă spre Katrin, când pricepu, în ultima clipă, că nu se îndreptase spre marginea pădurii, ci spre lac! Un singur pas şi avea să-şi piardă echilibrul şi să se prăbuşească pe spate în adâncul lacului, trăgându-l şi pe Pretorius după ea!

Katrin se opri. Privi în jur hăituită. Trebuie să fi priceput că nu mai avea unde să fugă. În spatele ei nu mai era decât cazanul de granit al mocirlei cu apa ei otrăvită şi înaintea ei semicercul format de urmăritori. Era străvechea regulă a jocului de-a vânătorul şi vânatul: victima putea să scape, cât avea libertate de mişcare, dar urmăritorii nu aveau s-o lase să scape printre rândurile lor. E prea târziu, gândi Tobias zdruncinat. Vor muri. Amândoi.

Cu coada ochiului observă cum Theowulf se îndreptă abia

perceptibil şi îi aruncă unuia dintre oamenii lui de la capătul semicercului o privire rapidă.

— Te rog, Katrin, spuse el încă o dată rugător, eliberează-l. Te rog, nu-ţi mai încărca conştiinţa cu încă o viaţă.

Chipul lui Katrin tresări nervos. Ochii i se umplură de lacrimi. Tobias îi întinse amândouă mâinile şi porni încet spre ea.

— Eliberează-l, Katrin, o imploră el. Îţi promit că vei rămâne în viaţă. Voi avea eu grijă de asta. Mă voi duce până la Roma, dacă e nevoie. Nu eşti vrăjitoare. Eu ştiu asta, iar Pretorius te va crede şi el, dacă-i spui tot adevărul. Eliberează-l şi îşi promit că ţi se va face alt proces. Se întoarse rugător spre Pretorius. Spuneţi-i că acesta e adevărul, frate! Promiteţi-i că veţi cerceta tot ce v-am spus şi ea, şi eu, şi vă va cruţa viaţa.

Pretorius tremura. Avea capul dat pe spate cât putea, pentru a nu se tăia în lama pumnalului care ameninţa să-i taie beregata. Totuşi, Tobias observă cum alături de spaimă şi furie pe chipul său îşi face loc şi o expresie de confuzie.

— Nu e vrăjitoare! continuă Tobias implorându-l să-l asculte. Eu sunt acela care a păcătuit. Dacă vreţi să duceţi pe cineva pe banca acuzaţilor, atunci pe mine duceţi-mă. Pe mine şi pe acest conte, care înrobeşte oraşul şi pe locuitorii săi. Promiteţi-mi măcar că ne ascultaţi.

Pretorius încercă să facă o mişcare slabă cu mâna pentru a scăpa de braţul lui Katrin, însă Katrin îl apucă cu o mişcare bruscă de umăr, alunecă pe pământul mâlos şi îşi pierdu echilibrul.

Tobias observă totul cu o claritate teribilă, de parcă timpul ar fi stat în loc, pentru a nu-i îngădui să piardă vreun detaliu cât de neînsemnat din cumplitele întâmplări. Picioarele goale ale lui Katrin căutară zadarnic un liman pe pietrele alunecoase şi acoperite de alge, în timp ce se prăbuşi absurd de încet pe spate. Scoase un urlet de spaimă, Pretorius ţipă şi el înspăimântat când înţelese ce se întâmpla. Braţul său lovi mâna cu care Katrin ţinea pumnalul şi acesta se înfipse în gâtul abatelui până la prăsele.

Tobias se aruncă cu braţele desfăcute larg înainte, ştiind în acelaşi timp că e prea târziu.

Katrin se prăbuşi. Scăpă făclia din mână şi aceasta căzu, descriind un semicerc de flăcări; în acelaşi timp, îşi înfipse unghiile celeilalte mâini în umărul lui Tobias şi îl trase după ea

în adâncuri. Cu trupul fără viaţă al lui Pretorius între ei, de parcă abatele ar fi încercat şi după moarte să se aşeze ocrotitor între Tobias şi vrăjitoare, se prăbuşiră amândoi în cazanul de piatră, în apa putrezită. O clipă mai târziu căzu şi făclia aprinsă.

Lacul explodă.

Flacăra făcliei nu se stinse, ci păru, pentru o fracţiune de secundă, că va înghiţi cu nesaţ apa găsindu-şi în ea o sursă nouă de hrană. În clipa următoare izbucni focul iadului. În timp ce Tobias se scufundă, văzu pe toată întinderea apei flăcări violente albe şi aurii, reunite într-o coloană ţipătoare de foc revărsată asupra copacilor morţi din jurul lacului. Bărbaţii care săriseră după ei se transformară în torţe vii care se prăvăliră înapoi urlând. Atunci Tobias simţi o mâna de uriaş care îl apucă şi îl trase în adâncuri.

Apa fierbea şi bolborosea. Iar bubuitura, explozia şi vuietul îi torturară auzul. Ceva îl călcă pe piept şi îi strivi plămânii, lăsându-l fără aer. Suprafaţa lacului, cu siguranţă la vreo patru, cinci metri deasupra lui, se transformase într-un adevărat covor de foc, din care limbi de flăcări se adânceau hămesite pentru a-şi căuta hrană. Apa însăşi, în care înota, părea să ia foc de la văpaia infernală.

Într-un târziu simţi că presiunea care îl împinsese în adâncuri slăbi şi începu din nou să urce. Apa încă mai ardea deasupra lui şi arşiţa era atât de cumplită, că îi venea să se chircească de durere.

Dintr-odată simţi o mână care-l apucă de umăr. Tobias întoarse capul şi o văzu pe Katrin, care înota în zeama vâscoasă şi verde-pământie alături de el. Pe chipul ei se reflecta lumina înspăimântătoare a apei care ardea deasupra capetelor lor, un roşu sângeriu, care o făcea să pară cuprinsă de flăcări. Katrin încerca să-i spună ceva, arătă cu mâna liberă în jos şi îl trase în final pur şi simplu după ea când văzu că doar o priveşte şi risipeşte ultimele clipe de viaţă pe care le mai aveau nefăcând nimic.

Chiar dacă ar fi dorit, Tobias nu ar mai fi avut putere să se apere. Katrin îl trase adânc în apele lacului. Simţea cum presiunea asupra pieptului său devenea încetul cu încetul de nesuportat. În urechi îşi auzea pulsul accelerat şi în plămâni i se instalase o durere surdă, aproape de nesuportat. Se afla în mijlocul unui iureş. Silueta lui Katrin deveni o umbră ştearsă care părea să dănţuiască înaintea ochilor lui, îndreptându-se,

la fel de vag perceptibil, înspre un petic de lumină palidă, verzuie. Plămânii îi urlau după aer. Nu avea să reziste mai mult de o clipită ispitei de a deschide gura şi de a inspira apa aceasta letală.

Lumina verde de sub ei crescu, deveni un semicerc de mărimea unui stat de om, de lumină pâlpâită şi apă agitată care cuprinse dintr-odată totul în jurul lor. Tobias înregistră ca în transă că nu se mai aflau în lac, ci într-un tunel strâmt de piatră de-a lungul căruia Katrin îl trăgea după ea cu disperare, înotând cu dificultate până când simţi suprafaţa apei deasupra capului său şi un aer rece, incredibil de dulce, care îi umplu plămânii!

Minute în şir nu făcu altceva decât să respire, să-şi umple plămânii cu acest aer nespus de savuros şi să revină la viaţă. Abia apoi deschise ochii şi privi în jur.

În prima clipă îi veni greu să desluşească ceva. Reflexia verzuie, pe care o văzuse în apă, umplea şi aerul de aici. Nu vedea însă decât contururi; ochii îi lăcrimau şi era aşa de slăbit, încât toată bruma de putere pe care o mai avea şi-o folosea pentru a se menţine cu mişcări tremurânde la suprafaţa apei. Văzu cel puţin că se află într-o peşteră încăpătoare, foarte joasă, umplută aproape în întregime cu apă. Tavanul plin de alge năclăite şi ciuperci albicioase, putrede se afla la nu mai mult de o palmă deasupra capului lor. Iar în apa dimprejur pluteau siluete întunecate şi diforme, pe care nu le putea desluşi prea bine.

O auzi pe Katrin în urma lui respirând greu şi se întoarse spre ea. Priveliştea aproape că îi opri inima în loc. Groaza i se implântă în trup precum lama unei săbii de flăcări. Katrin se afla la distanţă de doi paşi în spatele lui, însă nu era singură. Alături de ea plutea un al doilea trup pe suprafaţa apei. Un chip cu gura larg deschisă, încremenită, care, în timp ce plutea, se umplea şi se golea de apă, un trup pe care carnea se făcuse albă şi se umflase, iar în orbitele ochilor fierbea o masă putredă, cenuşie.

Apoi apărură şi alte trupuri umflate.

Corpurile diforme care pluteau în jurul lui pe apă, gândi Tobias în pragul isteriei, erau cadavre. În spatele chipului lui Katrin, albit de groază, apăru un al doilea chip de mort din adâncul apei, un al treilea, al patrulea, al cincilea... Lacul subteran era ticsit de morţi!

De groază, Tobias era cât pe ce să-şi piardă cunoştinţa.

Simţi cum Katrin îl prinde de umăr şi îl trage după ea. Era prea slăbit, nu mai putea să înoate, însă Katrin îl întoarse pe spate şi îi ţinu capul cu o mână la suprafaţa apei, în timp ce înainta, înotând cu putere. Morţii începeau să fie aruncaţi la suprafaţă. Valurile provocate de el şi de Katrin îi făceau să pară că îi salută în batjocură pe cei doi vii, care pătrunseseră pe tărâmul lor subteran.

Tobias nu-şi pierdu cunoştinţa, fiindcă soarta era prea crudă ca să-i acorde această salvare, ci văzu, auzi, mirosi şi simţi totul cu o înspăimântătoare claritate, dar, cu toate acestea, abia dacă mai pricepea ce se întâmpla în jurul lui sau cu el. După numai câteva clipe ajunseră la malul lacului subteran, iar Katrin îl târî cu greutate afară din apă, până simţi sub el o stâncă umedă şi alunecoasă şi doar picioarele îi rămaseră în apa acelui lac ucigaş. Scuturat de groază, tremură, ţipă şi se încovoie ca un copil îngrozit.

Dar şi cea mai cumplită spaimă trece, aşa încât şi Tobias începu în cele din urmă să se mai liniştească. În adâncul fiinţei lui părea să se fi declanşat ceva de genul unui mecanism străvechi, de mare precizie, care îi paraliza acele zone ale simţirii răspunzătoare pentru teamă, consternare, groază şi panică. Deschise ochii aproape împotriva voinţei lui. Katrin era întinsă alături de el, palidă şi tremurând de epuizare, acoperită de un strat abia vizibil de murdărie, îngrozitor însă, verde-albăstrui, de aceeaşi nuanţă ca lumina infernală reflectată de fiecare strop din acea apă înfricoşătoare. Era lumina pe care o văzuse în noaptea aceea, lumina ucigaşă, pe care o împrăştiau chipurile de oase ale lui Theowulf şi ale acoliţilor săi.

Respiraţia i se linişti şi treptat încetară şi membrele să-i mai tremure.

Peştera era uriaşă. Însă spre malul lacului era aşa de joasă, încât Katrin nu reuşi să se ridice. Tavanul de piatră şi stâncile erau inundate de lumina aceea înfiorătoare, verde şi rece, care se reflecta şi în apă. Şi abia acum simţi că aerul, care i se păruse la început atât de dulce şi proaspăt, era în realitate îmbâcsit de duhoare, de putreziciune şi descompunere. Izul dens şi năucitor îl făcea ca la fiecare gură de aer să se lupte cu senzaţia de vomă, pe care abia o mai putea reprima. Pielea îi ardea, de parcă lacul nu ar fi fost cu apă, ci cu acid care îi rodea încet trupul.

Se propti cu greu în coate şi privi dincolo de Katrin, spre

apă. În micul lac subteran pluteau în derivă nenumărate hoituri, pe jumătate descompuse. Trebuie să fi fost mai mult de treizeci, patruzeci.

Corpurile le erau umflate şi moi, iar pielea albastră-cenuşie, scârboasă. Însă în timp ce unele ajunseseră aproape în stadiul de schelete, care mai erau ţinute laolaltă doar de cârpele care mai rămăseseră din vechile lor haine, altele păreau să plutească de scurt timp în apă. Şi acestea ofereau o privelişte cutremurătoare, fiindcă apa în care pluteau era plină de otravă de cadavru.

Nu erau numai bărbaţi. Erau şi cadavre de femei şi de copii.

Mâna lui Katrin îi atinse umărul. Simţi atingerea ei ca o pală de foc. Tobias scoase un ţipăt, o lovi peste mână şi vomită cu spasme şi chinuri până nu mai simţi decât gust de fiere.

— Îmi pare rău, Tobias, spuse Katrin. Vocea îi tremura iar vorbele ei stârneau ecouri distorsionate din adâncurile peşterii. Însă durerea din vocea ei era aievea. Lacrimile i se amestecau pe obraz cu apa. N-am... n-am vrut să vezi asta.

Tobias se ridică tremurând, cât îi îngădui tavanul scund şi cu mâna stângă îşi făcu semnul crucii. Însă nu era decât un gest gol, o mişcare fără însemnătate. Se afla într-un loc, în care nici credinţa nu îi mai era de niciun ajutor, fiindcă locul acesta era iadul; un loc în care nu supravieţuia nimic altceva decât groaza infernală.

— Ce-i asta? şopti el.

Katrin coborî privirea.

— Secretul lacului, răspunse ea. Acesta este motivul pentru care apa s-a stricat. Blestemul care s-a abătut asupra oraşului Buchenfeld.

Vorbele ei avură un efect straniu asupra lui Tobias. Cu toate că încă mai tremura de scârbă şi de panică, îi trezi curiozitatea. Aproape şocat de logica, de care mai dădea dovadă, se aplecă înainte şi privi de la Katrin spre lac şi din nou spre Katrin.

— Vrei să spui că aceasta este otrava care a contaminat lacul? Morţii sunt cei care au stricat ogoarele şi au omorât animalele?

— Există un râu subteran în Buchenfeld, spuse ea. Trebuie să se verse în râul de la suprafaţă undeva în apropierea morii, dar cred că are mult mai multe ramificaţii. Apa de aici şi până la moară e infestată.

— Fântâna din oraş...

— ...din care au băut oamenii care s-au îmbolnăvit sau care au făcut copii ologi, adăugă Katrin.

— *Acesta* este blestemul care apasă asupra oraşului? repetă Tobias neîncrezător. Este... otravă de cadavru. Otrava tuturor acestor morţi. O privi consternat pe Katrin. Dar de ce... de ce nu mi-ai spus? întrebă el. De ce nu mi-ai povestit – sau măcar lui Pretorius când te-a audiat? Aceasta... nu este vrăjitorie.

Katrin zâmbi slab şi întoarse privirea cu totul şi privi spre apă.

— De când ştii? întrebă Tobias.

— Nu de prea mult timp, murmură Katrin. Cu vreo câteva zile înainte de a mă arunca în temniţă. Făcu un gest amplu cu mâna. Există şi o a doua intrare în această peşteră. Poate chiar mai multe. Eu am găsit-o din întâmplare. Sunt foarte multe peşteri aici în zonă.

— Theowulf ştie despre toate acestea? întrebă Tobias.

Katrin îi aruncă o privire foarte stranie – apoi râse amar.

— Theowulf? Oftă şi scutură de câteva ori din cap. Contele Theowulf e cu ei, şopti ea.

Tobias rămase cu privirea holbată la ea. Nu pricepu ce vrea să spună.

— Cum... cum vine asta?

— E acolo, repetă Katrin cu o mişcare a capului spre morţii din lac. O vreme privi în gol, apoi din nou spre el şi pe chip îi stărui acelaşi zâmbet dureros, străbătut de nesfârşită amărăciune. Contele Theowulf nu e contele Theowulf, Tobias, spuse ea.

Tobias rămase ca trăsnit, înţelegând dintr-odată ce voia să spună Katrin. Dar refuză să creadă, pentru că gândul acesta era pur şi simplu absurd. Prea cumplit, pentru a fi adevărat.

— Ce vrea să însemne asta? şopti el.

— Bărbatul pe care-l cunoşti tu ca fiind contele Theowulf, răspunse Katrin cu glas şoptit, nu este contele Theowulf. Iar oamenii care-l însoţesc nu sunt slugile contelui. Arătă cu mâna spre apa verde, sclipitoare. Cei de-acolo sunt contele şi oamenii săi, Tobias. Şi cei care au ţinut cu ei.

Vocea îi era pe jumătate înecată de lacrimile pe care acum nu mai reuşi să le reprime; Katrin întrebase prea multe şi aflase prea multe.

Tobias o privi cu gura căscată. Împotriva oricărei logici

încerca să-şi spună că poate se înşală. În fond însă ştia foarte clar că este singura explicaţie posibilă. Dovezile erau evidente. Presupusul conte, care se comporta cât se poate de straniu; oraşul îndepărtat, care adăpostea în chip atât de vizibil o taină cumplită, oamenii morţi şi animalele monstruoase, toate având legătură cu apa...

Şi, cu toate acestea, refuza să creadă.

— Şi el cine e? întrebă Tobias.

— Theowulf? Katrin zâmbi dureros. De ce nu întrebi cine a *fost?*

— Bine, spuse Tobias, cine a fost?

— Un monstru! Chipul lui Katrin se întunecă de ură. A fost o bestie, Tobias. Un diavol cu chip de om şi Satana în persoană. A domnit peste acest oraş şi peste întreg ţinutul. A luat ce a vrut, în timp ce supuşii lui mureau de foame. Organiza vânători, Tobias, ca să-şi omoare timpul – dar prada lui erau oamenii. Şi-a luat orice fată din sat care i-a plăcut. Şi, când se sătura de ea, o lăsa pe mâna oamenilor lui.

— Şi într-o bună zi l-au omorât, presupuse Tobias.

Katrin privi un moment cu ochii ţintuiţi, dincolo de el, în gol.

— N-au îndrăznit să se apere, spuse ea. Sunt oameni simpli, Tobias, care o viaţă întreagă au fost învăţaţi să sufere şi să îndure. Unii au încercat să se revolte. Dar i-a omorât. Unii se poate să fi încercat să ceară ajutor regelui sau Bisericii, dar desigur că n-au fost ascultaţi – iar cei ale căror voci s-au auzit prea puternic, au fost, la fel, ucişi. Un singur om era în tot oraşul, care avea curajul să i se opună deschis.

— Theowulf, presupuse Tobias, sau cum i-o fi numele.

Katrin încuviinţă.

— Se numea altfel, pe atunci; era un bărbat foarte tânăr; aproape un copil. Şi totuşi era mai curajos decât cei mai mulţi de pe aici. S-a opus deschis contelui, iar vocea lui era destul de puternică pentru a se face auzită şi dincolo de marginile oraşului Buchenfeld.

— De ce nu a poruncit Theowulf să fie şi el omorât, ca toţi ceilalţi? întrebă Tobias.

— A făcut ceva mult mai grav, spuse Katrin. A pus să fie arestat şi dus la Lüneburg unde a fost târât în faţa instanţei pentru instigare la revoltă şi înaltă trădare. Însă în ziua dinaintea execuţiei a evadat. Şi n-a trecut o jumătate de an până când oamenii cu chipuri de oase au putut fi văzuţi pentru

prima oară în apropierea oraşului.

— Aţi întemeiat acest cult satanic pentru a vă răzbuna pe Theowulf? întrebă Tobias, nevenindu-i să creadă.

Katrin scutură din cap aproape furioasă.

— Nu e un cult satanic, susţinu ea vehement. Poate îţi vine greu să crezi, Tobias, dar ei cred în Dumnezeu ca tine şi ca mine, numai că se manifestă altfel. Nu predică absenţa lui Dumnezeu, ci doar se desprind de Biserică, pentru că îi resping puterea, cum resping orice putere care dispreţuieşte omul.

— Dar nu e adevărat, răspunse Tobias.

Ochii lui Katrin se umplură de jale şi de milă.

— Tu poate că nu gândeşti ca ei, prietene, spuse ea încet. Indiferent dacă cel care domneşte e rege, sau împărat, sau papă, mereu vor fi domnitori şi supuşi şi mereu vor fi unii care lovesc şi alţii care vor fi loviţi. Ei n-au mai vrut să fie dintre aceia care sunt loviţi. Atâta tot.

— Dar ar fi putut cere ajutor Bisericii, protestă Tobias.

— Aşa au şi făcut, îi aminti Katrin. Ai uitat ce ţi-am povestit despre preot? L-au implorat să-i ajute, dar el i-a alungat şi i-a umplut de ocară. Era un om bătrân şi corupt, care în felul său era la fel de obsedat de putere ca şi Theowulf.

Katrin tăcu, iar Tobias avu dintr-odată senzaţia că se afla în mijlocul unui iureş al sentimentelor. Nu aproba, nici măcar nu accepta, însă înţelegea de ce oamenii din Buchenfeld procedaseră astfel. Mereu cei mai asupriţi şi cei mai sărmani erau cei care puteau fi atraşi cel mai uşor de o religie nouă şi falsă. Şi, indiferent cât de eretic i se părea propriul său gând, nu tot cei săraci, cei lipsiţi de avere şi sclavii au fost şi la începuturile creştinismului, primii care au aplecat urechea la cuvintele Domnului?

Alungă aproape speriat gândul acesta şi îi dădu lui Katrin de înţeles din priviri să continue.

— Lucrurile au mers din ce în ce mai rău, povesti Katrin. După ce preotul a fugit, teroarea lui Theowulf a devenit de nesuportat. Poate că era un trădător în oraş, care-i povestea ce se întâmplă sau poate pur şi simplu simţea rezistenţa care se forma treptat împotriva lui. Omora şi pârjolea totul în jurul lui mai înverşunat ca niciodată şi atunci…

— …l-au omorât ei pe el, spuse Tobias când Katrin se opri.

Ea încuviinţă dând din cap.

— Ai fost de faţă? întrebă el.

— Nu. Am aflat abia mai târziu toată istoria. Când am venit eu la Buchenfeld, trecuseră deja toate acestea. Verkolt mi-a povestit. S-au dus noaptea la palat şi l-au omorât pe conte şi pe toţi cei care erau cu el. Cadavrele le-au aruncat în fântâna din curtea palatului şi au zidit-o. Ai văzut-o şi tu.

Tobias dădu din cap în semn că-şi aminteşte. Privirea îi alunecă pe deasupra lacului şi a tuturor celor care pluteau pe el.

— Dar cum au ajuns aici?

Katrin ridică iarăşi din umeri.

— Râul subteran, spuse ea. Ajunge de la fântână până aici. Dar pe atunci nu ştia nimeni acest lucru. Au zidit şi au sigilat fântâna. Nimeni nu putea să bănuiască ce avea să se întâmple.

Tobias se scutură de oroare. Din nou, privirea sa căută cadavrele descompuse din apă. Istoria pe care i-o relatase Katrin nu era poate doar istoria unui dictator tiran, care îşi găsise un sfârşit pe măsură, ci şi istoria unei răzbunări a morţilor pe ucigaşul lor.

— Trebuie să fi durat ani de zile ca să plutească până aici, continuă Katrin. Însă de atunci lacul a ajuns aşa cum l-ai văzut. Otrava s-a infiltrat încetul cu încetul şi a contaminat pământul mai multe leghe de jur-împrejur.

— Theowulf ştie despre toate acestea? întrebă Tobias.

— Despre lacul acesta? Katrin aprobă. Da. Dar ce folos? Nu poate să coboare aici şi să-i ducă. A-i atinge înseamnă moarte.

Tobias îşi aminti cu groază de ceea ce-i povestise Derwalt. O singură dată căzuse în apa stricată a lacului şi această atingere scurtă a apei îl îmbolnăvise de moarte.

— Atunci vom muri şi noi, murmură el.

— Nu ştiu, răspunse Katrin. Poate da, poate nu... Ai înghiţit apă?

Tobias dădu încet din cap că da, dar apoi îşi aminti că vomitase.

— Dacă nu ţi se infectează rana, poate scapi cu viaţă, spuse Katrin. E în mâinile Domnului ce se întâmplă mai departe.

— În mâinile Domnului...

Vorbele acestea îi sunau a batjocură amară. O vreme stătură tăcuţi unul lângă altul în întunericul verzui şi înfricoşător şi totuşi erau mai departe unul de celălalt ca niciodată în viaţa lor. Tobias se simţi cumplit de singur.

Atunci Katrin se ridică şi veni în patru labe către el. Îi apucă mâna dreaptă. Pielea ei era umedă, acoperită de apa vâscoasă, otrăvită a lacului şi, cu toate că îi simţea bătăile agitate ale inimii prin piele, i se păru pentru o clipă că atinge o moartă.

— Dar cum au putut rămâne atâţia ani nedescoperiţi? întrebă el. Cum a putut să-i ia locul lui Theowulf fără ca cineva să-şi dea seama?

— Contele Theowulf – *adevăratul Theowulf* – era un om fără prieteni, îşi părăsea arareori palatul, cel mult ca să meargă la vânătoare sau să vină în oraş. Abia dacă cineva din afara ţinutului său îl văzuse la faţă.

— Dumnezeule mare, murmură Tobias cu ochii închişi. Asta e... curată nebunie, Katrin. Trebuia să ştiţi că n-are cum să se termine cu bine. Mai devreme sau mai târziu trebuia să-şi dea cineva seama de înşelătorie.

— Da, spuse Katrin. Mai devreme sau mai târziu trebuia să se întâmple. Dar oamenii rareori se gândesc la ziua de mâine, când trebuie să se lupte azi pentru supravieţuire, Tobias. Şi poate că acei cinci ani de libertate au meritat preţul pe care vor fi nevoiţi să-l plătească într-o bună zi.

— Verkolt? Tobias deschise ochii larg, se sprijini cu dificultate pe coate şi o privi pe Katrin cu seriozitate. Îi venea greu să continue. Însă glasul îi era foarte liniştit când întrebă: Tu l-ai omorât?

Katrin încuviinţă.

— Atunci... Vocea lui Tobias începu să tremure. Atunci e totul adevărat ce a scris în scrisoare despre tine? Atunci chiar eşti vrăjitoare?

Spre surprinderea sa, Katrin zâmbi. Scutură liniştită din cap, îi luă din nou mâna şi o ţinu cu putere, aproape împotriva voinţei sale, când Tobias vru să şi-o retragă.

— Nu. Verkolt nu era decât un om bătrân şi înrăit. Încercase să-l şantajeze pe Theowulf, iar când a înţeles că Theowulf şi cu mine am devenit... apropiaţi, atunci a inventat toate aceste acuzaţii ca să se răzbune pe noi.

— Theowulf şi cu tine? Tobias căscă ochii nevenindu-i să creadă.

— De ce nu? Katrin ridică din umeri. E un bărbat chipeş. Iar eu eram tânără şi Verkolt bătrân.

Tobias încă o privi neîncrezător. Theowulf şi Katrin? Gândul i se păru în prima clipă absurd – şi în acelaşi timp

explica multe, dacă nu chiar totul.

— Dar atunci… atunci a spus adevărul, şopti el bulversat. Atunci avea într-adevăr de gând să te elibereze.

Katrin nu-i răspunse, ci îşi continuă istorisirea.

— Verkolt a ameninţat că dă în vileag totul. Desigur, nu ar fi făcut-o, era şi el părtaş la moartea contelui şi a slugilor acestuia, ca toţi ceilalţi. Însă a ţesut un plan diabolic. Când şi-a dat seama că va muri, a scris această scrisoare, în care mă acuza de vrăjitorie, în speranţa că se va întâmpla tocmai ceea ce s-a şi întâmplat: că vor trimite un inchizitor, care va cerceta acuzaţiile şi va descoperi totul. Zâmbi dureros. Vezi bine că planul său a funcţionat. Era pe moarte şi ştia că o asemenea grozăvie e de necrezut: vorbăria unui bătrân muribund, ale cărui simţuri erau deja rătăcite. Însă inchiziţia, care avea să vină şi să vadă lacul acesta, câmpurile pârjolite şi animalele moarte…

Tobias abia dacă o mai auzea. Revelaţia că falsul conte îi spusese dintru început adevărul îl paralizase. Pricepu dintr-odată că totul fusese numai vina lui.

— Dar atunci de ce a încercat să te ucidă? întrebă el.

Katrin pufni cu furie.

— Asta a fost opera lui Bresser. M-a urât încă din prima zi. Poate credea într-adevăr că scapă dacă mă omoară şi apoi face pe neştiutorul. Sau poate voia s-o scoată vinovată pe nevastă-sa – nu ştiu. E un prost.

— Prostul aici sunt mai degrabă eu, murmură Tobias. Sfinte Dominic, ce am făcut?

— Nu trebuie să-ţi reproşezi nimic, spuse Katrin. Nimeni nu putea să bănuiască măcar că te vor trimite tocmai pe tine.

— Altul te-ar fi judecat pe loc şi te-ar fi condamnat să arzi pe rug.

— Theowulf ar fi avut grijă să scap cu viaţă, răspunse Katrin cu convingere.

— Dar nu-i adevărat! răspunse Tobias preocupat aproape cu disperare de a găsi încă o dovadă pentru trădarea lui Theowulf. Îţi voia moartea, continuă el.

— Niciodată! răspunse Katrin.

— Dar am auzit cu urechile mele! protestă Tobias. În noaptea în care am fugit împreună, am auzit cum ţi-a cerut moartea.

Însă nu reuşi să zdruncine convingerea lui Katrin.

— Poate pur şi simplu se temea, spuse ea. Poate credea că

e singura soluţie.

Tobias tăcu. Tot ce era de spus fusese spus. Îi simţea încă mâna rece, ca de moartă.

— Încă îl mai iubeşti, şopti el.

Însă Katrin nu răspunse, fiindcă undeva în depărtare se auzi un hârşâit şi un foşnet estompat, iar în lumina verde înspăimântătoare a putreziciunii se zări pâlpâitul galben-roşiatic de flăcări.

Katrin ridică privirea, la fel şi Tobias. În lumina făcliei văzu cum tavanul de deasupra lor se ridică. Silueta care îşi făcu dintr-odată apariţia cu o făclie în mână oferi o privelişte înfiorătoare: hainele îi erau arse, negre de funingine şi sfârtecate, iar pe pielea mâinilor şi a feţei se vedeau arsuri şi băşici umflate şi pline de apă. Şi totuşi – Tobias l-ar fi recunoscut şi dacă ar fi fost cu totul carbonizat de flăcări.

— Sigur că mă iubeşte, sărman nebun şi nătâng, spuse Theowulf, şi, în ciuda chipului său mutilat, zâmbi.

Katrin se ridică. În ochii ei se citea confuzie sau poate disperare.

— Aveţi nevoie de ajutor? întrebă Theowulf. Puse cu grijă făclia la pământ, să nu se stingă şi se chinui să se lase în genunchi sprijinindu-se pe palme. Alunecă cu grijă în interiorul peşterii.

Katrin îl îmbrăţişă pe Theowulf, îşi lipi obrazul de capul lui şi se depărtă speriată când acesta scoase un icnet surd de durere. Abia acum părea să-şi dea seama cât de grav rănit era.

— Mi-a fost aşa de teamă pentru tine, spuse Theowulf. Îşi întinse mâna dreaptă, arsă şi atinse cu ea obrazul lui Katrin. Degetele sale lăsară o urmă jilavă pe obrazul ei. Katrin închise ochii. Buzele începură să-i tremure şi un vaiet surd ca un bocet ieşi din adâncul pieptului ei.

— Nu-ţi fie frică, spuse Theowulf. Nu ţi se întâmplă nimic. A trecut totul. Nimeni n-are să-ţi mai facă acum niciun rău. Sunt morţi cu toţii. Toţi cu excepţia unuia din acei călugări nenorociţi. E rănit, dar va supravieţui.

Se întoarse cu o privire aproape batjocoritoare spre Tobias.

— Ar fi trebuit să-l omor, dar mai am nevoie de el. El va depune mărturie că vrăjitoarea a pierit în focul pe care ea însăşi l-a provocat, la fel şi Sfinţia Voastră, pater Tobias.

— Aţi… aţi pus la cale toate acestea, se văită Tobias.

Theowulf zâmbi încet.

— De plănuit am plănuit sigur s-o scap pe Katrin.

— Mă veţi omorî? întrebă Tobias liniştit.

— Pe Sfinţia Voastră? Theowulf îşi încreţi fruntea de parcă ar fi fost nevoit să se gândească. Vai, dar cum gândiţi aşa? răspunse el mimând în mod exagerat indignarea. Nu sunt asasin.

— O, sigur că nu, răspunse Tobias cu amărăciune. Pentru asta aveţi atâţia acoliţi. Ca şi Derwalt – sau bărbatul ei.

Arătă spre Katrin, care la vorbele acestea îi aruncă o privire tristă.

Theowulf oftă.

— Încă nu pricepeţi, Tobias, spuse el, şi mă tem că nu aţi pricepe indiferent cât m-aş căzni să vă explic. Nu e vorba despre Sfinţia Voastră, de mine sau de Katrin.

— Atunci despre ce? întrebă Tobias. Despre putere?

Theowulf cumpăni o clipă.

— Poate, răspunse el. Dar nici asta nu mai are acum nicio importanţă.

— Atunci ce? întrebă Tobias înfuriat. Ce mai are importanţă pentru Domnia Ta, când o viaţă de om contează aşa de puţin? Propria domnie? Puterea asupra oamenilor de aici? Vreţi să ucideţi mai departe, să înşelaţi, să împrumutaţi vieţile altora?

Contele zâmbi neimpresionat.

— Greşiţi din nou, Tobias, spuse el nerăbdător.

— Aşa? răspunse Tobias batjocoritor. Nu l-aţi omorât? Şi ce e cu Derwalt? Trăieşte sau nu? Şi acea sărmană femeie, pe care aţi îngropat-o acolo, la marginea pădurii? Ce era cu ea? Copilul pe care l-a născut şi l-a omorât era copilul vostru, nu-i aşa? Şi ceilalţi copii, care s-au născut morţi sau fără braţe şi fără ochi? Nu sunt toate acestea din vina voastră? Spuneţi-mi, ce vă mai deosebeşte de omul acela, al cărui nume l-aţi furat?

— Poate împrejurarea că oamenii de aici au fost cei care m-au chemat, răspunse Theowulf. Ei au fost cei care m-au vrut şi nu altminteri.

— Vorbiţi cu adevărat limba diavolului! ţipă Tobias. De ce nu recunoaşteţi că sunteţi ahtiat după putere? O viaţă de om nu înseamnă nimic pentru Domnia Voastră. Domniţi la fel de nemilos peste oamenii aceştia ca şi acela al cărui palat şi ţinut şi destin le-aţi furat.

— Poate chiar aveţi dreptate, pater Tobias, spuse Theowulf gânditor. Zâmbi. Dar poate că fiecare popor are stăpânii pe

care-i merită.

— Vorbe! pufni Tobias scârbit. Nimic altceva decât vorbe, Theowulf! Ştiţi să le mânuiţi, asta e limpede, dar vorbele nu schimbă cu nimic faptele. Susţineţi că îi ajutaţi pe oamenii aceştia, dar îi înrobiţi mai rău decât adevăratul conte. Pe duşmanul pe care l-au avut înaintea voastră măcar puteau să-l urască. Îi forţaţi să creadă că vă iubesc. Dar nu e adevărat! Se tem de Domnia Voastră şi de acest cult străin de Dumnezeu pe care l-aţi născocit ca să le câştigaţi supunerea. Dar nu voi îngădui să continuaţi, m-aţi auzit?

Theowulf îl privi o clipă fără să înţeleagă şi Tobias continuă.

— Trebuie să mă ucideţi, Theowulf. De data aceasta nu puteţi spune că nu a fost Domnia Voastră şi să vă spălaţi mâinile în nevinovăţie. Trebuie să vă luaţi spada şi să mă ucideţi cu ea sau vă jur pe Dumnezeu că am să ies de aici şi am să le povestesc tuturor ce se întâmplă.

— Vorbiţi cu multă uşurinţă despre moarte, pater Tobias, spuse Theowulf cu seriozitate.

Tobias făcu o mişcare furioasă cu mâna.

— Ştiu că sunteţi în stare să mă omorâţi, chiar dacă sunteţi rănit. Aşa că faceţi-o sau lăsaţi-mă să plec şi asumaţi-vă răspunderea pentru faptele voastre.

— Tobias, te rog. Katrin ridică implorator mâna. Nu ştii ce vorbeşti. Vino cu noi. Vino cu noi în palatul lui Theowulf şi te vom îngriji până te faci bine. Şi vei înţelege totul.

— Înţeleg destul, răspunse Tobias şoptit. Sunt minciuni, Katrin, numai minciuni. Toate cuvintele acestea despre libertate şi bunăstare, despre pace şi sinceritate, toate sunt numai minciuni. Şi pe tine te-a minţit. Nu pricepi? Te-a folosit ca să scape de Verkolt, care devenise prea periculos, ca să mă anihileze pe mine şi să-i ucidă pe Pretorius şi pe toţi ceilalţi. Şi se va folosi de tine în continuare. Nu eşti decât o unealtă pentru el, o marionetă, la fel ca toţi ceilalţi de aici.

— Ştiu, spuse Katrin tristă.

Tobias privi consternat spre ea.

— Tu...

Theowulf râse încet.

— Vedeţi, pater Tobias, există lucruri care vă surprind până şi pe Sfinţia Voastră. Din glasul lui se revărsa dispreţul.

— Dar... dar de ce...

— Cine ştie, îl întrerupse Theowulf zâmbind, poate mai e

ceva, ce nu v-a povestit, nu-i aşa, Katrin?

Se întoarse spre Katrin şi făcu o mişcare de îndemn cu mâna, însă ea îi evită privirea, uitându-se ţintă la pământ.

— Ea ştie toate lucrurile pe care le-aţi rostit acum, pater Tobias, continuă Theowulf. Nu avem secrete unul faţă de celălalt. I-am spus de la bun început ce am de gând şi ce aştept de la ea. A ştiut dintotdeauna. Mută făclia din mâna dreaptă în stânga, îşi duse mâna la brâu şi trase încet spada. Zgomotul de metal cu care ieşi lama ascuţită de oţel din teacă se răsfrânse ca un ecou spart în sute de ecouri care se loviră de pereţii peşterii şi privirea lui Tobias rămase ca hipnotizată de spada sclipitoare. Dar nu simţea niciun fel de teamă.

— Atunci şi tu m-ai minţit tot timpul? şopti el consternat.

Katrin ridică privirea. Lacrimile îi şiroiau pe obraz şi buzele îi tremurau aşa de tare, că îi auzea dinţii clănţănind.

— Nu, spuse ea. Niciodată.

— Nu ar fi păţit nimeni nimic, dacă nu aţi fi stricat totul, nebun ce sunteţi, spuse Theowulf liniştit. Ar fi trebuit să faceţi ce v-am propus, atunci când aţi venit prima dată la mine la palat. Aţi fi putut s-o condamnaţi şi s-o duceţi hăt departe pe ascuns şi dreptatea ar fi fost făcută şi planul diabolic al lui Verkolt zădărnicit.

Tobias abia dacă îi mai auzea cuvintele. Se holba la Katrin şi încerca din răsputeri să priceapă ce se întâmpla cu adevărat.

Theowulf făcu o jumătate de pas înapoi, lăsă spada în jos şi împlântă vârful într-o crăpătură a pământului, astfel încât lama, dreaptă şi vibrând, rămase între ei doi ca simbolul pervers al unui crucifix de aur şi argint.

— Katrin, murmură Tobias, te rog! Te... te iubesc, încă te mai iubesc, indiferent ce ai făcut, te voi iubi mereu.

Katrin zâmbi printre lacrimi.

— Ştiu, şopti ea. Şi eu pe tine, Tobias. Numai că el... el...

Vocea îi şovăi. O clipă nu reuşi să scoată o vorbă şi se luptă din răsputeri cu lacrimile.

— Într-un singur loc, Tobias, spuse Theowulf glacial, nu v-a spus adevărul. Primul ei bărbat nu a murit acum opt ani. A fost închis şi trimis în judecată şi urma să fie executat pentru înaltă trădare. Şi aşa s-ar fi întâmplat, dacă în ziua execuţiei ea nu l-ar fi eliberat şi nu l-ar fi ajutat să fugă.

Ochii lui Tobias se dilatară. Totul se învârtea în jurul lui.

— Katrin! bâigui el. Tu...

— E adevărat, Tobias, şopti Katrin. El e bărbatul meu. Şi încă îl mai iubesc.

Theowulf oftă adânc.

— Trebuie să te hotărăşti, spuse el. Ai auzit ce a spus Tobias, a vorbit serios. Dacă părăseşte locul acesta, eu voi muri. Şi dacă eu părăsesc locul acesta, va muri el.

Acestea fuseseră ultimele cuvinte pe care le rostise vreunul dintre ei în locul acela, în adâncuri, sub pământ, loc atât de aproape de iad, încât părea că face parte din el. Tobias ştia că acum se sfârşise cu adevărat totul. Viaţa nu mai avea sens. Bresser avusese dreptate, răul era atotputernic.

Tobias îl scrută pe Theowulf punându-i mut, în gând, întrebarea pe care nu îndrăznise în tot acest timp să o rostească: „Cine eşti tu? Diavolul?”

Şi Theowulf răspunse în acelaşi chip, fără cuvinte: „Poate.”

Katrin stătea tremurând şi cu chipul palid. Peste obraji îi şiroiau lacrimi şi ecoul plânsului ei pătrundea în urechile lui Tobias ca un strigăt slab şi disperat.

Inchizitorul închise ochii, în timp ce Katrin întinse încet mâna spre spada înfiptă în pământ între Theowulf şi el.

Se simţea singur. Şi dintr-odată i se făcu frig. Un frig nesfârşit.

La început nu fusese decât un sentiment, o neliniște greu explicabilă, ca atingerea unei mâini străine, nepăcută, fără să poți spune de ce. Era răcoare în pădure. Eterna penumbră și liniștea adâncă, trunchiurile stejarilor străvechi, unele atât de masive, că trei bărbați cu brațele desfăcute n-ar fi putut să le cuprindă, și coroanele lor ample, care se reuneau deasupra capului său într-un acoperiș – totul îl făcea să simtă cât de frumoasă și în același timp misterioasă este creația lui Dumnezeu. Dintr-un motiv pe care nu-l putea explica, această lume liniștită și mare îi amintea de o catedrală și, dintr-un motiv pe care-l înțelegea și mai puțin, îl înspăimânta. Nu era un loc al pioșeniei. Nu era un loc al rugăciunii, ci un imperiu al frigului veșnic și al întunericului, în care creșteau ciuperci otrăvitoare și unde mișunau lighioane periculoase, șerpi, poate păianjeni sau alte creaturi fără nume. Arătări cu coarne.

Și, Dumnezeu știe – un asemenea loc trebuia să fie bântuit și de demoni.

Abia mai târziu, după ceasuri întregi, când, ud de sudoare și tremurând (de frig, așa se amăgea el însuși, în realitate însă de spaimă), reuși în sfârșit să iasă din pădure când soarele cobora încet la orizont, înțelese că ei îi tăiaseră calea în infinitatea mută a pădurii de stejar. Erau peste tot. Șușoteau în freamătul frunzelor deasupra capului lui, chicoteau în scrâșnetul pașilor săi pe pământ, îi hărțuiau gândurile și începeau să-i vâre în cap lucruri care nu există. O, da, înțelese de ce oamenii se tem de această pădure. Începuse și el să se teamă, și această teamă se transformă într-o groază sălbatică, în panică, în momentul în care găsi cercul vrăjitoarelor.

Nu era primul cerc de felul acesta pe care-l vedea părintele Tobias. Nu era nici măcar cel mai mare. Dar ceva la el era... înfiorător.

Wolfgang Hohlbein, născut în 1953 la Weimar, regele bestsellerurilor din Germania, este un povestitor. „Dacă m-aș fi născut în Evul Mediu, aș fi călătorit cu siguranță de la curte la curte pentru a povesti isprăvi cu dragoni, lupte și îndrăgostiți", spune el. Termenul de workaholic i se potrivește perfect. Muncește neîntrerupt; chiar și în concediu, rareori lasă pixul din mână, și a conceput astfel peste 150 de romane, marea majoritate singur, unele în colaborare cu soția sa, Heike. Toate cărțile sale ne poartă prin povești fantastice, pline de suspans, istorisite cu mare har.

Germania în întunecatul Ev Mediu: inchizitorul Tobias este chemat într-un orășel obscur din nordul imperiului. Lucruri groaznice se petrec la Buchenfeld – grânele putrezesc, apa e otrăvită, iar copiii vin pe lume cu malformații de tot felul. Locuitorii cred că știu pe cine trebuie să dea vina pentru toate acestea: Katrin, nevasta farmacistului. Tobias reușește cu greu să înceapă investigațiile, fiindcă o cunoaște pe presupusa vrăjitoare – și a iubit-o cândva...